

இலக்கியத் தொகுப்பு

க. பொ. த. (உ. த.)

தமிழ் - I

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்

இலக்கியத் தொகுப்பு

க.பொ.த (உ.த.) - தமிழ் I

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்

முதற் பதிப்பு 1997

எல்லா உரிமையும் இலங்கை அரசினருக்கே.

தேசிய கல்வி நிறுவகத் தமிழ்மொழித் துறையினரால்
தொகுக்கப்பட்டது.

இலங்கை அரசாங்க அச்சகக் கூட்டுத்தாபனத்தில் அச்சிடப்பட்டுக் கல்வி
வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தினால்
வெளியிடப்பட்டது.

95/௯/205 (10,000)

முகவுரை

இந்நூல், 1997 ஆம் ஆண்டும் அதன் பின்னரும் க.பொ.த. (உ.த) பரீட்சையில் தமிழ் மொழிப் பாடத்துக்குத் தோற்றும் மாணவருடைய வசதி கருதி மஹரகம், தேசிய கல்வி நிறுவகத் தமிழ்மொழித் துறையினரால் தொகுக்கப்பட்டுக் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தினால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இந்நூல் பற்றிய கருத்துக்கள் எதுவும் நன்றியுடன் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.

எம்.கே.ஜே.ஏ. அல்விஸ்
கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளரும்
பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் நாயகமும்.

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்,
'இசுறபாய'
பத்தரமுல்லை.
1995.08.07.

1911

The first part of the book is devoted to a general survey of the history of the Indian people. It is a very interesting and well-written account of the progress of the Indian race from its earliest beginnings to the present day. The author has done his best to give a full and accurate account of the various stages of the Indian civilization, and to show how they have been influenced by the different races and cultures which have come in contact with them.

The second part of the book is devoted to a detailed account of the various stages of the Indian civilization. It is a very interesting and well-written account of the progress of the Indian race from its earliest beginnings to the present day.

THE HISTORY OF THE INDIAN PEOPLE
BY
J. H. HENNING

THE HISTORY OF THE INDIAN PEOPLE
BY
J. H. HENNING

பொருளடக்கம்

அலகு

பக்கம்

1. தெரிவுசெய்யப்பட்ட செய்யுள்கள்

1.01	புறநானூறு	01
1.02	குறுந்தொகை	03
1.03	நற்றிணை	04
1.04	கலித்தொகை	04
1.05	சிலப்பதிகாரம்	06
1.06	நாச்சியார் திருமொழி	08
1.07	திருப்பள்ளி எழுச்சி	10
1.08	கலிங்கத்துப்பரணி	12
1.09	இராஜநாயகம் - குறுபான் கொடுத்த படலம்	15
1.10	இரட்சணிய யாத்திரிகம்	22
1.11	குமரகுருபரர் பாடல்கள்	26
1.12	திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி	28
1.13	இராம நாடகக் கீர்த்தனைகள்	29
1.14	பாரதியார் கவிதைகள்	31
1.15	பாரதிதாசன் பாடல்	32
1.16	விபுலாநந்தர் கவிதைகள்	35
1.17	சோமசுந்தரப் புலவர் பாடல்கள்	36
1.18	கம்பதாசன் கவிதைகள்	37
1.19	புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை பாடல்கள்	38
1.20	மஹாகவி கவிதைகள்	40
1.21	நீலாவணன் கவிதைகள்	41
1.22	அண்ணல் கவிதைகள்	43
1.23	பிச்சமூர்த்தி கவிதைகள்	44
1.24	சி.வி. வேலுப்பிள்ளை கவிதைகள் - தமிழாக்கம்: சக்தீ அ. பாலையா	48

2. திருக்குறள் - ஒழிபியல்

2.1	குடிமை	50
2.2	மானம்	50

	பக்கம்
2.3 பெருமை	51
2.4 சான்றாண்மை	51
2.5 பண்புடைமை	52
2.6 நன்றியில் செல்வம்	53
2.7 நாணுடைமை	53
2.8 குடிசெயல் வகை	54
2.9 உழவு	54
2.10 நல்குரவு	55

3. கம்பராமாயணம்

திருவடிகுட்டு படலம்	56
---------------------	----

4. உரைநடைத் தொகுப்பு

4.1 திருத்தொண்டர் புராண வசன முகவுரை	74
4.2 தமிழ் பாஷைக்கு உள்ள குறைகள்	77
4.3 தமிழர் கொள்கை	82
4.4 மகாகவி பாரதியார்	88
4.5 கல்வி	93
4.6 இலக்கியச் சுவை	99
4.7 ஆசிரியரை அடைந்தது	112
4.8 தமிழும் பிறமொழியும்	121
4.9 பண்பாடு	128
4.10 ஓய்வு நேரம்	137
4.11 தம்பிக்கு (கடிதம் -1)	147
4.12 பாட்டும் ஓசையும்	151
4.13 பகீரதப் பிரயத்தனம்	159
4.14 கலையும் காட்சியும்	164
4.15 'பிணைக்கப்பட்ட' கடனைவிட, 'வெளி முதலீட்டை' வரவேற்பதே நலம்	171

5. புனைகதை

அ. சிறு கதைகள்

5.1 ஒரு நாள் கழிந்தது	178
5.2 கனகாம்பரம்	190

5.3	தவப்பயன்	பக்கம் 197
5.4	வெள்ளிப் பாதசரம்	206
5.5	பாற்கஞ்சி	213

ஆ. நாவல் - நாகம்மாள்

இத்தொகுப்பில் இடம்பெறவில்லை

6. பாரதி பாடல்கள்

6.1	விநாயகர் நான்மணி மாலை	220
6.2	வெண்ணிலா	229
6.3	சுதேச வந்தனம்	231
6.4	புதுமைப் பெண்	232
6.5	தொழில்	234
6.6	மஹாத்மா காந்தி பஞ்சகம்	235
6.7	உயிர் பெற்ற தமிழர் பாட்டு	236
6.8	காணி நிலம் வேண்டும்	239
6.9	அக்கினிக் குஞ்சு	240
6.10	வசன கவிதை	240

100
101
102

103
104
105

106 - 107

108

109

110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120

121
122
123
124
125
126
127
128
129
130

131
132
133
134
135
136
137
138
139
140

அலகு 1

தெரிவுசெய்யப்பட்ட செய்யுள்கள்

1.1 புறநானூறு

1.1.1. நளியிரு முந்தீ ரேணியாக
வளியிடை வழங்கா வானஞ் சூடிய
மண்டிணி கிடக்கைத் தண்டமிழ்க் கிழவர்
முரசுமுழங்கு தானை மூவ ருள்ளு
மரசெனப் படுவது நினதே பெரும
வலங்குகதிர்க் கனலி நால்வயிற் றோன்றினு
மிலங்கு கதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினு
மந்தண் காவிரி வந்துகவர் பூட்டத்
தோடுகொள் வேலின் றோற்றம் போல
வாடுகட் கரும்பின் வெண்பூ நுடங்கு
நாடெனப் படுவது நினதேயத்தை ஆங்க
நாடுகெழு செல்வத்துப் பீடுகெழு வேந்தே
நினவ கூறுவ லெனவ கேண்மதி
யறம்புரிந் தன்ன செங்கோ னாட்டத்து
முறைவேண்டு பொழுதிற் பதனெளி யோரீண்
டுறைவேண்டு பொழுதிற் பெயல்பெற் றோரே
ஞாயிறு ச்மந்த கோடுதிரள் கொண்மு
மாக விசும்பி னடுவுநின் றாங்குக்
கண்பொர விளங்குநின் விண்பொரு வியன்குடை
வெயின்மறைக் கொண்டன்றோ வன்றே வருந்திய
குடிமறைப்பதுவே கூர்வேல் வளவ
வெளிற்றுப்பனந் துணியின் வீற்றுலீற்றுக் கிடப்பக்
களிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை
வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத் தார்த்துப்
பொருபடை தருஉங் கொற்றமு முழுபடை
யூன்றுசான் மருங்கி னீன்றதன் பயனே
மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினு
மியற்கை யல்லன செயற்கையிற் றோன்றினுங்
காவலர்ப் பழிக்குமிக் கண்ணகன் ஞால
மதுநற் கறிந்தனை யாயி னீயு

நொதும லாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது
 பகடுபுறந் தருநர் பார மோம்பிக்
 குடிபுறந் தருகுவை யாயினின்
 னடிபுறந் தருகுவ ரடங்கா தோரே

(35)

வெள்ளைக்குடி நாகனார்

திணை - பாடாண் திணை துறை - செவியறிவுறாஉ

1.1.2. உண்டா லம்மலிவ் வுலக மிந்திர
 ரமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத்
 தமிழ ருண்டலு மிலரே முனிவிலர்
 துஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சுவ தஞ்சிப்
 புகழெனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனி
 னுலகுடன் பெறினுங் கொள்ளல ரயர்வில
 ரன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
 தமக்கென முயலா நோன்றாட்
 பிறர்க்கென முயலுந ருண்மை யானே

(182)

கடலுண்மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி

திணை - பொதுவியல் துறை - பெருன்மொழிக்காஞ்சி.

1.1.3. இளையோர் சூடார் வளையோர் கொய்யார்
 நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்
 பாணண் சூடான் பாடினி யணியா
 ளாண்மை தோன்ற வாடவர்க் கடந்த
 வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
 முல்லையும் பூத்தியோவொல்லையூர் நாட்டே.

(242)

குடவாயிற் கீரத்தனார்

திணை - பொதுவியல் துறை - கையறுதலை

1.1.4. தேஎந் தீந்தொடைச் சீறியாழ்ப் பாண்
 கயத்துவாழ் யாமை காழ் கோத் தன்ன
 நுண்கோற் றகைத்த தெண்கண் மாக்கிணை
 யினிய காண்கிவட் டணிகெனக் கூறி
 வினவ லானா முதுவா யிரவல
 தைஇத் திங்கட் டண்கயம் போலக்

கொளக்கொளக் குறைபடாக் கூழுடை வியனக
 ரடுதீ யல்லது சுடுதீ யறியா
 திருமருந்து விளைக்கு நன்னாட்டுப் பொருநன்
 கிள்ளி வளவ னல்லிசை யுள்ளி
 நாற்ற நாட்டத் தறுகாற் பறவை
 சிறுவெள் ளாம்பன் ஞாங்க ருதுங்
 கைவள் ளீகைப் பண்ணண் சிறுகுடிப்
 பாதிரி கமழு மோதி யொண்ணுத
 லின்னகை விறலியொடு மென்மெல வியலிச்
 செல்வையாயிற் செல்வை யாகுவை
 விறகொய் மாக்கள் பொன்பெற் றன்னதோர்
 தலைப்பாடன்றவ னீகை
 நினைக்க வேண்டா வாழ்கவன் றாளே.

(70)

கோவூர்கிழார்

தீண்ட - பாடாண்டினை துறை - பாணாற்றுப்படை

1.2 குறுந்தொகை

1.2.1 யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
 எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
 யானும் நீயும் எவ்வழி யறிதும்
 செம்புலப் பெயனீர் போல
 அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே.

(40 - குறிஞ்சி)

-செம்புலப்பெயனீரார்

இயற்கைப் புணர்ச்சிபுணர்ந்த பின்னர்பிரிவர் எனக்கருதி அஞ்சிய தலைமகள்
 குறிப்பு வேறுபாடு கண்டு தலைமகள் கூறியது.

1.2.2 கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
 காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
 பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
 செறியெயிற்று அரிவை கூந்தலின்
 நறியவும் உளவோ நீ அறியும் பூவே.

(2- குறிஞ்சி)

இறையனார்.

தலைவன் கூற்று. துறை - நலம் பாராட்டுதல்

1.3 நற்றிணை

1.3.1. அருந்துய குழத்தலி னுண்மை சான்மெனப்
பெரும்பிறி தின்மையி னிலேனு மல்லேன்
கரைபொரு திழிதருங் கான்யாற் றிகுகரை
வேர்கிளர் மராஅத் தந்தளிர் போல
நடுங்க லானா நெஞ்சமொ ட்டும்பை
யாங்கனந் தாங்குவென் மற்றே யோங்கு செலற்
கடும்பகட் டியானை நெடுமா னஞ்சி
ஈர நெஞ்ச மோடிச்சேண் விளங்கத்
தேர்வீ சிருக்கை போல
மாரி யிரீஇ மான்றன்றால் மழையே

(381 - முல்லை)

ஒளவையார்

யிரிவிடை ஆற்றாளாகிய தலைமகள் பருவவரலிங்கன் சொல்லிபது.

1.3.2. மையற விளங்கிய மணிநிற விசும்பிற்
கைதொழு மரபின் எழுமீன் போலப்
பெருங்கடற் பரப்பின் இரும்புறந் தோயச்
சிறுவெண் காக்கை பலவுடன் ஆடுந்
துறைபுலம்பு உடைத்தே தோழி பண்டும்
உள்ளூர்க் குரீஇக் கருவுடைத் தன்ன
பெரும்போது அவிழ்ந்த கருந்தாட் புண்ணைக்
கானலங் கொண்கன் தந்த
காதல் நம்மொடு நீங்கா மாறே. -

(231 - நெய்தல்)

இளநாகனார்

சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லி வரைவு கடாயது.

1.4 கலித்தொகை.

1.4.1. மாமலர் முண்டகந் தில்லையோ டொருங்குடன்
கான லணிந்த உயர்மண லெக்கர்மேற்
சீர்மிகு சிறப்பினோன் மரமுதற் கைசேர்த்த
நீர்மலி கரம்போற் பழந்தூங்கு முடத்தாழைப்
பூமலர்ந் தவைபோலப் புள்ளல்குந் துறைவகேள்
ஆற்றுத் லென்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்
போற்றுத் லென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை

பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுஞ்சுதல்
 அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை
 அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொல்நோன்றல்
 செறிவெனப் படுவது கூறியது மாறாஅமை
 நிறையெனப்படுவது மறைபிற ரறியாமை
 முறையெனப்படுவது கண்ணோடா துயிர்வெளவல்
 பொறையெனப்படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்
 ஆங்கதை யறிந்தனி ராயினென் தோழி
 நன்னுதல் நலனுண்டு துறத்தல் கொண்க
 தீம்பா லுண்பவர் கொள்கலம் வரைதல்
 நின்றலை வருந்தியாள் துயரஞ்
 சென்றனை களைமோ பூண்கநின் தேரே.

(நெய்தல் - 16)

நல்லந்துவனார்

“வரைவுடம்பட்டோர்கடாவல் வேண்டினும்” என்பதனால் தலைவன்
 தெருளாதவனைத் தெருட்டி வரைகடாயது.

1.4.2 ஊர்கால் நிவந்த பொதும்பருள் தீர்க்காற்
 கொழுநிழல் ஞாமுல் முதிரினார் கொண்டு
 கழும முடித்துக் கண்கூடு கூழை
 சுவல்மிசைத் தாதொடு தாழ வகன்மதி
 தீங்கதிர் விட்டது போல முகனமர்ந்து
 ஈங்கே வருவா ளிவள்யார்கொ லாங்கேயோர்
 வல்லவன் தைஇய பாவைகொல் நல்லார்
 உறுப்பெலாங்கொண்டியற்றி யாள்கொல் வெறுப்
 பினால்
 வேண்டுருவங் கொண்டதோர் கூற்றங்கொ
 லாண்டார்
 கடிதிவளைக் காவார் விடுதல் கொடியியற்
 பல்கலைச் சில்பூங் கலிங்கத்த ளீங்கிதோர்
 நல்கூர்ந்தார் செல்வமகள்
 இவளைச் சொல்லாடிக் காண்பேன் தகைத்து
 நல்லாய் கேள்
 ஆய்தூவி யனமென அணிமயிற் பெடையெனத்
 தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினலம்

மாதர்கொள் மானோக்கின் மடநல்லாய்

நிற்கண்டார்ப்

பேதுறூஉ மென்பதை யறிதியோ அறியாயோ
நுணங்கமைத் திரளென நுண்ணிழையணையென
முழங்குநீர்ப் புணையென அமைந்தநின் தடமென்
றோள்

வணங்கிறை வாலெயிற் றந்நல்லாய் நிற்கண்

டார்க்கு

அணங்காகு மென்பதை யறிதியோ அறியாயோ
முதிர்கோங்கின் முகையென முகஞ்செய்த குரும்பை
யென்ப

பெயல்துளி முகிழெனப் பெருத்தநின் னிளமுலை
மயிர்வார்ந்தவரிமுன்கை மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்
உயிர்வாங்கு மென்பதை யுணர்தியோ உணராயோ
எனவாங்கு,

பேதுற்றாய் போலப் பிறரெவ்வம் நீயறியாய்
யாதொன்றும் வாய்வாளா திறந்தீவாய் கேளினி
நீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப்

போதர விட்ட நுமருந் தவறிலர்

நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட்டாங்குப்

பறையறைந் தல்லது செல்லற்க வென்னா

இறையே தவறுடையான்.

(56 - குறிஞ்சி)

கபிலர்

“காமஞ் சாலா விளமையோள்வயி, சேமஞ் சாலா விடும்பை யெய்தி, நன்மைபுந் தீமைபு
மென்றிரு திறத்தாற், நன்னொடுமவனொடுந்தருக்கீய புணர்த்துச் சொல்லெதிர் பெறாஅள்
சொல்லியின்புறல் புல்லீத் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே” என்பதனால் தருக்கிச்
சொல்லிச் சொல்லெதிர் பெறான் இன்புற்றது.

1.5 சிலப்பதிகாரம்

வழக்குரை காதை

கோப்பெருந்தேவி தீக்கனாப் பல கண்டு அவற்றை அரியணை
மீதிருந்த தன் கணவனிடம் கூறிக்கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது
பெருஞ் சீற்றத்துடன் வாயிலையடைந்த கண்ணகி தன் வரவை
வாயில் காப்போனால் அரசனுக்கு அறிவித்துச் சென்று
முன்னின்று, அவன்கேட்பத் தன் ஊர், பெயர் முதலியவற்றையும்,
தன் கணவனை அவன் ஆராயாது கொன்ற கொடுங்

கோன்மையையும் அஞ்சாது இடித்துரையால் எடுத்தியம்பி, தன் கணவன் கள்வனல்லனென்று தெரிவித்தற்பொருட்டுத், தன் சிலம்பினுள் உள்ள பரல் மாணிக்கம் என்றாள்; அரசன் தன் தேவி சிலம்பின் பரல் முத்தென்றுகூறி, கோவலனிடமிருந்து கொண்ட சிலம்பை வருவித்து வைக்க, கண்ணகி அதனை உடைத்தாள்; உடைக்க அதிலுள்ள மாணிக்கப் பரல் அரசன்முன் தெறித்தது அது கண்ட நெடுஞ்செழியன் நடுநடுங்கி, 'இழிந்த பொற்கொல்லன் சொற்கேட்ட கொடுங்கோன்மையையுடைய யானோ அரசன்; யானே கள்வன்; தென் புலம் காவல் என் முதற் பிழைத்தது; இன்றே கெடுக என் ஆயுள்; எனக் கூறித் துயருற்று மயங்கித் தான் அமர்ந்த அரசுகட்டிலில் வீழ்ந்து துஞ்சினான்; அது கண்ட அரசன் மனைவி கணவனை இழத்தலாகிய கொடுந் துன்பத்தை எண்ணி வருந்தி, அவன் இணையடிகளைத் தொழுது தானும் வீழ்ந்தனள்.

ஆங்குக்

குடையொடு கோல்வீழ நின்று நடுங்கும்
கடைமணி இன்குரல் காண்பென்காண் எல்லா
திசையிரு நான்கும் அதிர்ந்திடும் அன்றிக்
கதிரை இருள்விழுங்கக் காண்பென்காண் எல்லா
விடுங்கொடி வில்லிர வெம்பகல் வீழும்
கடுங்கதிர் மீனிலை காண்பென்காண் எல்லா
கருப்பம் செங்கோலும் வெண்குடையும்
செறிநிலத்து மறிந்துவீழ்தரும்
நங்கோன்றன் கொற்றவாயில்
மணிநடுங்க நடுங்குமுள்ளம்
இரவுவில்லிடும் பகல்மீன்விழும்
இருநான்கு திசையும் அதிர்ந்திடும்
வருவதோர் துன்பமுண்டு
மன்ன வர்க்கியாம் உரைத்துமென
ஆடியேந்தினர் கலனேந்தினர்
அவிர்ந்துவிளங்கும் அணியிழையினர்
கோடியேந்தினர் பட்டேந்தினர்
கொழுந்திரையலின் செப்பேந்தினர்
வண்ணமேந்தினர் சுண்ணமேந்தினர்
மான்மதத்தின் சாந்தேந்தினர்

கண்ணியேந்தினர் பிணையலேந்தினர்
 கவரியேந்தினர் தூபமேந்தினர்
 கூனுங்குறளும் ஊமுங்கூடிய
 குறுந்தொழிலிளைஞர் செறிந்துகுழ்தர
 நரைவிரை இய நறுங்கூந்தலர்
 உரைவிரைஇய பலர் வாழ்த்திட
 ஈண்டுநீர் வையங்காக்கும்
 பாண்டியன்பெருந் தேவிவாழ்கென

ஆயமுங் காவலுஞ்சென் றடியீடு பரசியேத்தக்
 கோப்பெருந் தேவிசென்றுதன் தீக்கனாத் திறமுரைப்ப
 அரிமா னேந்திய அமளிமிசை இருந்தனன்
 திருவீழ் மார்பின் தென்னவர் கோவே; இப்பால்
 வாயி லோயே வாயி லோயே

அறிவறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்து
 இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயி லோயே
 இணையரிச் சிலம்பொன் றேந்திய கையன்
 கணவனை யிழந்தாள் கடையகத் தாளென்று
 அறிவிப் பாயே அறிவிப் பாயே, என

வாயிலோன், வாழியெங் கொற்கை வேந்தே வாழி
 தென்னம் பொருப்பின் தலைவவாழி
 செழிய வாழி தென்னவ வாழி
 பழியொடு படராப் பஞ்சவ வாழி

1.6 நாச்சியார். திருமொழி

வாரணமாயிரம்
 தனியன்

(திருகண்ணமங்கையாண்டாள் அருளிச்செய்தது)

மாயவன் தன்னை மணஞ்செய்பக் கண்ட
 தூபநற் கனைவத் தோழிக்கு உரைத்தல்

வாரணமாயிரம் சூழவலஞ்செய்து
 நாரணன்நம்பிநடக்கின்றானென்று எதிர்
 பூரணபொற்குடம் வைத்துப்புற மெங்கும்
 தோரணம் நாட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழி! நான் 1

நாளைவதுவைமண மென்றுநாளிட்டு
 பாளைக்கமுகு பரிசுடைப்பந்தற்கீழ்
 கோளரி மாதவன் கோவிந்தனென்பான் ஓர்
 காளைபுகுதக் கனாக் கண்டேன் தோழீ! நான் 2

இந்திரனுள்ளிட் டதேவர்குழாமெல்லாம்
 வந்திருந்து என்னை மகட்பேசிமந்திரித்து
 மந்திரக்கோ டியுடுத்தி மணமாலை
 அந்திரிகுட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழீ! நான் 3

நால்திசைத்தீர்த்தம் கொணர்ந்து நனிநல்கி
 பார்ப்பனச் சிட்டர்கள் பல்லாரெடுத்தேத்தி
 பூப்பனைக் கண்ணிப்புனிதனோடுஎன் தன்னை
 காப்புநாண் கட்டக்கனாக்கண்டேன் தோழீ! நான் 4

கதிரொளித்தீபம் கலசமுடனேந்திச்
 சதிரிளமங்கையர்தாம் வந்து எதிர்கொள்ள
 மதுரையார் மன்னன் அடிநிலை தொட்டு எங்கும்
 அதிரப்புகுத கனாக்கண்டேன் தோழீ! நான் 5

மத்தளம் கொட்டவரிசங்கம் நின்றூத
 முத்து டைத்தாமம் நிரைதாழ்ந்த பந்தற்கீழ்
 மைத்துனன் நம்பி மகுசுதன் வந்து என்னைக்
 கைத்தலம் பற்றக் கனாக்கண்டேன் தோழீ! நான் 6

வாய்நல்லார் நல்லமறை யோதிமந்திரத்தால்
 பாய்சிலைநாணல்படுத்துப் பரிதிவைத்து
 காய்சின மாகுறின்னான் என்கைப்பற்றி
 தீவலஞ்செய்யக் கனாக்கண்டேன் தோழீ! நான் 7

இம்மைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும் பற்றாவான்
 நம்மையுடையவன் நாராயணன்நம்பி
 செம்மையுடையதிருக்கையால் தாள் பற்றி
 அம்மிமிதிக்கக் கனாக்கண்டேன் தோழீ! நான் 8

வரிசிலை வாள் முகத்து என்னைமார் தாம் வந்திட்டு
 எரிமுகம்பாரித்து என்னை முன்னே நிறுத்தி
 அரிமுகன் அச்சுதன் கைமேல் என்கைவைத்து
 பொரிமுகந்தட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழீ! நான், 9

குங்குமம்பிக் குளிர்ச்சாந்தமட்டித்து
 மங்கலவீதி வலஞ்செய்துமா மணநீர்
 அங்கு அவனோடும் உடன் சென்று அங்கு ஆனைமேல்
 மஞ்சனமாட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழீ! நான் 10

ஆயனுக்காகத்தான் கண்டகனாவினை
 வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர்க் கோன் கோதைசொல்
 தூயதமிழ்மாலை ஈரைந்தும் வல்லவர்
 வாயும்நன் மக்களைப் பெற்று மகிழ்வாரே 11
 முற்றும்

1.7 திருவாசகம் - திருப்பள்ளியெழுச்சி

திருச்சிற்றம்பலம்

போற்றியென் வாழ்முத லாகிய பொருளே
 புலர்ந்ததுபூங் கழற் கிணைதுணை மலர்கொண்
 டேற்றிநின் திருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்
 எழில்நகை கொண்டுநின் திருவடி தொழுதோஞ்

சேற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலரும்தண் வயல்குழ்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 ஏற்றுயர் கொடியுடை யாயெனை உடையாய்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே 1

அருணனிந் திரன்திசை யணுகின னிருள்போய்
 அகன்றது வுதயநின் மலர்த்திரு முகத்தின்
 கருணையின் சூரிய னெழுவெழ நயனக்
 கடிமலர் மலரமற் றண்ணலங் கண்ணாந்
 திரணிரை யறுபத முரல்வன இவையேயார்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 அருணிதி தரவரு மானந்த மலையே
 அலைகட லேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே 2

கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
 குருகுக ளியம்பின வியம்பின சங்கம்
 ஓவின தாரகை யொளியொளி யுதயத்
 தொருப்படு கின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
 தேவநற் செறிகழற் றாளிணை காட்டாய்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 யாவரு மறிவரி யாயெமக் கெளியாய்
 எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே. 3

இன்னிசை வீணைய ரியாழின ரொருபால்
 இருக்கொடு தோத்திர மியம்பின ரொருபால்
 துன்னிய பிணைமலர்க் கையின ரொருபால்
 தொழுகைய ரழுகையர் துவள்கைய ரொருபால்
 சென்னியி லஞ்சலி கூப்பின ரொருபால்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 என்னையு மாண்டுகொண் டின்னருள் புரியும்
 எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தரு ளாயே . 4

பூதங்கள் தோறுநின் றாயெனி னல்லாற்
 போக்கிலன் வரவில னென நினைப் புலவோர்
 கீதங்கள் பாடுத லாடுத லல்லாற்
 கேட்டறி யோமுனைக் கண்டறி வாரைச்
 சீதங்கொள் வயற்றிருப் பெருந்துறை மன்னா
 சிந்தனைக் கும்மரி யாயெங்கள் முன்வந்
 தேதங்க ளறுத்தெம்மை யாண்டருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே . 5

பப்பற வீட்டிருந் துணரும்நின் னடியார்
 பந்தனை வந்தறுத் தாரவர் பலரும்
 மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத் தியல்பின்
 வணங்குகின் றாரணங் கின்மண வாளா
 செப்புறு கமலங்கள் மலரும்தண் வயல்கூழ்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 இப்பிறப் பறுத்தெமை யாண்டருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே . 6

அதுபழச் சுவையென அமுதென அறிதற்கு
 அரிதென எளிதென அமரரு மறியார்
 இதுவவன் றிருவுரு இவனவ னெனவே
 யெங்களை யாண்டுகொண் டிங்கெழுந் தருளும்
 மதுவளர் பொழிற்றிரு வுத்தர கோச
 மங்கையுள் ளாய்திருப் பெருந்துறை மன்னா
 எதுவெமைப் பணிகொளு மாறது கேட்போம்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே . 7

முந்திய முதல் நடு இறுதியு மானாய்
 மூவரு மறிகில ரியாவர்மற் றறிவார்
 பந்தனை விரலியு நீயுநின் னடியார்

பழங்குடில் தொறுமெழுந் தருளிய பரனே
 செந்தழல் புரைதிரு மேனியுங் காட்டித்
 திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலுங் காட்டி
 அந்தண னாவதுங் காட்டிவந் தாண்டாய்
 ஆரமு தேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே. 8

விண்ணகத் தேவரு நண்ணவு மாட்டா
 விழுப்பொரு ளேயுன தொழுப்படி யோங்கள்
 மண்ணகத் தேவந்து வாழ்ச்செய் தானே
 வண்திருப் பெருந்துறை யாய்வழி யடியோம்
 கண்ணகத் தேநின்று களிதரு தேனே
 கடலமு தேகரும் பேவிரும் படியார்
 எண்ணகத் தாயுல குக்குயி ரானாய்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே. 9

புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையில் நான்நாம்
 போக்குகின் றோமவ மேயிந்தப் பூமி
 சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாறென்று நோக்கித்
 திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாலாம்
 அவன்விருப் பெய்தவு மலரவ னாசைப்
 படவுநின் னலர்ந்தமெய்க் கருணையு நீயும்
 அவனியிற் புகுந்தெமை யாட்கொள்ள வல்லாய்
 ஆரமுதே பள்ளி எழுத்தரு ளாயே. 10

1.8 கலிங்கத்துப்பரணி

காடு பாடியது

(பாலை நிலத்தையும், அதுசேர்ந்த சுடுகாட்டின் இயல்பையும் பற்றிப் பாடிய செய்யுட்களின் பகுதியாகும் இது.)

முன்னுரை

போரில் இறந்த கலிங்க வீரர்களுடைய நிணத்தாலாகிய உணவைத் தந்து, ஒப்பற்ற கலிங்கப் போர்க்களத்திலுள்ள பேய்களினுடைய வயிற்றினை இரண்டு பங்காக நிறையச் செய்தாள் காளிதேவி. அவள் வாழுமிடம் பாலை நிலத்தைச் சார்ந்த காடு ஆகும். அதன் சிறப்பை இனிப் பாடுவோம்.

1. களப்போர் விளைந்த கலிங்கத்துக்
கலிங்கர் நிணக்கூழ் களப்பேயின்
உளப்போர் இரண்டு நிறைவித்தாள்
உறையும் காடு பாடுவாம்.
2. பொரிந்த காரை கரிந்த சூரை
புகைந்த வீரை எரிந்த வேய்
உரிந்த பாரை எரிந்த பாலை
உலர்ந்த ஓமை கலந்தவே.
3. உதிர்ந்த வெள்ளில் உணங்கு நெல்லி
ஒடுங்கு துள்ளி உலர்ந்த வேல்
பிதிர்ந்த முள்ளி சிதைந்த வள்ளி
பிளந்த கள்ளி பரந்தவே.
4. வற்றல் வாகை வறந்த கூகை
மடிந்த தேறு பொடிந்தவேல்
முற்றல் ஈகை முளிந்த விண்டு
முரிந்த புன்கு நிரைந்தவே.
5. தீய அக்கொடிய கானகத் தரை
திறந்த வாய்தொறும் நுழைந்து, 'தன்
சாயை புக்கவழி யா (து) 'எனப்பரிதி
தன் கரம்கொடு திளைக்குமே!
6. ஆடுகின்ற சிறை வெம்ப ருந்தின்றிழல்
அஞ்சி அக்கடு வனத்தைவிட்டு
ஒடு கின்றநிழல் ஒக்கும்; நிற்கும்நிழல்
ஓரிடத்தும்உள அல்லவே!
7. 'ஆதவம் பருகும்' என்று நின்ற நிழல்
அங்கு நின்று குடிபோன (து) 'அப்
பாத வம்புனல் பொறா (து) உணங்குவன
பருகும் நம்மை' என வெருவியே.-
8. செந்நெ ருப்பினைத் தகடு செய்து, பார்
செய்த (து) ஒக்கும் அச் செந்த ரைப்பரப்பு!
அந்நெ ருப்பினில் புகைதி ரண்ட (து) ஒப்பு
அல்ல (து), ஒப்புறா அதன்இ டைப்புறா!

9. தீயின் வாயின்நீர் பெறினும் உண்பதோர்
சிந்தை கூர, வாய் வெந்து வந்து, செந்
நாயின் வாயின்நீர் தன்னை, நீர்எனா
நவ்வ நாவினால் நக்கி விக்குமே!
10. இந்நி லத்துளோர் ஏகல் ஆவதற் (கு)
எளிய கானமோ? அரிய வாணுளோர்
அந்நி லத்தின்மேல் வெம்மை யைக்குறித் (து)
அல்ல வோ, நிலத் (து) அடியி டாததே.
11. இருபொழுதும் இரவிபசும் புரவி விசும் (பு)
இயங்காத (து) இயம்பக் கேண்மின்;
ஒருபொழுதும் தரித்தன்றி ஊடுபோக் (கு)
அரி (து) அணங்கின் கா (டு) என் (று) அன்றோ?
12. 'கா(டு) இதனைக் கடத்தும்' எனக் கருமுகிலும்
வெண்மதியும் கடக்க, அப்பால்
ஒடிஇளைத் (து) உடல்வியர்த்த வியர்வன்றோ
உகுபுனலும் பனியும்! ஐயோ!
13. விம்முகடு விசைவனத்தின் வெம்மையினைக்
குறித்தன்றோ, விண்ணோர் விண்ணின்
மைம்முகடு முகில்திரைஇட் (டு) அமுதவட்டம்
ஆலவட்டம் எடுப்ப(து)! ஐயோ!
14. நிலம் புடை பேர்ந் (து) ஓடாமே
நெடுமோடி நிறுத்தி யபேய்
புலம்பொடுநின் (று) உயிர்ப்பன போல்
புகைந்துமரம் கரிந் (து) உளவால்!
15. வற்றியபேய் வாய்உலர்ந்து
வறள்நாக்கை நீட்டுவபோல்,
முற்றியநீள் மரப்பொதும்பின்
முதுபாம்பு புறப்படுமே!
16. விழிசுழல வருபேய்த் தேர்
மிதந்துவரு நீர்! அந் நீர்ச்
சுழிசுழல வருவ (து) எனச்
சூறைவளி சுழன்றிடுமால்!

17. சிதைந்தஉடல் சுடுசுடலைப் பொடியைச் சூறை
சீத்தடிப்பச், சிதறியஅப் பொடியால் செம்மை
புதைந்தமணி, புகைபோர்த்த தழலே போலும்!
போலாவேல், பொடிமுடு தணலே போலும்!
18. மண்ஓடி அறவறந்து துறந் (து) அங் காந்த
வாய்வழியே வேய்பொழியும் முத்தம்! அவ்வேய்
கண்ஓடிச் சொரிகின்ற கண்ணீர்! அன்றேல்,
கண்(டு) இரங்கிச் சொரிகின்ற கண்ணீர் போலும்,
19. வெடித்தகழை விசைதெறிப்பத் தரைமேல் முத்தம்
வீழ்ந்தன! அத்தரை புழுங்கி அழுன்று மேன்மேல்
பொடித்தவியர்ப் புள்ளிகளே போலும்! போலும்!
போலாவேல், கொப்புளங்கள் போலும்! போலும்!
20. பல்கால்தின் திரைக்கரங்கள் கரையின் மேன்மேல்
பாய்கடல்கள் நூக்கும்(து), அப்படர்வெம்கானில்
செல்காற்று வாராமல் காக்க அன்றோ?
திசைக்கரியின் செவிக்காற்றும் அதற்கே
அன்றோ?
21. முள்ளாறும் கல்லாறும் தென்னர்ஓட
முன்னொருநாள் வாள்அபயன் முனிந்த போரில்
வெள்ளாறும் கோட்டாறும் புகையால் மூட
வெந்தவனம் இந்தவனம் ஓக்கில் ஓக்கும்!
22. அணிகொண்ட குரங்கினங்கள்
அலைகடலுக் (கு) அப்பாலை
மணல்ஓன்று காணாமல்
வரைஎடுத்து மயங்கினவே!

1.9 இராஜநாயகம்

ககுபத்துல்லாவிற் குறுபான் கொடுத்தபடலம்

மலர்நற வொழுகும் வரைப்புய சுலையு
மானபி யொருதினத் தினிலோர்
தலமதைக் குறித்தங் கேகவென் றெழுந்து
தானை நால் வகைபுடை சூழ
நிலவிய காற்று வாகனத் தேறி
நெடுந்திரை மேகமண் டலத்தி

னலனுற வுலவித் திரிவது நிகர்ப்ப
நடத்தின ரந்தர மார்க்கம். (01)

மாலவர் பொழியப் குதுமப் பொழுது
மக்கமா நகர்க்கு பாவின்
மேலுற நேரே பறந்தது பறக்கின்
வியனபி மாரிற் பின் னபியா
யேலவந் தொருவ ருதித்தரு டலமீ
தெனநபி சுலைமயா னிசைத்தார்
சாலவீ தியற்றி முடியுமுன் குறித்த
தலத்தினிற் சார்ந்தது விமானம். (02)

அத்தலத் திழிந்தங் கிருந்தன ரிதன்மே
லமரர்கள் கரத்தினா லீயற்ற
வெத்தலத்தினிலும் வியனுற விளங்கி
யிலங்கொளிக் கதிர்மதி யிருபா
னித்தநித் தமுஞ்சாயந் தோடமே லவர்க
டவமெலா நிறைவுற வுலக
மத்திமத் துதித்த கருபத்துல் லாதன்
வாய்திறந் தழுதது வன்றே. (03)

அளவற வருகி யலறிய தொனியோ
டமுதலு மேனழு தனையென்
றுளமறி யிறைவன் கேட்பவின் றுரைக்கு
முன்னபி களிலொரு வோர்தந்
தளமுட னெனது சிகரத்தின் மீது
தாவியே பறந்துசெல் கின்றார்
தெளிவினென் னிடத்தி லீழிந்திவ ருன்னைத்
தொழுதிலர் திக்குசெய் திலரே (04)

இதுவலா தெனைச்சூழ் தரவுனக் கிணையா
யியற்றிய புத்துக ளினைவைத்
ததிவித வணக்கம் புரிந்தனர் கொடியோ
ராகையா லமுதன னென்ன
மதிதவழ் கிரண மணிமுடி மாட
மக்கமா நகரினி லுதித்துக்
கதிதரு கருபா நவிலலு முதலோன்
கருணைகூர்ந் திருமொழி கவல்வான். (05)

துறவின ருயிரே பின்னைநா ளுன்னைச்
 சூதிடு நெற்றிகள் கொண்டு
 நிறைவுசெய் தருள்வே னென்றிரு வொளியாய்
 நித்தில மாமயில் வடிவாய்ப்
 பொறைதரு நபிக ளெவர்க்குநா யகமாய்ப்
 புண்ணியப் பொருளினுட் பொருளா
 யறைதரு கபீபு முகம்மது நபியை
 யனுப்புவு னுனதுபா லதனில் (06)

இருகதிக் குறுவா னதையுமுன் னிடமே
 யிறக்குவ னுனைப்பரி பாலித்
 தருளவும் வணங்கித் துதிக்கவு மிகுந்தோர்
 தமையமைத் தருள்வனன் போங்கிப்
 பெருகுபார்ப் பதனைத் தேடிவந் தடையும்
 பறவைபோற் பிள்ளையைத் தேடி
 வருமனை யினைப்போ லெனதுகல் குகளுள்
 மாட்டினில் வருகவும் புரிவேன். (07)

திடச்சில பறுலா னதையுநின் மருங்கிற்
 சேர்ப்பனிப் புத்துக ளினையு
 மெடுத்தெறிந் திடச்செய் திடுவனுந் தனைத்துய்
 தாக்குவ னெண்ணமுற் றுருக்கந்
 தொடுத்திரங் குவதே னழுதிட லகற்றென்
 றோதினன் றூயவ னதுகேட்
 டடற்பெருங் கஃபா துன்புறு நிறைபோ
 லனந்தவின் பங்கள் கொண்டதுவே. (08)

அழுங்கியுட் கவலை நிறைதரக் கஃபா
 வழுதது சுலயுமா னபிக்குஞ்
 செழுந்தவப் பொருளா முதலவ னறியச்
 செய்தனன் சேனையோ டன்றே
 யெழுந்தனர் மருத்து வாகன மிசையே
 யேறினர் வானிடை பறந்து
 வழிந்தொழு கியசெந் தேன்மலர்த் தடஞ்சூழ்
 மக்கமா நகரில்வந் தளரே. (09)

பொருந்துமெப் பதிக்கு முதற்றிருத் தலமாம்
 புனிதநன் னகரில்வந் ததற்பி
 னருந்தவ மியற்றுங் கஃபத்துல் லாவுட்

புகுந்ததைச் சூழ்ந்தணி யணியா
யிருந்தபுத் தனைத்து மேவலோர் தமைவிட்
டெடுத்தெறிந் திடப்புரிந் திறையைப்
பரிந்ததி லிருந்து வணங்கியுட் கனிந்து
பரவினர் கருணையங் கடலே. (10)

அத்திரி யையர் யிரமிட பமுமை
யாயிர மத்தொகை பசுக்கள்
சுத்தவெள் ளாடை யாயிரங் கொறியை
யாயிரந் தும்புபோன் மயிர்கண்
மொய்த்துள தகரை யாயிர மறுத்து
முன்குறு பான்கொடுத் ததன்மே
லெத்திசை யினரு மருந்தியுண் மகிழ
விட்டனர் பெருவிருந் தினிதாய் (11)

பங்கவெம் பசியின் பிணியினா லிடையப்
படுமிசிக் கீன்களை யழைத்துத்
தங்கமுந் துயிலும் விலையிலா மணியுந்
தணப்பிலா தவாபுற வளித்தே
யங்கவர் கடைக்கட் பார்வைபெற் றவரை
யடுத்தவ ரெழுதலை முறைக்கும்
வெங்கலி யகன்று வாழ்ந்தினி திருப்ப
மிகுதன பதிகளாக் கினரே. (12)

மக்கமா நகரி லுறைதலை வோரை
மைந்தரை முதியரைத் தமது
பக்கலி லுறையும் ஜின்களைநரரைப்
பரபதி மகுடமன் னவரைத்
திக்கெலாம் வழுத்துங் குறைசியங் குலத்தோர்
தங்களைத் தெளிந்தநூ லினரைத்
தக்கவ ரெவர்க டமையுமே விழித்துச்
சாற்றுவர் சுலையுமா னபியே (13)

உற்றமே லவன்றன் னருளினாற் கஃபா
வுதித்தரு ளித்தலந் தனிலே
குற்றமற் றுயருங் குறைசியங் குலத்தின்
கொழுந்ததாய் வேதகா ரணராய்
வெற்றியும் விருது மிகப்பெறு பவராய்

விண்ணவர் புகழ்மணி விளக்காய்
நற்றவ நபிக ளெவர்க்குநா யகமாய்
வருவரோர் நபிநவ மோங்க (14)

மடற்செழுங் கமல மலர்ப்பதம் பணியா
மருவல ருயிரைவாட் கிரையாக்
கொடுப்பரிப் புவியோர் கவிகையிற் புரப்பர்
குற்றமொன் றணுகிலா தெவையுங்
கடக்குமெய்ப் பொருளைப் பழிப்பவர் தமைச்சங்
கரித்தருள் பீசபீ லியற்றித்
திடப்படு தமது வேதகற் பனையாந்
தீன்பயிர் மிகவளர்த் திடுவார். (15)

அண்டலர்க் கிடியே ரெனுமிவர் வருநா
ளகிலத்தி லிருந்துளத் தீமான்
கொண்டவ ரெவருஞ் சுவனமங் கையர்க்கு
கொழுநராய்ச் சோபனம் பெறுவார்
விண்டருட் கலிமா வுரைத்திடா திவர்க்கு
விலகிய மாறுசெய் வோர்கள்
கண்டள விடுதற் கருநெடுங் காலங்
கனன்றெரி நரகிடைக் கிடப்பார். (16)

பலபல புதுமை விளைப்பரென் றுரைப்பப்
பாங்கினி லிருந்தவ ரெவரு
முலவியே புவியுந் திகழ்புக முடையீ
ருமக்குமே நாயக மாளோர்
நிலமிசை வரவெத் தனைநெடுங் காலஞ்
செலுமின நிகழ்த்துவீ ரென்னத்
துலகவாண் டோராயிரத்தின்மேல் வருவ
ரென்றனர் சுந்தரத்தோன்றல். (17)

பகர்ந்த சொற் செவியிற் புகுதலுங் குறைசிக்
குலத்தின ரொடுபலர் நாமிச்
சகந்தனில் வரவந் துதித்திடிற் பிறக்கத்
தக்கன வமைத்தில் னென்றே
யகந்தனிற் றுயருந் நிவர்வர வறியும்
பலனடைந் தனமெனக் களிப்புற்
றுகந்தன ரெமையாண் டருண்முகம் மதர்தம்
முயர்தற ஜாத்திணை யுண்டோ. (18)

மலர்ந்தபங் கயங்க டொறுமனத் தொகைகள்
 வந்திருப் பவைமதி நிகராய்த்
 துலங்கிய தடங்கள் செறிந்ததென் வகுதைச்
 சுந்தர னகுமது நயினா
 ளிலந்தனி லியற்று தவத்தினா லுதித்த
 நிதிபதி துரையத்துல் காதி
 றிலங்கிய விதையா சனப்பொருண் மகுமு
 திருபத மிகபர கதியே.

(19)

ஆகம கலைகட் கனந்தவா பரண
 வழகெனுந் திருப்பெயரரசை
 யேகசிற் பரமெய்ப் பொருளொளித் தெளிவை
 யெமக்கெமைக் காட்டுதர்ப் பணத்தைச்
 சேகரப் பலகற் பனைகடந் துயர்ந்த
 செம்மலை நரருயிர்க் குயிராந்
 தேகதத் துவநிர் மலமகு மூதைத்
 தியானஞ்செய் மனங்களே மனங்கள்.

(20)

வள்ளலை யொருநான் மறைக்கரும் பொருளை
 மறைபடா திலங்குமொண் மதியைத்
 தள்ளுதற் கருமும் மலத்தையுங் கடந்தோர்
 தவத்தினுள் விளங்கிய கனியைக்
 கள்ளவிழ் மரவ மலர்த்தொடைப் புயரைக்
 கருணையங் கடலினிற் பிறந்த
 தெள்ளமு தனைய முகம்மது நபியைத்
 தெரிசிக்குங் கண்களே கண்கள்.

(21)

எப்புவி யினிலு மிருந்தர சியற்று
 மேகபூ ரணவரோ தயத்தை
 யற்புத வடிவை ஞானலோ சனத்தை
 யளவிலா னந்தவா ருதியை
 யொப்பகன் றகண்ட வெளியில்வா மொளியை
 யுள்ளிரு ளகற்றுசெஞ் சுடரை
 மைப்புயற் கவிகை நபிகணா யகத்தை
 வாழ்த்தல்செய் வாய்களே வாய்கள்.

(22)

அரியவிண் ணவர்கள் சிரமிசை புரையு
 மலர்சர ணாம்புய நிதியை
 யுருவரு வதனி னடுநிலை பொருந்து

முத்தம காட்சியுற் பவத்தைச்
 சரதநித் தியசோ பனமணிச் சுவனந்
 தனின்மகு மூதெனு மியானைக்
 கிரிமிசை யுலஷு நபிதமைத் துதிப்பக்
 கேட்குமச் செவிகளே செவிகள். (23)

இணைவிழி மணியை யுலகின்மங் கையர்க
 ளெவர்க்குமன் றாட்டருண் மாணை
 யுணர்வதற் கரிய தனிமுத லறுசி
 லுறுபுலிக் களித்தவ ரீன்ற
 வணியரி யேறென் றிடுமிரு புதல்வ
 ரங்கையாற் றொடமகிழ் நபிதம்
 மணியொளிர் திருமே னியினிற்கஸ் தூரி
 வாசங்கொ ணாசியே நாசி. (24)

கந்தமுந் தவத்தோர் கதிகளு நிறைந்து
 கடல்வளை புவிதொடா துயர்ந்து
 தந்தவெண் பிறைப்பாந் தளும்வரிப் புலியுந்
 தாழ்ந்துபா தலங்கடந் துருவி
 யந்தர மவனி கதிர்மதி யமைத்தோ
 னறுசினிற் கபுசொடு நடந்து
 சுந்தரங் குலவு முஸ்தபா சரணந்
 தொடுமிரு கைகளே கைகள். (25)

பாரினி னபிக ளெவர்களு மிவரும்
 மத்தினோர் பதவிக ளருளென்
 றாரண முதவு தனிப்பொரு ளிறையா
 லனுதினந் துவாவிரந் தருள
 வாரணத் தரசர் நவமணி முடிகண்
 மலர்ப்பத மிறைஞ்சவீன் றுதித்த
 காரணக் கடவு ளாகுமதைப் பிரதட்
 சணம்வரு கால்களே கால்கள். (26)

இந்தவண் மைகள் சேர் முகம்மது நயினா
 ரியல்வர வியற்றிய பின்னர்
 வந்துகூழ்ந் தவரை யனுப்பல்செய் தெழுந்து
 மரைமலர்ப் பதநடை புரிந்து
 பந்தியிற் பகுதி சூழ்தரப் பறவைத்
 திரனெடும் பந்தரிட் டேகக்
 கந்தவொண் பொழில்சூழ் மக்கநன் னகரைக்
 கடந்துபோந் தனர்திரு நபியே. (27)

1.10 இரட்சணிய யாத்திரிகம் - சிலுவைப்பாடு

இரட்சணிய சரிதப் படலம்

இயேசுபிரானைக் காட்டிக் கொடுத்த யூதாசுக் காரியோத்தின் பரிதாப முடிவு:

1. தன்னுயிர் போயாக்கை தலைகீழு றவிழுந்து சென்னித கர்ந்துகு டர்சிதறிச் செத்தொழிந்த துன்னரிய சாமித்து ரோகிசெய விறறாகப் பன்னருநம் மான்சிலுவைப் பாடுகளை யுன்னுவாம்.

அவரது விரோதிகள் செய்த அலமதிப்புகள்:

2. பொல்லாத யூதர்களும் போர்ச்சேவ கர்குழுவும் வல்லானை யெள்ளிப்பு றக்கணித்து வாய்மதமாய்ச் சொல்லாத நிந்தைமொழி சொல்லித்து ணிந்தியற்றும பொல்லாங்கை யெல்லாநம் ஈசன்பொறுத் திருந்தார்.

அறியாமையினாலே துன்பங்களைச்செய்யும் அவர்களுக்காக இயேசுபிரான் இரங்குதல்.

3. புற்றரவிற சீறிப்பு டைவளைந்து புல்லியர்தாம் துற்றிவிளைத் தகொடுந் துன்பந்த னியுழந்து முற்றுங்கி ரகணத்தின் மூழ்குதி னகரன்போல் செற்றமிலாத் தேவமைந்தன் தேசிழந்து தேம்பினார்.

இயேசுபிரானை அவரது விரோதிகள் எருசலேம் வீதிவழியே அழைத்துச் செல்லுதல்.

4. செவ்வங்கி யைக்களைந்து தேவர்பிரான் முன்றரித்த அவ்வங்கி யைத்தரித்தே யாகடியம் பலபேசித் தெவ்வாரு முமிச்சி லுவைதனைச் சுமத்திக் கல்வைந் கர்கலுழக் கட்டிக்கொ டுபோனார்.

அவரைக் கல்வாரி மலைக்குக் கொண்டு செல்லுதல்.

5. நோக்கிலணு வொவ்வொன்று நூறாயி ரங்கோடி மாக்கயத்தின் சும்மைம விந்தபா வந்திரட்டி ஆக்குசி லுவைய மலன்சி ரத்தேந்தி காக்கை கடனாகக் கல்வாரி நோக்கினார்.

கொள்ளையடித்துக் கொலைபுரிந்த இருவருடன் இயேசுபிரானும் கொண்டு செல்லப்படுதல்.

- 6.. வள்ளல்கு ருராயன் மன்னுயிர்க்காய்த் தன்னுயிரை எண்ணிய வதரித்த வெம்மாள்ச ருவேசன் கொள்ளைபு ரிந்துகொ லைத்தீர்ப்புப் பெற்றுவரு கள்ளரி ருவரொடுங் கல்வாரி நோக்கினார்.

அவர் அவ்வாறு சென்றமைக்கான காரணம்:

7. மாரணத்தின் கூரொடிய வன்பேய்த லைநசங்க ஆரணஞ் சொல்லுண்மை யவனிமிசை விளங்கப் பூரணமா ரட்சணிய புண்ணியங்கை கூடுதற்குக் காரணமாஞ் செய்கைமுற்றக் கல்வாரி நோக்கினார்.

8. ஈசன்சி னம்தோக்கி யீன நர ரைப்பிணித்த பாசவினை நோக்கிப்ப ரிந்துநடு நின்றுவரும் பேசரிய துன்பப்பி ரளயத்தை நோக்கியிந்தக் காசினியை நோக்கினார் கல்வாரி நோக்கினார்.

இயேசுபிரான் கடவுளே என்பதற்கான சான்றுகள்.

9. அற்புத மும்வானத் தசரீரி யும்புனிதச் சொற்பயில் வுமெல்லாச் சுருணங்க ளுமிவரே தற்பரனென் றோலமிடச் சண்டாளர் தாமிதனை அற்பமு மெண்ணாத தறவும் நியாயம்.

அவர்கள் செய்த துன்பங்களைத் தாங்கிப் பொறுமையோடு அவர் சென்றமை.

10. தத்துநீர் வேலித்த ராதலத்தோர் செய்தவினை அத்தனை யுந்தாங்கி யலமந்து மாங்கமைந்து சத்தமி டாதேகுந் தகனப லிமறியாம் உத்தமருஞ் சாந்தமா யூருடு செல்கின்றார்.

துன்புறுத்தலுக்கு ஆளாகிவரும் பெருமானாரை எஞ்சலேம் மக்கள் காணல்.

11. கையயர்ந்து வாய்புலர்ந்து கண்ணிருண்டு காதடைத்து வெய்யசி லுவைச மந்தலசி மெய்வருந்தித் துய்யதி ருவடிகள் சோர்ந்துநடை தள்ளாடி அய்யன்ம றுகூடு வரக்கண்டா ரணிநகரார்.

எஞ்சலேம் மக்கள் அடைந்த துன்பநிலை.

12. கல்லியல்வன் னெஞ்சவஞ்சக் கண்ணிலாப் பாதகர் புல்லியரே யன்றியிந்தப் பொல்லாங்கு போந்தமைகண் டெல்லவ ருந்தந்த முயிர்க்கிறுதி யேய்ந்தனபோல் அல்லலு முந்தல மந்தாக்கை நிலைதளர்ந்தார்.

13. மாதருக்கு ளாசிபெற்ற மங்கலையா மன்னைமரி
காதலனுக் கோவிக்க திநேர்ந்த தென்றுமன
வேதனைப்பட் டாற்றாது மெல்லியலார் தாங்குமுமி
வீதியி ருமருங்கு மொய்த்தார்வாய் விட்டமுது.
14. காந்தண்ம லர்செங்க மலமல ரைப்புடைப்பப்
பூந்தண்க ருங்குவளைப் போதுநீர் முத்துகுப்பத்
தேந்தளவு தொக்கநறுஞ் சேதாம்ப லையலர்த்தி
மாந்தண்ட லைக்குயிலின் மென்மொழியார் மாழ்கினார்.
15. தீயடைந்த வல்லியெனத் தேம்பிச்செ யலழிந்து
மாயும்வகை யின்றாய்ம றுகுற்று யிர்பதைப்பப்
போயடைந்த தெம்மருங்கும் பொற்பெருச லேநகரத்
தாயிழையார் வாய்விட்ட முதகு ரலோசை.
16. கண்டார்ப தைத்தார் கலுழந்தார்க ரைந்தழுதார்
கொண்டார்து ணுக்கங்கொ தித்தார்க டுவிடத்தை
உண்டார்போ லேங்கியு யங்கிநெ டிதுயிர்த்துத்
திண்டாடி நின்றினைய செப்புவா ராயினார்.
எருசலேம் நகர மக்கள் இரங்கிக் கூறியலை.
17. ஆவாவி தென்னவ றவுமநி யாயமென்பார்
தாவாவ றமோத லைசாய்ந்தி றுவதென்பார்
முவாமு தல்வன்மு னரியாத தென்னென்பார்
ஓயாது முலெம்மு யிர்க்கொழிவின் றோவென்பார்.
18. இம்மைந்த ளாவிக்கி றுதிவரக் கண்டுமரி
அம்மையு யிர்வாழா ளவனிமி சையென்பார்
செம்மைதிறம் பாத்தாய தேவசி னந்திருகி
மும்மையு வரும்மு டியுங்க ணத்தென்பார்.
19. மாண்டாரு யிரளிக்கு மாமருந்தை வேரோடு
கீண்டெறி வாரிந்தக் கெடுதோசி களென்பார்
கீண்டெறி வாரிந்தக் கெடுதோசி களெனினும்
மீண்டுமு ளைக்கவொரு வேளைவரா தோவென்பார்.
20. புன்றொழிலர்க் கஞ்சிநடுப் போற்றாதார் பொங்கியழ
மன்றோரஞ் சொல்லியுயிர் வாழ்வதுவோ வரழ்வென்பார்
மன்றோரஞ் சொன்னோன்ம ளைபாழாய் வன்குடியும்
பொன்றியெ ருக்கலரும் பொய்யாதி துவென்பார்.

21. நள்ளிநர ஜீவரகை நல்கவரு ஞானகுரு
வள்ளலுக்கு வன்கொலையும் மாபாத கம்புரிந்த
கள்ளனுக்குக் காவல்வி ஓதலையுங் கட்டுரைத்து
விள்ளுவதோ நீதிபுரி வேந்தர்க்குச் சீலமென்பார்.
22. கொல்லாது விட்டுவிடக் கொற்றவன்பல் காண்முயன்றும்
பொல்லாருக் கஞ்சிப்பு கன்றான்கொ லையென்பார்
பொல்லாருக் கஞ்சிப்பொ துநீதி யைப்புரட்டி
அல்லாத செய்வார்க்க றங்கூற்றே யாமென்பார்.
23. காட்டிக் கொடுத்தோன்க முத்திலொரு கயிற்றைப்
பூட்டிமன வாதையினாற் பொன்றினனாம் பொல்லாங்கு
சாட்டிக்கொலை புரிசண்டா எர்மனச் சாட்சியும்தம்
பாட்டிற்கி டப்பதென்ன பாவமதி பாபமென்பார்.
24. நிந்தனையாஞ் செந்நெருப்பு நெஞ்சைக் கொளுத்திடவும்
நொந்தொருசொற் சொல்லாத நோன்மைநு னித்துணரின்
மைந்தருக்கிச் சாந்தம்வ ருமோம கேசனெனுஞ்
சிந்தைசெ றுநருக்குச் சேராத தென்னென்பார்.
25. செந்தாம ரைபோற்றி கழுந்தி ருவதனம்
அந்தோவ தங்கிய முகுகுடி போயதென்பார்
நந்தாக்க ருணைந றாத்துவிக்குங் கண்மலர்கள்
சிந்தாகு லம்பொதிந்து தேசிழந்து விட்டதென்பார்.
26. உன்னத மெய்ஞ் ஞானமு வந்துகுடி கொண்டதிருச்
சென்னிபுடை யுண்டிரத்தம் சிந்துவதோ செவ்விதென்பார்
மன்னுதிரு மேனிமுற்றும் வாரடியாற் கன்றிநைந்து
சின்னமுற லாவதுவோ தெய்வமே யோவென்பார்.

நகர மக்கள் துன்பந்தாங்காதவராய் அவர் பின் செல்லுதல் :-

27. பெண்ணீர்மை குன்றாத பெய்வளையா ரிவ்வண்ணம்
புண்ணீருந் தீயிற்பு கைந்தாரு யிர்பொடிப்பக்
கண்ணீரின் துன்பக்க டற்கெல்லை காணாராய்
எண்ணீர ராய்ச்செல்லு மெம்பெருமான் பின்சென்றார்.

ஐயேக பெருமாள் அவர்களுக்கு ஆறுதல் மொழிகளைக் கூறுதல் :-

28. மைத்தடங்கண் ணீர்சொரிய வாய்விட்ட முதரற்றிச்
சித்தமு டைந்துதொ டர்ந்துவரு சேயிழையார்
பத்திமையுஞ் சிந்தைப்ப ருவரலுங் கண்டிரங்கி
உத்தமசற் போதவு பசாந்த நீதுரைப்பார்.

29. எருசலேம் புத்திரிகா ளென்பொருட்டுக் கலுழாதே
 துரிசறமற் றும்பொருட்டுஞ் சுதர்பொருட்டுங் கலுழந்திடுமின்
 வரிசைபெறு மகப்பெறாம லடிகள்பாக் கியரென்னா
 உரைசெறியத் தருநாளிங் குளதாமென் பதையு ணர்ந்தே.

துயரமிகுதியாற் பெண்கள் கூறியவை;

30. அன்றுபுக லிடமரிதா யாவரவரே துயர்விஞ்சிக்
 குன்றுகளே மலைக்குலமே யெமைமுடிக் கொள்ளுதிரால்
 என்றுரைப்பர் பசுமரத்துக் கிதுசெய்வா ரெனிலந்தோ
 தொன்றுலர்ந்து படுமரத்துக் கெதுசெய்யார் துணிவொன்றி.

1.11 குமரகுருபர சுவாமிகள் பாடல்கள் மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்

அம்புலிப் பருவம்

1. கண்டுபடு குதலைப் பசங்கிளி யிவட்கொரு
 கலாபேத மென்னநின்னைக்
 கலைமறைகண் முறையிடுவ கண்டோ வலாதொண்
 கலாநிதி யெனத்தெரிந்தோ
 வண்டுபடு தெரியற் றிருத்தாதை யார்மரபின்
 வழிமுத லெனக்குறித்தோ
 வளர்சடை முடிக்கெந்தை தண்ணறுங் கண்ணியா
 வைத்தது கடைப்பிடித்தோ
 குண்டுபடு பாற்கடல் வருந்திருச் சேடியொடு
 கூடப் பிறந்தோர்ந்தோ
 கோமாட்டி யிவணின்னை வம்மெனக் கொம்மெனக்
 கூவிடப் பெற்றாயுனக்
 கண்டுபடு சீரிதன் றாதலர் லிவளுடன்
 அம்புலீ யாடவாவே
 ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்க வல்லியுடன்
 அம்புலீ யாடவாவே.
2. குலத்தோடு தெய்வக் குழாம்பிழிந் தூற்றிக்
 குடித்துச் சுவைத்துமிழ்ந்த
 கோதென்று மழல்விடங் கொப்புளிக் கின்றவிரு
 கோலினுச் சிட்டமென்றும்

கலைத்தோடு மூடிக் களங்கம் பொதிந்திட்ட
கயரோகி யென்றுமொருநாள்
கண்கொண்டு பார்க்கவுங் கடவதன் றெனவும்
கடற்புவி யெடுத்திகழவிட்

புலத்தோடு முடுமீன் கணத்தோடு மோடுநின்
போல்வார்க்கு மாபாதகம்
போக்குமித் தலமலது புகலில்லை காண்மிசைப்
பொங்குபுனல் கற்பகக்கா

டலைத்தோடு வைகைத் துறைப்படி மடப்பிடியொ
டம்புலீ யாடவாவே
ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்க வல்லியுடன்
அம்புலீ யாடவாவே.

3. கீற்றுமதி யெனநிலவு தோற்றுபரு வத்திலொளி
கிளர்நுதற் செவ்விவவ்விக்
கெண்டைத் தடங்கணா ரெருவிட் டிறைஞ்சக்
கிடந்தது முடைந்தமுதம்விண்
- தீற்றுபுது வெண்கலை யுடுத்துமுழு மதியென
உதித்தவம யத்துமம்மை
ஒண்முகத் தொழுகுதிரு வழகைக் கவர்ந்துகொண்
டோடினது நிற்கமற்றை
- மாற்றவளொடுங்கேள்வர் மெளலியி லுறைந்ததும்
மறந்துனை யழைத்தபொழுதே
மற்றிவன் பெருங்கருணை சொற்றிடக் கடவதோ
மண்முழுதும் விம்முபுயம்வைத்
- தாற்றுமுடி யரசுதவு மரசிளங் குமரியுடன்
அம்புலீ யாடவாவே
ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்க வல்லியுடன்
அம்புலீ யாடவாவே.

4. விண்டலம் பொலியப் பொலிந்திடுதி யேலுனது
வெம்பணிப் பகைவிழுங்கி
விக்கிடக் கக்கிடத் தொக்கிடர்ப் படுதிவெயில்
விரியுஞ் சுடர்ப்பருதியின்
- மண்டலம் புக்கனை யிருத்தியெனி னொள்ளொளி
மழுங்கிட வழங்கிடுதிபொன்
வளர்சடைக் காட்டெந்தை வைத்திடப் பெறுதியே
மாசுணஞ் சுற்றவச்சம்

கொண்டுகண் டஞ்சா திருப்பது மருப்பொங்கு
 கோதையிவள் சீறடிகணின்
 குடர்குழம்பிடவே குமைப்பதும் பெறுதியெங்
 கோமாட்டி பாலடைந்தால்

அண்டபகி ரண்டமு மகண்டமும் பெறுதியால்
 அம்புலீ யாடவாவே
 ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்க வல்லியுடன்
 அம்புலீ யாடவாவே.

1.12 திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி

- (1) செங்கையில் வண்டு கலின்கலி னென்று செயஞ்செய
 மென்றாட இடை
 சங்கத மென்று சிலம்பு புலம்பொடு தண்டை
 கலந்தாட இரு
 கொங்கை கொடும்பகை வென்றன மென்று குழைந்து
 குழைந்தாட மலர்ப்
 பைங்கொடி நங்கை வசந்த சவுந்தரி
 பந்து பயின்றாளே .
- (2) பொங்கு கனங்குழை மண்டிய கெண்டை புரண்டு
 புரண்டாடக் குழல்
 மங்குவில் வண்டு கலைந்தது கண்டு மதன் சிலை
 வண்டோட இனி
 யிங்கிது கண்டில கென்படு மென்படு மென்றிடை
 திண்டாட மலர்ப்
 பங்கய மங்கை வசந்த சவுந்தரி
 பந்து பயின்றாளே .
- (3) சூடக முன்கையில் வால்வளை கண்டிரு தோள்வளை
 நின்றாடப் புனை
 பாடக முஞ்சிறு பாதமு மங்கொரு பாவனை
 கொண்டாட நய
 நாடகமாடிய தோகை மயிலென நன்னகர்
 வீதியிலே யணி
 யாடக வல்லி வசந்த வொய்யாரி
 யடர்ந்துபந் தாடினளே .

- (4) இந்திரை யோவிவள் சுந்தரி யோதெய்வ ரம்பையோ
 மோகினியோ மன
 முந்திய தோவிழி முந்திய தோகர முந்திய
 தோவெனவே உயர்
 சந்திர சூடர் குறும்பல வீசுரர் சங்கணி
 வீதியிலே மணிப்
 பைந்தொடி நாரி வசந்தவொய் யாரிபொற்
 பந்துகொண் டாடினளே .

1.13. இராம நாடக கீர்த்தனைகள், இராவணன் கொலுவீற்றிருத்தல்

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.)

முனைசேர் அரக்கர் இவ்வாறு முறையிட்டலறச் சேனை சுற்றி
 இனம்ஆய் வளைக்க மலைபோல இலங்கை யழித்த
 குரங்கிதென்றே
 அனுமான் தனைக்கொண் டிந்திரசித்தன் அங்கே
 விடஎங்கே என்று
 புனைமா முடி ரா வணன் கண்டு பொரிந்தான் கொலுவில்
 இருந்தானே .

தரு - அசாவேரி ராகம் - அடதாளசாப்பு
 பல்லவி

வீரசூரராவணன் கொலுவீற்றிருந்தானே
 அநுபல்லவி

பேராதரத்தின சிங்கா	சனம்போலே சொர்ண
பீடத்தில்மைநாக	மலைபோலேதுன்ன
சாருதயம் சேர்பத்து	சூரியர்கள் என்ன
தலைப்பத்திலும் பத்து	மகுடங்கள் மின்ன (வீர)

சரணங்கள்

1. நடம் ஆடும் ரம்பையும் ஊர்வசியும் அபி
 நயம் காட்டி மயில்போலு லாவ
 கடல்போலேமேள தாளங்கள் அண்ட
 கடாகம் மட்டும் சென்று தாவ

அட்டா இந்திராவாடா சந்திரா வாடாஎன்

றவசரக்காரர்கள்

கூவ

வடவாக்கினி ஆன் விராகாக்கினி தீர்

வந்து மேகம் பனி நீர்

தூவ

சுடர்மணி மண்டபம் அண்ட கூடம் அதைத் தொடவே

தொடைநடுங்கி அசுரர் எல்லாம்

நெடுமுச்சுவிடவே

முடிகளொடு முடிமோதி

அடியிணை புண்படவே

மூவுலகத்துள்ளோரும்

சேவடிக்கும்பிடவே (வீர)

2. எப்போ தென்று முகம் திரும்பியவர்க் கெல்லாம்

இருஷிகள் வந்து தலை

நீட்ட

தப்பா எட்டானைக் கொம் பொடிந்தது பதினாறு

சந்திரன் போல மார்பிலே

காட்ட

வைப்பாகிய நாக ராசாக்கள் மாணிக்க

மலை கொண்டடி மேலே

சூட்ட

வெப்பான தூர்முகன் முதல் ஆன மந்திரிகள்

வினய யோசனைகள் பா

ராட்ட

முப்பத்து முக்கோடி

தேவருங் கொண்டாட

முதல்ஆன தும்புரு

நாரதர் கீதம்பாட

கற்பகம் மென் மலர் மாரி

குப்பைகள் போலேபோட

கட்டியம் சொல் ஓசை திசை

எட்டிலும் மேலே ஓட

(வீர)

3. இனம் ஆம் மேகங்கள் புகை போல ஒதுங்கிக்கொண்

டிரைச்சல் இடாமலே

கூச

புனை மாமுகலட்சுமி கரம் துடைப்பார் போலப்

பூவையர் கவரிகள்

வீச

எனை நாடினான் எனைப்பார்த்தான் வார்த்தை சொன்னான்

என்றியக்கர் சந்தோஷம்

பேச

தினமும் ஊழியத்துக்கு வரும் தெய்வப் பெண்களைச்

சிறுக்கியர் போல் அரக்கியர்

ஏச

முனைபெரும் அட்சதன் வீழ்ந்த மனவேதைகூடி

முத்த மகன் செயித்து வந்த

கீர்த்தியைக் கொண்டாடி

அனுமான் வருகிற

வார்த்தை தனையே நாடி

அடிக்கடி சீதையை எண்ணித் துடித்துடன் மனம் வாடி

(வீர)

1.14 பாரதியார் கவிதைகள்
நிலாவும் வான்மீனும் காற்றும்,
மனத்தை வாழ்த்துதல்

1. நிலாவையும் வானத்து மீனையுங் காற்றையும்
 நேர்ப்பட வைத்தாங்கே
 குலாவு மழுதக் குழம்பைக் குடித்தொரு
 கோல வெறிபடைத்தோம்;
 உலாவு மனச்சிறு புள்ளினை யெங்கணும்
 ஒட்டி மகிழ்ந்திடுவோம்;
 பலாவின் கனிச்சுளை வண்டியி லோர்வண்டு
 பாடுவதும் வியப்போ
2. தாரகை யென்ற மணித்திரள் யாவையும்
 சார்ந்திடப் போமனமே;
 ஈரச்சுவையதி லூ நிவருமதில்
 இன்புறுவாய் மனமே!
 சீரவிருஞ்சுடர் மீனொடு வானத்துத்
 திங்களையுஞ் சமைத்தே
 ஓரழகாக விழுங்கிடு முள்ளத்தை
 யொப்பதொர் செல்வமுண்டோ?
3. பன்றியைப் போலிங்கு மண்ணிடைச் சேற்றிற்
 படுத்துப் புரளாதே
 வென்றியை நாடியிவ் வானத்தி லோட
 விரும்பி விரைந்திடுமே;
 முன்றிலி லோடுமோர் வண்டியைப் போலன்று
 மூன்றுலகுஞ் சூழ்ந்தே
 நன்று திரியும் விமானத்தைப்போலொரு
 நல்ல மனம்படைத்தோம்.
4. தென்னையின் கீற்று சலசல வென்றிடச்
 செய்து வருங்காற்றே;
 உன்னைக் குதிரைகொண் டேறித் திரியுமொ
 ருள்ளம் படைத்துவிட்டோம்.
 சின்னப் பறவையின் மெல்லொலி கொண்டிங்கு
 சேர்ந்திடு நற்காற்றே!
 மின்னல் விளக்கிற்கு வானகங் கொட்டுமில்
 வெட்டொலி யேன்கொணர்ந்தாய்!

5. மண்ணுல கத்துநல் லோசைனகள் காற்றெனும்
வானவன் கொண்டுவந்தான்;
பண்ணி லிசைத்தவ் வொலிக ளனைத்தையும்
பாடி மகிழ்ந்திடுவோம்.
நண்ணி வருமணி யோசையும், பின்னங்கு
நாய்கள் குலைப்பதுவும்,
எண்ணுமுள் னேயன்னக் “காவடிப் பிச்சை” யென்
றேங்கிடு வான்குரலும்
6. வீதிக் கதவை யடைப்பதுங் கீழ்த்திசை
விம்மிடுஞ் சங்கொலியும்
வாதுகள் பேசிடு மாந்தர் குரலு
மதலை யமுங்குரலும்-
ஏதெது கொண்டு வருகுது காற்றிவை
யெண்ணி லகப்படுமோ?
சீதக் கதிர்மதி மேற்சென்று பாய்ந்தங்கு
தேனுண்ணு வாய் மனமே!

1.15 பாரதிதாசன் பாடல்கள்

கடல்

மணல் , அலைகள்,

ஊருக்குக் கிழக்கே உள்ள
பெருங்கடல் ஓர மெல்லாம்,
கீரியின் உடல் வண் ணம்போல்
மணல்மெத்தை; அம்மெத் தைமேல்
நேரிடும் அலையோ, கல்வி
நிலையத்தின் இளைஞர் போலப்
பூரிப்பால் ஏறும்; வீழும்;
புரண்டிடும்; பாராய் தம்பி. (1)

மணற்கரையில் நண்டுகள்

வெள்ளிய அன்னக் கூட்டம்
விளையாடி வீழ்வ தைப்போல்
துள்ளியே அலைகள் மேன்மேல்
கரையினிற் சுழன்று வீழும்!
வெள்ளலை, கரையைத் தொட்டு
மீண்டபின் சிறுகால் நண்டுப்
பிள்ளைகள் ஓடி ஆடிப்
பெரியதோர் வியப்பைச் செய்யும் (2)

புரட்சிக்கப்பால் அமைதி

புரட்சிக்கப் பால் அமைதி
 பொலியுமாம், அதுபோல், ஓரக்
 கரையினில் அலைகள் மோதிக்
 கலகங்கள் விளைக்கும்; ஆனால்
 அருகுள்ள அலைகட் கப்பால்
 கடலிடை அமைதி அன்றோ!
 பெருநீரை வான்மு கக்கும்;
 வான்நிறம் பெருநீர் வாங்கும்!

(3)

கடலின் கண்கொள்ளாக் காட்சி

பெருபுனல் நிலையும், வானிற்
 பிணைந்த அக்கரையும், இப்பால்
 ஒருங்காக வடக்கும் தெற்கும்
 ஒடு நீர்ப் பரப்பும் காண
 இருவிழிச் சிறகால் நெஞ்சம்
 எழுந்திடும்; முழுதும் காண
 ஒருகோடிச் சிறகு வேண்டும்
 ஒகோகோ எனப்பின் வாங்கும்!

(4)

கடலும் இளங் கதிரும்,

எழுந்தது செங்க திர்தான்
 கடல்மிசை! அட்டா எங்கும்
 விழுந்தது தங்கத் தூற்றல்!
 வெளியெலாம் ஒளியின் வீச்சு!
 முழங்கிய நீர்ப் பரப்பின்
 முழுதும்பொன் னொளிப றக்கும்.
 பழங்கால இயற்கை செய்யும்
 புதுக்காட்சி பருகு தம்பி!

(5)

கடலும் வானும்

அக்கரை, சோலை போலத்
 தோன்றிடும்! அந்தச் சோலை,
 திக்கெலாம் தெரியக் காட்டும்!
 இளங்கதிர் செம்பழத்தைக்
 கைக்கொள்ள அம்மு கில்கள்
 போராடும்! கருவா னத்தை

மொய்த்துமே செவ்வா னாக்கி
முடித்திடும்! பாராய் தம்பி!

(6)

எழுந்த கதிர்

இளங்கதிர் எழுந்தான்; ஆங்கே
இருளின்மேல் சினத்தை வைத்தான்;
களித்தன கடலின் புட்கள்;
எழுந்தன கைகள் கொட்டி!
ஒளித்தது காரி ருள்போய்!
உள்ளத்தில் உவகை பூக்க
இளங்கதிர், பொன்னி றத்தை
எங்கணும் இறைக்க லானான்

(7)

கடல் முழக்கம்

கடல்நீரும், நீல வானும்
கைகோக்கும்! அதற்கி தற்கும்
இடையிலே கிடக்கும் வெள்ளம்
எழிவீணை; அவ்வீ ணைமேல்
அடிக்கின்ற காற்றோ வீணை
நரம்பினை அசைத்தின் பத்தை
வடிக்கின்ற புலவன்! தம்பி
வண்கடல் பண்பாடல் கேள்!

(8)

நடுப்பகலிற் கடலின் காட்சி

செங்கதிர் உச்சி ஏறிச்
செந்தணல் வீசு தல்பார்!
புழுங்கிய மக்கள் தம்மைக்
குளிக்காற்றால் புதுமை செய்து
முழுங்கிற்றுக் கடல்! இவ் வைய
முழுவதும் வாழ்விற் செம்மை
வழங்கிற்றுக் கடல்! நற் செல்வம்
வளர் கின்ற கடல்! பார் தம்பி!

(9)

நிலவிற் கடல்

பொன்னுடை களைந்து, வேறே
புதிதான முத்துச் சேலை
தன்இடை அணிந்தாள் அந்தத்

தடங்கடற் பெண்ணாள். தம்பி
என்னென்று கேள்; ஆ தோபார்
எழில்நிலா ஒளிகொட்டிற்று!
மன்னியே வாழி என்று
கடலினை வாழ்த்தாய் தம்பி!

(10)

1.16 சுவாமி விபுலாநந்தர் கவிதைகள் தேவி வணக்கம்

1. அன்னையே யருளுருவே யகிலமுமீன்
 றளித்தருளு மரசி யேசீர்
 மன்னுநிலை யியற்பொருளு மியங்கியலும்
 வகைப்பொருளும் வகுத்த வாற்றால்,
 இன்னலற வெமைப்புரந்த வின்னமுதப்
 பெருங்கடலே யிறைவி யேதின்
 பொன்னடியை நிதந்துதித் தோங் கடைக்கணித்துக்
 கருணைமழை பொழிவா யம்மா !
2. எண்ணுங்கா லுல்கினுக்கோ ராதார
 மாய்நின்ற வியல்பு நீயே
 மண்ணின்சீ ருருவாகி மன்னியவ
 ணீயன்றே வாரி யாகி
 உண்ணுநீ ருருவாய வுத்தமியு
 நீயன்றோ வுயர்வொப் பில்லாய்!
 விண்ணின்பே ருருவாகி செய்விடத்து
 நிறைந்துநின்ற விரிவு நீயே.
3. வீயாத பெருவலிமை வைணவியே
 பிரபஞ்ச வித்து மாகித்
 தாயாகித் தாரணியைத் தோற்றுவித்த
 தனிமுதலே! தவத்தர் வாழ்வே!
 மாயாரு பத்துடனே மருளளிக்கும்
 வனப்புடையாய்! மயக்கந் தீர்த்துத்
 தீயாத பெருமுத்தித் தடங்கரையிற்
 செலுத்துகின்ற செல்வத்தாயே.

1.17 சோமசுந்தரப் புலவர் பாடல்கள்

நாவலர் பெருமான்

ஆறுமுகநாவலர், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே, கார் காத்த வேளாளர் குலத்திலே ஞானப்பிரகாசர் மரபிலே கி.பி. 1822-ஆம் ஆண்டிலே பிறந்து, கல்வி கேள்விகளிலே தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி விளங்கி, யாழ்ப்பாணத்திலும் தென்னிந்தியாவிலும் வைதிக சைவத் திருநெறியைப் பண்டுபோல நிலைநாட்டி, விழுமிய உரைநடை யிலக்கியங்களாற் செந்தமிழ் மொழியை வளம்படுத்தி, நைட்டிகப் பிரமசாரியாயிருந்து சிவபத மெய்தியவர். நாவலர்பெருமானுடைய மெய்ப்புலமையிலும் சைவாசாரத்திலும் புலவருக்கு எல்லை கடந்த பற்றுண்டு அதனால், அவர்மேலதாகப் பல்வேறு வணக்கச் செய்யுங்கள் எழுதிக் காலந்தோறும் வெளியிட்டார்கள். அவற்றுள் பன்னிரண்டுமட்டும் இப்போது கிடைத்துள்ளன.

- (1) திருவளர் தெய்வத் தமிழ்வள நாடு
செய்த தவப்பயனே!
செந்தமிழ் மக்கள் புந்தியி னிக்குந்
தெள்ளழு தேதேனே!
வரமருள் சைவத் திருநெறி யுய்ய
வந்தருள் தேசிகனே
வாடிய பழைய தமிழ்மொழி தழைய
மழைபொழி கலைமுகிலே
பரமத திமிரக் குரைகடல் சுவறப்
பருகிடு தவமுனியே
பரனருள் நீறுஞ் சிவமொழி வீறும்
பரவிட வருள்குருவே
அருவளர் மதுரத் தமிழுரை நடைசெய்
ஐயா அடிபோற்றி
ஆறுமுகப் பெரு நாவலனாமத்
தரசே யடிபோற்றி

- (2) அன்னநடை பிடியினடை யழகுநடை
யல்லவென வகற்றி யந்நாட்
பன்னுமுது புலவரிடஞ் செய்யுணடை
பயின்றதமிழ்ப் பாவை யாட்டு
வன்னநடை வழங்குநடை வசனநடை
யெனப்பயிற்றி வைத்த வாசான்
மன்னுமருள் நாவலன்றன் னழியாநல்
லொழுக்கநடை வாழி வாழி
- (3) பார்மதித்த செந்தமிழ்நூ லேடுகளை
யாராய்ந்து பதிப்பித் தோர்கள்
ஆர்பதிப்பித் தாலுமங்கே பிழைநுழைத
லுண்டாகு மவைகளின்றிச்
சீர்பதித்த நற்பதிப்பு நாவலர்தம்
பதிப்பென்று செப்பு மேன்மைப்
பேர்பதித்த பெருங்கல்விச் செல்வனிரு
சேவடிகள் பெரிதும் வாழி
- (4) தன்னவரும் பிறருமென்று சாராமே
நடுவுநிலை சார்ந்து நின்றே
அன்னவர்கள் வழுவியவை யஞ்சாது
வெளிப்படுத்தி யறிவை யூட்டு
முன்னவனே தமிழ்மக்கள் முதுநிதியே
கற்பகமே முடியாக் கல்வி
மன்னவனே யெனவாழ்த்த வந்துதித்த
நாவலன்றாள் வாழி வாழி

1.18 கம்பதாசன் கவிதைகள்

உதிர்ந்த மலர்

முள்ளுடைச் சிறுசெடியின் - கனவாய்
முண்டு சிரித்தமலர்
கள்ளெனும் பொக்கிஷத்தால் - விம்மியே
கர்வம் அடைந்த மலர்
பனித்துளி மணிகுடித் - தென்றலின்
பாட்டினைக் கேட்டமலர்

கனிந்துள விண்ணாதன்கீழ் - மௌனக்
கல்வியைக் கற்றமலர்
அந்திச் சிவப்பினையும் - விண்மீன்
அழகின் விழிப்பினையும்
சிந்தையிற் கொண்டமலர் - மணமே
செய்து திளைத்த மலர்
வீழ்ந்து கிடக்குதையே! - உச்சி
வெய்யிற் சுடலையிலே
வாழ்வின் விருப்பங்களை - மண்ணிலே
வரைந்துளதோ வண்டே?

1.19 புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை பாடல்கள் கன்னியாய்த் திரு

(திருக்கோணமலையின் அருகிலமைத்த கன்னியாயில் அமைத்த வெத்தீரூற்றுக்களையிட்டு
புலவர்மணியின் கருத்து)

1. திருந்து மினிய மனச்சான்றோர்
சினம்போல் வெம்மை செய்தேநீர்
சுரந்து வருவ தென்னேநீ
சொல்வாய் கன்னி யாய்த்திருவே
சுரந்து வெம்மை தருவதெல்லாம்
தொட்டே யென்னை அணைவார்க்கு
மருந்தாய்ப் பாவம் பிணிதீர்க்கும்
வகையென் றுணர்வீர் மாந்தர்களே.
2. சைவர் பவுத்தர் மகமதியர்
சார்ந்தே கிறிஸ்து சமயத்தோர்
மெய் தொட்டாட நீவிரும்பும்
விதமென் கன்னி யாய்த்திருவே
மெய் தொட்டாட யான்விரும்பும்
விதமிங் குணர்வீர் மேதினியில்
தெய்வ மெவர்க்கும் பொதுவென்னும்
திறத்தை விளக்கும் செயல்கண்டீர்
3. அள்ளக் குறையா தினிதூறும்
வெந்நீர்ச் செல்வ மதையருளி
மெள்ளச் சுரந்து வருவதென்னே
விளம்பாய் கன்னி யாய்த்திருவே
மெள்ளச் சுரந்து வருவதெல்லாம்

விரும்பி யுலகோர் மனத்தளவே
கொள்ளச் சுரக்கும் கல்வியென
யானும் சுரக்குங் குணங்கண்டீர்.

4. அன்னை தனக்காய் இராவணனார்
அந்தி யேட்டி செயவென்றே
உன்னை யமைத்த துண்மையதோ
உரைப்பாய் கன்னி யாய்த்திருவே
என்னை யமைத்தார் இராவணற்காய்
இறைவ னான்மை யருட்சக்தி
என்னும் திருமால் யான்சக்தி
வடிவம் இதனை யுணர்வீரே.
5. சாதி பேதம் பாராதே
சமமா யெவரும் உனைத்தழுவ
ஏதுங் கலங்கா திருப்பதென்னே
இயம்பாய் கன்னி யாய்த்திருவே
ஏதுங் கலங்கா திருப்பதிங்கே
எல்லா உயிரும் சமமென்றே
ஓதும் படைப்பின் ஒருமைநிலை
உணர்த்து முண்மை நிலைகண்டீர்.
6. பல்லாயிரம்பேர் உனைத் தோய்ந்தும்
பாரிற் பெரியோர் நிதமுமுனை
நல்லாயென்றே புகழ்வ தென்னே
நவிலாய் கன்னி யாய்த்திருவே
நல்லாயென்றே புகழ்வ தெல்லாம்
நாடிப் பலருந் தோய்ந்தாலும்
புல்லா தியானும் கன்னியெனப்
பொலிவுற் றிருக்கும் நிலைகண்டீர்.
7. உன்பாற் படிவோ ரெல்லாரும்
உடலும் உயிருந் தளிர்த்தொளிசேர்
பொன்போற் பொலிவ தென்னேநீ
புகல்வாய் கன்னி யாய்த்திருவே
பொன்போற் பொலிதல் பூமியின்கீழ்ப்
பொங்கும் தாதுப் பொருள்கள்பல
என்பாற் கலந்து சக்தியுடன்
யானும் வருவ தெனக்கொள்வீர்

1.20 மஹாகவி கவிதைகள்

தேரும் திங்களும்

“ஊரெல்லாம் கூடி ஒருதேர் இழுக்கிறதே;
வாருங்கள் நாமும் பிடிப்போம் வடத்தை”
என்று வந்தான் ஒருவன்.

வயிற்றில் உலகத்தாய்
நொந்து சமந்திங்கு நூறாண்டு வாழ்வதற்காய்ப்
பெற்ற மகனே அவனும்.

பெருந்தோளும்
கைகளும், கண்ணில் ஒளியும், கவலையிடை
உய்ய விழையும் உளமும் உடையவன்தான்.

வந்தான். அவன்ஓர் இளைஞன்;
மனிதன்தான்.

சிந்தனையாம் ஆற்றற் சிறகதைத்து வானத்தே
முந்தநாள் ஏறி முழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு
மீண்டவனின் தம்பி

மிகுந்த உழைப்பாளி!

“ஈண்டுநாம் யாரும் இசைந்தொன்றி நின்றிடுதல்
வேண்டும்” எனும் ஓர் இனிய விருப்போடு,
வந்தான் குனிந்து வணங்கி வடம்பிடிக்க-

“நில்!” என்றான் ஓராள்

“நிறுத்து” என்றான் மற்றோராள்

“புல்” என்றான் ஓராள்

“புலை” என்றான் இன்னோராள்

“கொல்” என்றான் ஓராள்

“கொளுத்து” என்றான் வேறோராள்.

கல்லொன்று வீழ்ந்து
கழுத்தொன்று வெட்டுண்டு,
பல்லோடு உதடுபறந்து சிதறுண்டு,

சில்லென்று செந்நீர் தெறித்து

நிலம் சிவந்து,

மல்லொன்று நேர்ந்து

மனிசர் கொலையுண்டார்.

ஊரெல்லாம் கூடி இழுக்க உகந்த தேர்
 வேர் கொண்டது போல் வெடுக்கென்று நின்றுவிடப்
 பாரெல்லாம் அன்று படைத்தளித்த அன்னையோ
 உட்கார்ந் திருந்துவிட்டாள் ஊமையாய்த் தான்பெற்ற
 மக்களுடைய மதத்தினைக் கண்டபடி.

முந்தநாள் வான முழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு
 வந்தவனின் சுற்றம்,
 அதோ மண்ணிற் புரள்கிறது!

1.21 நீலாவணன் கவிதைகள்

உறவு!

மரணித்துப் போனவர்கள்
 மானாகப் போடிப் பெரியப்பா,
 நீர் ஓர் பெரிய மனிதர்தான்!
 பெட்டி இழைத்தும்,
 பிரம்பு பின்னல் வேலைசெய்தும்,
 வட்டிக்குளத்து வரால் மீன் பிடிக்கக்
 கரப்புகளும் கட்டி விற்றுக்
 காலத்தை ஓட்டும் ஒருகிழவன்.
 என்றே நம் ஊரறியும்,
 நேற்றுவரை.

பத்துநாள் தொட்டுப்
 பகலிரவாய்ப் பாய்மீதில்,
 வைத்தியமே இன்றி
 வயிற்றாலடியோடும்,
 சத்தி எடுத்தும், வாய்
 சன்னி பிசத்தியும்,
 செத்தும் பிழைத்தும் கிடந்தீர்
 சுவரோரம்.

‘எட்டுநாளாக இரணம் எதும்
 குடலுக்குட் செல்லவில்லை!’
 எனஉருகி உம்மனைவி வள்ளி,
 புளுங்கல் அரிசவிந்த வெந்நீரை
 அள்ளி உமக்குப் பருக்குகையில்,

நீர் - அவளை,
 ஐம்பது ஆண்டாய்
 அனுபவித்துக் கொண்டதற்கும்
 ஒன்பது பிள்ளைகளை உற்பவித்துப்
 பெற்றதற்கும்,
 சுற்றில் உமக்காய்
 இரவுபகல் கண்விழித்து,
 ஊற்றை அளைந்ததற்கும்,
 உம்குறைகள் கேட்டதற்கும் ஈடாக,
 ஓர்வார்த்தை யேனும் இயம்பாமல்
 போய்விட்டீராமே!
 புலம்புகிறாள் வள்ளியம்மை!

நாய்ப்படாப் பாடுமது
 நோயிலவள் பட்டதுண்மை
 என்றாலும் ஓர்வகையில்
 ஆனந்தம் வள்ளிக்கு!
 என்னவென்றால்-
 தன்புருஷன் மானாகப் போடிக்கும்
 எத்தனைபேர் சொந்தம்! அதோ,
 எக்கவுண்டன், எஞ்சினியர்
 வைத்திய கலாநிதிகள்
 வர்த்தகர், பேராசிரியர்
 சத்தா சமுத்திரம்தான் சாதிசனம்.
 என்பதனால்!

தந்திகிடைத்து
 மிக நொந்துபட்டுவந்தார்கள்.
 அந்தி வரைக்கும்எதும்
 ஆகாரம் தின்னாமல் குந்தியிருந்து
 குளறி அழுதார்கள்!
 ஐந்தாறுகாரில்
 இரவே ஊர்போய்விட்டார்!
 எத்தனைபேர் சுற்றமிந்த
 ஏழைக் கிழவனுக்கு!
 இத்தனைநாள் மட்டுமிது
 யார்க்கும் தெரியாது!
 உண்மையினைக் கண்டெங்கள்

ஊர்விரலை முக்கில் வைக்கும்
வண்ணம் மறைவாக வாழ்ந்தீர்!
இறவாமல்.....

இன்னும் உயிரோ டிருந்தீரே யாமாகில்
என்ன வகையாய் அறிவோம் உறவினரை!
செத்தாலும் செத்தீர் நும்
செல்வக் குடும்பத்தைப்
பத்தியமாய்ப் பார்த்திந்தப்
பாரில் வழங்கிவரும்
உண்மை உறவறியும் ஊர்!

1.22 அண்ணல் கவிதைகள்

நீ யார்?

இனிதான கனிய விக்ஞம்
இந்நிழல் மரங்கள், ஆங்கு
கனிபிழிந் தன்ன ஓசைக்
கடலலை நல்கும் புட்கள்
பனிதங்கு புல்லினோடு
மாமிசம் உண்ணும் மாக்கள்,
நனிஎழி லோடு மின்னும்
நாகங்கள் யாவி னுள்ளும்
மனிதா நீ யார்? இம்மண்ணில்
மதிப்புள்ள ஜந்து நீயா?

ஓதிய மறைகள் உன்னை
உயர்ந்தவன் என மொழிந்தே
தோதாகி உலகம் உன்றன்
சுகத்திற்கு வளையு மென்னும்!
பாதார விந்தம் சென்னி
பணித்திடும் சிருஷ்டி! நல்ல
ஆதாரம் அமரர் உன்றன்
அடியினைக் கௌரவித்தார்!
மனிதா நீ யார்? இம்மண்ணின்
மதிப்புள்ள ஜந்து நீயா?

ஆந்தையின் அலறலுக்கும்
அர்த்தம் நீ காணு கின்றாய்

சேர்ந்த ஓர்காகம் கத்த
 சிந்தையை இழப்பாய் பூனை
 பாய்ந்திடிற் பயந்து போவாய்
 பல்லியின் நச்சொலிக்கே
 மாந்திடு வாய் உனக்கே
 இவையெலாம் உயர்ந்த தாயின்-
 மனிதாநீ யார்? இம்மண்ணின்
 மதிப்புள்ள ஜந்து நீயா?

சிங்கத்தின் கர்ச்சனைக்கும்
 சிறுத்தையின் உறும் லுக்கும்
 தும்பியின் பிளிற லுக்கும்
 சீறிடும் பாம்பி னுக்கும்
 தங்குநீர் முதலை கட்கும்
 தாங்குமோ உயிர் என்றிங்கு
 வந்தித்து வாழு கின்றாய்;
 மறையினால் உயர்வு கண்டாய்!
 மனிதா நீ யார்? இம்மண்ணின்
 மதிப்புள்ள ஜந்து நீயா?

காற்றிற்கும் பனிக்கும் நீலக்
 கடலுக்கும் இடி மழைக்கும்
 தோற்றிடும் விசம்பி னுக்கும்
 தொல்புகழ்ப் பூமித் தாய்க்கும்
 ஆற்றாமல் அழிகின்றாய் உன்
 அறிவுக்குள் அடக்காய் நீயோர்
 நாற்றுக்குள் முளையதனால்
 நானிலம் பெருமை பேசும்
 மனிதா நீ யார்? இம்மண்ணின்
 மதிப்புள்ள ஜந்து நீயா?

1.23 ந. பிச்சமுர்த்தி கவிதைகள்

பெட்டிக்கடை நாரணன்

தான்சாக மருந்துண்ட
 தவசிகளைக் கண்டதுண்டோ?
 ஊன்சாக,
 உயிர் இருக்க

உலவுபவர் சித்தரன்றோ?

நான் யாரு?

சித்தனா தவசியா?

பிழைக்கச் சொத்தெதுவும்
பாட்டனோ வைக்கவில்லை,

அழைத்து வித்தை ஏதும்
அப்பனோ புகட்டவில்லை

இதற்காக

ஆண்டவன் கொடுத்த மூளை

அடுப்படிப் பூனையாமா?

நீண்ட விழியாள் ஓணையால்

குங்குமத்தைத் தண்ணீரோடு

குலுக்கிக் கலர்கள் செய்தேன்

தங்காமல் உப்பைப் போட்டு

தனியான சோடா செய்தேன்

ஏழைக் கென்றிரங்கி

எளிதான விலையில் விற்க

கருவாடு போன்ற வாழைப்

பழங்களும்

புகையிலைக் காம்பும்

பீர்க்கன் இலையைப் பழிக்கும்

வெற்றிலையும், வெட்டுப்பாக்கும்,

சின்னப்பயல்களுக்கென்று

பலூனும்,

பெப்பர் மெண்டும்.

பெரியவர்களுக்கென்று

நெய்ப்பொடியும்,

லேகாமருந்தும்

வகையாகச் சேர்த்துவைத்தேன்.

நாரணன் பெட்டிக்கடையின்

நாமமே பரவலாச்சு

இன்று கடன் இல்லை என்ற

எச்சரிக்கை எதிரே இருக்கும்

என் பேச்சு தேனாய்ச்சொட்டும்

குழைவிலே வாங்குவோர்கள்

வண்டாக்கி, பின்னர்

வாடிக்கைக்காரர் ஆக
 ஆண்டிரண்டோடும் முன்னே
 தத்வங்கள் லபாயக்ககண்டேன்
 பல தத்வங்கள் கவிழக்கண்டேன்
 உயிரற்ற ஜடத்தில் பெருக்கம்
 உண்டாகாதென்ற கொள்கை
 பொய்ப்பதை நானே கண்டேன்.

இருபது ரூபாய் முதலே
 இருநூறாக மாறி
 ஏற்றம் எனக்களிக்க
 உருமாலை வாங்கிக்கொண்டேன்
 ஓராளென ஆகிவிட்டேன்
 உருமாலை நாராயணனாய்
 உருமாறி உயர்ந்தபின்னர்
 அகமடியர் தெருவில் சின்ன
 அங்கையற்கண்ணி மளிகைக்
 கடையொன்று வைத்துவிட்டேன்
 சம்பளத்தை அள்ளிவீசச்
 சுரங்கம் சுரக்கவில்லை
 தோதாகப் பொடிப்பையன்கள்
 சம்பளமில்லாதுழைக்க
 தொழிலிலே தேர்ச்சிகொள்ள,
 முன்வந்து தொங்கவில்லை
 எனவே,
 கோழியுடன் எழுந்திருந்து
 கோட்டானுடனே துயிலும்
 கோலமே வாழ்க்கை ஆச்சு
 சுரக்கோ கொஞ்சம்
 எட்டுமணி நேரம்
 தட்டாது விற்றால்
 தட்டில் மிச்சம்
 தங்கி இருக்குமா?
 இப்படிக்கிருக்க,
 எலிவேறு இரவில்
 இராஜ்யம் வகித்தால்
 என் உருமாலை மட்டும்
 கிழியாமல் போமா?
 போனாலும்
 நீண்ட விழியாளின் அருள்

நீங்கவில்லை,
 முதலுக்கும் மோசம்
 மருந்துக்கும் காணோம்.
 மண்ணெண்ணை பங்கீடு
 வந்தது அருளால்
 மண்ணெண்ணை வர்ணம்
 இரண்டுதான் என்றாலும்,
 மஞ்சளும் வெளுப்பும்
 என்றாலும் பலபேர்கள்
 கறுப்பென்று கதறினர்.
 தம்படி நாணயம்
 இல்லாமல் போனதும்
 முதலுக்கு மோசம்
 அணுகாத வேலியாய்,
 உயிருள்ள அரணாய்,
 உவந்திட முளைத்தது
 அங்கயற்கண்ணி
 அடிகளே சரணம்!

தம்பிடி மிச்சத்தைக்
 கேட்பவரில்லை,
 சில்லறைப் போருக்கு
 வருவோரும் இல்லை;
 அங்கயற்கண்ணியின்
 அலையோடும் அருளால்
 எண்ணைக்குப் பின்னர்
 அரிசிக்கும் பங்கீடு
 தானாகத் தங்கம்
 தடத்தில் கிடைத்தால்
 ஓடென்றொதுக்க நான்
 பட்டினத்தாரா?

மீன் கொத்தி ஒன்று
 உள்ளே இருந்ததால்
 பங்கீட்டுக்கடை ஒன்று
 பட்டென்று வைத்தேன்:
 பணக்காரன் ஆனேன்
 பங்கீட்டுக் கடைகளால்

பணக்காரர் ஆனால்
பாவம் என்றேதேதோ
பேப்பரில் வந்தது.
பாவமொன்றில்லாவிட்டால்
பாருண்டா?
பசியுண்டா?
மண்ணில் பிறப்பதற்கு
நெல் ஒப்பும்போது
களிமண்ணில் கலந்திருக்க
அரிசி மறுப்பதில்லை.

நஷத்திரம் போல,
நல்முத்துப் போல,
சுத்தமாக அரிசி விற்க,
பங்கீட்டுக் கடை என்ன
சல்லடையா?

முறமா?
நெல்மிஷினா?
பலகைக்காரியா?
மூட்டையை பிரிக்கு முன்னர்
முந்நூறு பேரிருந்ததால்.
சலிப்பதெங்கே?
புடைப்ப தெங்கே?
புண்ணியம் செய்யத்தான்
பொழுது எங்கே?
அங்கயற்கண்ணியின்
அருளென்ன சொல்வேன்
பங்கீடு வாழ்க!
பாழ்வயிறும் வாழ்க!

(பங்கீட்டு முறை அமுலில் இருந்த
காலத்தில் எழுதப்பட்ட கவிதை)

1.24 தேயிலைத் தோட்டத்திலே

ஆழப் புதைந்த
தேயிலைச் செடியின்

அடியிற் புதைந்த
அப்பனின் சிதைமேல்

ஏழை மகனும்
ஏறி மிதித்து
இங்கெவர் வாழுவோ
தன்னுயிர் தருவன்

என்னே மனிதர்
இவரே இறந்தார்க்கு
இங்கோர் கல்லறை
எடுத்திலர்! வெட்கம்

தன்னை மறைக்கத்
தானோ அவ்விறைவனும்
தளிர் பசும் புல்லால்
தரை மறைத்தனனோ!

ஆங்கில மூலம் - சி. வேலுப்பிள்ளை
தமிழாக்கம் - சக்தீ அ. பாலையா

அலகு 2

திருக்குறள் - ஒழிபியல்

2.1 குடிமை

- இறப்பிறந்தார் கண்ணல்ல தில்லை யியல்பாகச் செப்பமு நாணு மொருங்கு.
- ஒழுக்கமும் வாய்மையு நாணுமும் மூன்று மிழுக்கார் குடிப்பிறந்தார்.
- நகையீகை யின்சொ லிகழாமை நான்கும் வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கு.
- அடுக்கிய கோடி பெறினுங் குடிப்பிறந்தார் குன்றுவ செய்த லிலர்.
- வழங்குவ துள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி பண்பிற் றலைப்பிரித லின்று.
- சலம்பற்றிச் சால்பில செய்யார்மா சற்ற குலம்பற்றி வாழ்துமென் பார்.
- குடிப்பிறந்தார் கண்விளங்குங் குற்றம் விசும்பின் மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து.
- நலத்தின்க ணாரின்மை தோன்றி னவனைக் குலத்தின்க ணையப் படும்.
- நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டுங் காட்டுங் குலத்திற் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்.
- நலம்வேண்டி னாணுடைமை வேண்டுங் குலம்வேண்டின் வேண்டுக யார்க்கும் பணிவு.

2.2. மானம்

- இன்றி யமையாச் சிறப்பின வாயினுங் குன்ற வருப விடல்.
- சீரினுஞ் சீரல்ல செய்யாரே சீரொடு பேராண்மை வேண்டு பவர்.
- பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய சுருக்கத்து வேண்டு முயர்வு.
- தலையி னிழிந்த மயிரனையர் மாந்தர் நிலையி னிழிந்தக் கடை.
- குன்றி னனையாருங் குன்றுவர் குன்றுவ குன்றி யனைய செயின்.

- புகழின்தாற் புத்தேணாட் டுய்யாதா லென்மற்
றிகழ்வார்பின் சென்று நிலை.
- ஒட்டார்பின் சென்றொருவன் வாழ்தலி னந்நிலையே
கெட்டா னெனப்படுத னன்று.
- மருந்தோமற் றானோம்பும் வாழ்க்கை பெருந்தகைமை
பீடழிய வந்த விடத்து.
- மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னா
ருயிர்நீப்பர் மானம் வரின்.
- இளிவரின் வாழாத மான முடையா
ரொளிதொழு தேத்து முலகு.

2.3. பெருமை

- ஒளியொருவற் குள்ள வெறுக்கை யினியொருவற்
கஃதிறந்து வாழ்து மெனல்.
- பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.
- மேலிருந்தும் மேலல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்துங்
கீழல்லார் கீழல் லவர்.
- ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையுந்
தன்னைத்தான் கொண்டொழுகி னுண்டு.
- பெருமை யுடையவ ராற்றுவா ராற்றி
னருமை யுடைய செயல்.
- சிறியா ருணர்ச்சியு ளில்லை பெரியாரைப்
பேணிக்கொள் வேமென்னு நோக்கு.
- இறப்பே புரிந்த தொழிற்றாஞ் சிறப்புந்தான்
சீரல் லவர்கட் படிள்.
- பணியுமா மென்றும் பெருமை சிறுமை
யணியுமாந் தன்னை வியந்து.
- பெருமை பெருமித மின்மை சிறுமை
பெருமித மூர்ந்து விடல்.
- அற்ற மறைக்கும் பெருமை சிறுமைதான்
குற்றமே கூறி விடும்.

2.4. சான்றாண்மை

- கடனென்ப நல்லவை யெல்லாங் கடனறிந்து
சான்றாண்மை மேற்கொள் பவர்க்கு.
- குணநலஞ் சான்றோர் நலனே பிறநல
மெந்நலத் துள்ளதூ உ மன்று.

- அன்புநா ணொப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையோ
டைந்துசால் பூன்றிய தூண்.
- கொல்லா நலத்தது நோன்மை பிறர்தீமை
சொல்லா நலத்தது சால்பு.
- ஆற்றுவா ராற்றல் பணித லதுசான்றோர்
மாற்றாரை மாற்றும் படை.
- சால்பிற்குக் கட்டளை யாதெனிற் றோல்வி
துலையல்லார் கண்ணுங் கொளல்.
- இன்னாசெய் தார்க்கு மினியவே செய்யாக்கா
லென்ன பயத்ததோ சால்பு.
- இன்மை யொருவற் கிளிவன்று சால்பென்னுந்
திண்மையுண் டாகப் பெறின்.
- ஊழி பெயரினுந் தாம்பெயரார் சான்றாண்மைக்
காழி யெனப்படு வார்.
- சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றி னிருநிலந்தான்
றாங்காது மன்னோ பொறை.

2.5. பண்புடைமை

- எண்பதத்தா லெய்த லெளிதென்ப யார்மாட்டும்
பண்புடைமை யென்னும் வழக்கு.
- அன்புடைமை யான்ற குடிப்பிறத்த லிவ்விரண்டும்
பண்புடைமை யென்னும் வழக்கு.
- உறுப்பொத்தன் மக்களொப் பன்றால் வெறுத்தக்க
பண்பொத்த லொப்பதா மொப்பு.
- நயனோடு நன்றி புரிந்த பயனுடையார்
பண்புபா ராட்டு முலகு.
- நகையுள்ள மின்னா திகழ்ச்சி பகையுள்ளும்
பண்புள பாடறிவார் மாட்டு.
- பண்புடையார்ப் பட்டுண் டுலக மதுவின்றேன்
மண்புக்கு மாய்வது மன்.
- அரம்போலுங் கூர்மைய ரேனு மரம்போல்வர்
மக்கட்பண் பில்லா தவர்.
- நண்பாற்றா ராகி நயமில செய்வார்க்கும்
பண்பாற்றா ராதல் கடை.
- நகல்வல்ல ரல்லார்க்கு மாயிரு ஞாலம்
பகலும்பாற் பட்டன் றிருள்.
- பண்பிலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வ நன்பால்
கலந்தீமை யாற்றிரிந் தற்று.

2.6. நன்றியில் செல்வம்

- வைத்தான்வாய் சான்ற பெரும்பொரு ளஃதுண்ணான் செத்தான் செயக்கிடந்த தில்.
- பொருளானா மெல்லாமென் நியா திவறு மருளானா மாணாப் பிறப்பு.
- ஈட்ட மிவறி யிசைவேண்டா வாடவர் தோற்ற நிலக்குப் பொறை.
- எச்சமென் நென்னெண்ணுங் கொல்லோ வொருவரா னச்சப் படாஅ தவன்.
- கொடுப்பதூஉந் துய்ப்பதூஉ மில்லார்க் கடுக்கிய கோடியுண் டாயினு மில்.
- ஏதம் பெருஞ்செல்வந் தான்றுவ்வான் றக்கார்க்கொன் றித வியல்பிலா தான்.
- அற்றார்க்கொன் றாற்றாதான் செல்வ மிகநலம் பெற்றா டமியண்முத் தற்று.
- நச்சப் படாதவன் செல்வ நடுவரு ணச்ச மரம்பழுத் தற்று.
- அன்பொரீஇத் தற்செற் றறநோக்கா தீட்டிய வொண்பொருள் கொள்வார் பிறர்.
- சீருடைச் செல்வர் சிறுதுளி மாரி வறங்கூர்ந் தனைய துடைத்து.

2.7. நாணுடைமை

- கருமத்தா னாணுத னாணுந் திருநுத னல்லவர் நாணுப் பிற.
- ஊணுடை யெச்ச முயிர்க்கெல்லாம் வேறல்ல நாணுடைமை மாந்தர் சிறப்பு.
- ஊனைக் குறித்த வுயிரெல்லா நானென்னு நன்மை குறித்தது சால்பு.
- அணியன்றோ நாணுடைமை சான்றோர்க் கஃதின்றேற் பிணியன்றோ பீடு நடை.
- பிறப்பழியுந் தம்பழியு நாணுவார் நாணுக் குறைபதி யென்னு முலகு.
- நாண்வேலி கொள்ளாது மன்னோ வியன்ஞாலம் பேணலர் மேலா யவர்.

- நாணா லுயிரைத் துறப்ப ருயிர்ப்பொருட்டா னாண்டுறவார் நாணாள் பவர்.
- பிறர்நாணத் தக்கது தானாணா னாயி னறநாணத் தக்க துடைத்து.
- குலஞ்சுடுங் கொள்கை பிழைப்பி னலஞ்சுடு நாணின்மை நின்றக் கடை.
- நாணாகத் தில்லா ரியக்க மரப்பாவை நாணா லுயிர்ப்பொருட்டி யற்று.

2.8. குடிசெயல்வகை

- கருமஞ் செய்வொருவன் கைதூவே னென்னும் பெருமையிற் பீடுடைய தில்.
- ஆள் வினையு மான்ற வறிவு மெனவிரண்டி னீள்வினையா னீளுங் குடி.
- குடிசெய்வ லென்னு மொருவற்குத் தெய்வ மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்.
- குழாமற் றானே முடிவெய்துந் தங்குடியைத் தாழா துஞற்று பவர்க்கு.
- குற்ற மிலனாய்க் குடி செய்து வாழ்வானைச் சுற்றமாச் சுற்று முலகு.
- நல்லாண்மை யென்ப தொருவற்குத் தான்பிறந்த வில்லாண்மை யாக்கிக் கொளல்.
- அமரகத்து வன்கண்ணர் போலத் தமரகத்து மாற்றுவார் மேற்றே பொறை.
- குடிசெய்வார்க் கில்லை பருவ மடிசெய்து மாணங் கருதக் கெடும்.
- இடும்பைக்கே கொள்கலங் கொல்லோ குடும்பத்தைக் குற்ற மறைப்பா னுடம்பு.
- இடுக்கண்கால் கொன்றிட வீழு மடுத்தானு நல்லா ளிலாத குடி.

2.9. உழவு

- சுழன்றுமேர்ப் பின்ன துலக மதனா லுழந்து முழவே தலை.
- உழுவா ருலகத்தார்க் காணியஃ தாற்றா தெழுவாரை யெல்லாம் பொறுத்து.
- உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாத் தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.

- பலகுடை நீழலுந் தங்குடைகீழ்க் காண்ப ரலகுடை நீழ லவர்.
- இரவா ரிரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாது கைசெய்தூண் மாலை யவர்.
- உழவினார் கைம்மடங்கி னில்லை விழைவதூஉம் விட்டேமென் பார்க்கு நிலை.
- தொடிப்புழுதி கஃசா வுணக்கிற் பிடித்தெருவும் வேண்டாது சாலப் படும்.
- ஏரினு நன்றா லெருவிடுதல் கட்டபி னீரினு நன்றதன் காப்பு.
- செல்லான் கிழவ னிருப்பி னிலம்புலந் தில்லாளி னூடி விடும்.
- இலமென் றசைஇ யிருப்பாரைக் காணி னிலமென்னு நல்லா ணகும்.

2.10. நல்குரவு

- இன்மையி னின்னாத தியாதெனி னின்மையி னின்மையே யின்னா தது.
- இன்மை யெனவொரு பாவி மறுமையு மிம்மையு மின்றி வரும்.
- தொல்வரவுந் தோலுங் கெடுக்குந் தொகையாக நல்குர வென்னு நசை.
- இற்பிறந்தார் கண்ணேயு மின்மை யிளிவந்த சொற்பிறக்குஞ் சோர்வு தரும்.
- நல்குர வென்னு மிடும்பையுட் பல்குரைத் துன்பங்கள் சென்று படும்.
- நற்பொரு ணன்குணர்ந்து சொல்லினு நல்கூர்ந்தார் சொற்பொருள் சோர்வு படும்.
- அறஞ்சாரா நல்குர வீன்றதா யானும் பிறன்போல நோக்கப் படும்.
- இன்றும் வருவது கொல்லோ நெருநலுங் கொன்றது போலு நிரப்பு.
- நெருப்பினுட் டஞ்சலு மாகு நிரப்பினுள் யாதொன்றுங் கண்பா டரிது.
- துப்புர வில்லார் துவரத் துறவாமை யுப்பிற்குங் காடிக்குங் கூற்று.

அலகு 3
கம்பராமாயணம்

**அயோத்தியா காண்டம் - திருவடிசூட்டு
படலம்**

1. வந்த மாதவத் தோணையம் மைந்தனுந்
தந்தை யாமெனத் தாழ்ந்து வணங்கினா
னிந்து மோலியன் னானு மிரங்கினா
னந்த மின்னலத் தாசிகள் கூறினான்.
2. எடுத்த மாமுடி சூடிநின் பாலியைத்
தடுத்த பேரர சாண்டிலை யையநீ
முடித்த வார்சடைக் கற்றையை முசுதூ
சுடுத்து நண்ணுதற் குற்றுள தியாதென்றான்.
3. சினக்க டுந்திறற் சீற்றவெந் தீயினான்
மனக்க டுப்பினன் மாதவத் தோங்கலை
யெனக்க டுப்பதி யம்பிலை நீயென்றா
னுனக்க டுப்பதன் றாலுர வோயெனா.
4. மறையின் கேள்வற்கு மன்னிளந் தோன்றல்பின்
முறையி னீங்கி முதுநிலங் கொள்கிலே
னிறைவன் கொள்கில னாமெனின் யாண்டெலா
முறைவென் கானத் தொருங்குட னேயென்றான்.
5. உரைத்த வாசகங் கேட்டலு முள்ளெழுந்
திரைத்த காத விருந்தவத் தோர்க்கெலாங்
குரைத்த மேனியொ டுள்ளங் குளிர்ந்தவா
லரைத்த சாந்துகொ டப்பிய தென்னவே.
6. அன்ன காத லருந்தவ ராண்டகை
நின்னை யொப்பவர் யாருளர் நீயலா
லென்ன வாழ்த்திடு மேல்லை யிரவியும்
பொன்னின் மேருவிற் போய்மறைந் திட்டதே.
7. ஆய காலையி லையனைக் கொண்டுதன்
றாய சாலை குறுகினன் றோமிலான்
மேய சேனைக் கமைப்பென் விருந்தெனாத்
தீயி னாவுதி செங்கையி னோக்கினான்.

8. துறந்த செல்வ னினையத் துறக்கந்தான்
பறந்து வந்து படிந்தது பல்சனர்
பிறந்து வேறொ ருலகுபெற் றாரென
மறந்து வைகினர் முன்னைத்தம் வாழ்வெலாம்.
9. நந்த வில்லற நந்தின ராமென
வந்த ரத்தி னரம்பைய ரன்பினர்
வந்து வந்தெதி ரேற்றனர் மைந்தரை
யிந்து விறசுடர் கோயில்கொண் டேகினார்.
10. நான நன்குரைத் தார்நளிர் வானிடை
யான கங்கை யரும்புன லாட்டினார்
கான மாமணிக் கற்பகந் தாங்கிய
ழுன மின்மல ராடை யுடுத்தினார்.
11. கொம்பி லின்று நூடங்குறு கொள்கையார்
செம்பொ னின்கல ராசி திருத்தினா
ரம்ப ரத்தி னரம்பைய ரன்பொடு
மும்பர் கோனுக றின்னமிழ் தூட்டினார்.
12. அஞ்ச டுத்த வமனி யலத்தகப்
பஞ்ச டுத்த பரிபுரப் பல்லவ
நஞ்ச டுத்த நயனியர் நவ்வியிற்
றுஞ்ச வத்தனை மைந்தருந் துஞ்சினார்.
13. ஏந்து செல்வத் திமையவ ராமெனக்
கூந்த றெய்வ மகளிர்கொண் டாடினார்
வேந்த ராதி சிவிகையின் விங்குதோண்
மாந்தர் காரும் வரிசை வழாமலே.
14. மாதர் யாவரும் வானவர் தேவியர்
கோதில் செல்வத்து வைகினர் கொவ்வைவாய்த்
தீதி றெய்வ மடந்தையர் சேடியர்
தாதி மாரெனத் தம்பணி கேட்பவே.
15. நந்த நந்த வனங்கவி னாண்மலர்க்
கந்த முந்திய கற்பகக் காவினின்
றந்தர் வந்தென வந்திதன் கைதர
மந்த முந்த நடந்தது வாடையே.

16. மான்ற ளிக்குல மாமதம் வந்துணத்
தேன்ற ளிர்த்த கவளமுஞ் செங்கதிர்
கான்ற நெற்றழைக் கற்றையுங் கற்பக
மீன்ற ளிக்க நுகர்ந்தன யானையே .
17. நரக தர்க்கற நல்கு நலத்தநீர்
கரக தக்கரி கானிமிர்த் துண்டன
மரக தத்தின் கொழுந்தென வார்ந்தபுல்
குரக தத்தின் குழாங்களுங் கொண்டவே .
18. இன்ன ரின்னணம் யாவரு மிந்திரன்
றுன்னு போகங்க டுய்த்தனர் தோன்றறா
னன்ன காயுங் கிழங்குமுண் டவ்விராப்
பொன்னின் மேனி பொடியுறப் போக்கினான் .
19. நீல வல்லிரு ணீங்கலு நீங்குறு
மூல மில்கன விற்றிரு முற்றுற
வேல நல்வினை துய்ப்பவர்க் கீறுசெல்
கால மென்னக் கதிரவன் தோன்றினான் .
20. ஆறி நின்றற மாற்றலர் வாழ்வெனப்
பாறி வீந்தது செல்வம் பரிந்திலர்
தேறி முந்தைத்தஞ் சிந்தைய ராயினார்
மாறி வந்து பிறந்தன்ன மாட்சியார் .
21. காலையென் நெழுந்தது கண்டு வானவர்
வேலையென் றனிகமென் றேங்கி விம்முறச்
சோலையுங் கிரிகளுஞ் சுண்ண மாயெழப்
பாலையென் றடைந்தது பரதன் சேனையே .
22. எழுந்தது துகளதி னெரியும் வெய்யவ
னழுந்தின னவிப்பரும் வெம்மை யாறினான்
பொழிந்தன கரிமதம் பொடிவெங் கானக
மிழிந்தன வழிநடந் தேறொ ணாமையே .
23. வடியுடை யயிற்படை மன்னர் வெண்குடை
செடியுடை நெடுநிழல் செய்த தீப்பொதி
படியுடைப் பரலுடைப் பாலை மேலுயர்
கொடியுடைப் பந்தரிற் குளிர்ந்த தெங்குமே .

24. பெருகிய செல்வநீ பிடியென் றாள்வயிற்
நிருகிய சீற்றத்தாற் செம்மை யாய்நிறங்
கருகிய வண்ணலைக் கண்டு காதலி
னுருகிய தளிர்த்தன வுலவை யீட்டமே.
25. வன்றெறு பாலையை மருத மாமெனச்
சென்றது சித்திர கூடஞ் சேர்ந்ததா
லொன்றுரைத் துயிரினு மொழுக்க நன்றெனப்
பொன்றிய புரவலன் பொருவில் சேனையே.
26. தூளியின் படலையுந் துரகந் தேரொடு
மூளிருஞ் சினக்கரி முழங்கு மோதையு
மானிருங் குழவின ரார வாரமுங்
கோளிரும் படையிதென் றுணரக் கூறவே.
27. எழுந்தன றினையவ னேறி னானிலங்
கொழுந்துயர்ந் தனையதோர் நெடிய குன்றின்மேற்
செழுந்திரைப் பரவையைச் சிறுமை செய்தவக்
கழுந்துடை வரிசிலைக் கடலை நோக்கினான்.
28. பரதனிப் படையொடு பார்கொண் டான்மறங்
கருதியுட் கிடந்ததோர் கறுவு காதலால்
விரதமுந் நிருந்தவன் மேல்வந் தானிது
சரதமற் றிலதெனத் தழங்கு சீற்றத்தான்.
29. குதித்தனன் பாரிடைக் குவடு நீறெழ
மிதித்தன றிராமனை விரைவி னெய்தினான்
மதித்திலன் பரதனின் மேல்வந் தான்மதிற்
பதிப்பெருஞ் சேனையின் பரப்பி னானெனா.
30. கட்டினன் சுரிகையுங் கழலும் பல்கணைப்
புட்டிலும் பொறுத்தனன் கவசம் பூட்டமைத்
திட்டன னெடுத்தனன் வரிவி லேந்தலைத்
தொட்டடி வணங்கினின் றினைய சொல்லினான்.
31. இருமையு மிழந்தவப் பரத னேந்துதோட்
பருமையு மன்னவன் படைத்த சேனையின்
பெருமையு நின்னொரு பின்பு வந்தவென்
னொருமையுங் கண்டினி யுவத்தி யுள்ளநீ.

32. படரெலாம் படப்படும் பரும யானையின்
 றிடரெலா முருட்டின தேரு மீர்த்தன
 குடரெலாந் திரைத்தன குருதி யாறுகள்
 கடரெலா மடுப்பன பலவுங் காண்டியால்.
33. கருவியுங் கைகளுங் கவச மார்பமு
 முருவின வுயிரினோ டுதிரந் தோய்வில
 திரிவன சுடர்க்கணை திசைக்கை யானைகள்
 வெருவரச் செய்வன காண்டி வீரநீ.
34. கோடகத் தேர்படு குருதி தாவிய
 வாடகத் தட்டிடை யலகை யற்றுக்கு
 கேடகத் தடக்கைகள் கவ்விக் கிந்தின
 நாடக நடிப்பன காண்டி நாதநீ.
35. பண்முதிர் களிற்றொடு பரந்த சேனையி
 னெண்முத லறுத்துநா னிமைப்பி னீக்கலால்
 விண்முது குளுக்கவும் வேலை யாடையின்
 மண்முது காற்றவுங் காண்டி வள்ளனீ.
36. நிவந்தவான் குருதியி னீத்த நீந்திமெய்
 சிவந்தசா தகரொடு சிறுகட் கூளியுங்
 கவந்தமு முலகநின் கைய தாயதென்
 றுவந்தன குளிப்பன காண்டி யும்பர்போல்.
37. சூழிவெங் கடகரி துரக ராசிகள்
 பாழிவன் புயத்திகல் வயவர் பட்டற
 வாழிவெங் குருதியா லழிந்த வேலைக
 ளேழுமொன் றாகிநின் றிரைப்பக் காண்டியால்.
38. ஆளற வலங்குதே ரழிய வாடவர்
 வாளற வரிசிலை துணிய மாக்கரி
 தாளறத் தலையறப் புரவி தாளொடுந்
 தோளற வடிக்கணை தொடுப்பக் காண்டியால்.
39. தழைத்தவான் சிறையன தசையுங் கவ்வின
 வழைத்தவான் பறவைகளலங்கு பொன்வடம்
 பிழைத்தவான் பகழிபுக் கிருவர் மார்பிடைப்
 புழைத்தவான் பெருவழி போகக் காண்டியால்.

40. ஒருமகள் காதலி னுலகை நோய்செய்த
பெருமக னேவலிற் பரதன் றான்பெறு
மிருநில மாள்கைவிட் டின்றென் னேவலா
லருநர காள்வது காண்டி யாழியாய்.
41. வையகந் துறந்துவந் தடவி வைகுத
லெய்திய துனக்கென நின்னை யீன்றவ
ணைதல்கண் டுவந்தவ ணவையி னோங்கிய
கைகயன் மகள்விழுந் தரற்றக் காண்டியால்.
42. அரஞ்சுட வழனிமி ரலங்கல் வேலினாய்
விரஞ்சொரு தொடியிலிவ் வனிக வேலையை
யுரஞ்சுடு வடிக்கணை யொன்றில் வென்றுமுப்
புரஞ்சுடு மொருவனிற் பொலிவென் யானென்றான்.
43. இலக்குவ வுலகமோ ரேழு மேழுதீ
கலக்குவ னென்பது கருதி னாலது
விலக்குவ தரிதது விளம்ப வேண்டுமோ
புலக்குரித் தொருபொருள் புகலக் கேட்டியால்.
44. நங்குலத் துதித்தவர் நவையி லீங்கினா
ரெங்குலப் புறுவர்க ளெண்ணின் யாவரே
தங்குலத் தொருவருந் தரும நீங்கினார்
பொங்குலத் திரளொடும் பொருத தோலினாய்.
45. ஏனைத்துள மறையவை யியம்பற் பாலன
பனைத்திரள் கரக்கரிப் பரதன் செய்கையே
யனைத்திற மல்லன வல்ல வன்னது
நினைத்திலை யென்வ யினேய நெஞ்சினால்.
46. பெருமக னேவலிற் பிறந்த காதலின்
வருமென நினைகையு மண்ணை யென்வயிற்
றருமென நினைகையுந் தவிரத் தானையாற்
பொருமென நினைகையும் புலமைப் பாலதோ.
47. பொன்னொடும் பொருகழற் பரதன் போந்தன
என்னெடும் பெரும்படை நல்க லன்றியே
யென்னொடும் பொருமென வியம்பற் பாலதோ
மின்னொடும் பொருவுற விளங்கும் வேலினாய்.

48. சேனையர் தருமத்தின் றேவைச் செம்மையி
 னாணியை யன்னது நினைக்க லாகுமோ
 பூணியன் மொய்ம்பினாய் போந்த தீண்டெனைக்
 காணிய நீயிது பின்னுங் காண்டியால்.
49. என்றன னிளவலை நோக்கி யேந்தலு
 நின்றனன் பரதனு நிமிர்ந்த சேனையைப்
 பின்றரு கென்றுதன் பிரிவில் காதலிற்
 றன்றுணைத் தம்பியுந் தானு முந்தினான்.
50. தொழுதுயர் கையினன் றுவண்ட மேனிய
 னழுதழி கண்ணின னவல மீதென
 வெழுதிய படிவமொத் தெய்து வான்றனை
 முழுதுணர் சிந்தையான் முடிய நோக்கினான்.
51. கார்ப்பொரு மேனியக் கண்ணன் காட்டினா
 னார்ப்புறு வரிசிலை யினைய வையநீ
 தேர்ப்பெருந் தானையப் பரதன் சீறிய
 போர்ப்பெருங் கோலத்தைப் பொருந்த நோக்கெனா.
52. எல்லொடுங் கியமுகத் திளவ னின்றனன்
 மல்லொடுங் கியபுயத் தவனை வைதெழுஞ்
 சொல்லொடுஞ் சினத்தொடு முணர்வு சோர்தர
 வில்லொடுங் கண்ணினீர் நிலத்து வீழுவே.
53. கோதறத் தவஞ்செய்து குறிப்பி னெய்திய
 நாதனைப் பிரிந்தன ணலத்து நீங்கினான்
 வேதனைத் திருமகண் மெலிகின் றாள்விடு
 தூதெனப் பரதனுந் தொழுது தோன்றினான்.
54. ஆறந்தனை நினைந்திலை யருளை நீத்தனை
 துறந்தனை முறைமையை யென்னுஞ் சொல்லினான்
 மறந்தனன் மலரடி வந்து வீழ்ந்தன
 னிறந்தனன் றாதையை யெதிர்கண் டென்னவே.
55. உண்டுகொ லுயிரென வொடுங்கி னானுருக்
 கண்டன னின்றனன் கண்ணன் கண்ணெனும்
 புண்டீர் கம்பொழி புனல வன்சடா
 மண்டல நிறைந்துபோய் வழிந்து சோரவே.

56. அயாவுயிர்த் தழுகணீ ரருவி மார்பிடை
யுயாவுறத் திருவுள முருகப் புல்லினா
னியாயமத் தனைக்குமோர் நிலய மாயினான்
றயாமுத லறத்தினைத் தழீஇய தென்னவே.
57. புல்லின னின்றவன் புனைந்த வேடத்தைப்
பன்முறை நோக்கினான் பலவு முன்னினா
னல்லலி னழுங்கினை யைய வாளுடை
மல்லுயர் தோளினான் வலிய னோவென்றான்.
58. அரியவ னுரைசெயப் பரத னையநின்
பிரிவெனும் பிணியினா லென்னைப் பெற்றவக்
கரியவன் வரமெனுங் கால னாற்றனக்
குரியமெய்ந் நிறுவிப்போ யும்ப ரானென்றான்.
59. விண்ணிடை யடைந்தன னென்ற வெய்யசொல்
புண்ணிடை யயிலெனச் செவிபு காமுனங்
கண்ணொடு மனஞ்சுழல் கறங்கு போலவாய்
மண்ணிடை விழுந்தனன் வானி னும்பரான்.
60. இருநிலஞ் சேர்ந்தன னிறையு யிர்த்தில
னுருமினை யரவென வுணர்வு நீங்கினா
னருமையி னுயிர்வர வயாவு யிர்த்தகம்
பொருமினன் பன்முறை புலம்பி னானரோ.
61. நந்தா விளக்கனைய நாயகனே நானிலத்தோர்
தந்தாய் தனியறத்தின் றாயே தயாநிலையே
யெந்தா யிகல்வேந்த ரேறே யிறந்தனையே
யந்தோ வினிவாய்மைக் காருளரே மற்றென்றான்.
62. சொற்பெற்ற நோன்பின் றுறையோ னருள்வேண்டி
நற்பெற்ற வேள்வி நவைநீங்க நீயியற்றி
யெற்பெற்று நீபெற்ற தின்னுயிர்போய் நீங்கலோ
கொற்பெற்ற வெற்றிக் கொலைபெற்ற கூர்வேலோய்.
63. மன்னுயிர்க்கு நல்குரிமை மன்பார நான்சுமக்கப்
பொன்னுயிர்க்குந் தாரோய் பொறையுயிர்த்த வாறிதுவோ
வுன்னுயிர்க்குங் கூற்றா யுலகாள் வுற்றேனோ
மின்னுயிர்க்குந் தீவாய் வெயிலுயிர்க்கும் வெள்வேலோய்.

64. எம்பரத்த தாக்கி யரசரிமை யிந்தியங்க
டம்பரத்தில் வீழாத் தவமிழைத்த வாறிதுவோ
சம்பரப்பேர்த் தானவனைத் தள்ளிச் சதமகற்கன்
றம்பரத்தி னீங்கா வரசளித்த வாழியாய்.
65. வேண்டுந் திறத்தாரும் வேண்டா வரசாட்சி
பூண்டிவ் வுலகுக் கிடர்கொடுத்த புல்லனேன்
மாண்டு முடிவதல்லான் மாயா வுடம்பிதுகொண்
டாண்டு வருவதினி யார்முகத்தே நோக்கவோ.
66. தேனடைந்த சோலைத் திருநாடு கைவிட்டுக்
கானடைந்தே னென்னத் தரியாது காவலநீ
வானடைந்தா யின்ன மிருந்தேனான் வாழ்வுகந்தே
லுனடைந்த தெவ்வ ருயிரடைந்த வொள்வேலோய்.
67. வண்மையு மானமும் வானவர்க்கும் பேர்க்ககிலாத்
திண்மையுஞ் செங்கோ னெறியுந் திறம்பாத
வுண்மையு மெல்லா முடனேகொண் டேகினையே
தண்மை தகைமதிக்கு மீந்த தனிக்குடையோய்.
68. என்றெடுத்துப் பற்பலவும் பன்னி யிடருழக்குங்
குன்றெடுத்த போலுங் குவவுத்தோட் கோளரியை
வன்றடக்கைத் தம்பியரும் வந்தடைந்த மன்னவருஞ்
சென்றெடுத்துத் தாங்கினார் மாவதிட்டன் றேற்றி னான்.
69. பன்னரிய நோன்பிற் பரத்துவனே யாதியாம்
பின்னுசடை யோரும் பேருலக மோரேழின்
மன்னவரு மந்திரிய ரெல்லாரும் வந்தடைந்தார்
தன்னுரிமைச் சேனைத் தலைவோருந் தாமடைந்தார்.
70. மற்றும் வரற்பால ரெல்லாரும் வந்தடைந்து
சுற்று மிருந்த வமைதியினிற் றுன்புழக்குங்
கொற்றக் குரிசின் முகநோக்கிக் கோமலரோன்
பெற்ற பெருமைத் தவமுனிவன் பேசுவான்.
71. துறத்தலு நல்லறத் துறையு மல்லது
புறத்தொரு துணையிலை பொருந்து மன்னுயிர்க்
கிறத்தலும் பிறத்தலு மியற்கை யென்பதை
மறத்தியோ மறைகளின் வரம்பு கண்டநீ.

72. உண்மையில் பிறவிக ளுலப்பில் கோடிக
டண்மையில் வெம்மையிற் றழுவி னவ்வெனும்
வண்மையை நோக்கிய வலிய கூற்றின்பாற்
கண்மையு முளதெனக் கருத லாகுமோ.
73. பெறுவதன் முன்னுயிர் பிரிதல் காண்டியால்
மறுவறு கற்பினில் வையம் யாவையு
மறுவதி னாயிர மாண்டு மாண்டவ
னிறுவது கண்டவற் கிரங்கல் வேண்டுமோ.
74. சீலமுந் தருமமுஞ் சிதைவில் செய்கையாய்
குலமுந் திகிரியுஞ் சொல்லுந் தாங்கிய
மூலமவந் துதவிய மூவர்க் காயினுங்
காலமென் றொருவலை கடக்க லாகுமோ.
75. கண்முதற் காட்சிய கரையி னீளத்த
வுண்முதற் பொருட்கெலா முற்ற மாவன
மண்முதற் பூதங்கண் மாயு மென்றபோ
தெண்முத லுயிர்க்குநீ யிரங்கல் வேண்டுமோ.
76. புண்ணிய நறுநெயிற் பொருவில் காலமாந்
திண்ணிய திரியினில் விதியென் றீயினி
லெண்ணிய விளக்கவை யிரண்டு மெஞ்சினா
லண்ணலே யவிவதற் கையம் யாவதோ.
77. இவ்வுல கத்தினு மிடரு ளேகிடந்
தவ்வுல கத்தினு நரகி லாழ்ந்துதம்
வெவ்வினை துய்ப்பன விரிந்த யோனிக
ளெவ்வள விற்செல வெண்ண லாகுமோ.
78. உண்டுகொ லீதுவல துதவி நீசெய்வ
தெண்டகு குணத்தினாய் தாதை யென்றலாற்
புண்டரீ கத்தனி முதற்கும் போக்கரு
விண்டுவி னுலகிடை விளங்கி னானரோ.
79. ஐயநீ யாதொன்று மவலிப் பாயலை
யுய்திற மவற்கினி யிதனி னூங்குண்டோ
செய்வன வரன்முறை திருத்திச் சேந்தநின்
கையினா லொழுக்குதி கடனெ லாமென்றான்.

80. விண்ணுநீர் மொக்குளின் விளியும் யாக்கையை
யெண்ணிநீ யழுங்குத விழுதைப் பாலதால்
கண்ணினீ ருகுத்தலிற் கண்ட தில்லைபோய்
மண்ணுநீ ருகுத்திநீ மலர்க்கை யாலென்றான்.
81. என்றபி னேந்தலை யேந்தி வேந்தரும்
பொன்றினிந் தனசடைப் புனித னோடும்போய்ச்
சென்றனர் செறிதிரைப் புனலிற் செய்கொ
நின்றன ரிராமனு நெறியை நோக்கினான்.
82. புக்கனன் புனலினின் முழுகிப் போந்தனன்
றக்கநன் மறையவன் சடங்கு காட்டத்தான்
முக்கையி வீர்விதி முறையி னீந்தன
னொக்கநின் றுயிர்தொறு முணர்வு நல்குவான்.
83. ஆனவன் பிறவுள யாவு மாற்றிப்பின்
மானமந் திரத்தவர் மன்னர் மாதவ
ரேனையர் பிறர்களுஞ் சுற்ற வேகினன்
சானகி யிருந்தவச் சாலை யெய்தினான்.
84. எய்திய வேலையிற் றமிய ளெய்திய
தையலை நோக்கினன் சாலை நோக்கினான்
கைகளிற் கண்மலர் புடைத்துக் காண்மிசை
யையனப் பரதன்வீழ்ந் தரற்றி னானரோ.
85. வெந்துயர் தொடர்தர விம்மி விம்மிநீ
ருந்திய நிரந்தர மூற்று மாற்றில
சிந்திய குரிசிலச் செம்மல் சேந்தக
ணிந்தியங் களிலெறி கடலுண் டென்னவே.
86. அந்நெடுந் துயருறு மரிய வீரனைத்
தன்னெடுந் தடக்கையா விராமன் றாங்கினா
னன்னெடுங் கூந்தலை நோக்கி நாயக
னென்னெடும் பிரிவினாற் றுஞ்சினா னென்றான்.
87. துண்ணொனு நெஞ்சினா ளுளங்கி னாடுணைக்
கண்ணொனுங் கடனெடுங் கலுழி கான்றிட
மண்ணொனுஞ் செவிலிமேல் வைத்த கையினாள்
பண்ணொனுங் கிளவியாற் பன்னி யேங்கினாள்.

88. கன்னகு திரள்புயக் கணவன் பின்செல
நன்னக ரொத்தது நடந்த கானமு
மன்னவன் றுஞ்சின னென்ற மாற்றத்தா
லன்னமுந் துயர்க்கட லடிவைத் தாளரோ.
89. ஆயவ டன்னைதேர்ந் தங்கை யேந்தினர்
தாயரின் முனிவர்தந் தருமப் பன்னியர்
தூயநீ ராட்டினர் துயர நீக்கினர்
நாயகற் சேர்த்தினர் நவையு ணீங்கினார்.
90. தேன் றருந் தெரியலச் செம்ம னால்வரை
யின்றவர் மூவரோ டிருமை நோக்குறுஞ்
சான்றவர் குழாத்தொடுந் தரும நோக்கிய
தோன்றல்பாற் சுமந்திரன் றொழுது தோன்றினான்.
91. எந்தை யாண்டையா னியம்பு லீரெனா
வந்த தாயர்தம் வயங்கு சேவடிச்
சிந்தி நின்றனன் சேந்த கண்ணநீர்
முந்தை நான்முகத் தவற்கு முந்தையான்.
92. தாய ருந்தலைப் பெய்து தாந்தழீஇ
யோய்வி றுன்பினா லூரற லோங்கினா
ராய சேனையு மணங்க னார்களுந்
தியில் வீழ்ந்துதீ மெழுகிற் றேம்பினார்.
93. பின்னவ் வீரரைப் பெற்ற பெற்றியப்
பொன்ன னார்களுஞ் சனகன் பூவையைத்
துன்னி மார்புறத் தொடர்ந்து புல்லினா
ரின்னல் வேலைபுக் கிழிந்த முந்துவார்.
94. சேனை வீரருந் திருநன் மாநகர்
மாளை மாந்தரு மற்று ளோர்களு
மேனை வேந்தரும் பிறரும் யாவருங்
கோனை யெய்தினார் குறையுஞ் சிந்தையார்.
95. படஞ்செய் நாகணைப் பள்ளி நீங்கினா
லிடஞ்செய் தொல்குலத் திறைவ னாதலாற்
றடஞ்செய் தேரினான் றானு நீரினாற்
கடஞ்செய் வானெனக் கடலின் மூழ்கினான்.

96. அன்று தீர்ந்தபின் னரச வேலையுந்
துன்று செஞ்சடைத் தவருஞ் சுற்றமுந்
தன்று ணைத்திருத் தம்பி மார்களுஞ்
சென்று சூழவான் டிருந்த செம்மறான்.
97. வரதன் றுஞ்சினான் வைய மாணையாற்
சரத நின்னதே மகுடந் தாங்கலாய்
விரத வேடநீ யென்கொல் வேண்டுவான்
பரத கூறெனாப் பரிந்து கூறினான்.
98. என்ற லும்பதைத் தெழுந்து கைதொழா
நின்று தோன்றலை நெடிது நோக்கிநீ
யன்றி யாவரே யறத்து ளோரதிற்
பின்று வாய்கொலா மென்னப் பேசுவான்.
99. மனக்கொன் றாதன வரத்தி னின்னையு
நினக்கொன் றாநிலை நிறுவி நேமியான்
றனைக்கொன் றாடருந் தனைய னாதலா
லெனக்கொன் றாதவ மடுப்ப தெண்ணினால்.
100. நோவ தாகவிய் வுலகை நோய்செய்த
பாவ காரியிற் பிறந்த பாவியேன்
சாவ தோர்கிலேன் றவஞ்செய் வேனலேன்
யாவ னாகியிப் பழிநின் றேறுவேன்.
101. நிறையி னீங்கிய மகளிர் நீர்மையும்
பொறையி னீங்கிய தவமும் பொங்கருட்
டுறையி னீங்கிய வறமுந் தொல்லையோர்
முறையி னீங்கிய வரசின் முந்துமோ.
102. பிறந்து நீயுடைப் பிரிவி றொல்லறந்
துறந்து மாதவந் தொடங்கு வாயென்றான்
மறந்து நீதியிற் றிறம்பி வாளிற்கொன்
றறந்தின் றானென் வரச தாள்வெனோ.
103. தொகையி லன்பினா லிறைவன் றுஞ்சநீ
புகையும் வெஞ்சுரம் புகுதப் புந்தியால்
வகையில் வஞ்சனா யரச வெளவயான்
பகைவ னேகொலா மிறவு பார்க்கின்றேன்.

104. உந்தை தீமையு முலகு றாததோய்
தந்த தீவினைத் தாய்செய் தீமையு
மெந்தை நீங்கமீண் டரசு செய்கெனாச்
சிந்தை யாவதுந் தெரியக் கூறினான்.
105. சொற்ற வாசகத் துணிவு ணர்ந்தபி
னிற்ற தோவிவன் மனமென் றெண்ணுவான்
வெற்றி வீரயான் விளம்பக் கேளெனா
முற்ற நோக்கினான் மொழிதன் மேயினான்.
106. முறையும் வாய்மையு முயலு நீதியு
மறையு மேன்மையோ டறனு மாதியாந்
துறையுள் யாவையுஞ் சுருதி நூல்விடா
விறைவ ரேவலா லியைவ காண்டியால்.
107. பரவு கேள்வியும் பழுதின் ஞானமும்
விரவு சீலமும் வினையின் மேன்மையு
முரவி லோய்தொழற் குரிய தேவருங்
குரவ ரேயெனப் பெரிது கோடியால்.
108. அந்த நற்பெருங் குரவ ராரெனச்
சிந்தை தேர்வுறத் தெரிய நோக்கினாற்
றந்தை தாயரென் றிவர்க டாமலா
லெந்தை கூறவே றெவரு மில்லையால்.
109. தாய்வ ரங்கொளத் தந்தை யேவலான்
மேய நங்குலத் தரும மேவினே
னீவ ரங்கொளத் தவிர்த னீர்மையோ
வாய்வ ரும்புலத் தறிவு மேவினாய்.
110. தனைய ராயினார் தந்தை தாயரை
வினையி னல்லதோ ரிசையை வேய்தலோ
நினைய லோவிடா நெடிய வன்பழி
புனைத லோவைய புதல்வ ராதறான்.
111. இம்மை பொய்யுரைத் திவறி யெந்தையா
ரம்மை வெம்மைசேர் நரக மாளயான்
கொம்மை வெம்முலைக் குவையின் வைகிவாழ்
செம்மை சேர்நிலத் தரசு செய்வெனோ.

112. வரனி லுந்தைசொன் மரபி னாலுடைத்
தரணி நின்னதென் றியைந்த தன்மையா
லுரனி னீபிறந் தூரிமை யாதலா
லரசு நின்னதே யார்க வென்னவே .
113. முன்னர் வந்துதித் துலக மூன்றினு
நின்னை யொப்பிலா நீபி றந்தபா
ரென்ன தாகில்யா னின்று தந்தனென்
மன்ன போந்துநீ மகுடஞ் சூடெனா .
114. மலங்கி வையகம் வருந்தி வைகநீ
யுலங்கொ டோளுனக் குறுவ செய்தியோ
கலங்கு றாவணங் காத்தி போந்தெனாப்
பொலங்கு லாவுதாள் பூண்டு வேண்டினான் .
115. பசைந்த சிந்தைநீ பரிவின் வையமென்
வசஞ்செய் தாலது முறைமை யோவசைக்
கசைந்த வெந்தையா ரருள வன்றுநா
னிசைந்த வாண்டெலா மின்றொ டேறுமோ .
116. வாய்மை யென்னுமீ தன்றி வையகந்
தூய்மை யென்றுமொன் றுண்மை சொல்லுமோ
தீமை தானதிற் றீர்த லன்றியே
யாய்மெய் யாகவே றறைய லாவதே .
117. எந்தை யேவவாண் டேழொ டேழொ
வந்த காலநான் வனத்துள் வைகநீ
தந்த பாரகந் தன்னை மெய்ம்மையா
லந்த நாளெலா மாளென் னாணையால் .
118. மன்னவ னிருக்க வேயு மணியணி மகுடஞ் சூடு
கென்னயா னியைந்த தன்னா னேயது மறுக்க வஞ்சி
யன்னது நினைந்து நீயென் னாணையை மறுக்க லாமோ
சொன்னது செய்தி யைய துயருழந் தயர லென்றான் .
119. ஒள்ளியோ னினைய வெல்லா முரைத்தலு முரைக்க லுற்ற
பள்ளநீர் வெள்ள மன்ன பரதனை விலக்கிப் பண்டு
தெள்ளிய குலத்தோர் செய்கை சிக்கறச் சிந்தை நோக்கி
வள்ளியோய் கேட்டி யென்னா வசிட்டமா முனிவன்
சொன்னான் .

120. கிளரகன் புனலுணின் றரியொர் கேழலா யிளையெனுந் திருவினை யேந்தி னானரோ வுளைவரும் பெருமையோ ரெயிற்றி னுட்புரை வளரிளம் பிறையிடை மறுவிற் றோன்றவே.
121. ஆதிய வமைதியி னிறுதி யைம்பெரும் பூதமும் வெளியொழித் தெவையும் புக்கபி னாதனவ் வகன்புன னல்கி நண்ணருஞ் சோதியாந் தன்மையிற் றுயிறன் மேயினான்.
122. ஏற்றவித் தன்மையி னமரர்க் கின்னமு தூற்றுடைக் கடல்வண னுந்தி யுந்திய நூற்றிதழ்க் கமலத்தி னொய்தின் யாவையுந் தோற்றுவித் துதவிட முதல்வன் றோன்றினான்.
123. அன்றவ னுலகினை யளிக்க வாகிய துன்றனிக் குலமுத லுள்ள வேந்தர்க ளின்றள வினுமுறை யிகந்து ளாரிலை யொன்றுள துரையின முணரக் கேட்டியால்.
124. இதவிய வியற்றிய குரவர் யாரினு மதவியல் களிற்றினாய் மறுவில் விஞ்சைகள் பதவிய விருமையும் பயக்கப் பண்பினா லுதவிய வொருவனே யுயரு மென்பரால்.
125. என்றலால் யானுனை யெடுத்து விஞ்சைக் கொன்றலா தனபல வுதவிற் றுண்மையா லன்றெனா தின்றென தாணை யையநீ நன்றுபோந் தளியுனக் குரிய நாடென்றான்.
126. கூறிய முனிவனைக் குளிர்ந்த தாமரை சீறிய கைகளாற் றொழுது செங்கணா னாறிய சிந்தனை யறிஞ வொன்றுரை கூறுவ துளதெனக் கூறன் மேயினான்.
127. சான்றவ ராகதன் குரவ ராகதாய் போன்றவ ராகபொற் புதல்வ ராகதான் றேன்றரு மலருளான் சிறுவ செய்வெனென் றேன்றபி னவ்வுரை மறுக்கு மீட்டதோ.

128. தாய்பணித் துவந்தன தந்தை செய்கென
வேயவெப் பொருள்களு மிறைஞ்சி மேற்கொளாத்
தீயவப் புலையனிற் செய்கை தேர்கிலா
நாயெனத் திரிவது நல்ல தல்லதோ.
129. முன்னுறப் பணித்தவர் மொழியை யானென
சென்னியிற் கொண்டது செய்வெ னென்றதன்
பின்னுறப் பணித்தனை பெருமை யோயெனக்
கென்னினிச் செய்வகை யுரைசெ யீங்கென்றான்.
130. முனிவனு முரைப்பதோர் முறைமை கண்டில
மினியென விருந்தன னிளைய மைந்தனு
மனையதே லாள்பவ ராங்க நாடுநான்
பளிபடர் காடுடன் படர்தன் மெய்யென்றான்.
131. அவ்வழி யிமையவ ரறிந்து கூடினா
ரிவ்வழி யிராமனை யிவன்கொண் டேகுமேற்
செவ்வழித் தன்றுநஞ் செயலென் றெண்ணினார்
கவ்வையர் விசும்பிடைக் கழறன் மேயினார்.
132. ஏத்தரும் பெருங்குணத் திராம னிவ்வழி
போத்தருந் தாதைசொற் புரக்கும் பூட்சியா
னாத்தவாண் டேழினோ டேழு மந்நிலங்
காத்தலுன் கடனிலை கடமை யென்றனர்.
133. வானவ ருரைத்தலு மறுக்கற் பாலதன்
றியானுனை யிரந்தனெ னினியென் னாணையா
லானதோ ரமைதியி னளித்தி பாரெனாத்
தானவன் றுணைமலர்த் தடக்கை பற்றினான்.
134. ஆமெனி லேழிரன் டாண்டி லையநீ
நாமநீர் நெடுநகர் நண்ணி நானிலங்
கோமுறை புரிகிலை யென்னிற் கூரெரிச்
சாமிது சரதநின் னாணை சாற்றினேன்.
135. என்பது சொல்லிய பரதன் யாதுமோர்
துன்பில னவனது துணியை நோக்கினா
னன்பின னுருகின னன்ன தாகென்றான்
றன்புகழ் தன்னினும் பெரிய தன்மையான்.

136. விம்மினன் பரதனும் வேறு செய்வதொன்
 நின்மையி னாரிதென வெண்ணி யேங்குவான்
 செம்மையின் றிருவடித் தலந்தந் தீகென
 வெம்மையுந் தருவன விரண்டு நல்கினான் .
137. அடித்தல மிரண்டையு மழுத கண்ணினான்
 முடித்தல மிவையென முறையிற் சூடினான்
 படித்தலத் திறைஞ்சினன் பரதன் போயினான்
 பொடித்தல மிலங்குறு பொலங்கொண் மேனியான் .
138. ஈன்றவர் முதலிய வெண்ணில் சுற்றமுஞ்
 சான்றவர் குழுவொடு தவத்து ளோர்களும்
 வான்றரு சேனையு மற்றுஞ் சுற்றுற
 மூன்றுநூல் கிடந்ததோண் முனியும் போயினான் .
139. பண்டைநூ றெரிபரத் துவனும் போயினான்
 மண்டுதீர் நெடுநகர் மாந்தர் போயினார்
 விண்டுறை தேவரும் விலகிப் போயினார்
 கொண்டறன் னாணையாற் குகனும் போயினான் .
140. பாதுகந் தலைக்கொடு பரதன் பைம்புனன்
 மோதுகங் கையின்கரை கடந்து முந்தினான்
 போதுகுங் கடிபொழி லயோத்தி புக்கில
 னோதுகங் குலினெடி துறக்க நீங்கினான் .
141. நந்தியம் பதியிடை நாதன் பாதுகஞ்
 செந்தனிக் கோன்முறை செலுத்தச் சிந்தையா
 னிந்தியங் களையவித் திருத்தன் மேயினா
 னந்தியும் பகலுநீ ரறாத கண்ணினான் .
142. குன்றினி விருந்தன னென்னுங் கொள்கையா
 னின்றவர் நலிவரா னேயத் தாலெனாத்
 தன்றுணைத் தம்பியுந் தானுந் தையலுந்
 தென்றிசை நெறியினைச் சேறன் மேயினான் .

அலகு 4

உரைநடைத்தொகுப்பு

4.1 திருத்தொண்டர் பெரியபுராண வசன முகவுரை

சுத்தசாட்குண்ணிய பரிபூரணராகிய பரமபதி சிவபெருமானே என்று துணிந்தவர்களாய், கொலை, களவு, கள்ளுணல், புலாலுணல், பிறன்மனைவிழைதல், வரைவின்மகளிர் விழைதல், பொய்ச்சான்றுரைத்தல் முதலிய பாவங்கள் இல்லாதவர்களாய், இரக்கம், வாய்மை, கொடை முதலிய புண்ணியங்களை உடையர்களாய், குருலக்கணங் குறைவற அமைந்த சைவ சாரியரை அடைந்து சிவதீகை பெற்றுக்கொண்டவர்களாய், விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணம், சந்தியாவந்தனம், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர ஜபம், சிவத்தியானம், சிவாலயசேவை, சிவலிங்கபூசை, குரு வாக்கியபரிபாலனம், மாகேசுரபூசை முதலியனவற்றைச் சிவாகமவிதிப்படி மெய்யன்போடு செய்பவர்களாய் உள்ளவர்களே சைவர்களென்று சொல்லப்படுவார்கள்.

அந்தச்சைவர்கள் ஒதி உணர்தற்கு அத்தியாவசியகமாய் இருக்கும் நூல்கள் தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருத்தொண்டர் பெரியபுராணம் என்பவைகளாம். இவைகள், சிவபிரானது திருவருளிளாலே பாடப்பட்டமையால், அருட்பாவென்று சொல்லப்படும். இவைகளுள், முன்னைய நான்கும் பதி பசு பாசமென்னுந் திரிபதார்த்தங்களின் இலக்கணத்தை உணர்த்துஞ்சைவசித்தாந்த சாத்திரத்தின் அனுபவப்பயனாகிய தோத்திரருபமாய் இருக்கும். பின்னையதாகிய திருத்தொண்டர் பெரியபுராணம் சிவாகமங்களில் உணர்த்தப்படும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்களையும் அநுட்டித்து முத்திபெற்ற மெய்யடியார்களுடைய அடிமைத்திறத்தை விளக்குவதாகிய சரித்திரருபமாய் இருக்கும். ஆதலாற்றானே, இவைகளைந்தும் சைவத்துக்கும், சிவாலய நித்திய நைமித்திகங்களுக்கும், சிவபூசைக்கும், சிவதரிசனத்துக்கும், மாகேசுரபூசைக்கும் நியமமந்திரங்களாய், அந்தச் சைவர்களுக்கு இன்றியமையாப் பெருஞ் சிறப்பினவாயின.

இவற்றுள், திருத்தொண்டர் பெரியபுராணமானது, தன்னை உணர்ந்தவர்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்குத் தேவாரத்தின் வரலாறும் மகிமையும் ஒரோவிடங்களில் அதன் பொருளும்

விளங்குதல் கூடாமையானும், தன்னை அத்தியந்த ஆசையுடன் ஓதுபவர்களுக்கும் கேட்பவர்களுக்கும் பத்திவைராக்கிய ஞானங்களைப் பலிப்பிக்குங் கருவியாய் இருத்தலாலும், சிவஞானசித்தியார் திருக்களிறுப்படியார் முதலாகிய சைவ சித்தாந்த நூல்களினும் உரைகளினும் சிவாநுபவத்துக்குத்தான் கூறும் நாயன்மார் பலருடைய சரித்திரங்களில் உதாரணங்காட்டு தலாலும், சர்வாதிகாரிகளாகிய ஆதிசைவருக்கும் பிறருக்கும் தான் அதிகரித்த தனியடியார் அறுபத்துமூவரும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரும் ஆகிய திருத்தொண்டர் எழுபத்திருவருடைய சரித்திரங்களையும் உணர்ந்து அவர்கள் மகிமையைத் தெளிந்தாலன்றிச் சிவாலயங்களெங்கும் முறையே அவர்களுக்குப் பிரதிட்டை பூசை திருவிழாக்கள் செய்தற்கண்ணும் அவைகளைச் சேவித்தற்கண்ணும் ஊக்கமும் அன்பும் நிகழாமையானும், யாவரும் முன்னர் முக்கியமாகக் கற்று உணரவேண்டும் நூலாம்.

இவ்வகைப்பட்ட பெருஞ்சிறப்பினதாகிய அந்நூலானது, பத்தியநுபமாய் இருத்தலால், நிகண்டு கற்று இலக்கியவாராய்ச்சி செய்து இலக்கண நூல்களிலே பயின்ற வித்துவான்களுக்கேயன்றி மற்றவர்களுக்குச் சிறிதும் பயன்படாமையாலும், அவ்வித்துவான்களுக்கும் நோய் கவலை முதலிய ஏதுக்களால் விவேகங்களிராக்காலத்துப் பயன்படாமையாலும், நிறைந்த கல்வியுடைய வித்துவான்களும் குறைந்த கல்வியுடைய பிறரும் ஆகிய யாவரும் எக்காலத்தும் எளிதில் வாசித்து உணரும்பொருட்டும், கல்வியில்லாத ஆடவர்களும் பெண்களும் பிறரைக்கொண்டு வாசிப்பித்து உணரும்பொருட்டும், நாயினுங் கடையனாகிய என்னை ஒருபொருளெனக்கருதி ஆட்கொண்டருளிய கிருபாசமுத்திரமாகிய ஸ்ரீமத் குருமூர்த்தியுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துத் துதித்து வணங்கி அவரது திருவருளினாலே, அதனைப் பெரும்பான்மையும் இயற்சொற்களும் சிறுபான்மை ஆவசியகமாகிய திரிசொற்கள் வடசொற்களும் பிரயோகிக்கப்படுங் கத்தியநுபமாகச் செய்து, வாசிப்பவர்களுக்கு எளிதிலே பொருள் விளங்கும்படி பெரும்பான்மையும் சந்திவிகாரங்களின்றி, அச்சிற்பதிப்பித்தேன்.

இப்புராணம் சிவபுராணமாதலால், இதனை ஒதிப் பயன் பெறக் கருதுவோர்கள், சைவாசாரியரை அடைந்து தீகைப் பெற்றுக்கொண்டவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும். சமயப்பிர வேசஞ் செய்யாதவர்களும் தாங்கள் சைவசமயிகள் என்றே திரி

கின்றார்கள். ஒருபொருளை நன்றெனக் கருதுகின்றவர்களுக்கு அதனைத் தேடிப் பெற்று அனுபவித்தாலன்றி அதனையுடைய வர்களெனப்படுதலும் அதனாற் பெறப்படும் பயனும் இல்லையாம்; அதுபோலவே, சைவசமயத்தை மெய்யெனக் கருதுகின்றவர்களுக்கு, சைவாசாரியரை அடைந்து சமயப்பிரவேசஞ் செய்து அதன்வழி நின்றாலன்றி, அதனையுடையவர்களெனப்படுதலும் அதனாற் பெறப்படும் பயனும் இல்லையாம். இனி, நாஞ் சமயப்பிரவேசஞ் செய்துகொண்டேம் என்று விபூதிதாரணம் அநுட்டானம் பஞ்சாக்ஷரஜபம் சிவாலயசேவை முதலியவை செய்பவர்களுள் அநேகர் மதுமாமிசபக்ஷணஞ்செய்கின்றார்கள். ஆயினும், அவர்கள் விரதம் அநுட்டிக்கும்போதும் யாத்திரை செய்யும்போதும் சிவபுராணங்களை நியமமாக ஓதல் கேட்டல் செய்யும்போதும் அதனை ஒழித்தலால், அது பெரும் பாதகமென்பது அவர்களுக்கும் ஒத்த துணிவேயாம். அங்ஙனமாக, அதனை எக்காலத்துமன்றோ விலக்கல் வேண்டும் எனத் துணிந்து விலக்காதொழிதல் என்ன ஆச்சரியம்! அன்றியும், சகல வேதாகமபுராணங்களும் உயர்வொப்பில்லாத சிவமந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைப் பேசுதற்கே புகுந்தனவாகும். ஆகவே, அவற்றுள் ஒன்றாகிய சிவபுராணத்தை நியமமாக ஓதல் கேட்டல் செய்யும்போது மதுமாமிசபக்ஷணஞ் செய்தலாகாது என்று துணிந்து விலக்குவோர்கள் அவைகளெல்லாவற்றாலும் பேசப்படும் பெருஞ்சிறப்பினதாகிய அப்பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபிக்குங்காலங்களிலே அம்மதுமாமிச பக்ஷணத்தை விலக்குதல் அத்தியாவசியகம் எனத் துணியவேண்டும் ஆதலாலும், அப்பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபிக்குங்காலம் சமயப்பிரவேசந் தொடங்கித் தேகவியோக பரியந்தம் உள்ள காலமே ஆகையாலும், அவர்கள் அப்பாதகத்தை எக்காலத்துஞ் செய்யலாகாது எனத் தெளிந்து விலக்கல் வேண்டும் என்பதே சித்தம். அன்றியும், அவர்கள் விபூதிதாரணம் அநுட்டானம் பஞ்சாக்ஷரஜபம் முதலியன செய்வது சிவாகமங்கள் விதித்தமையாலன்றோ, மதுமாமிச பக்ஷணத்தை விலக்குவனவும் அவைகளன்றோ, அவைகளேயென உணர்ந்தும் அது செய்பவர்கள், அக்கூற்றைமாத்திரம் பொருந்தாது எனக் கருதுகின்றார்கள் போலும். அப்படியாயின், அவர்கள் அந்தப் பாதகமட்டோ, அந்தச் சிவாகமங்களை அருளிய முற்றறிவுடைய சிவபெருமானிடத்தே அறியாமை ஏற்றி, எவ்வகைப்பட்ட பிராயச்சித்தங்களாலுந் தீராத சிவநிந்தை சிவாகமநிந்தையாகிய அதிபாதகமும் எய்துவர்கள், அது நிற்க.

சிவபெருமானது மகிமையைப் பேசும் நூல்களுள் யாதொன்றை ஓத விரும்புகின்றவர்கள் சரீரசுத்தி செய்து அநுட்டானம் பண்ணிய பின்னரே சுத்தஸ்தானத்திலே பீடம் இட்டு, அது எழுதப்பட்ட திருமுறையை அதன் மேல் வைத்து, அதனையும், அதனைப்போதிக்கும் ஆசாரியரையும் அருச்சித்து வணங்கி இருந்து, மனங்ககசிந்து உருக மெய்யன்போடு ஓதல் வேண்டும். ஓதும்போது கேட்க விரும்புகின்றவர்களும் அவ்வாறே கேட்டல் வேண்டும். அப்படியே ஓதாதவர்களும் கேளாதவர்களும் அதனாலே பெறப்படும் பயனைப் பெறார்கள் என்று சிவாகமங்களும் சிவபுராணங்களும் செப்பும். இப்பெரியபுராணமும் அந்நூல்களுள் ஒன்று ஆதலால், இதனையும் அவ்விதிப்படியே ஓதல் கேட்டல் செய்ய வேண்டும்.

கிருபாசமுத்திரமாகிய பரமசிவனைத் தியானித்துத் தோத்திரம்பண்ணி மனங்ககசிந்து உருக உரோமஞ்சிலிர்ப்ப ஆனந்தவருவி சொரிய இந்தப் பெரியபுராணத்தை அத்தியந்த ஆசையுடன் ஓதுகின்றவர்களும் கேட்கின்றவர்களும் குருவிங்க சங்கமபத்தி பிரபஞ்சவைராக்கியம் சிவஞானம் என்பவைகளைப் பெறுமாறு அறிந்து பெற்று, முத்தியை அடைவர்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆறுமுக நாவலர்

4.2 தமிழ்ப் பாஷைக்கு உள்ள குறைகள்

(பி. ஏ. பரீட்சை தேறிய ஒரு வாலிபனுடைய எண்ணங்கள்)

(தமிழ் மொழியில் தற்காலத்துக்கேற்ற விஞ்ஞான, யந்திர சாஸ்திரப் பதங்கள் இல்லை; தமிழில் இலக்கிய அழகும் குறைவு என்று பேசுபவர்களுக்கு இக்கட்டுரையின் மூலம் பதிலளிக்கிறார் பாரதி. ஆங்கிலப்படிப்புப் படித்துத் தேறிய ஒரு வாலிபனுக்கும் ஒரு தமிழ்ப் புலவனுக்கும் சம்பாஷணை என்ற முறையில் எழுதப்பட்டுள்ள இக் கட்டுரை முதலில் "இந்தியா" பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. பிற்காலத்தில், 1941 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதத்தில் "கலைமகள்" பத்திரிகை இதை மீண்டும் வெளியிட்டது.

வாலிபன்: தமிழ்ப் பாஷை ஒன்றுக்கும் பிரயோஜனமில்லை. இது சீக்கிரம் அழிந்தால்தான் நமது நாடு பிழைக்கும்.

புலவன்: ஏதப்பா, உனக்கு இந்தப் பாஷையிலே இவ்வளவு கோபம் உண்டாயிருக்கின்றது?

வா: நவீன நாகரிகத்தினுடைய சங்கதி உமக்குத் தெரியாதையா! மனிதஜாதி குரங்கு நிலைமையினின்றும் மாறிக் காட்டு மனிதன் ஸ்திதிக்கு வந்தபோது உங்கள் தமிழ்ப் பாஷை ஏற்பட்டது. இப்போது உலகம் எவ்வளவோ மாறிப்போய் மனிதனுடைய அறிவு எவ்வளவோ விசாலமடைந்து போயிருக்கிறது. வானத்தில் உள்ள கிரகங்கள், நக்சுத்திரங்கள் முதலிய வற்றையெல்லாம் மனித அறிவு ஊடுருவிச் சென்றிருக்கிறது. பதார்த்தங்களின் அணுக்களிலே எல்லாம் மனுஷ புத்தி நுழைந்து சென்றிருக்கிறது. பிரகிருதி வினோதங்களை மனிதன் எவ்வளவோ அபிமானம் ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறான். சமுத்திரத்து ஜலம் அனைத்தையும் குடத்துக்குள்ளே எப்படி அடைக்க முடியும்? அதுபோலவே அளவின்றி விரிந்து கிடக்கும் மனுஷ புத்தியின் நவீன சலனங்களை எல்லாம் உம்முடைய பண்டைக் காலத்துத் தமிழிலே கொண்டு நுழைப்பது மிகவும் பிராணாபத்தாய் இருக்கின்றது. நாம் நாகரிகம் அடைய வேண்டுமானால் இந்தத் தமிழ் பாஷையை முற்றும் கைவிட்டுவிட வேண்டும்.

புல: 'நாம்' என்று யாரையப்பா சேர்த்துச் சொல்கிறாய்? உன் மட்டிலே நீ பேசுவதைப் பார்த்தால் ஞானக் கடலில் கரை கடந்தவனாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்! உன்னைப்போல இங்கிலீஷ் படியாத மற்ற ஜனங்கள் தமிழ் பாஷையை எப்படிக்கைவிட முடியும்? ஒரு பாஷையை நீ மரக்கிளை என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா? அதை ஜனங்கள் பிடித்துத் தொத்திக் கொண்டு விடமாட்டோம் என்கிறார்களென்று எண்ணுகிறாயா? மனுஷ பாஷைகள் மனுஷ வாழ்க்கையோடு ஒட்டி உடன் வளர்ந்த பொருள்களல்லவோ? தலைமுறை தலைமுறையாய் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக ஒரு நாட்டார் பேசி வரும் பாஷை அவர்களின் உயிரோடு ஒன்றி விடுகின்றது. மனித அறிவு வளர்ச்சிக்கு பாஷை ஒரு கண்ணாடி. ஒரு நாட்டாரின் அறிவு வளர்ந்து கொண்டு வர வர அந் நாட்டின் பாஷையும் விசாலம் அடைந்து வருகிறது. அன்னிய ராஜாங்கம், தாரித்திரியம் சரீர பலக்குறைவு, நோய், உற்சாகமின்மை முதலிய காரணங்களால் இப்போது இழிவு கொண்டு போயிருக்கும் தமிழ்நாட்டு ஜனங்கள், ஆங்கிலேயர் முதலிய சுதந்திர நாட்டாரைப்போல், விருத்தி அடைந்து வருதல் அசாத்தியமாக இருக்கிறது என்பது ஒருவாறு மெய்யாக இருக்கலாம். அதற்கு பாஷையைக் குற்றம் சொல்வதிலே என்ன பிரயோஜனம்

இருக்கிறது? 'ஆடத்தெரியாத தாசிக்குக் கூடம் போதாது' என்பது போலக் கதை சொல்லுகிறாயே!

வா: போமையா! பொதுப்படையாகப் பேசிக் கொண்டு போவதிலே என்னபயன் இருக்கிறது? இப்போது ஐரோப்பியர்கள் பூமி நூல், வான நூல், கடல் நூல், பிராணி நூல், அணு நூல் முதலிய நூல்களிலே எல்லாம் அளவு கடந்த முதிர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். மின்சாரம், காந்தம் இவற்றின் குணாதிசயங்களைப் பற்றி நவீன ஆராய்ச்சி வரம்பு இல்லாதிருக்கிறது மின்சாரம், நீராவி, என்பனவற்றைத் துணையாக வைத்துக் கொண்டு மனித ஜாதியின் செய்கரியங்களுக்கும் அபிவிருத்திக்கும் பயன்படுமாறு ஆயிரக்கணக்கான யந்திரங்களும், புதிய கருத்துக்களும் லக்ஷக்கணக்காக உண்டாயிருக்கின்றன. இவற்றுக்கு எல்லாம் தமிழ் பாஷையிலே பெயரும் கிடையாது, மண்ணும் கிடையாது. இப்படி இருக்க நீர் எதோ பொதுப்படையாக உருட்டிக் கொண்டு பேசுகிறீர்!

புல: அட்டா! உனது விவகாரத்தின் நுட்பத்தை என்னென்று சொல்வேன்! நீ ஓயாமல் அடுக்கிக் கொண்டு போன நவீன ஆராய்ச்சிக் கதைகள் எல்லாம் தமிழ்நாட்டு ஜனங்களுக்குள்ளே வழக்கமான பிறகல்லவோ அவை தமிழ் பாஷையிலே வழங்குவதற்குச் சலபமாகும்? தமிழ்நாட்டிலேயோ பொதுஜனங்களுக்கு எழுதப்படக்கூடத்தெரிவதுகூட அருமையாய் இருக்கிறது. வயிற்றுப் பிழைப்பே பெரிய கஷ்டமாய் இருக்கின்றது. ராஜாங்கத்தார் பொதுஜனக் கல்விக்கு மிகவும் வெட்கக்கேடான சிறு தொகையை செலவிடுகின்றார்கள். சிறுபான்மையோருக்குத் தரப்படும் கல்விக்கூட அவர்களைக் குமாஸ்தாக்களாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் கொடுக்கப்படுவதேயன்றி வேறு எவ்விதமான பெருந்தொழிலுக்கும் தகுதியாக்க அன்று. எனவே இந் நாட்டார் பொதுவாக மிகவும் அறிவு சுருங்கிப்போயிருக்கிறார்கள். இதற்கு பாஷை என்ன செய்யும்? நீராவிவினால் ஓட்டப்படும் ரெயில் வண்டி இந்நாட்டிலே வழக்கமாய் இருக்கிறது. இப்போது பொது ஜனங்கள் அதற்கு வார்த்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமலா இருக்கிறார்கள்? மின்சார சக்தியால் தந்தி ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குத் தமிழர்கள் வார்த்தை உண்டாக்கிக் கொள்ளவில்லையா? கோவணம் இல்லாத நிர்வாண தேசத்தாரின் பாஷையிலே பட்டு அங்கவஸ்திரத்துக்குப் பெயர்

கிடையாதென்றால் அதற்கு அவர்களுடைய பாஷையின் மேல் என்ன குற்றம் இருக்கிறது? துணியைக் கொண்டு கொடுத்து வழக்கப்படுத்தினால், முறையே வார்த்தைகளும் உண்டாக்கிக் கொள்வார்கள். தமிழ்நாட்டிலே தொழில் வகைப்பாடும், ஆலோசனை மிகுதியும் ஏற்பட்டால் தமிழ் பாஷை அன்றைக்கே வளர்ந்துவிடும். இப்படிக்கின்றி இந்த பாஷையையே ஒழித்துவிட வேண்டும் என்று சொல்லுவது மிக மூடத்தனம் அல்லவா? கண்ணிலே வியாதி கொண்டிருக்கும் ஒருவன் அதன் மூலகாரணங்களைத் தெரிந்துகொண்டு ஒளஷதப் பிரயோகம் செய்யாமல், இந்தக் கண்களை ஒழித்துவிட்டு நல்ல பிரகாசமுள்ள இரண்டு பிரான்ஸ்தேசத்துக் கண்கள் வாங்கிவைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று யோசிப்பது நல்ல அறிவாகுமா? உன் கண்களை நீக்கிவிட்டுப் பிரான்ஸ் தேசத்துக் கண்களை வாங்கி வைத்துக் கொள்வது சாத்தியமா?

வா: ஏனையா சும்மா வளர்க்கிறீர்? நான் சொல்வதன் குறிப்பு உமக்குத் தெரியவில்லையே! தமிழ் பாஷை இயற்கையிலேயே நவீனக் கருத்துக்களுக்குப் பொருத்தம் உடையதன்று. இப்போது கவிதை விஷயத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இதற்கு மின்சாரம், காந்தம் முதலிய பூதசாஸ்திர அபிவிருத்திகளுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் கிடையாதல்லவா? இதில் கூடத் தமிழ்ப் பாஷை ஏன் இத்தனை சீர்கெட்டு இருக்கிறது. டெனிஸன் முதலிய நவீன ஆங்கிலக் கவிகளையும், சூரியநாராயண சாஸ்திரி முதலிய தமிழ்நாட்டுப் புலவர்களையும் ஒப்பிட்டுப் பாரும். ஆங்கிலப் படிப்பற்ற தமிழ்ப் புலவர்களின் நிலைமை சொல்ல வேண்டியது இல்லை.

புல: யோசனையின்றி எனடா பேசுகிறாய்? தமிழ்நாடு இப்போது சுதந்திரமும், செல்வமும், சரீர பலமும், மனோபலமும் இழந்து தாழ்ந்த நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. எனவே இந்நாட்டில் உயர்ந்த கவிஞர் இல்லாமல் போய்விட்டார்கள். நோய்கொண்ட மாமரத்திலே நல்ல பழம் எங்குளம் தோன்றும்? மரத்தின் நோயைத் தீர்த்தல்லவோ பிறகு கனியினுடைய ருசியைப் பார்க்க வேண்டும்? தமிழர்களைப் புனிதப்படுத்திப் பிறகு பார்த்தால் தமிழ்ப் பாஷையின் நறுமணம் விளங்கும். தமிழர்கள் நேர்மையாய் இருந்தகாலத்தில் திருத்தக்கதேவர், இளங்கோ, கம்பர் முதலிய எண்ணிறந்த தமிழ்ப் புலவர் இருந்து இருந்து அருமையான தெய்வீகப் பாடல்க் பாடியிருக்கிறார்கள்.

வா: சும்மா ஸ்தோத்திரம் பண்ணாதேயும்; கம்பன், டம்பன் எல்லாம் நானும் கொஞ்சம் பார்த்திருக்கிறேன்.

புல: அப்பா, தயைசெய்து உளறாதே. காலேஜுகளிலே கம்பராமாயணம் சொல்லித் தரப்படும் மாதிரியிலே, உனக்கும் உன் போன்றோர்க்கும் தமிழ்ப்புலவர்களிடம் வெறுப்பு ஏற்படுதல் சகஜமேயாம். எனினும், போப்முதலிய ஆங்கிலேய வித்வான்கள் கூடப் பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்களின் ஆழ்ந்த கருத்துக்களையும் பெருமைகளையும் கண்டு மிகுந்த வியப்படைகிறார்கள்.

கம்பராமாயணத்திலே ஸீதை தனியாக அசோகவனத்திலே இருக்கும்போது ராமபிரான் அவ்வப்போது செய்த செய்கைகளையும் விளையாடிய விளையாட்டுக்களையும் நினைத்து நினைத்து வருந்திக் கொண்டிருப்பதாகச் சில பாடல்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதிலே ஒரு பாட்டை உனக்கு எடுத்துச் சொல்லிப் பொருள் கூறுகின்றேன். அது ஸ்ரீராமன் பட்டாபிஷேகம் பெறும்படி கட்டளை இடப்பட்ட காலத்திலேயும், 'ராஜ்யத்தை விட்டு வனாந்தரம் செல்' என்று கட்டளையிடப்பட்ட போதும் ஒரேமாதிரி மனமுடையவனாக முகம் மலர்ந்திருந்த வியப்பை ஸீதை நினைத்துப் பார்த்துக் கொள்வதாகக் கூறப்படுகிறது. அப்பாட்டைக் கேள்:-

“மெய்த் திருப்பதமேவென்ற காலையும்
இத்திருத் துறந் தேகென்ற போதிலும்
சித்திரத்தி னலர்ந்த செந்தாமரை
ஒத்திருக்கு முகத்தினை யுன்னுவாள்.”

(பாடலின் பொருள் சொல்லுகிறார்.)

பார்த்தாயா? இதிலே என்ன ஓசை நயமும், சொல் நயமும், பொருள் இன்பமும் மலிந்து கிடக்கின்றன. இதை உனக்கு ஒரு திருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னேன். இவ்வாறு கம்பராமாயணத்திலே ஆயிரக்கணக்கான பாட்டுக்கள் செறிந்து கிடக்கின்றன. மாம்பழம் அழுகி இருக்கும் போது தின்றுபார்த்தவன் பொதுப்படையாக மாம்பழமே கெட்ட பொருள் என்று நிந்திப்பது போல, தமிழ் பாஷையும் தமிழர்களும் பதனம் அடைந்து போயிருக்கும் இந்தக் காலத்தைக் கவனித்து விட்டு நீ பாஷையையே குற்றஞ் சொல்லுவது நியாயமன்று. மஹரிஷி பாலகங்காதர திலகர் முதலிய மஹான்கள் சொல்லும் வழிகளைப் பின்பற்றி நமது நாடு

செல்வமும் பெருமையும் சுதந்திரமும் பெற்ற பிறகு, நமது பாஷை இருக்கும் மாதிரியைப் பார்த்தால் அப்போது ஆச்சரியம் அடையத்தக்க விதமாக இருக்கும்.

சுப்பிரமணிய பாரதியார்

4.3 தமிழர் கொள்கை

பகுத்தறிவும் நாகரிக முதன்மையும் பல்லாயிர ஆண்டுகட்டு முன்னமேதொட்டு வாழ்ந்தவராகிய நம்பண்டைத் தமிழாசிரியரும் அவர் வழிப்பட்ட நந் தமிழ் மேன் மக்களும் இம்மை மறுமை வாழ்க்கைக்குரிய கொள்கைகள் சில வேணும் உடையராதல் வேண்டுமன்றோ வெனின்; வேண்டும். அவைதம்மைச் சிறிது ஆராய்ந்து உரைப்பாம்.

இவ்வுடம்போடு இசைந்து சிறிது காலம் நாம் இந் நிலவுலகத்தின்மேல் இருந்து உயிர்வாழும் வாழ்க்கையே இம்மை வாழ்க்கையாகும். இனி, இவ்வுடம்பையும் இந் நிலத்தையும் விட்டுப்போய், இப்போது நம் பொறிபுலன்களுக்கு நேரே விளங்காத வேறு நுண்ணிய உலகங்களில் அவ் வுலகங்களுக்கு ஏற்ற நுண்ணிய வுடம்புகளில் இருந்து சிலகாலம் வாழும் வாழ்க்கையும், அவ் வாழ்க்கையும் அங்கு முடிந்தபின் மீண்டும் பருவுடம்பிற் புகுந்து அப் பருவுடம்பிற் கேற்ற பருப்பொருள் உலகங்களிற் பிறந்து உயிர்வாழும் வாழ்க்கையுஞ் சேர்ந்து மறுமை வாழ்க்கை என்று கருதப்படும். இவ்வுடம்பொடு கூடி நாம் இம் மண்ணுலகிற் பிறவி யெடுப்பதற்கு முன்னமே, இந்நிலமும் இந்நிலத்து நுகர் பொருள்களும் அமைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நிலம் இல்லையானால் நாம் பிறவியெடுத்து உலவுதல் முடியாது. இந்நிலம் இருந்தாலும், இதன்கண் மரஞ் செடி கொடிகளும் இவற்றின் பயன்களான இலையும் பூவுங்காயுங் கனியுங் கிழங்கும் வித்தும், இவற்றின் வேறான நீரும் நெருப்புங் காற்றும் இல்லையானால் நாம் ஒரு தொடிப்பொழுதுதானும் இங்கிருந்து உயிர்வாழ்தல் இயலாது. ஆகையால், இவையெல்லாம், யாம் பிறந்து எம்மறிவால் அறியப்படுதற்கும் எம்பொறி புலன்களால் நுகரப்படுதற்கும் முன்னமே அமைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன, நாம் இந்நிலத்திலிருந்து வாழ்தற்கு ஓர் உடம்பும், இந்நிலத்தின்கண் உள்ள நுகர்பொருள்களை நுகர்தற்கு ஏற்ற மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் புறக்

கருவிகளும், மனம் நினைவு அறிவு முனைப்பு என்னும் அகக் கருவிகளும் பிறவும் நமக்கு அமைத்துக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இக் கருவிகளுள் ஒன்றாயினும் பலவாயினுங் குறைவுபடுமாயின், மக்கள் என்போர் அறிவும் இன்பமும் பெறுதல் சிறிதும் இயலாது. கண்ணில்லாத ஒருவன் இந் நிலவுலகத்தியற்கைக் காட்சிகளை எங்ஙனங் காண மாட்டுவான்? செவியில்லாத ஒருவன் சான்றோர் கூறும் அரும் பொருள் உரைகளை எங்ஙனங் கேட்கமாட்டுவான்? நாவில்லாத ஒருவன் பிறரோடு எங்ஙனம் உரையாட மாட்டுவான்? இங்ஙனமே ஏனை அகக்கருவி புறக் கருவிகள் குறைபட்டவரெல்லாரும் இவ்வுலகியற் பொருள்களை உணர்தலும் அறிதலும் நுகர்தலுஞ் சிறிதும் ஏலாவென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததேயாகும் என்க.

இவ்வாறு நமக்கு அறிவு விளங்கி இவற்றை அறிதற்கும் நுகர்தற்கும் முன்னமே, இவ்வுலகத்தையும் இவ்வுடம்பையும் நமக்குப் படைத்துக் கொடுக்கும்படி நாம் எவரையேனுங் கேட்டதுண்டா? சிறிதும் இல்லையே. ஏன்? இப்பிறவிக்கு வரும்முன் நமக்கு அறிவு சிறிதுமே விளங்கவில்லையாதலால் அறிவில்லா அந்நிலையில் அவைகளை நமக்குப் படைத்துக் கொடுக்கும்படி கேட்டால் நம்மாற் சிறிதுமே இயலாதாகலின் என்க. இங்ஙனம் நாம் கேளாமலிருக்கவும், நமக்குப் படைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட இவைகளை நாம் வேண்டாமென்றுதான் கழித்து விடுதல் இயலுமோவெனின், அதுவுஞ் சிறிதும் இயலாதன்றோ? இன்னும் ஆணாய்ப் படைக்கப்பட்டவர் ஆணாயிருந்தே தீரல் வேண்டும். பெண்ணாய்ப் படைக்கப்பட்டவர் பெண்ணாயிருந்தே தீரல்வேண்டும். அங்ஙனமே, நாம் பிறப்பிக்கப்படுங்காற் பிறந்தேயாகல் வேண்டும்; இறப்பிக்கப்படுங்கால் இறந்தே போகல்வேண்டும். இவைகளை மாற்றிவிடுதல் எவராலும் ஆகாது. இவ்வுலகமும் உடம்பும் பொய்யென்று சொல்லிவிட்டால் இவையெல்லாம் பொய்யாய்விடும் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

ஆனால், அங்ஙனஞ் சொல்லியவர் அடுத்த நேரத்திலேயே பசியும் விடாயும் வந்துவிட்டால் அவற்றைப் போக்குஞ் சோற்றையுந் தண்ணீரையுந் தேடுகின்றார்; தமக்கு ஒரு நோய் வந்துவிட்டால் உடனே அது தீர்க்கும் ஓர் அருமருந்தினை ஆராய்ந்தலைகின்றார்; ஆகவே, அவர் சொல்லிய சொல்லுக்குப்

பின் அவர் செய்யுஞ் செயல் முழு மாறா யிருத்தலின், அவர் சொல்லிய சொற்றாள் பொய், உலகமும் உடம்பும் மெய் யென்பதனையே அவரது செயல்காட்டுகின்றதன்றோ? அற்றேல், உடம்பும் நிலை யின்றி அழிந்து போகின்றதே யெனின்; நிலையின்றி அழிவது வேறு, பொய்யாவது வேறென்று பகுத்தறிதல் வேண்டும்; நிலையின்றி யழிவதெல்லாம் நம் பொறி புலன்களுக்கு விளங்காத நுண்ணிய நிலையினை அடைகின்றனவேயன்றி, அவை பொய்யாகவில்லை யென்பது இஞ்ஞான்றை இயற்கைப்பொருணூல் ஆசிரியரால் ஆராய்ந்து நிறுவப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு தெளிந்த மெய்ப் பொருள்களாய் இருக்கும் உலகத்தோடும் உடம்போடுஞ் சேர்ந்துலவி, அம்முகத்தாற் சிறிது சிறிதாக அறிவு விளங்கப்பெற்று வருஞ்சிற்றுயிர்களாகிய நாம் இவ்வரும் பெருஞ் சேர்க்கையை நம்மறிவாலும் நஞ் செயலாலும் பெற இயலாமல், நம்மினுஞ்சிறந்த பேரறிவும் பேராற்றலும் பேரிரக்கமும் வாய்ந்த வேறு ஓர் அரிய விழுமிய உயிரின் செயலாற் பெற்றிருத்தலினாலேயே, இவ்வுடம்பின் சேர்க்கையையும் இவ்வுலகின் சேர்க்கையையும் இவ்வுலகத்துப் பொருள்களின் சேர்க்கையையும் விட்டு நீங்கும் படி நெருங்கால், அந்நீக்கத்தைத் தாங்க இயலாமல் மக்களாகிய நாம் எவ்வளவோ நெஞ்சம் நொந்து கதறி அழுகின்றோம்!

நாமே நம்மறிவாலும் நஞ்செயலாலும் இவ்வுலகு உடற் சேர்க்கையை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள வல்லவர்களாயிருந்தால், இவைகளைப் பிரிந்து சாக வேண்டுவதில்லையன்றோ? மேலும் நமக்கு அறிவையும் இன்பத்தையும் மேன்மேற் பெருகச் செய்யும் இவ்வுலகுடற் சேர்க்கை நமக்கு இனியதாகவே இருக்கக் காண்கின்றோமல்லது, இன்னாததாயிருக்கக் காண்கிலோம். இதனை இன்னாததாகவே எல்லாருங் காண்பராயின், எவருமே இம் மண்ணுலகில் உயிரோடு இரார். உலகையும் உயிரையும் எட்டிக் காயாகக்கருதிக் கசந்து பேசியவர்களுக்கூட அவற்றை உடனே துறந்து இவ்வுலகத்தைக் கடந்து சென்றார் அல்லர். தமது முன்னாளிலெல்லாம் இவை தம்மை வெறுத்துப் பாடிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானே தமது பின்னாளில்,

“நாயிற் கடையாம் நாயேனை
நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்,

மாயப் பிறவி யுன்வசமே
வைத்திட் டிருக்கு மதுவன்றி
ஆயக் கடவேன் நானோதான்?
என்ன தோஇங் கதிகாரம்?
காயத் திடுவாய் உன்னுடைய
கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே”

என அவ்வாறு தாஞ்செய்தது பிசகென உணர்ந்து உண்மையை ஒளியாமலே எடுத்திசைத்தார். இங்ஙனமே ஆசிரியர் திருமுலரும்,

“உடம்பா ரழியின் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவும் மரட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாய மறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த் தேனே”

என்றும்,

“உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே யுத்தமன் கோயில்கொண் டானென்
றுடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் றேனே”

என்றும் இருகால் அருளிச்செய்தார்.

இம்மேலோர் உரைகளைக் கருதிப் பார்க்குங்கால், உலகையும் உடம்பையும் வெறுத்துப் பேசும் பேச்சு வெறுஞ் சொல்லளவாகவே முடிகின்றதன்றி, உண்மையில் அவைதம்மை எவரும் வெறுப்பதாயில்லை; எல்லாரும் அவற்றின் சேர்க்கையை மிக விரும்புகின்றவர்களாயும் அச்சேர்க்கையை என்றும் நிலைபெறுத்திக் கொள்வதில் அடங்கா வேட்கையுடையவர்களாயுமே இருக்கின்றனர். கட்பார்வை மழுங்கிச் செவியுங் கேளாமற் கை கால் வழங்குதலும் இல்லையாகிப் பாயும் படுக்கையுமாய்க் கிடக்குந் தள்ளாத கிழவர்களுங் கூடத் தம் உடம்பையும் இவ்வுலகையுந் துறந்து சாவதென்றால் நெஞ்சம் நடுநடுங்கிக் கண்ணீர் சிந்திக் கலழ்கின்றனர். இந்நிகழ்ச்சியை யுற்று நோக்குங்கால், இப்பிறவியை எல்லாரும் மிக விரும்புவது, இஃது அறிவும் இன்பமும் பெறுதற்கு இருத்தல்பற்றியே யாமென்பது தெளியப்படுகின்றதன்றோ? இவ்வுலகியற் பொருள்களைப் பகுத்தாராய்ந் துணர்தலால் நமக்கு எவ்வளவு அறிவு வளர் கின்றது! நமதறிவு வளர வளர, அதனைப் பலதுறைகளிற்

புகுத்திப் பயன்படுத்தப் படுத்த அவற்றைப் பயன்படுத்தத் தெரியாத காலங்களிற் பட்ட சொலற்கருந் துன்பங்களெல்லாம் நீங்கி இப்போது நாம் எவ்வளவு நலங்களைப் பெற்று இன்புற்று வருகின்றோம்!

நீராவியின் வல்லமையைக் கண்டு அதனைப் பயன்படுத்திய ஓர் ஆங்கிலத் துரைமகன் இவ்வுலகத்திற்கு விளைத்த நன்மைகளை எவரேனுங் கணக்கிட்டுச் சொல்லல் கூடுமோ? முற்காலத்தில் முன்றாண்டுகள் பெருஞ்செலவு செய்துகொண்டு வழிச் சென்றாலுஞ் சென்று சேர்தற்கரிய காசிமா நகரை இக் காலத்தில் மூன்று நாட்களில் மிகச் சுருங்கிய செலவிற் சென்று சேரும்படி பேருதவி புரிவது எது? நீராவி வண்டியே யன்றோ? முற்காலத்திற் பாய் கட்டிக் கப்பலிற் கடல்தாண்டிச் சென்று இரங்கூன், மலேயா, சீனம் முதலான அயல் நாடுகளில் வாணிகம் நடாத்திய வணிகர்கள், தம் மனைவி மக்கள்பால் வாய்க்கரிசி வாங்கிக் கொண்டு மனம் உளைந்து சென்றார்களென எம் பாட்டன் பாட்டிமார் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றோம். ஏன்? அக்கப்பலிற் சென்றவர் அவ்வயல்நாடு போய்ச் சேர்வதும் உறுதி யில்லை; சேர்ந்தவர் திரும்பிவந்து சேர்வதும் உறுதியில்லை; திரும்பிவந்து சேர்வதாயிருந்தாலும் எத்தனையோ ஆண்டுகள் செல்லும்! ஆனால், இஞ்ஞான்றோ மூன்று நாட்களில் இரங்கூன் மாநகர் செவ்வளவே சென்று சேரவும், பின்னும் மூன்று நாட்களில் திரும்பி இங்கே வந்து சேரவும் நமக்குப் பேருதவி புரிவது எது? நீராவிக்கப்பலேயன்றோ?

இன்னும் இங்ஙனமே, மின்னின் ஆற்றலையும் ஒலியின் இயக்கங்களையும் ஒலியின் பதிவுகளையும் ஒலியின் விரைவு ஒலியின் பதிவுகளையும் இரவும்பகலும் உற்றுநோக்கி ஆராய்ந்து அவற்றைப் பேருழைப்பினாலும் பெருமுயற்சியினாலும் பயன்படுத்திவரும் மேல்நாட்டாசிரியரின் கைம்மாறு கருதா உதவியினாலன்றோ கம்பிச் செய்தியும் கம்பியில்லாச் செய்தியும் நிழலுருவும் ஒலி யெழுதியும் வானவூர்தியும் பிறவும் பெற்று அளவிறந்த நலங்களை அடைந்துவருகின்றோம்? இன்னும், எவ்வளவோ நலங்களை அடையப்போகின்றோம். ஆகவே, இவ்வுலகுடனும் இவ்வுடம்புடனும் உயிர்கட் குண்டான சேர்க்கை, அவ்வுயிர்க்கு அறிவையும் இன்பத்தையும் மேன்மேற் பெருகச் செய்தற் பொருட்டே வந்ததா மென்பதூஉம், அதுபற்றியே மக்களும் மற்றையுயிர்களும் இவ்வுலக

வாழ்வினைத் துறந்துபோக விரும்பாமல் அதன்கண் நிலை பெற்றிருப்பதற்கே விழைகின்றன ரென்பதூஉம் நினைவிற் பதிக்கற்பாலனவாகும்.

இனி, உயிர்கள் கேட்டுப்பெறும் அறிவு விளங்காமலே யிருக்கவும், அவற்றிற்குப்போந்த இவ்வுலகு உடற்சேர்க்கையின் நோக்கத்தை, ஆறறிவு வாய்ந்த மக்களாகிய நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கத்தக்க நிலையில் இருப்பதுபோல, ஆறறிவிற் குறைந்த ஏனைச்சிற்றுயிர்கள் அதனை ஆராய்ந்து பார்க்கத்தக்க நிலையில் இருக்கவில்லை. மக்கட் பிறவி யெடுத்தவர்களுள்ளும் ஏற்றத் தாழ்வான பலதிறப்பட்ட அறிவுடையவர்கள் இருந்தாலும், பொதுவாக எல்லாருந் தத்தம் அறிவுநிலைக்கேற்ப இப்பிறவியின் நோக்கத்தை உணர்ந்து பார்ப்பவராயும், இப் பிறவியால் மேன்மேல் அறிவும் இன்பமும் பெறத்தக்க வழி வகைகளை நாடி முயல்பவராயுமே இருக்கின்றனர். அறிவில்லா அணுக்களின் சேர்க்கையால் உண்டான இப்பிறவி, அவ்வணுக்களின் பிரிவால் அழிந்துபோகும். அதற்குமேல் வேறொன்றும் இல்லையென்று வழக்குப் பேசும் பாழ்ங் கொள்கைக்காரர்களுங் கூட, இவ்வுடம்போடு இசைந்து இருக்கும் வரையில் தமக்கும் பிறர்க்கும் அறிவையும் இன்பத்தையும் பெருகச் செய்து கொள்வதற்கே பெரும்பாடுபட்டு வருகின்றார்கள்.

இப்போது இந் நிலவுலகம் எங்கணும் நடைபெற்று வரும் அரசியற் போராட்டங்கள் அத்தனையும் எந்த நோக்கத்தைக் கொண்டு நடைபெறுகின்றன? தமக்கு மேன்மேல் அறிவும் இன்பமும் பெருகுதலை வேண்டி முனைந்து நிற்கும் ஒரு மக்கட் கூட்டத்தார், தமது முயற்சிக்கு மாறாய்த் தமக்கு இன்னல் விளைக்கும்மற்றொருகூட்டத்தாருடன் போராடி அவரை அழித்து விட்டுத் தாமே அறிவும் இன்பமும் பெற்று வாழல் வேண்டுமென்னும் நோக்கத்தாலன்றோ? ஒவ்வோர் ஆண்மகனும் பெண் மகளும், எல்லாவுயிர்க்கும் வந்திருக்கும் இப்பிறவியின் நோக்கத்தையும் பயனையுஞ் சிறிதாயினும் ஆராய்ந்து பார்ப்பார்களானால், தாம் அறிவும் இன்பமும் பெறுதலில் ஆராவேட்கையுடையராயிருத்தல் போலவே, ஏனையுயிர் ஒவ்வொன்றும் அங்ஙனமே அவற்றைப் பெறுதலின் அடங்கா வேட்கையுடையவராய் இருத்தலை எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம். நாம் அறிவும் இன்பமும் பெறுதற்பொருட்டு, நமக்கு ஆகாத உயிர்களின் பிறவியை அழித்துவிடுதல் எவ்வளவு தீயதென்பது, நம்மைப்

பிறர் அழிக்க வருங்காலன்றோ நடுக்கத்துடன் நமது உணர்வுக்குப் புலனாகின்றது? ஆகவே, எந்த உயிரின் பிறவியையும் அழியாமல், நமது பிறவியின் பயனை நாம் அடைய முயலுதலே நமக்கும் பிறர்க்கும் அறிவையும் இன்பத்தையும் பெருகச் செய்தற்கேற்ற வழியாகும்.

மறைமலையடிகள்

4.4 மகாகவி பாரதியார்

பாரதியார் சுந்தர ரூபன். மாநிறம். ஐந்தரை அடிக்குக் கொஞ்சம் அதிகமான உயரம். அவருடைய மூக்கு மிகவும் அழகான மூக்கு. அவருடைய கம்பீரமான முகத்துக்கு அளந்து அமைக்கப்பட்டதைப் போலிருக்கும், அந்த அழகிய நாசி. ஸீஸர், ராஜகோபாலாச்சாரியாருடையவைபோல, கருடமூக்கல்ல ஸீஸர் மூக்கு நடுவில் உயர்ந்து, துனியில் கூர்மையாகி, கண்ட வர்களைக் கொத்துவது போலத் தோன்றும். பாரதியாரின் மூக்கு கடைசல் பிடித்தது போலிருக்கும். நீண்ட நாசி. அந்த நீளத்தில் அவலட்சணம் துவிக்கூட இருக்காது.

பாரதியாரின் கண்கள் செவ்வரி படர்ந்த செந்தாமரைக் கண்கள். இமைகளின் நடுவே, அக்கினிப் பந்துகள் ஜ்வலிப் பனபோலப் பிரகாசத்துடன் விளங்கும். அந்தக் கண்களை எவ்வளவு நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் தெவிட்டாது.

அவருடைய நெற்றி, பரந்த நெற்றி. நெற்றியின் இரண்டு கங்குகளிலும், நிலத்தைக் குடைந்துகொண்டு போயிருக்கும் கடலைப் போல, முகம் தலைமயிரைத் தள்ளிக் குடைந்துகொண்டு போயிருக்கும். கங்குகளின் மத்தியில் முகத்தின் நடு உச்சியில், மயிர் கொஞ்சம் நிமிர்ந்து நிற்கும். நெற்றியிலே இந்தச் சேர்மானம், அவருக்கு வர்ணிக்க முடியாத அழகைக் கொடுத்தது. பேர்பாதிக்கும் அதிகமாக அவர் தலை வழுக்கை.

இந்த வழுக்கையை மறைத்து மூடுவதற்காக, கங்குக்கேசத்தை இரண்டு பக்கங்களிலுமிருந்து உச்சந்தலைக்குக் கொண்டுபோய் அதைப் படியச் செய்யும் பாரதியாரின் கவலை நிரம்பிய முயற்சி, சிறு பிள்ளைகளுக்குச் சிரிப்பை உண்டாக்கலாம். தலைமயிரைச் சிங்காரிப்பதில், அவர் அரை மணி நேரத்துக்கு மேல் செலவழிப்பார். நாளுக்கு ஒரு மாதிரியாகத் தலைமயிர் அணிவகுப்பு.

பாரதியாருக்கு மீசை உண்டு. அது பார்க்க ரொம்ப நேர்த்தியாக விருக்கும். கண்ணைக்குத்தும் கெய்ஸர் மீசையல்ல; கத்தரிக்கோல் பட்ட 'தருக்கு' மீசையல்ல. தானாக வளர்ந்து பக்குவப்பட்டு, அழகும் அட்டஹாசமும் செய்யும் மீசை. அவரது வலது கை எழுதாத நேரங்களிலெல்லாம் அனேகமாய் மீசையிலிருக்கும். மீசையை முறுக்குவதாகத்தோன்றாது, மீசைக்கு 'ட்ரில்' பழுக்கிக் கொடுப்பது போலத் தோன்றும்.

சில சமயங்களில் தாடி வைத்துக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவருடைய வாழ்க்கையில் பெரும்பகுதி மீசை மட்டும்தானிருந்தது. ஒரே ஒரு சமயந்தான் மீசை இல்லாமலிருந்தார் என்பது என் நினைவு. அவருடைய நடுதெற்றியில் சந்திர வட்டத்தைப் போல, குங்குமப் பொட்டு எப்பொழுதும் இருக்கும். குங்குமப் பொட்டு இருப்பதில் அவருக்கு ரொம்பக் கவனம்.

இடுப்பிலே, 'தட்டுச் சுற்று' வேஷ்டி. சாதாரணமாய்ச் சொல்லப்படும் 'சோமன் கட்டு' அவர் கட்டிக் கொள்வதில்லை. சில சமயங்களில் 'சோமன் கட்டு' கட்டிக்கொண்டிருந்து, அலுத்துப்போய், அதை விட்டுவிட்டார்.

உடம்பிலே எப்பொழுதும் ஒரு பனியன் சட்டை இருக்கும். வேஷ்டிகளையோ, சட்டைகளையோ, அவர் சலவைக்குப்போட்டு நான் பார்த்ததில்லை. யாராவது ஒரு பக்தனோ, வீட்டு வேலைக்காரியோ துவைத்துக் காய வைத்திருப்பார்கள். பனியனுக்கு மேல் ஒரு ஷர்ட்டு. அது கிழிந்திருக்கலாம். அனேகமாய்ப் பித்தான் இருக்காது. இதற்குமேல் ஒரு கோட்டு. அதற்கு மரியாதைக்காக ஒரு பித்தான் போட்டுக் கொள்வார்.

ஷர்ட்டின் இடது பக்கப் பித்தான் துவாரத்தில் ஏதாவது ஒரு புதிய மலர் செருகி வைத்துக்கொள்வார். ரோஜா, மல்லிகைக் கொத்து முதலிய மணங்கமழும் பூக்கள் அகப்பட்டால் நல்லதுதான், இல்லாவிட்டால் வாசனையில்லாத புதுப்பூ எது அகப்பட்டாலும் போதும். வேப்பம் பூவாயிருந்தாலும் பரவாயில்லை. 'நாள் மலர்' ஒன்று அந்தப் பித்தான் துவாரத்தில் கட்டாயமாக இருந்துதான் ஆகவேண்டும்.

இடது கையில், ஒரு நோட்டுப் புஸ்தகம், சில காகிதங்கள், ஒரு புஸ்தகம்-இவைகள் கண்டிப்பாய் இருக்கும். கோட்டுப் பையில்,

ஒரு பெருமாள் செட்டி பென்ஸில் இருக்கும். பவுண்டன் பேனா அவரிடந் தரிப்பதில்லையோ என்னவோ, பவுண்டன் பேனாவினால் அவர் எழுதி, நான் பார்த்ததில்லை. எப்பொழுதும் பென்ஸில் எழுத்துத்தான்.

எழுத்து குண்டுகுண்டாயிருக்கும். ஒரு எழுத்தின் பேரில் இன்னொரு எழுத்து படாது; உராயவும் உராயாது. க-வுக்கும் ச-வுக்கும் வித்தியாசமில்லாமல் நம்மில் பலர் எழுதுகிறார்களே. அத்தகைய அலட்சிய புத்தியைப் பாரதியார் எழுத்தில் காண முடியாது. ஒற்று எழுத்துக்களுக்குமேல், நேர்த்தியான சந்தனப் பொட்டைப்போல, புள்ளி வைப்பார். அவர் எழுத்தை அட்சராப்பியாஸம் ஆரம்பிக்கும் குழந்தைகள் கூடப் படிக்கலாம். ஒரு வரிக்கும் மற்றொரு வரிக்கும் இடையே தாராளமாக இடம் விட்டு எழுதுவார். காகிதத்தின் இரண்டு கங்குகளிலும் போதிய இடம் விட்டுவிடுவார்.

உடை விஷயத்தில் ஒன்று பாக்கி. வடநாட்டு சீக்கியர்களைப் போல முண்டாசு கட்டிக்கொள்வதில் அவருக்கு ஆசை அதிகம். அந்தத் தலைப்பாகையுடன் அவர் ஹிந்துஸ்தானி பேசினால் அவரைத் தமிழன் என்று யாருமே சொல்ல முடியாது. அவ்வளவு தெளிவான உச்சரிப்பு.

பாரதியாரின் வெளிப் புறப்பாட்டுக்கு இத்தனை அங்கங்களும் தேவை. இவ்வளவோடு சேர்ந்த குதூஹலமான குமரிச் சிரிப்பு. சங்கீத வித்வான்கள் ரவை புரட்டுவது போல, பாரதியாரின் சிரிப்பில் அபரிமிதமாக ரவை புரளும்.

பாரதியார் இடது காலைக் கூசாமல் தரையில் வைக்கமாட்டார். இடது கால் பாதத்தில் அவருக்கு முக்கால் பைசா அகலத்தில் ஆணி விழுந்திருந்தது. சில சமயங்களில் கவனக் குறைவால் அவர் இடது கால், கல்லிலோ வேறு கடினமான பொருளிலோ பட்டுவிட்டால் அவர் துடிதுடித்து அந்த இடத்திலேயே சிறிது நேரம் உட்கார்ந்துவிடுவார்.

பாரதியார் குனிந்து நடந்ததே கிடையாது. “கூனாதே கூனாதே” என்று அடிக்கடி இளைஞர்களிடம் சொல்லுவார். கொஞ்சங்கூடச் சதையே இல்லாத மார்பை, பட்டாளத்துச் சிப்பாய் போலமுன்னே தள்ளித் தலைநிமிர்ந்து, பாடிக்கொண்டே நடப்பதில் பாரதியாருக்கு ரொம்பப் பிரியம்.

“லா மார்ஸேய்ஸ், லா ஸாம்பர் தே மியூஸ்” என்ற பிரெஞ்சுப் படை பெயர் பாட்டுகளைப் பாடிக்கொண்டு, அவைகளின் தாளத்திற்கேற்ப நடப்பதில் பாரதியாருக்கு பிரம்மானந்தம். இந்தப் பாட்டுகளின் மெட்டுகளைத் தழுவித் தமிழில் பல பாட்டுகள் பாட வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். இரண்டொரு பாட்டுகள் பாடியுமிருக்கிறார்.

பாரதியார் இருக்கிற இடத்தில், கூட்டத்திற்கு ஒரு நாளும் குறையிருக்காது. கந்துவட்டிக்கடையில் கூட அவ்வளவு கூட்டம் இருக்காது. குறைந்தது நாலைந்து பேர்களாவது இருப்பார்கள்.

வெளியே புறப்பட்டால் இரண்டொருவரேனும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து செல்லாமலிருப்பதில்லை. கூடவே, ஆனால், எட்டத்திலேயே போய்க்கொண்டிருக்கும் ரகசிய போலீசாரைப் பற்றிக் குறிப்பிடத் தேவையா?

புதுச்சேரி வீதியில் பாரதியார் நடக்கும் பொழுது, திண்ணையில் உட்கார்ந்திருப்பவர்கள் அனேகமாய் எழுந்து நிற்பார்கள்; கும்பிடு போடுவார்கள், நின்று பதில் கும்பிடு போட்டுவிட்டுச் சிறிதளவு சூழை சமாசாரம் விசாரித்த பின்னர் தான், அந்த இடத்தைவிட்டுப் பாரதியார் நகர்வார்.

புதுச்சேரிக்குப் போயிருக்கிறவர்களுக்குப் ‘புஷ்’ வண்டியைப் பற்றித் தெரிந்திருக்கும். அது ரிக்ஷா வண்டியல்ல. சில புஷ் வண்டிகளுக்கு நான்கு சக்கரங்கள் இருக்கும்; சிலவற்றிற்கு மூன்று சக்கரங்கள் இருக்கும். அதாவது வண்டியின் முன்புறத்தில் ஒரு சக்கரம் அல்லது இரண்டு சக்கரம் இருக்கும். வண்டியைப் பின்னே இருந்து ஆள் தள்ளுவான். புதுச்சேரியில் புஷ் வண்டியைத் தள்ளுபவர்கள் பெரும்பாலும் ஹரிஜனங்கள் - ஆண்பிள்ளை ஹரிஜனங்கள்.

பாரதியார் வெளியே புறப்பட்டுவிட்டால், இந்தப் புஷ் வண்டிக்காரர்களுக்கு ஆனந்தம். பாரதியாருக்கு முன்னே வண்டியைக் கொண்டுவந்து நிறுத்திவிடுவார்கள். கூலி பேசவும் மாட்டார்கள். கேட்கவும் மாட்டார்கள். பாரதியாரை நடக்கவும் விடமாட்டார்கள். போய்ச்சேர வேண்டிய இடத்துக்கு போனதும், பாரதியார் வாடகைப் பணம் கொடுப்பார். வாங்கமாட்டார்கள்.

“என்னாத்துக்குங்க எனக்குக் காசு” என்பான். “ரூபாய் வேணுமோ?” என்று சொல்லிப் பாரதியார் சிரிப்பார். “எதுக்குங்க ரூபாய்?” என்பான். புஷ் வண்டிக்காரனுக்குக் கட்டிக்கொள்ளத்

துணி வேண்டும். வண்டிக்காரனுடைய நெளிவு பாரதியாருக்குத் தெரியும். சிறிது நேரம் சம்பாஷணைச் சல்லாபம் செய்வார். துணி வேண்டும் என்று அவன் வாயால் வரும்படியாகச் செய்வார். தாம் மேலே போட்டுக்கொண்டிருப்பது பட்டாயிருந்தாலும் சரி, கிழிந்த அங்கவஸ்திரமாயிருந்தாலும் சரி, சரிகைத் துப்பட்டாவாயிருந்தாலும் சரி, அது அன்றைக்கு புஷ் வண்டிக்காரனுக்கு 'ப்ராப்தி'.

பாரதியாருக்கு அங்கவஸ்திரமில்லையே என்று பரிவுகூர்ந்து யாரேனும் நண்பர் அவருக்குப் புதிய அங்கவஸ்திரம் கொடுத்தால் அதற்கும் மேற்சொன்ன கதி நேர்ந்தாலும் நேரும். புதுச்சேரி புஷ் வண்டிக்காரர்கள், அதிலும் பாரதியார் குடியிருந்த வட்டாரத்திலிருந்த புஷ் வண்டிக்காரர்கள் கொடுத்து வைத்தவர்களாகத்தான் இருக்கவேண்டும். பாரதியாருக்குத் துணிப்பஞ்சம், சட்டைப் பஞ்சம் ஏற்படலாம்; அவர்களுக்கு ஏற்படாது. ஏழைகள், ஹரிஜனங்கள் என்ற காரணத்தினால் அவர்களிடம் பாரதியாருக்கு அளவு கடந்த அன்பு.

வீதியில் நடந்துகொண்டேயிருக்கும்போது பாரதியாரின் மனம் அருமையான விஷயங்களில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும். திடீர்த் திடீரென்று நெருப்புப் பொறி பறப்பது போல் அவரது முனையிலிருந்து அற்புதமான கருத்துகள் தெறித்து வரும்.

ஒரு சமயம், அவரும் நானும் காலை வேளையிலே சீனி வாஸாச்சாரியாரின் வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தோம். வழியிலே பிரெஞ்சு இலக்கியத்தின் பெருமையையும் விக்டர் ஹ்யூகோ அவர்களின் மேதையைப்பற்றியும் வெகு நேரத்தியாக எனக்கு எடுத்துச்சொல்லிக்கொண்டே வந்தார். திடீரென்று திண்ணையிலிருந்து ஒரு பையன் 'இளமையில் கல்' என்று படித்த குரல்கேட்டது. உடனே பாரதியார், 'முதுமையில் மண்' என்றார். எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. மேதையென்றால் இப்படியல்லவா இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணித் திகைத்துப் போனேன்.

பாரதியார் சொல்லுகிறார்: "ஓய்! உமக்குத் தர்க்கசாஸ்திரப் பயிற்சி இல்லை போலிருக்கிறது! இளமையிலே கல்லாயிருப்பவன் முதுமையில் கவனிப்பாரற்ற மண்ணாவது நிச்சயம். இதைப்பற்றி நீர் ஏன் அதிசயப்படுகிறீர்? இரண்டாயிரம் வருஷங்களாக, நமது மூதாதைகள் இளமையில் கல்லாகவும் முதுமையில் மண்ணாகவும் இருந்திருந்து போய்விட்டார்கள் நம்காலத்திலே நமக்கு எதை எடுத்தாலும் திகைப்பும்

திண்டாட்டமுமாக இருக்கிறது. இளமையிலே தகதகவென்று மின்னும் கோடி சூரியப் பிரகாசத்துடன் நமது குழந்தைகள் ஜ்வலிக்கவேண்டும். அப்படி ஜ்வலித்தால், அவர்கள் முதுமையில் மண்ணாக மாட்டார்கள். உலகத்தார்கள் அவர்களை மதிப்பார்கள். பின் சந்ததியார்கள் போற்றுவார்கள் இல்லாவிட்டால், நாம் இப்பொழுது பழி சுமத்துவதுபோல நம்மை நம் பின்சந்ததியார்கள் தூற்றுவார்கள்.”

வ. ராமசாமி

4.5 கல்வி

பள்ளிப் படிப்பு வெம்பி வீழ்ந்தது. அதனால் யான் கல்வி பயிலத் தொடங்கினேன். முதல் முதல் எனக்குக் கல்விக் கண் திறந்தவர் யாழ்ப்பாணம் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை. அவர்தம் பெரும்பொழுது சமய வாதங்களிலும், கண்டனங்கள் வரைவதிலும் செலவாயிற்று. குறிப்பிட்ட நேரத்தில் மாணாக்கர் அவரிடத்தில் தமிழ் பயிலுதல் இயல்வதில்லை. ஓய்வு கிடைக்கும் எந்த நேரத்திலும் அவர் பாடஞ் சொல்வர் எவ்விடத்திலுஞ் சொல்வர். அவரது வாதப் பேச்சுக்களிலும் தமிழ் மணங் கமழும்; கலைமகள் நடம் புரிவள்; மாணாக்கர் ஐயப்பாடுகள் பல நீங்கும்.

தமிழ்

கதிரைவேற்பிள்ளையினால் தமிழ்த் தொண்டு பொதுவாகச் சென்னையில் பல இடங்களில் நடைபெறும். சிறப்பாகக் குறிக்கத் தக்க இடங்கள் இரண்டு. ஒன்று கந்தசாமி கோயில் வசந்த மண்டபம்; மற்றொன்று சிந்தாதிரிப்பேட்டை அங்காள பரமேசுரி கோயில் - நிலையம். அங்கே ஞாயிறுதோறும் தணிகைப்புராணம் சொல்லப்பட்டது; இங்கே செவ்வாய்தோறும் கந்தபுராணமும், வெள்ளிதோறும் திருவிளையாடற்புராணமுஞ் சொல்லப்பட்டன. யான் தவறாமல் இரண்டிடங்கட்குஞ் செல்வேன். இரண்டும் வெறும் புராண - பிரசங்க மேடைகளாயிரா. அவை, கலைக் கழகங்களாகத் திகழும். கதிரைவேலரின் சொன்மாரி வெள்ளத்தில் இலக்கியம், இலக்கணம், தர்க்கம், சாத்திரம் முதலியன தேங்கும். அத்தேக்கம் மாணாக்கர்க்குக் கலை விருந்தாகும்.

கதிரைவேலர் பலதிற வாதக் கடல்களைக் கடந்து மாணாக்கர்க்கு நன்முறையில் பாடஞ் சொல்ல உளங் கொண்ட வேளையில், எங்கள் தூரதிர்ஷ்டம் அவரை நீலகிரிக்கு ஏகச்

செய்தது. யான் உற்ற துயரை ஈண்டு எழுத்தால் எழுதல் இயலவில்லை. அவர் 'வேளிர்கால விடு முறையில் சென்னைக்கு வருவேன்' என்று எனக்குக் கடிதம் எழுதுவர். அஃது எனக்கு ஆறுதலளிக்கும். வேளிர்காலத்தை விரைந்து விரைந்து எதிர்பார்த்தவருள் யான் முதல்வனாயிருப்பேன், வேளிர்காலம் வந்தது. கதிரைவேற்பிள்ளையுஞ் சென்னை சேர்ந்தனர்; இரண்டு திங்கள் சிந்தாதிரிப்பேட்டையில் தங்கினர். யாப்பிலக்கணப்பாடம் தொடங்கப் பட்டது. யாப்பிலக்கணப் போதனையே பெரிதும் ஆசிரியர் விடுமுறையை விழுங்கியது. இடையிடையே பெரியபுராணங் கேட்பேன். தமிழாசிரியர் மீண்டும் நீலகிரிக் கேகினர். கதிரைவேற் பிள்ளைக்கு யான் பாட்டால் கடிதம் எழுதுவேன். அவர் மகிழ்ந்து மகிழ்ந்து பாட்டிலேயே பதில் விடுத்து ஊக்கமுட்டுவர். எனக்குக் கல்விக்கண் திறந்த ஆசிரியர் நீலகிரியில் வெஞ்சுரத்தால் பீடிக்கப்பட்டார் என்ற செய்தி சென்னைக்கு எட்டியது; தொடர்ந்து ஆண்டவன் திருவடி நீழலடைந்தார் என்ற செய்தி கிடைத்தது. யான் துன்பக் கடலில் வீழ்ந்தேன். அக்கடலினின்றும் ஏறப் பன்னெடு நாட்களாயின. பரிட்சையையும் பொருட்படுத்தாது ஆசிரியர் பொருட்டு யான் சான்று கூறியது அடிக்கடி நினைவிலுறும். அஃதொன்று மட்டும் அடிக்கடி நினைவில் உறுவானேன்? அவ்வேளையில் யான் குமரகுருபரர் சிதம்பரச் செய்யுட் கோவையிலும், பாம்பன் குமரகுருநாசர் திருவலங்கல் திரட்டிலும் உறவு கொண்டிருந்தேன். அவ்வுறவு இல்லையேல் எனது நிலை என்னவாகியிருக்குமோ?

கதிரைவேற் பிள்ளையினிடம் தமிழ் பயின்று வந்த மாணாக்கர் பலர் பிறரிடத்தில் பாடங் கேட்பதில்லை என்று உறுதி கொண்டனர். அவருடன் சேர என் மனம் ஒருப்படவில்லை. அந்நாளில் யாழ்ப்பாணம் சுவாமிநாத பண்டிதர் என்பவர் சென்னை போந்து தேவாரம், சிவஞானபாடியம் முதலிய நூல்களை அச்சிட்டு வந்தனர். அவரிடம் பாடங் கேட்கச் சென்றேன். அவர் என்னுடன் சிலநாள் பழகிய பின்னர், 'நீர் என் நண்பராக இரும்; மாணாக்கராக இராதேயும்' என்றார். காரணம் எனது பொது நோக்கும், பாடஞ் சொல்வதில் பண்டிதரினும் வல்லார் கதிரைவேற் பிள்ளை என்று யான் பிறரிடங் கூறியதும், இன்ன பிறவுமாகும். அவரும் யானும் நண்பராகவே பழகினோம்.

பொழுது போகவில்லை. என் செய்வேன்! வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம் சோமசுந்தர நாபகர் இயற்றிய

நூல்களைப் படித்தல் வேண்டும் என்ற வேட்கை எழுந்தது. அவைகளைப் பயின்றேன். அவைகளில் பெரும்பான்மையன கண்டன நூல்கள். ஆனாலும், அவை சைவசித்தாந்த நூட்பங்களை ஒருவாறு விளங்கச் செய்தன.

சபாபதி நாவலர் மாணாக்கருள் ஒருவராகிய மயிலை பாலசுந்தர முதலியார் நட்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அவரும் யானும் அடிக்கடி சந்திப்போம்; பேசுவோம். அவர் சபாபதி நாவலர் நடாத்திய 'ஞானாமிர்தம்' என்ற புதினத் தாள்களையும், அந்நாவலர் இயற்றிய நூல்களையும் படிக்கக் கொடுப்பர். அவைகளால் யான் பெற்ற பயன் அதிகம். நாவலர் தாளும் நூலும் முறையாகத் தமிழ் பயிலவேண்டும் என்னுங் காதலை எழுப்பின. அதையுணர்ந்த மயிலை நண்பர் ஒருநாள் என்னை ஒரு சுவாமியாரிடத்தில் அழைத்துச்சென்றார். அவர் சூரியனார் கோயில் பண்டார சந்நிதியினிடம் சைவ சாத்திரங்கேட்டவராம். அச்சுவாமியார் என்னைப் பார்த்து, 'உமக்குத் தீட்சையாகியிருக்கிறதா?' என்று கேட்டார். 'இல்லை' என்று கொள்ளேன், 'மடத்தார் கட்டளை வேண்டும்' என்றார் சுவாமியார். 'சுவாமிகட்குச் சிரமம் வேண்டாம்' என்று விடைபெற்றேன் பாலசுந்தர முதலியார் முகஞ் சுருங்கியது.

அன்று பிரதோடம். பாலசுந்தர முதலியாரும் யானும் கபாலீசுரம் போந்து ஆண்டவனைத் தொழுது ஒரு மண்டபத்தில் அமர்ந்தோம். அங்கே மயிலை மகாவித்வான் தணிகாசல முதலியார் வந்தார். அவர் என்னை நோக்கி, 'கதிரைவேற்பிள்ளை காலமான பின்னர் எவரிடத்தில் பாடங்கேட்டார்?' என்று வினவினர். அங்கிருந்த பாலசுந்தர முதலியார் அன்று நிகழ்ந்ததை விளக்கிக் கூறினர். மயிலை கிழவர் வெகுண்டு, 'சூரியனார் கோயில் சாமியார் எற்றுக்கு? இந்தப் பாவியினிடம் வரலாகாதா?' என்று கூவினர். அக்கூவல் எய்ப்பினில் வைப்பாயிற்று. 'அதிர்ஷ்டம் பிறந்தது' என்று எண்ணி, 'நாளை தங்கள் வீட்டுக்கு வருவேன்' என்று பதிலிறுத்து வீடு சேர்ந்தேன். மகிழ்ச்சி பொங்கியவண்ண மிருந்தது. அடுத்த நாள் தணிகாசல முதலியார் வீட்டுக்குப்போனேன்; அவரைக் கண்டேன்; வணக்கஞ் செய்தேன். 'என்னிடத்தில் படித்தலாகாது என்ற எண்ணமா' என்று அவர் கேட்டார். 'கதிரைவேற்பிள்ளையின் பருவுடல் மறைந்த பின்னைத் தங்கள் நினைவே எனக்கு உற்றது. தங்களிடத்தில் அணுக முடியாதென்று கேள்விப்பட்டேன்; அதனால் தங்களை யான்

நாடவில்லை' என்றேன். கிழவர், 'அப்படியா! என்னைக் கோபி என்று சிலர் சொல்வதுண்டு. சிற்றிலக்கணமும் பயிலாது சித்தாந்த சாத்திரங் கேட்க வருவோரைக் கண்டதும் கோபம் பிறவாது என்ன பிறக்கும்? உம்மையுஞ் சோதனை செய்து, நிலைமையுணர்ந்து, எங்கிருந்து பாடந் தொடங்க வேண்டுமோ அங்கிருந்தே தொடங்குவேன். எவரையும் திடீரென மேலே பறக்க யான் விடமாட்டேன்' என்றார்; பின்னே தாம் ஆறுமுக நாவலர்பால் தமிழ் பயின்ற விதங்களை யெல்லாம் எடுத்துக்கூறி; நன்னூலில் சில கேள்விகள் கேட்கப் புகுந்தார். எனக்குத் தெரிந்த அளவில் பதில் விடுத்தேன். திருவிளையாடல் நாட்டுப் படலத்தில் சில பாக்கட்கு உரை கேட்டார். உரை சொன்னேன். இலக்கிய இலக்கணங்களை யான் முறையாகப் பயிலவேண்டுமெனில்லை என்றும், அவ்வப்போது ஆங்காங்கே உறும் ஐயப்பாடுகளைக் கேட்டுத் தெளிந்து கொள்வது நலன் என்றும், சாத்திரம் முறையாகப் பயிலுதல் வேண்டும் என்றும், இப்பொழுது 'திருவருட்பயன் தொடங்குதல் நலம்' என்றும் வாய்மலர்ந்தார். 'தங்கள் விருப்பம்' என்றேன். 'திருவருட்பயன்' தொடங்கப்பட்டது. இது சென்னையில் பரவியது. 'கலியாண சுந்தரம் பெரிய கொம்பரைப் பற்றிக்கொண்டான்' என்று சிலரும், 'கிழவர் எப்படிப் பையனுக்கு எளியரானார்!' என்று சிலரும் பேசினர். பொறாமையுற்றோர் கதைகள் பல. ஒருநாள் சுவாமிநாத பண்டிதர், தணிகாசல முதலியாரைக் கண்டு, 'கலியாண சுந்தரத்துக்கு இலக்கிய இலக்கணம் போதிக்கலாம்; சாத்திரம் போதித்தலாகாது; அவன் பின்னே சாத்திரத்தை நாசஞ் செய்வான்; கண்ட சாதியார்க்குப் போதிப்பான்; அவன் சீர்திருத்த உள்ளமுடையவன். அது வயதில் தாண்டவம் புரியும்....' என்று கோள்முட்டினராம். இச்செய்தி அஷ்டாவதானம் - பூவை - கலியாணசுந்தர முதலியார் வாயிலாக வெளிவந்தது. தணிகாசல முதலியார் தம்மைப் பண்டிதர் கண்டதையும், பேசியதையும் என்னிடஞ் சொல்லவேயில்லை. கிழவர் வழக்கம்போலப் பாடம் நடாத்தி வந்தார். 'திருவருட்பயன்' முற்றுப் பெற்றது. 'சிவப்பிரகாசம்' தொடங்கப்பட்டது. சிவப்பிரகாசம் பாடத்தில் இடையிடையே பெருங்கிழவர், சிவஞானசித்தியார், சிவஞானபோதம் முதலிய நூல்களின் சாரத்தைப் பிழிந்து பிழிந்து தருவர். உபநிடதம், பிரம சூத்திரம், பாடியங்கள் அவர் வாயில் புரளும். மயிலைப் பெரியாரிடத்தில் சிவப்பிரகாசம் ஒன்று கேட்டால் போதும். மற்றப் பதின்மூன்றும் தாமே விளங்கிவிடும்.

சிவப்பிரகாசம் முடிந்தது. சித்தியார் பரபக்கம்போதிக்கப்பெற்றது. 'சுபக்கத்தை யானே பயின்று கொள்கிறேன்; இடையிடைத் தோன்றும் ஐயப்பாடுகளைத் தெளிவித்தல் போதும்; சிவஞானபோதத்துக்கு வழிகாட்டல் வேண்டும்' என்று முறையிட்டேன். முதலியார் அதற்கு இசைந்து சிவஞானபோதப் பாடந் துவங்கினர். மிக விரைவில் அப்பாடம் முடிந்தது. எனக்கு வடமொழி பயிற்றுவிக்கப் பெரியார் முயன்றார். அவர்தம் முயற்சி முற்றும் நிறைவேறவில்லை. ஒரே வழியில் நிறைவேறியது. கிரந்தம் சிறிதே கற்றேன். கிழவர் குடும்பத்தில் ஒருவிதக் கலக்கம் நுழைந்தது. அஃது எனது வடமொழிப் பயிற்சிக்கு இடர் விளைத்தது. அக்கலக்கத்தை உணர்ந்து யானே ஒதுங்கிவிட்டேன்; இடையிடைப் போய் ஆசிரியப் பெருந்தகையாரைக் கண்டு வணக்கஞ் செலுத்துவேன். அவரும் என்னை வாழ்த்தி அனுப்புவர்.

மயிலை முதலியாரிடம் சாத்திரம் பயின்றபோது என் மனம் எவ்வெவ் விலக்கியங்களை நாடியது? சிந்தாமணியையும் பிரபுலிங்கலீலையையும் சிறப்பாக நாடியது. ஆங்காங்குற்ற ஐயங்களைக் கிழவர் முன்னிலையில் முறையிடுவேன்; முதலியார் விளக்கஞ் செய்வார். அவரது இலக்கிய போதனை இலக்கணமாகவே இருக்கும்.

இராயப்பேட்டையிலே சிதம்பர முதலியார் என்றொருவர் இருந்தார். அவர் திருக்குறளில் வல்லவர். அதனால் அவரைத் 'திருக்குறள் சிதம்பர முதலியார்' என்று இராயப்பேட்டை அழைத்தது. அவர்க்குப் பரிமேலழகரே தெய்வம். சிதம்பர முதலியார்க்குக் கதிரைவேற் பிள்ளையின் போக்குப் பிடிப்பதில்லை. அதனால் அவரிடம் யான் அணுகாதிருந்தேன். பின்னே அவருடன் யான் நெருங்கிப் பழகினேன். ஒருநாள், திருக்குறள் முதலியாரைக் கண்டு, 'தங்களிடம் சங்க இலக்கியங்களைப் பயில விரும்புகிறேன்' என்றேன். அவர், 'யானா ஆசிரியன்? அப்பதவிக்கு யான் அருகனல்லன். போதனைக்கும் எனக்கும் எவ்வளவு தூரம்? சேர்ந்து படிக்கலாம்' என்றார். அப்படியே சேர்ந்து படித்தோம். முதலியார், 'சபாபதி நாவலர் இதற்கு இப்படிச் சொல்வர்; அதற்கு அப்படிச் சொல்வர்' என்று இடையிடையே நூட்பங்களை விளக்கிக் காட்டுவர். அவர் திரட்டி வைத்திருந்த குறிப்புக்கள் பல பேராசிரியர் போலத் துணைசெய்யும்.

அந்நாளில் சுவாமி வேதாசலம் ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய பக்த ஜன சபையின் 'குகானந்த நிலையத்' துக்கு அடிக்கடி வருவர். அவரிடத்தில் ஐயப்பாடுகளைக் கேட்டுத் தெளிவடைவேன்.

'சென்னைச் சென்ட் எப்பாஸ்' உயர்நிலைப் பள்ளித் தமிழாசிரியர் தேவப்பிரசாதம் பண்டிதர் எனக்குக் கெழுதகை நண்பராயினர். அவர் கிருஷ்ண பிள்ளையின் மாணாக்கருள் ஒருவர். அவரும் யானும் கம்பராமாயணம், வில்லிபாரதம் முதலிய நூல்களை ஆராய்ந்தோம்.

செங்கல்வராய நாயகர் தோட்டத்திலே சீவப்பிரகாச சுவாமி என்ற பெரியார் ஒருவர் எழுந்தருளியிருந்தார். ஒருமுறை அத்தோட்டத்திலே அவர் முன்னிலையில் ஜெ.எம். நல்லசாமி பிள்ளை தலைமையில் சைவசித்தாந்த சார்புப்படி 'அத்துவிதம்' என்னும் பொருள்பற்றி யான் பேச ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அவ்வேற்பாட்டின்படி யான் எனது கடனாற்றினேன். முடிவில் நல்லசாமி பிள்ளை, சுவாமிகளை வணங்கி விடைபெற்றனர். யான் அவரை வணங்காமல் விடைபெற்றேன். வணங்காமை, வழியெல்லாம் என் மனத்தை வாட்டியது. வீடுசேர்ந்தேன். உணவு கொள்ள இயலவில்லை. சுற்றும் முற்றும் புலால் நாற்றம் வீசுவது போல் தோன்றியது. படுத்தேன் உறக்கம் வரவில்லை. பொழுது விடிந்தது. குளித்துக் கற்பூரம் சிறிது வாயிலடக்கிச் சுவாமிகளை அடைந்தேன்; வணங்கினேன் சுவாமிகள் புன்னகையுடன், 'இது வருமென்று எனக்குத் தெரியும்' என்று சொல்லிச் சிவஞான சித்தியாரை எடுத்துத் திறந்து, முதல் எட்டுச் சூத்திரங்கள் உம்மையும் எம்மையும் பிரிப்பன; இறுதிச் சூத்திரங்கள் நான்கும் இருவரையும் சேர்ப்பன. நேற்றுப் பிணக்கம்; இன்று இணக்கம்' என்று அறிவு கொடுத்தினர். அத்துவிதத்தைப்பற்றி நீண்டநேரம் உரையாடினோம். தமிழிலேயுள்ள வேதாந்த நூல்களை ஆராயுமாறு கட்டளை பிறந்தது. சுவாமிகளின் கட்டளைப்படி தமிழ் வேதாந்த நூல்களைப் பயின்றேன். சித்தாந்த ஆராய்ச்சி வேதாந்த ஆராய்ச்சிக்கும், இஃது அதற்கும் துணைசெய்தலை அநுபவத்தில் கண்டேன்.

வி. கலியாண சுந்தர முதலியார்

4.6 இலக்கியச் சுவை

பரந்துபட்ட தமிழ் இலக்கியம் என்னும் கடல் பரவையினுள்ளே சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்த நல்லியற் புலவர் வகுத்தமைத்த பத்துப் பாட்டும், எட்டுத் தொகையும், பதினெண் கீழ்க் கணக்கு என்பனவும், பின்னரெழுந்த சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சூளாமணி, நீலகேசி என்பனவும், கொங்கு வேண்மாக்கதையும், மூவர் தமிழும், திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும், நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தமும், பெரிய புராணம், இராமாவதாரம், கத்தபுராணம், வில்லிபாரதம் என்பனவும், திருவிளையாடற்புராண மிரண்டும் ஆரியப்ப்புலவர் பாகவதமும், காசி காண்டமும், நைடதமும், இரகுவமிசமும், தேம்பாவணியும், சீறாபுராணமும், இரக்ஷணிய யாத்திரிகமும் சிறு பிரபந்தங்களென நின்றவற்றுள்ளே குமரகுருபரரும், சிவப்பிரகாசரும், மீனாட்சிசுந்தரரும், சுப்பிரமணிய பாரதியாரும் வகுத்தமைத்தனவும் தமிழ் மாணவராலே பயிலப்பட்டு வருகின்றன. இவையாவும் செய்யுள்நடை இலக்கியங்கள். உரைநடை இலக்கியங்கள் தமிழில் அருகி நடப்பன; நக்கீரனார் கண்ட களவியலுரையும், பரிமேலழகியாரீந்த திருவள்ளு வருரையும், நக்கினார்க்கினியருவந்தளித்த சிந்தாமணி உரையும், அடியார்க்கு நல்லார் வழங்கிய சிலப்பதிகார உரையும், பெரியவாச்சான் பிள்ளையுதவிய பிரபந்த உரையும், ஆறுமுக நாவலர் அன்பினோடருளிய பெரியபுராண வசனம், திருவிளையாடற்புராணவசனம் என்பனவும், இந்நாளிலே தமிழுக்கு வரம்பாகித் தென்றிசைக் கலைச் செல்வர், பெரும் பேராசிரியர், எழுத்தறிபுலவர் என உலகு புகழ நீடுநின்று தமிழ்த் தொண்டாற்றிவரும் சாமிநாதனாரருளிய மீனாக்கி சுந்தரர் சரிதம், உதயணன் கதை, பொளத்த தர்ம சங்கம் என்பனவும் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகார, மணிமேகலைக் கதைச் சுருக்கங்களும் உரைநடை இலக்கியங்களாகி நிலவுகின்றன.

இலக்கியம் இவையெனக் கண்டாம். இனி இலக்கியச் சுவையாவது யாது? அச்சுவையிலீடுபடுவதற்கு வேண்டிய மனப்பழக்கம் யாது? இலக்கியங் கற்றற்கு இயைந்த கருவிகள் யாவை? என்றின்னோரன்ன வினாக்களுக்கெல்லாம்

1939. ஆம் ஆண்டு கல்முனை நகரத்திலே நடைபெற்ற ஆசிரியர் விடுமுறைக் கழகத்தினுக்குத் தலைமைதாங்கி அடிசனார் 'இலக்கியம் கற்றலும் இலக்கியச்சுவையில் ஈடுபடலும்' என்பதுபற்றி ஆற்றிய இலக்கிய நயச் சொற்பொழிவு.

விடையிறுத்தல் வேண்டும். கற்று வல்ல ஆசிரியர் கழகத்தின் முன்னிலையிலே குறைமொழி உரைப்பினும் சார்பு நலம்பற்றி நிறைமொழியக கொள்ளப்படு மென்னுந் துணிவினோடு ஒரு சில கூறத் துணிந்தேன். ஆசிரியத் தொழிலுக்கு மனநூற்பயிற்சி இன்றியமையாத சாதனமாகுமன்றோ? ஆதலினாலே முதற்கண் மனநூலாருழைச் சென்று அவர் அரிதிற் கண்டுணர்ந்த ஒரு சில முடிபுகளைப் பெறுதல் இன்றியமையாததாயிற்று. மனமானது வெளிப்பட்டுத் தோன்றுமிடத்து அறிவு, இச்சை, துணிவு என முத்திறப்பட்டு நிற்குமென்பது மனநூலார் கண்டமுடிவு. அறிதல், இச்சித்தல், துணிதல் என்னும் முத்திறச் செயலும் தெளிவு, இனிமை, உறுதி என்னுங் குணங்களை அளாவிநிற்பன. இவை முறையே உண்மை, அழகு, நன்மையென்னும் குணிகளைச் சார்வன.

உண்மை உணர்த்தும் நூல்கள், பூத பெளதீக விஞ்ஞான நூல்களும், தருக்க நியாய தத்துவ நூல்களும்; அழகு உணர்த்துவ, இசையோவிய நூல்கள்; நன்மையுணர்த்துவ, அற நூல்கள்; உண்மை, அழகு, நன்மையாகிய அனைத்தும் உணர்த்துவ, நல்லிசைப் புலவரளித்த இலக்கிய நூல்கள்; இவை செய்யுள் எனப்படும்.

ஏனைய கலைத்துறைகள் உள்ளத்தின் ஒவ்வொரு திறத்தினைப்பற்றி நிற்கச் செய்யுள் மாத்திரம் உள்ளம் முழுவதையும் பற்றிநிற்கும்; ஆதலினாலே மதிப்பிடற்கரியதொரு நிறைவினையும் மலர்ச்சியையும் உள்ளத்திற்கு அளிக்கும். இந்நலத்தினை நல்லியற் புலவர் செய்யுளில் வைத்துக்காட்டுதல் மேற்கொள்வாம். பலப்பல இலக்கிய நூலினுட் புகுதற்குப் போதுகாணாதாதலினாலே, வில்லிபாரதம் ஒன்றினையே எடுத்துக்கொள்வாம்.

பாரதத்திற்குக் காப்பியத் தலைவன் யாவன்? கண்ணபிரான் என்பாரும், அருச்சுனன் என்பாரும், உதிட்டிரன் என்பாரும், சுயோதனன் என்பாருந் தம்முள்ளே முரணி நிற்க. ஈண்டுக் குறிப்பிட்ட அனைவரையுந் தனது அன்பினாற் பிணித்த அங்கர்கோனாகிய கன்னன் காப்பியத் தலைவனாவானென்பாரது கூற்று வலிமையுற்று நிற்கின்றது.

“பெண்மைக்கிரதி யென வந்த
பெண்ணா ரமுதே பேருலகி

லுண்மைக்கிவனே வலிக்கிவனே
 யுறவுக்கிவனே யுரைக்கிவனே
 திண்மைக்கிவனே நெறிக்கிவனே
 தேசுக்கிவனே சிலைக்கிவனே
 வண்மைக்கிவனே கன்னனெனு
 மன்னன் கண்டாய் மற்றிவனே”

எனத் திரௌபதியின் செவிலித்தாயார் கூற்றாகக் கவி கூறுகின்றார்.

“எத்தலங்களினு மீகையாலோகை வாகையாலெதிரிலாவீரன்”

நாகாயுதத்தினை மறுகாலு மேவாது பார்த்தனது சரமாரிக் கிலக்காகி நின்று வெல்லையிலே, முதல்வனாகிய கண்ணபிரான் வஞ்சவேதியன் வடிவங் கொண்டு வந்து, “வறுமையால்வாடினேன் இக்கணத்து எனக்கு இயைந்த தொன்று அளிப்பா” யென இரந்து நின்றான்.

“என்று கொண்டந்த வந்தண னுரைப்ப
 விருசெவிக் கழுதெனக் கேட்டு
 வென்றி கொள் விசயவெங்க ணையால்
 மெய்தளர்ந் திரதமேல் விழுவோன்
 நன்றென நகைத்துத் தரத்தகு பொருணி
 நவில்கென நான்மறையவனும்
 ஒன்றிய படிநின் புண்ணிய மனைத்தும்
 உதவுகென் றலுமுள மகிழ்ந்தான்”

“ஆவியோநிலையிற் கலங்கிய தியாக்கை
 அகத்ததோ புறத்ததோ வறியேன்
 பாவியேன் வேண்டும் டொருளெலாநயக்கும்
 பக்குவந் தன்னிவ் வந் திலையால்
 ஓவிலாதியான் செய் புண்ணிய மனைத்தும்
 உதவினேன் கொள்கநீ யுனக்குப்
 பூவில்வா முயனு நிகரல னென்றாற்
 புண்ணிய மிதனிணும் பெரிதோ.”

“என்னமுன் மொழிந்து கரங்குவித் திறைஞ்ச
 இறைஞ்சலர்க் கெழிலியே றனையான்
 கன்னனை யுவகைக் கருத்தினா னோக்கிக்
 கைப்புன லுடன்தரு கென்ன

அன்னவ னிதயத் தம்பின்வா யம்பா
 லளித்தலு மங்கையா லேற்றான்
 முன்னமோ ரவுணன் செங்கைநீ ரேற்று
 மூவுல குமுடன் கவர்ந்தோன். ”

குருக்கேத்திரப் போர்க்களத்திலே போர் தொடங்கிய பதினேழா நாளன்று நடந்த இத்தெய்வக் காட்சியை அக்கண்ணால் நோக்குவோமாக. பொழுதுமேற்றிசையிலே இரண்டு விற்கிடை உயரத்திலே நிற்கிறது. சூரியனது பொன் போன்ற கிரணங்கள் புதல்வனது ஆகத்தினை மெல்லெனத் தழுவி நிற்கின்றன. அருச்சுனனது ஆயிரம் அம்புகள் துளைத்த துளைகளினின்றும் பாய்கின்ற செங்குருதி, சூரிய குமாரனது உடலத்திலே ஆயிரங் கிரணங்கள் போலத் திகழுகின்றது. இரு பெரு வீரர்களது ரதத்தில் பூட்டிய குதிரைகளும் செயலற்று நிற்கின்றன. கண்ணபிரான் விசயனைச் “செருவொழிதி” யெனக் கையமர்த்திக் கன்னனை நோக்கி வருகின்றான். வேதியன் வடிவமாக வந்த கண்ணபிரான் இரத்ததும் கன்னன் இதயத்திற் பாய்ந்து கிடந்த அம்பினை வாங்கி அங்குப்பாய்ந்த செந்நீரே நீராகத் தான்புரிந்த புண்ணியமனைத்தினையுந் தானஞ் செய்கிறான். பெற்ற கண்ணபிரானாகிய வேதியன் “வேண்டிய வரங்கேள்” என்கின்றான்: இது கேட்ட கன்னன்,

“இல்லையென் றிரப்போர்க் கில்லையென் றுரையா விதயநீ அளித்தருள்”

என்கின்றான். கருணை வள்ளலாகிய கண்ணபிரான் உளமுருகக் கண்களினின்று சொரிந்த நீரினாலே கன்னனை நீராட்டித் தனது தெய்வ வடிவோடு அவன் கண்களிக்கக்காட்சியளிக்குகின்றான்.

“சமரமா முனையிற் றனஞ்சயன் கணையாற்
 சாய்ந்துயிர் வீடவுஞ் செங்கண்
 அமலநா ரணனைக் காணவும் பெற்றேன்”

எனக் கூறிக் கன்னன் அகமகிழுகின்றான். பின்னும் அவன் கண்ணபிரானை நோக்கி,

“தருமன்மகன் முதலான அரிய காதற்
 றம்பியரோ டமர்மலைந்து தறுகணாண்மைச்
 செருவிலென துயிரனைய தோழற் காசு”

செஞ்சோற்றுக் கடன்கழித்தேன் தேவர்கோவுக்
 குரைபெறுநற் கவசமுங்குண் டலமு மீந்தேன்
 உற்றபெரு நல்வினைப்பே றுனக்கே தந்தேன்
 மருதிடைமுன் தவழ்ந்தருளுஞ் செங்கண் மாலே
 மாதவத்தா லொருதமியன் வாழ்ந்தவாரே”

எனக்கூறுகின்றான். இவ்வெல்லையிலே தாயாகிய குந்திதேவி
 போர்க்களத்தினை யடைந்து, இறந்து படுகின்ற கன்னனை
 மார்புறத் தழுவி,

“ஓரைஞ்சு பேருளரா லறந்த வாத
 உதிட்டிரனா தியருரகக் கொடியோனாதி
 யீரைஞ்சு பதின்மருளர் தம்பி மார்கள்
 இங்கிதங்க ளறிந்தடைவே யேவல்செய்யப்
 பாரஞ்சு மொருகுடைக்கீழ் நீயே யாளும்
 பதமடைந்தும் விதிவலியாற் ப்யன்பெ றாமற்
 காரஞ்சு கரதலத்தா யந்தோ வந்தோ
 கடவுளர்தம் மாயையினாற் கழிவுற்றாயே”

எனக்கூறி அழுதரற்றுகின்றாள். இத்தகையதோர் காட்சியினை
 ஹோமர் எழுதிய வீரகாவியங்களிலும் காண்டலரிது. மனமெனும்
 இந்திர மா ஞாலத் தேரிலேறிக் கால வெல்லையையுந் தேச
 வெல்லையையுங் கடந்து தீர்த்த யாத்திரை புரியும் அருச்சுனன்
 என்னும் தவசியுடனே பாண்டி நாட்டின் தலைநகரமாகிய மதுரைக்
 கணித்தாயுள்ள ஒரு பூஞ்சோலையை அடைவோமாக.

“குன்றிலிள வாடைவரும் பொழுதெல்லா
 மலர்ந்ததிருக் கொன்றை நாறத்
 தென்றல்வரும் பொழுதெல்லாஞ் செழுஞ்சாந்தின்
 மணநாறுஞ் செல்வவீதி”

பலப் பலவாக அமைந்த மதுரை மாநகரினைக் காக்கும்
 பாண்டிய மன்னன் மகள்,

“சோதியரிச் சிலம்பரற்றத் துணைநெடுங்கண்
 செவியளப்பத் தொடித் தோள்வீசி
 ஆதியர விந்தையென”

விளையாடற்கு ஆங்கு வருகின்றாள். அவளது,

“பச்சென்ற திருமுகமுஞ் சேயிதழும்
 வெண்ணகையும் பார்வை யென்னு
 நச்சம்பு மமுதூற நவிறறுகின்ற
 மடமொழியு நாணும் பூணும்
 கச்சின்கண்டங்காத கனதனமு
 நுண்ணிடையும்”

பார்த்தனது மனத்தினைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றன.

“வண்டானந் திரிதடத்து வரிவண்டி
 னினம்பாட மயில்களாடத்
 தண்டார்மெய்க் கிளிக்கூட்டஞ் சான்றோர்க
 ளுரைபயிற்றத் தமிழ்கண் மூன்றும்
 கொண்டாடி யிளம்பூவைக் குழாந்தலைசாய்ந்
 துளமுருகுங் குன்றி னாங்கட்
 கண்டாளக் குமரனைத்தங் கொடிக்கயலைப்
 புறங்காணும் கண்ணினாளே.”

“செந்திருவை யனையாளுந்திரு மாலை
 யனையானுஞ் சிந்தை யொன்றாய்
 வந்திருவர் விலோசனமுந் தடையின்றி
 யுறவாடி மகிழ்ச்சி கூர்ந்து
 வெந்துருவ மிழந்தமதன் மீளவும்வந்
 திரதியுடன் மேவு மாபோற்
 கந்தருவ முறைமையினாற் கடவுளர்க்குங்
 கிடையாத காமந் துய்த்தார்.”

ஆங்கது நிகழ்ந்த பின்னர் அரசன் தனது புதல்வியது குறிப்பினையறிந்து மணவினைக்கு வேண்டுவ புரிந்தான்.

“கோமடந்தை களிகூரப் புகழ்மடந்தை
 களிகூரக் கொற்ற விந்தை
 மாமடந்தை களிகூர மணவினை யொப்
 பனைக்குரிய மடந்தை மார்கள்
 பூமடந்தை யனையானைப் பூட்டியவெண்
 தரளமணிப் பூண்களாலே
 நாமடந்தை நிகராக்கி நாயகன்றன்
 வலப்பாக நண்ணுவித்தார்.”

மணவினை நிகழ்ந்த பின்னர் ஒத்த காதலராகிய அவ்விருவரும்,

“ நோக்கியகண் ணிமையாம னோக்கி நோக்கி
 நுண்ணியமென் புலவியிலே தொந்து தொந்து
 தேக்கியசெங் கனியிதழா ரமுதுண் டுண்டு
 சேர்த்தியகைந் நெகிழாமற் சேர்ந்து சேர்ந்து
 தூக்கியபொற் றுலையினது ராக மேன்மேற்
 றொடரவரும் பெரும்போகந் துய்த்தார் முன்னைப்
 பாக்கியம்வந் திருவருக்கும் பலித்த தல்லாற்
 பாயனலத்திப் படியார் பயன்பெற் றாரே”

எனக்கவி கூறிச் செல்கிறார்,

இனிப் போர்க்களத்திலும், பூஞ்சோலையிலும் யாம் கண்ட
 காட்சிகளை ஒப்பவைத்து நோக்கி இலக்கியச் சுவை எத்தகையது
 என ஆராயப் புகுவாம்.

பேயர்க்களத்திலே பெருமிதச் சுவை தலையாய சுவையாகி
 நிற்கும். செயற்கருஞ் செயல்களைக் கண்டு இறும்புதெய்தும்.
 உள்ளத்திலே மருட்கை யென்னுஞ் சுவைதோன்றும். எள்ளி
 நகைக்கின்ற நகையும், அசைவு கண்டிரங்கும் அவலமும்,
 பகைமேற்செல்லும் வெகுளியும், இகழ்ந்துரைபாடும் இனிவரலும்,
 அஞ்சத்தக்கன்கண்டுழி நிகழும் அச்சமும், வெற்றியாலெய்திய
 உவகையும், என ஏனைய சுவைகளும் போர்க்களத்திலே
 தோன்றுதற்குரிய.

பூஞ்சோலைக் காட்சியினுள்ளே “காதலிருவர் கருத்தொப்ப
 ஆதரவுபட்ட உவகையும்” இனிய நகையும், வியப்பின் பால
 தாகிய மருட்கையும், பிரிவு நோக்கிய அச்சமும், பிரிவாலெய்திய
 அவலமும், பெருவரவின் பொருள் குறித்தெழுந்த சுவையினால்
 மாத்திர மன்று. பாவினகத்து எழுத்துக்கள் அமைந்து நின்ற
 தாலவிகற்பங்களினாலும் கவிஞர் தமது உள்ளக் குறிப்பினை
 வெளிப்படுத்துவர்.

“வளவன்பதி முதலாக வயங்கும்பதி தோறும்
 துளவங்கம முதிசீதள தோயங்கள் படிந்தே
 இளவண்டமி மெழுதேடுமுன் னெதிரேறிய துறைசூழ்
 தளவங்கமழ் புறவஞ்செறி தண்கூடல்புகுந்தான்”

என்னும் செய்யுளின் பின்,

“குன்றிலிளவாடை வரும்பொழுதெல்லாம்” என்னுஞ் செய்யுள்
 வருகிறது. இடையின வெழுத்துப் பயின்று மெல்லென்று

நீர்மையாகி நிற்கும், “துளவங்கம முதிசீதள தோயம்”, “இளவண்டமி மெழு தேடு”, “தளவங் கமழ் புறவம்” என்னும் சொற்றொடர்களின் நயத்தை நோக்குக.

தண்ணென்னும் நீர்த்துறையினையும், முல்லைமலர்களின் நகையினை யுங்கண்டு இறும்பூதெய்தி நிற்பேமிடையே இளவாடைக் காற்றும், மலயத்துதித்த மந்தமாருதமும் வருதல் போல அடுத்த செய்யுள் வருகின்றது.

தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன தான என்னுஞ் சந்தத்தின் பின்னர் தந்தான தனதான தனதந்த தனதான தனனதான “வண்டானந்திரி பொழிலில் வரிவண்டினின்பாட மயில்களாட” என்னுஞ் சந்தந் தோன்றித் தென்றற் காற்றினையும், வசந்த காலத்தையும் நினைவூட்டி உவகையளிக்கின்றது.

பதினெட்டாம் போர்ச்சருக்கத்திலே தூரியோதனனும் வீமனும் கதாயுத்தஞ் செய்யும் வேளையிலே வீமன்மரபு தவறித் தூரியோதனனைத் தொடையிலடித்ததைக் கண்ட பலராமன் வெகுண்டெழுதலையும், கண்ணபிரான் இடை நின்று விலக்குதலையும் கூறுகின்ற பாகத்திலே செயல் விரைவினை நோக்கிச் சந்தமானது ஒவ்வொரு பாடலிலும் விகற்பித்துச் செல்வது உளங் கொண்டு உவப்புறு நீர்மையது.

1. தந்த தானன தானன தானன
2. தனதனத் தனத்த தானதன
3. தனனதன தான தானன தானன
4. தனனா தனனா தனனா தனனா
5. தந்தன தனன தனன தானன
6. தத்த தனதன தத்தன தானன
7. தந்த தானன தானன தானன
8. தனதந்த தானன தானன தானன
9. தான தனனதன தானதன தானதன
10. தனன தனனதன தந்த தானன
11. தனத்தன தனத்தன தானன தானன
12. தனதன தனத்தன தந்த தானந்தன
13. தனதன தனத்தன தனதன தானன
14. தானன தனந்தன தனன தானா தனன

என வேறுபட்ட சந்தங்களினாலே அப்பாடல்கள் நடக்கின்றன.

இனி, “நோக்கிய கண்ணிமையாமல்” என்னும் செய்யுளினுள்ளே “நோக்கிநோக்கி” “நொந்துதொந்து” “உண்டு உண்டு” “சேர்ந்து சேர்ந்து” என்னும் மடக்குகள் எத்துணையழகொடு பொருந்தி நிற்கின்றன!

“கோமடந்தை களிகூர” என்னுஞ் செய்யுளிலமைந்த மடக்கினையும் நோக்குக.

“கண்ணினுஞ் செவியினுந் துண்ணிதினுணரும் உணர்வுடைய மாந்த” ராகிய கவிஞர்க்கு இயற்கையிலுள்ள அற்புதக் காட்சிகள் தத்தங் கருத்தினை வெளியிட்டுரைக்கும். திரௌபதியினது சுயம்வர மண்டபத்தினை நாடிப் பஞ்சபாண்டவர் செல்கின்றனர். இளவேனிற் காலத்துக் குயிலினோசை அவர் செவிப்படுகின்றது. அக்குயில் என்ன செய்தியுரைத்தது என்னுமுண்மை கவிக்குப் புலப்படுகின்றது.

“மாக்குர லளக வல்லி வதுவையி னழகு காணத்
தாக்குர லடிகொள் யானைத் தரணிப ரெவரும் வந்தார்
வீக்குகள் மிளிர்ப்பொற் பூணீர்! விரைவுடன் வம்மி னென்று
கூக்குரல் விளிப்ப போலுங் கோகிலக் குரலுங் கேட்டார்.”

ஓசையும் சுவையும் ஒத்து நடப்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக இச்செய்யுளையும் நோக்குக.

“பூபால ரவையத்து முற்பூசை
பெறுவார் புறங்கானில் வாழ்
கோபால ரோவென் றுருத்தங்
கதித்துக் கொதித் தோதினான்
காபாலி முனியாத வெங்காம
னிகரான கவினெய்தி யேழ்
தீபால டங்காத புகழ்வீர
கயமன்ன சிசுபால னே.”

இதன் கணமைந்த வெகுளிச்சுவையை நோக்குக.

“உருத்தங்கதித்துக் கொதித்தோதினான்” என வல்லொற்று மிக்கு வருவது இச்சுவைக்கு மிகப் பொருத்தமுடையதாகும்.

“வாரடாவுளக் கியாதுதா னர்தம்
மகளடுக்குமோ வானமாதர் தோள்

சேரடாமலைந் துயிரை மெய்யினைத்
 தின்று தேவரூர்சேரு விப்பன்யான்
 போரடா துன்னோடாளி யேறுபுள்
 பூஞ்சுதன்னுடன் பொரநினைக்குமோ
 பாரடாவெ னாண்மையை யரக்கர்கைப்
 பட்டபோதில் யார்பாரில் வைகினார்.”

இடும்பன் கூற்றாகிய இப்பாடலினும் வல்லொற்று மிக்கு
 வருதலை நோக்குக.

“கரியணிக்குளெக் கரிகள்புண்படா
 கடவுதேரிலெத் தேர்கலக்குறா
 பரியணிக்குளெப் பரிதுணிப்புறா
 பாகர்தம்மிலெப் பாகர்வீழ்கலார்
 நரனும்வெற்றிகூர் வசவுமுற்றபோர்
 நவிலுகிற்கினும் நாநடுங்குமால்
 இருதளத்தினும் இருவரம்பினும்
 ஏவுணாதபே ரெந்தமன்னரே”

என்னுஞ் செய்யுளை நோக்குக.

வாளபிமன்னுபட்டபின்னர் கடோற்கஜன் கூறிய இவ்வரையை
 நோக்குக.

“இருவரெதி ரெதிர்த்தம்மி லிகல்பொருத
 லுலகியற்கை யாருங் கூடிப்
 பருவமுறாத் தனிக்குதலைப் பாலகனுக்
 காற்றாமற் பறந்து போனீர்
 ஒருவனெடுந் தேரளிக்க ஒருவன்மலர்க்
 கைதுணிக்க ஒருவன் பின்னைப்
 பொருவனென அறைகூவிப் பொன்றுவித்தா
 னிதுகொண்டோ புகல்கின் றீரே.”

“வரைக்குவமை பெறுதடந்தோள் வீமன்மக
 னிப்படியே மதியா னாகி
 உரைக்குமொழி கேட்டிருந்த வுரகமணி
 கொடிவேந்த னுருத்து நோக்கி
 இருக்குமெழி லவைக்கேறப் வியம்பாமற்
 றன்மதத்தா லியம்பு கின்ற
 அரக்கிமக னுடனொன்று கழறேலென்
 றனனிருந்த வரசர் யார்க்கும்”

“அந்தவுரை மீண்டவன்கேட் டாங்கவனே
 னகைத்துரைப்பா னரக்க ரேனுஞ்
 சிந்தனையில் விரகெண்ணார் செருமுகத்தில்
 வஞ்சகமுஞ் செய்யா ரையா
 வெந்திறல்கூர் துணைவருக்கு விடமருத்தார்
 நிரைக்கமுவில் வீழ்ச் செய்யார்
 உந்துபுன லிடைப்புதையா ரோருரி
 லிருப்பகற்றா ருரையுந்தப்பார்.”

“செழுந்தழல்வாழ் மனைக்கொளுவார் செய்ந்நன்றி
 கொன்றறியார் தீங்கு பூணார்
 அழுந்துமனத் தழுக்குறா ரச்சமற்
 றருளின்றிப் பொய்ச்சூ தாடார்
 கொழுந்தியரைத் துகிலூரியார் கொடுங்கான
 மடைவித்துக் கொல்ல வெண்ணார்
 எழுந்தமரின் முதுகிடா ரிவையெல்லா
 மடிகளுக்கே யேற்ப வென்றான்.”

இப்பாடலிலே நகையும் இளிவரலும் தோன்றி நின்றன.

“நின்றனையே யெனைக்காத்து நீயேகென்
 றியானுரைப்ப நெடுந்தே ரூர்ந்து
 சென்றனையே யிமைப்பொழிதிற் நிகிரியையு
 முடைத்தனையே தெவ்வ ரோட
 வென்றனையே சுயோதனன்றன் மகவுடனே
 மகவனைத்தும் விடங்கா லம்பிற்
 கொன்றனையே நின்னாண்மை மீண்டுரைக்கக்
 கூசினையோ குமர ரேறே.”

இதனுள் அவலச்சுவை தோன்றுகின்றது. மன்னைக் காஞ்சிச்
 செய்யுள்ளே ‘எகரமெய்’ பெருவரவிற்றாதலை நோக்குக.

“அஞ்சின மஞ்சின மென்றுவி ரைந்துய
 ரண்டர்ப ணிந்திடவுந்
 துஞ்சின மின்றென வன்பணி யின்கிளை
 துன்பமு முந்திடவும்
 வஞ்சமனங்கொடு வஞ்சக னின்றிடு
 வஞ்சனை நன்றிதெனா
 நெஞ்சில்வெ குண்டுல கொன்றுப டும்படி
 நன்றுதி மிர்ந்தனனே.”

முன்னிரண்டடியிலும் அச்சச்சுவை; பின்னிரண்டடியிலும் வெகுளிச்சுவை. வில்லி பாரதத்தினை இந்நாளில் யாம் மறந்திருக்கின்றோம். ஒரு காலத்தில் மட்டக்களப்பிலே வில்லிபாரதமானது கோயில்களிலே படித்துப் பயன் சொல்லும் நூலாக இருந்தது. ஆசிரிய வகுப்புக்கும் அஃது இன்றியமையாத பாடமாயிருந்தது. சங்கநூல்கள், காப்பியங்கள், இராமாயணம், கந்தபுராணம், பெரிய புராணம் என்றிவற்றைப் படிப்பதற்குமுன் மாணவர்கள் பாரதத்திற் பயிலலாம். அப்பயிற்சி மேலிலக்கியக் கல்விக்குச் சிறந்த அஸ்திபாரமாகும். இலக்கணச் சுருக்கமும் ஒரு சில கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் பயின்றபின் பாரதத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

சந்தச் செய்யுட்களைச் செம்மையாக வாசிப்பதற்கு ஒரு சிறிது சந்த விருத்தத்தின் இலக்கணத்தை அறிந்திருக்க வேண்டும். தனதான, தத்த, தந்த எனச் சந்தக்குறிப்புகளை எழுதப்பயின்று கொண்டாற் போதும். தெளிவுபெற வாசிக்க வேண்டும்; ஓசைக்காக ஒரு முறையும், பொருளுக்காக மற்றொரு முறையும் வாசிக்கலாம். செய்யுளிற் குறிப்பிட்ட இடங்கள், மக்கள், சந்தர்ப்பம், நிகழ்ச்சி என்றிவற்றை அகக்கண்ணாளோக்குதல் வேண்டும், செய்யுளிற் குறிப்பிட்ட பேச்சு, ஓசை என்னும் இவற்றை அகக்காதினாற் கேட்க வேண்டும். சுவையோடு கூடிய மெய்ப்பாடு வாசிப்போரது உடலத்தில் ஒரு சிறிது தோற்றுதல் வேண்டும். உயர் குணங்களையும் செயற்கருஞ் செயல்களையும் நோக்கி உள்ளமானது உருகுதல் வேண்டும். கவிநுண்ணிதினமைத்து வைத்த அரும்பொருளின் செவ்வியை ஆழ்ந்து நோக்கிப் பாராட்டுதல் வேண்டும். சுருங்கக் கூறுமிடத்து உள்ளத்தின் முத்திறமாகிய அறிவு, இச்சை, துணிவு என்பன தெளிவு, இனிமை உறுதியென்னுங் குணங்களை மருவி, உண்மை, அழகு, நன்மையென்னுமிவற்றிலீடுபட்டு நிற்க, கண்ணுஞ் செவியுமானந்தமுற கண்டுங் கேட்டும் இறும்புதெய்த உடல்செயலற்றுப் பரவசப்பட்டு நிற்கும் எல்லையிலே வானவர் நாட்டின்பம் ஓரளவிற்கு வந்தெய்தும் ஆங்கது பற்றியன்றே “தேவரணையர் புலவர்” என ஆன்றோர் கூறினர் “வண்டானந்திரி தடத்து” என்னும் பாடலினை ஆராய்வாம்.

நமது அகக்கண் முன்னே ஓர் அழகிய மலையும் மரங்களடர்ந்த இளஞ் சோலையும், அகன்ற தடாக மொன்றுங் காணப்படுகின்றன. சோலையகத்து இளமயில்கள் ஆடுகின்றன.

தடாகத்திலே வெள்ளிய சிறைகை உடைய நீர்ப்பறவைகள் திரிகின்றன. அலர்ந்த செந்தாமரை மலர்மீது ரீங்காரம் செய்யும் வண்டினம் படிகின்றன. மரக்கிளைகளிலே கிளிகளும், நாகணவாய்ப் புட்களும் காணப்படுகின்றன. இவ்வழகிடையே வனப்புமிக்க ஆடவனொருவனும் மடவரலொருத்தியும் ஒருவரையொருவர் வியப்பேடு நோக்குகின்றனர். இம் மடவரலது கண்கள் கயல் மீனினை வென்ற தோற்றத்தையுடையன. இக்காட்சியினாலே பற்றப்பட்ட அகக்கண் பிறிதொன்றினை நோக்காது, குறித்த காட்சியிலே படிந்துகிடக்கின்றது. வண்டுகளினது ரீங்காரவோசையும் கிளிகளும் நாகணவாய்களும் மொழியும் தமிழினோசையும், மந்தமாருதத்தின் மெல்லென்ற ஓசையும், மலையினின்று விழுகின்ற அருவியினோசையோடு கலந்து அகச் செவியை நிறைக்கின்றன. கிளியும், நாகணவாயும் சான்றோருரையினையும், முத்தமிழினையும் விளம்புகின்றன என்றமையினாலே, பாண்டிநாடு தமிழுக்கு உறையுள் என்பதும், சான்றோர் வாழும்பழம்பதி என்பதும் உய்த்துணரவைக்கப்பட்டது. “தங்கொடிக் கயலைப் புறங்காணும் கண்ணினாள்” என்றமையினாலே, ஆங்குத் தோற்றிய மேதகவுடையாள் பாண்டிய மன்னனது செல்வப் புதல்வியென்பதும் அக்குமரன் என்றமையின் முருகனையை வனப்பினையுடையான் அவ்வினைஞரேறு என்பதும் பெறப்பட்டது. இவ்விருவரது உள்ளமும் ஒரு வழிப்பட்டு நின்றமையைக் கண்கள் தடையின்றிக் காட்டினமையின் இவர்தமது நோக்குப் பொதுநோக்கன்று; அன்பு நோக்கென்பது பெறப்பட்டது. உயர்குலத்துதித்தாராதலினாலே நிறையழிந்து ஒருவரையொருவர் தீண்டினாரல்லர். இவர் தம் கண்ணினைகள் உறவாட இருவர் மனமும் ஒருமித்தன வென்பது. என்றிவ்வழி யாராயுமிடத்து இச்செய்யுளிலமைந்து கிடந்த தெளிவும், இனிமையும், உறுதிப்பாடும் உள்ளத்தை நிறைத்து மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றன. இதுவே இலக்கியச் சுவையிலீடுபடுதலாகும்.

சுவாமி விபுலாநந்தர்

4.7 ஆசிரியரை அடைந்தது

செங்கணத்தில் நாங்கள் பிரமோதூத வருஷம் பங்குனி வரையில் (1871 மார்ச்சு வரையில்) இருந்தோம். மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் நாகபட்டின புராணம் அரங்கேற்றிப் பூர்த்தி செய்துகொண்டு நாகபட்டினத்திலிருந்து மீண்டும் மாயூரத்திற்கே வந்துவிட்டார்களென்று அங்கே கேள்வியுற்றோம். அப்புலவர் பிரானிடம் படிக்கப் போகிறோமென்ற எண்ணம் என் மனத்தில் ஒரு புதிய கிளர்ச்சியை உண்டாக்கியது. அவர்களைப்பற்றி நான் கேள்வியுற்றிருந்த செய்திகளெல்லாம் ஒருங்கே என் ஞாபகத்துக்கு வந்தன. உத்தமதானபுரம் பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயராகிய சாமிநாதையர் முதல், செங்கணம் விருத்தாசல ரெட்டியார் வரையில் யாவரும் அவ்வப்போது சொன்ன விஷயங்களால் என் மனத்துக்குள்ளே பிள்ளையவர்களைப் போல ஓர் உருவத்தைச் சிருஷ்டி செய்து கொண்டேன். ஆசிரியர்களுக்குள் சிறந்தவர், கவிகளுக்குள் சிகாமணி, குணக்கடல் என்று அவரை யாவரும் பாராட்டுவார்கள். அவர் எனக்குப் பாடம் சொல்லுவது போலவும், நான் பல நூல்களைப் பாடம் கேட்பது போலவும், என்னிடம் அவர் அன்பு பாராட்டுவது போலவும் பாவனை செய்து கொள்வேன்; கனவும் காண்பதுண்டு.

விருத்தாசல ரெட்டியார் முதலியவர்களிடம் விடை பெற்றுச் செங்கணத்திலிருந்து அரியிலூர் வந்து சேர்ந்தோம்.

என் முதல் தமிழாசிரியராகிய சடகோபையங்காரிடம் எனக்குக் கிடைக்கப் போகும் பாக்கியத்தைப் பற்றிச் சொல்லி அவருடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற எண்ணி அவர் வீட்டிற்குச் சென்றேன். அப்போது அவர் வெளியே சென்றிருந்தார். ஓரிடத்தில் ஒரு புதிய புத்தகம் இருந்தது. அந்த வீட்டை என் சொந்த வீட்டைப்போலவே எண்ணிப் பழகியவனாதலால் அப் புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்தேன். அது பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய திருநாக்கைக்காரோணப் புராணமாக இருந்தது. நான் பிள்ளையவர்களுடைய புலமையைப்பற்றிக் கேட்டிருப்பினும் அவர் இயற்றிய நூல் எதனையும் பார்த்ததில்லை. அப்புராணம் அச் சந்தர்ப்பத்தில் கிடைத்ததை ஒரு பெரிய நன்னிமித்தமாக எண்ணினேன். அதில் ஒவ்வொரு ஏடாகத் தள்ளிப் பார்த்தேன்; சில பாடல்களையும் படித்தேன். யாப்பிலக்கணத்தை நன்றாகப் படித்து முடித்த சமயமாதலால், அச் செய்யுட்களின் அமைப்பையும் எதுகை

மோனை நயங்களையும் ஓசை இன்பத்தையும் தெரிந்து அநுபவித்து மகிழ்ந்தேன். 'இந்த நூலையும் இது போன்ற பல நூல்களையும் இயற்றிய மகா புருஷரிடம் படிக்கப்போகிறோம்' என்று எண்ணி எண்ணி நான் பெருமிதம் அடைந்தேன்.

அப் புத்தகத்தை ஆவலோடு புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கையில், "வேங்கடராமா, எப்பொழுது வந்தாய்?" என்று சொல்லியவண்ணம் சடகோபையங்கார் உள்ளே வந்தார். அவரை நான் கண்டவுடன் நமஸ்காரம் செய்தேன். பின்பு நான் பிள்ளையவர்களிடம் படிக்கப் போவதாக அவரிடம் சொன்னேன்.

"நல்ல காரியம் அவர் மகா கவி; சிறந்த புலவர்; மிகவும் பெரியவர். அவரிடத்தில் பாடம் கேட்பதற்கு மிக்க புண்ணியம் செய்திருக்கவேண்டும். அவரிடம் மனம் கோணாதபடி நடந்துகொண்டு தமிழ் கற்றுக்கொள். நீ எப்போது அவரிடம் போவதாக நிச்சயித்தாயோ அப்போதே உன் கஷ்டமெல்லாம் தீர்ந்ததென்றே சொல்வேன். நன்றாகப் படித்துப் பெரிய வித்துவானாக விளங்க வேண்டும்" என்று ஆசீர்வாதம் செய்தார்.

"எல்லாம் நீங்கள் ஊட்டின தமிழ்ச் சுவையினால் உண்டான பயனே" என்று பணிவாக நான் விடை கூறினேன்.

சில அன்பர்கள் விரும்பியபடி நாங்கள் பத்து நாட்கள் அரியலூரில் தங்கியிருந்தோம். பிறகு உத்தமதானபுரம் சென்றோம். உத்தமதானபுரத்திலிருந்து அப்பால் மாயூரம் செல்ல வேண்டியதுதான். இந்த நிலையில் அதுகாறும் என்னைப் பிரிந்திராத என் பெற்றோர்கள் நான் தனியே மாயூரத்தில் இருக்க வேண்டுமே என்பது பற்றிக் கவலை கொள்ளத் தொடங்கினர்.

"நம்முடைய காலநிலை இப்படி இருக்கிறது. குழந்தையை விட்டு நான் எப்படித் தனியே இருப்பேன்! இவனுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை அங்கே பிரியத்துடன் யார் செய்து போடுவார்கள்? இவனுக்குத் தன் கையாலேயே எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளக்கூடத் தெரியாதே!" என்று என் தாயார் வருந்தினார்.

"என்ன செய்வது! நம்முடைய கால வித்தியாசம் இப்படி இருக்கிறது. இதுவரையிலும் அவன் படிப்பையே முக்கியமாக எண்ணி, எங்கெங்கே போனால் அவன் படிப்பும் நம் காலக்ஷேபமும் நடைபெறுமோ, அங்கங்கெல்லாம் போய் இருந்தோம்.

இப்போதோ மாயூரத்தில் நாம் போய் இருப்பது சாத்தியமன்றே! கிராமங்களில் உள்ள ஜனங்களைப்போல நகரவாசிகள் நம்மை ஆதரிக்க மாட்டார்களே! தவிர, அரியிலூரைச் சுற்றிலும் உள்ள ஊர்களில் இருப்பவர்கள் என்னிடம் அபிமானம் உள்ளவர்கள். மாயூரத்தில் அப்படி யார் இருக்கிறார்கள்? இவனுக்கே ஆகாரம் முதலிய சௌகரியங்கள் கிடைக்குமோவென்று சந்தேகப் படுகிறேன். அவற்றிற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யப்பணம் வேண்டும். பணத்திற்கு என்ன செய்வது?" என்று என் தந்தையார் வருந்தினார்.

"ஈசுவர சகாயம் இருந்தால் எல்லாம் கை கூடும்" என்ற கொள்கையை உடையவர் என் தந்தையார். சிவ பூஜை, மந்திர ஜபம் முதலியவைகளில் அவருக்கு நம்பிக்கை அதிகம். எனக்குச் சில மந்திரங்களைத் தக்கவர் ஒருவரைக் கொண்டு உபதேசம் செய்வித்தார்.

மாயூரப் பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யத் தொடங்கினோம். என் தந்தையார் கையிலோ பணம் இல்லை. இதனை அறிந்து அவர் நண்பர் ஒருவர் செலவுக்காக ரூபாய் இருபத்தைந்து கடனாகக் கொடுத்தார். அந்தத் தொகை அப்பொழுது மிகப் பெரிய சம்பத்தைப் போல உதவியது; என் படிப்புக்கு மூலாதாரமாக இருந்தது. உத்தமதானபுரத்திலும் பக்கத்திலும் உள்ள பந்துக்களிடம் நான் மாயூரம் போவதாக விடை பெற்றுக்கொண்டேன்.

என் தாயார் அப்போது கருவுற்றிருந்தமையால் என் தந்தையார் அவரையும் என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு சூரியமூலைக்குச் சென்றார். என் தாயாரை அங்கே விட்டு விட்டு நானும் என் தந்தையாரும் மாயூரம் வந்து சேர்ந்தோம். அவ்வூரில் மகாதானத் தெருவில் என் சிறிய தந்தையார் வேட்டகத்தில் தங்கினோம். அப்பொழுது அங்கே என் சிறிய தாயாரும் வந்திருந்தார்.

எனக்கு நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் சந்தோஷத்தினால் படபடப்பு அதிகமாயிற்று. என் தந்தையாருக்கோ வரவரக் கவலையின் அறிகுறி முகத்தில் தோற்றத் தொடங்கியது. பல நாட்களாக நினைந்து நினைந்து எதிர்பார்த்து ஏங்கியிருந்த நான் ஒரு பெரிய பாக்கியம் கிடைக்கப் போகிறதென்ற எண்ணத்தால் எல்லாவற்றையும் மறந்தேன். அக்காலத்தில் கோபால கிருஷ்ண

பாரதியார் மாயூரத்தில் இருந்தார். அச் செய்தியை நான் அறிவேன். வேறு சந்தர்ப்பமாக இருந்தால் மாயூரத்தில் அடிவைத்தேனோ இல்லையோ உடனே அவரைப் போய்ப் பார்த்திருப்பேன்; மாயூரத்தில் உள்ள அழகிய சிவாலயத்திற்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்திருப்பேன்; அந் நகரிலும் அதற்கருகிலும் உள்ள காட்சிகளைக் கண்டு மகிழ்ந்திருப்பேன். அப்போதோ என் கண்ணும் கருத்தும் வேறு ஒரு பொருளிலும் செல்லவில்லை.

‘தமிழ் நாட்டிலே இணையற்று விளங்கும் ஒரு தமிழாசிரியரிடம் நான் அடைக்கலம் புகுந்து தமிழமுதத்தை வாரிநுகர்ந்து செம்மாந்து நிற்பேன்’ என்ற நினைவில் முன்பட்ட பாட்டையும், மேலே என்ன செய்வது என்ற யோசனையையும் மறந்தேன். ஒவ்வொரு கணமும் ஒவ்வொரு யுகமாகத் தோற்றியது. பிள்ளையவர்கள் முன்னே சென்று அவரைக் கண்ணாரக் கண்டு அவர் பேசுவதைக் கேட்டு அவர் மாணாக்கர் கூட்டத்தில் ஒருவனாகச் சேரும் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்து நின்றேன்.

மாயூரத்திற்கு நாங்கள் காலையில் வந்து சேர்ந்தோம். உடனே என் தந்தையார் ஸ்நானம் முதலியுன செய்துவிட்டுப் பூஜை செய்யத் தொடங்கினார். என் தாயார் இல்லாத காலங்களில் அவரது பூஜைக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளை நானே செய்வது வழக்கம். அவ்வாறே அன்றும் செய்தேன். அன்று புரிந்த பூஜையில் என் நல்வாழ்வைக் குறித்து அவர் கடவுளைப் பிரார்த்தித்து உருகியிருக்க வேண்டுமென்று தெரிந்தது.

பூஜைக்குப் பின் போஜனம் செய்தோம். அப்பால் தந்தையார் சிரம பரிகாரம் பண்ணிக்கொண்டார். பிறகு பிற்பகல் மூன்று மணியளவில் நானும் அவரும் பிள்ளையவர்களைப் பார்க்கப் புறப்பட்டோம். போகும் வழியில் ஸ்ரீ மாயூரநாதர் ஆலயம் இருந்தமையின் உள்ளே சென்று சுவாமி சந்நிதானத்தில் நமஸ்காரம் செய்துவிட்டுச் சென்றோம்.

அக் காலத்தில் பிள்ளையவர்கள் மாயூரத்தில் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துக்குரிய கட்டளை மடத்தை அடுத்து மேல்பால் உள்ள வீட்டில் இருந்து வந்தார். நாங்கள் அவ்விடத்துக்குச் சென்றோம். அங்கே முன் கட்டில் இருவர் இருந்தனர்.

தந்தையார், “மகாவித்துவான் பிள்ளையவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்?” என்று ஒருவரைக் கேட்டார்.

“இந்த வீட்டின் பின்புறத்துள்ள தோட்டத்தில் வேலை நடப்பதால் பிள்ளையவர்கள் அதைக் கவனித்துக் கொண்டு அங்கே இருக்கிறார்கள்” என்று அக் கனவான் கூறினார்.

அப்போது அங்கே பிள்ளையவர்களுடைய தவசிப்பிள்ளை ஒருவர் வந்தார். அவரிடம் என் தகப்பனார், பிள்ளையவர்களை நாங்கள் பார்க்க வந்திருக்கும் செய்தியைத் தெரிவிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அவர் அங்ஙனமே போய்ச் சொல்லப் பிள்ளையவர்கள் நாங்கள் இருந்த இடத்திற்கு வந்தார்.

அப் புலவர் பெருமான் வரும்போதே அவ்ருடைய தோற்றம் என் கண்ணைக் கவர்ந்தது. யானை மெல்ல அசைந்து நடந்து வருவதைப்போல் அவர் வந்தார். நல்ல வளர்ச்சி அடைந்த தோற்றமும், இளந் தொந்தியும், முழங்கால் வரையில் நீண்ட கைகளும், பரந்த நெற்றியும், பின்புறத்துள்ள சிறிய குடுமியும், இடையிலே உடுத்திருந்த தூய வெள்ளை ஆடையும் அவரைப் பரம்பரைச் செல்வரென்று தோற்றச் செய்தன. ஆயினும் அவர் முகத்திலே செல்வர்களுக்குள்ள பூரிப்பு இல்லை. ஆழ்ந்து பரந்த சமுத்திரம் அலையடங்கி நிற்பது போன்ற அமைதியே தோற்றியது. கண்களில் எதையும் ஊடுருவிப் பார்க்கும் பார்வை இல்லை; அலட்சியமான பார்வையும் இல்லை; தம் முன்னே உள்ள பொருள்களில் மெல்ல மெல்லக் குளிர்ச்சியோடு செல்லும் பார்வைதான் இருந்தது.

அவ்ருடைய நடையில் அமைதியும், வாழ்க்கையில் புண்பட்டுப் பண்பட்ட தளர்ச்சியும் இருந்தன. அவ்ருடைய தோற்றத்தில் உத்ஸாகம் இல்லை; சோம்பலும் இல்லை. படபடப்பு இல்லை; சோர்வும் இல்லை. அவர் மார்பிலே ருத்திராட்ச கண்டி விளங்கியது.

பல காலமாகத் தவம் புரிந்து ஒரு தெய்வ தரிசனத்திற்குக் காத்திருக்கும் உபாசகனைப்போல நான் இருந்தேன்; அவனுக்குக் காட்சி அளிக்கும் அத்தெய்வம்போல அவர் வந்தார். என் கண்கள் அவரிடத்தே சென்றன. என் மனத்தில் உத்ஸாகம் பொங்கி அலை எறிந்தது. அதன் விளைவாக ஆனந்தக் கண்ணீர் துளித்தது. அத்துளி இடையிடையே அப் புலவர் பிரானுடைய தோற்றத்தை மறைத்தது. சுற்றிலும் உள்ள எல்லாவற்றையும் விலக்கிவிட்டு அவரது திருமேனியில் உலவிய என் கண்கள் அவர் முகத்திலே பதிந்துவிட்டன.

அவர் வந்தவுடன் நின்று கொண்டிருந்த எங்களை உட்காரும்படிச் சொன்னார். அந்தத் தொனியிலும் அமைதியைத்தான் நான் உணர்ந்தேன். எல்லாம்சாந்தமயமாக இருந்தன. அவரும் அமர்ந்தார். என் தகப்பனாரைப் பார்த்து, “நீங்கள் யார்? வந்த காரியம் என்ன?” என்று விசாரித்தார்; அவ்வார்த்தைகள் அன்புடன் கலந்து வெளி வந்தன.

“நாங்கள் பாபநாசத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள உத்தம தானபுரத்திலிருந்து வருகிறோம். தங்களைப் பார்க்கத்தான் வந்தோம். இவன் என் குமாரன். தமிழ் படித்து வருகிறான். சில பேரிடம் பாடம் கேட்டிருக்கிறான். சங்கீதமும் அப்பியாசம் செய்திருக்கிறான். தங்களிடம் பாடம் கேட்க வேண்டுமென்று மிக்க ஆவல் கொண்டிருக்கிறான். தமிழைத்தவிர வேறு ஒன்றிலும் இவன் புத்தி செல்லவில்லை. எப்போதும் தங்கள் நினைவாகவே இருக்கிறான். ஆகையால் தங்களிடம் இவனை அடைக்கலமாக ஒப்பித்துவிட்டுப் போக வந்தேன்”

“உங்கள் பெயர் என்ன?”

“என் பெயர் வேங்கடசுப்பன் என்பர். இவன் பெயர் வேங்கடராமன்” என்றார் என் தந்தையார்.

“வேங்கடசுப்பனென்பது நல்ல பெயர். வேங்கட சுப்பிரமணியனென்பதன் மருஉ அது. திருவேங்கட மலையில் முருகக் கடவுள் கோயில் கொண்டிருக்கிறாரென்பதற்கு இந்த வழக்கு ஓர் ஆதாரம்.”

அவர் பேச்சிலே ஒரு தனி இனிமையை நான் உணர்ந்தேன். “சாதாரணமாகப் பேசும்போதே அருமையான விஷயம் வெளி வருகின்றதே!” என்று நான் ஆச்சரியம் அடைந்தேன்.

பிறகு பிள்ளையவர்கள் என்னைப் பார்த்து, “நீர் யார் யாரிடம் என்ன என்ன நூல்களைப் பாடம் கேட்டிருக்கிறீர்?” என்று வினவினார். நான் மெல்ல என் வரலாற்றைச் சொன்னேன்; சடகோபையங்காரிடம் படித்தது முதல் செங்கணம் விருத்தாசல ரெட்டியாரிடம் காரிகைப் பாடம் கேட்டது வரையில் விரிவாக எடுத்துரைத்தேன்.

“இவருக்கு இசையில் எந்த மட்டும் பயிற்சி உண்டு?” என்று என் தந்தையாரை நோக்கி அவர் கேட்டார். சங்கீதத்தை இசையென்று அவர் சொல்லியதை நான் கவனித்தேன்.

தாம் எனக்குச் சங்கீதத்தை முறையாகக் கற்பித்து வந்ததை என் தந்தையார் தெரிவித்தார். அப்பால், தாம் கனம் கிருஷ்ணையரிடம் குருகுலவாசம் செய்து சங்கீதம் கற்றதையும் சொன்னார்.

“இந்த ஊரில் உள்ள கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரைத் தெரியுமோ?” என்று பிள்ளையவர்கள் கேட்டார்.

“நன்றாகத் தெரியும். அவரும் கனம் கிருஷ்ணையரிடம் சில காலம் அப்பியாசம் செய்தது உண்டு.”

இவ்வாறு எங்கள் வரலாற்றை அறிந்து கொண்ட பின்பு அக்கவிஞர் பெருமான் என்னைப்பார்த்து, “நைடதத்தில் ஏதாவது ஒரு பாடலைச் சொல்லும்” என்றார். அந்த மகா வித்துவானுக்கு முன், காட்டுப்பிராந்தியங்களில் தமிழறிவைச் சேகரித்துக்கொண்ட நான் எவ்வளவு சிறியவன்! எனக்குப் பாடல் சொல்லத் தைரியம் உண்டாகவில்லை. மனம் நடுங்கியது; உடல் பதறியது; வேர்வை உண்டாயிற்று; நாக்கு உள்ளே இழுத்தது. இரண்டு மூன்று நிமிஷங்கள் இவ்வாறு தடுமாறினேன். அப்பால் ஒருவாறு நைடதத்தில் உள்ள காப்புச் செய்யுளைக் கல்யாணி ராகத்தில் மெல்லச் சொன்னேன்.

“இன்னும் ஒரு பாடல் சொல்லும்” என்றார் அவர். நான் நைடதத்தின் சிறப்புப் பாயிரப் பாடலைச் சாவேரி ராகத்தில் சொன்னேன். அந்த இரண்டு செய்யுட்களையும் மீட்டும் சொல்லிப் பொருள் கூறும்படி கூறினார். நான் பாடல்களைச் சொல்லிப் பொருள் கூறத் தொடங்குகையில் நாக்குத் தழுதழுத்தது.

“தைரியமாகச் சொல்லும்” என்று அக்கவிஞர் பிரான் கூறினார். நான் இரண்டு செய்யுட்களுக்கும் பொருள் கூறி முடித்தேன்.

“நிகண்டு பாடம் உண்டோ?” என்று அவர் கேட்டார். நான், “பன்னிரண்டு தொகுதியும் பாடம் உண்டு” என்று கூறவே, சில சிலபாடல்களைச் சொல்லச் சொல்லிக் கேட்டுவிட்டு, “நிகண்டை மனனம் செய்வது நல்லதே. இக்காலத்தில் அதை நெட்டுருப் பண்ணும் வழக்கமே போய்விட்டது. சொன்னால் யாரும் கேட்பதில்லை” என்றார்.

அப்போது என் தந்தையார், “இவனைத் தங்களிடம் ஒப்பித்து விட்டேன். எப்போது இவன் பாடம் கேட்க வரலாம்?” என்று கேட்டார்.

அப் புலவர் பெருமான் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார். அவர் என்தையோ யோசிக்கிறார் என்று எண்ணினேன்; 'ஒருகால் நம்மை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாரோ?' என்று அஞ்சினேன். அவர் மெல்லப் பேசத் தொடங்கினார்.

“இங்கே படிப்பதற்கு அடிக்கடி யாரேனும் வந்தவண்ணமாக இருக்கிறார்கள். வரும்போது பணிவாக நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். சில காலம் படித்தும் வருகிறார்கள். படித்துத் தமிழில் நல்ல உணர்ச்சி உண்டாகும் சமயத்திலே போய் விடுகிறார்கள். சிலர் சொல்லாமலே பிரிந்து விடுகிறார்கள். சிலர், 'ஊர் போய்ச் சில தினங்களில் வருகிறோம்' என்று சொல்லிப் போய்த் திரும்புவதே இல்லை; சில காலம் இருந்து படிப்பதாகப் பாவனை செய்துவிட்டுப் பிரிந்து சென்று, என்னிடம் படித்ததாகச் சொல்லிக்கொண்டு திரிகிறார்கள். இப்படி அரைகுறையாகப் படிப்பதால் அவர்களுக்கு ஒரு பயனும் உண்டாவதில்லை. இத்தகையவர்கள் இயல்பைக் கண்டு கண்டு மனம் சலித்து விட்டது. யாராவது பாடம் கேட்பதாக வந்தால் யோசனை செய்துதான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிறது.

அவர் பேச்சிலே அன்பும் மென்மையும் இருந்தன. ஆனால் அவர் கருத்து இன்னதென்று தெளிவாக விளங்கவில்லை. என் உள்ளத்திலே அப் பேச்சு மிக்கசந்தேகத்தை உண்டாக்கி விட்டது. அவர் தம்மிடம் வந்து சிலகாலம் இருந்து பிரிந்து போன மாணாக்கர்கள் சிலர் வரலாற்றையும் சொன்னார். 'இந்த விஷயங்களையெல்லாம் சொல்வதன் கருத்து என்ன? நம்மை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பும் இல்லை என்பதைக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கிறார்களோ? அப்படி இருந்தால் இவ்வளவு பிரியமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கமாட்டார்கள்' என்று நான் மயங்கினேன்.

என் தந்தையார் தைரியத்தை இழவாமல், "இவன் அவ்வாறெல்லாம் இருக்கமாட்டான். இவனுக்குப் படிப்பதைத் தவிரவேறு வேலை இல்லை. தங்களிடம் எவ்வளவு காலம் இருக்க வேண்டுமானாலும் இருப்பான். தங்களுடைய உத்தரவு இல்லாமல் இவன் எங்கும் செல்லமாட்டான். இதை நான் உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். இதற்கு முன் இவனுக்குப் பாடம் சொன்னவர்களெல்லாம் இவனைத் தங்களிடமே கொண்டுவந்து சேர்க்கும்படி வற்புறுத்தினார்கள். பல காலமாக யோசித்து அதிக ஆவலுடன் தங்களிடம் அடைக்கலம் புக இவன் வந்திருக்கிறான்.

இவனுடைய ஏக்கத்தைக் கண்டு நான் தாமதம் செய்யாமல் இங்கே அழைத்து வந்தேன். தங்களிடம் ஒப்பித்து விட்டேன். இனிமேல் இவன் விஷயத்தில் எனக்கு யாதோர் உரிமையும் இல்லை” என்று கூறினார். அப்படிக்கூறும்போது அவர் உணர்ச்சி மேலே பேசுவொட்டாமல் தொண்டையை அடைத்தது. நானும் ஏதேதோ அப்போது சொன்னேன்; வேண்டிக் கொண்டேன். என் வாய் குழறியது; கண் கலங்கியது; முகம் ஒளி இழந்தது.

அங்கே இருந்தவர்கள் என் தந்தையார் வேண்டுகோளையும் எனது பரிவையும் உணர்ந்து இரங்கி, “இந்தப் பிள்ளை இருந்து நன்றாகப் படிப்பாரென்றே தெரிகிறது. தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறினார்கள்.

அக் கவிஞர்பிரானது முகம் மலர்ந்தது. ஒரு விதமான உறுதிக்கு அவர் வந்துவிட்டாரென்பதையும், அத் தீர்மானம் எனக்கு அதுகூலமாகத்தான் இருக்குமென்பதையும் அந்த முகமலர்ச்சி விளக்கியது.

“இவ்வூரில் பந்துக்கள் யாரேனும் இருக்கிறார்களோ? இவருடைய ஆகாரத்திற்கு ஏற்பாடு ஏதேனும் செய்திருக்கிறீர்களா?” என்று பிள்ளையவர்கள் கேட்டார்.

“இவ்வூரில் நண்பர்களும் பந்துக்களும் இருந்தாலும் அவர்கள் செல்வம் உள்ளவர்கள் அல்ல. அவர்களுக்குச் சிரமம் கொடுப்பது உசிதமாக இராது. தாங்களே ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்” என்றார் என் தந்தையார். பிள்ளையவர்கள் பல மாணாக்கர்களை வைத்துப் போஷித்துப் பாடம் சொல்லி வருகிறார் என்ற செய்தியைப் பலர் கூறக் கேட்டிருந்தமையின் இவ்வாறு எந்தையார் சொன்னார்.

“திருவாவடுதுறையிலும் பட்டிச்சுரத்திலும் நான் தங்கும் காலங்களில் இவருடைய ஆகார விஷயத்தில் ஒரு குறையும் நேராமல் பார்த்துக்கொள்ளலாம். சைவராக இருந்தால் ஒரு கவலையும் இராது; என் வீட்டிலே சாப்பிடலாம். இந்த ஊரில் இவர் ஆகார விஷயத்தில் ஒன்றும் செய்ய இயலாத நிலையில் இருக்கிறேன்; அது பற்றி வருந்துகிறேன்.”

“அப்படியானால் இவ்வூரில் இருக்கும்வரையில் இவன் ஆகாரச் செலவிற்கு வேண்டிய பணத்தை எப்படியாவது முயன்று அனுப்பிவிடுகிறேன். இவனைத் தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.”

“சரி. ஒரு நல்ல தினம் பார்த்துப்பாடம் கேட்க ஆரம்பிக்கலாம்.”

என் தவம் பலித்ததென்று நான் குதூகலித்தேன். அஸ்தமன சமயமாகிவிட்டமையால் நாங்கள் மறுநாட் காலையில் வருவதாக விடை பெற்றுக்கொண்டு எங்கள் விடுதிக்கு மீண்டோம்.

நாங்கள் போகும்போது எங்கள் மனத்தை அமிழ்த்திக் கொண்டிருந்த ஒரு பெரிய பாரம் நீங்கியது போல இருந்தது. என் தந்தையார் அடிக்கடி, “ஜாக்கிரதையாக இருப்பாயா? தேக செளக்கியத்தைக் கவனித்துக்கொள்வாயா? கடிதம் எழுதுவாயா? வருத்தப்படாமல் இருப்பாயா?” என்று பல கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொண்டே வந்தார். என்னைத் தனியே விட்டுச் செல்வதற்கு அவர் உள்ளம் எவ்வளவு தத்தளித்த தென்பதை அவை விளக்கின.

உ. வே. சாமிநாதையர்

4.8 தமிழும் பிறமொழியும்

பாரத கண்டத்திலே பேசப்படும் மொழிகளை மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன முண்டமொழி, திராவிட மொழி, ஆரிய மொழி. வங்காள நாட்டிலுள்ள மக்களுள் சண்டாளர் எனும் கூட்டத்தினர் பேசும் சந்தாலி என்னும் மொழியும், முண்டாரி, ஆசரி, கொர் வாரி, சபர ஆகிய மொழிகளும் பிறவும் முண்ட மொழிப் பிரிவைச் சேர்ந்தவை. இம்மொழிக் கூட்டம் இந்தியாவுக்குக் கிழக்கேயுள்ள நிக்கோபார்த் தீவிலும், மலாயாத் தீபகற்பத்திலுமுள்ள பூர்வீகக் குடிகளின் மொழியுடன் தொடர்புள்ளன என்பது அறிஞர் கருத்து. தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு, மலையாளம் முதலிய வளர்ச்சியடைந்த மொழிகளும், குடகு, தோட, கொண்டி, கோட, குறுக், மால்த்தோ, கூஇ, கொலாமி, பிராகுஇ முதலிய வளர்ச்சியடையாத மொழிகளும் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை. இம் மொழிக் குடும்பம் இந்தியாவுக்கு வெளியேயுள்ள நாடுகளில் இல்லையென ஆராய்ச்சியாளர் பலர் கருதி வந்தனர். ஆனால், கால்டுவெல் பாதிரியார், ஷினாடர், வொன் ஹெனச் முதலிய ஆராய்ச்சியாளர், காலத்துக்குக் காலம் தாம் செய்து வந்த ஆராய்ச்சிகளினால், ஊறல் மலைத் தொடருக்குத் தென்கிழக்கே உள்ள சீதிய குடும்ப மொழிகள் திராவிடக் குடும்ப மொழிகளைச்

சேர்ந்தவை எனக் கருதிவந்தனர். இப்போது நடக்கும் மொழியாராய்ச்சிகளினால் இக்கருத்து மென்மேலும் வலியுறுகின்றது. உறாலிய கூட்ட மொழிகளாகிய பின்னிஷ், எஸ்தோனியன், லிவோனியன், வெப்சியன், வொற்றியாக் முதலியவை திராவிட மொழிகளுடன் தொடர்புள்ளவை என ஒருவாறு முடிவுக்கு வருகின்றனர். சங்கதம், பாகதம் ஆகிய பழைய ஆரிய மொழிகளும், இந்தி, வங்காளி, குசராத்தி, மராட்டி, பஞ்சாபி முதலிய இக்கால மொழிகளும் ஆரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை.

முதலில், தமிழுக்கும் ஏனைய திராவிட மொழிகளுக்கும் உள்ள தொடர்பினைப் பார்ப்போம். திராவிட மொழிக் குடும்பத்திலுள்ள எல்லா மொழிகளுக்கும் பொதுவான அடிப்படைச் சொற்கள் பல இருக்கின்றன. இச்சொற்கள் திராவிட மொழிகள் ஒவ்வொன்றிலும் அவ்வம் மொழிகளின் ஒலி முறைக்கேற்ப உருவ வேறுபாடு அமைந்துவிளங்கும். 'சின்ன' என்ற சொல் தெலுங்கில் 'சின்ன' என்றே வழங்கும். ஆனால் கன்னடத்தில் அது 'கின்ன' என்று நிற்கும். 'செவி' என்னும் தமிழ்ச் சொல் தெலுங்கிலும் 'செவி' என்றே நிற்கும்; ஆனால் கன்னடத்தில் 'கிவி' என்று வழங்கும். 'செய்ப' என்னும் தமிழ்ச் சொல் தெலுங்கில் 'சேய' எனவரும். கொண்டி மொழியில் 'கீயா' என்று நிற்கும். இங்கு காட்டப்பட்ட சொற்களில் தமிழிலும், தெலுங்கிலும் வரும் சகரம், கன்னடம், கொண்டி ஆகிய மொழிகளில் காரமாக மாறி நிற்கும்.

ஒரு சில திராவிட மொழிகளில் தகரம் சகரமாய் மாறிவரும். தமிழ் மொழியுள்ளும் இம்மாற்றம் வருமென்பதை, 'படித்தேன்' என்பது 'படிச்சேன்' என்று வருவதிலும், 'ஐந்து' என்பது 'அஞ்சு' என்று வருவதிலும் காண்க, மலையாளத்திலே தகரம் சகரமாய் மாறி வருதல் பெரு வழக்கு. 'சிரித்த' என்னும் தமிழ்ச்சொல் மலையாளத்தில் 'சிரிச்ச' என்றேவரும்.

திராவிட மொழிகளுள் ஒன்றாகிய பிராதுஇ மொழியில், 'தின்ன' என்னும் தமிழ்ச் சொல் 'குந்' என்றும் நிற்கும். 'செய்' என்பது 'கரக்' என்று வழங்கும்.

இங்கு காட்டிய உதாரணங்களால் பழந் திராவிடத்தில் வழங்கிய ககர ஒலி, தமிழ் தெலுங்கு மொழிகளில் தகர சகரங்களாக மாறிற்று: ஆனால் கன்னடம், கொண்டி முதலியவற்றில் ககர ஒலியாகவே இன்னும் நிற்பதைக் காணலாம்.

இன்னும் சொற்களின் இறுதியில் வரும் மகரம், நகரமாக மாறும். தமிழ் மொழிக்குள்ளேயும் இம்மாற்றம் உண்டு. 'பயம்' என்பது 'பயன்' என்றும் 'நிலம்' என்பது 'நிலன்' என்றும், 'அகம்' என்பது 'அகன்' என்றும் மாறுவதைக் காண்க. உயர் திணை ஆண்பாற் படர்க்கை ஒருமையில் வரும் 'அவன்' என்னும் சொல்லைக் குறிக்கும் 'அவம்' என்ற பழங்கன்னடச் சொல் புதுக் கன்னடத்தில் 'அவனு' என மாறும். தமிழிலே வரும் 'உம்' என்னும் இடைச்சொல் 'உந்து' என்று தெலுங்கில் வரும். 'நாம்' என்னும் தன்மைப் பன்மைப் பெயர் பிராகுஇ மொழியில் 'நந்' என வழங்கும்.

மேலும், 'யானை' என்னும் தமிழ்ச் சொல் கன்னடத்தில் 'ஆநெ' என நிற்கும். தமிழில் 'ஆடு' என்பது கன்னடத்தில் 'ஆடு' என்றே நிற்கும். தமிழில் 'மரம்' என்பதைக் கன்னடத்தில் 'மர' என்பர். 'காய்' என்பது 'காயி' எனவும், 'வாய்' என்பது (பாய்) 'Bay' எனவும். 'உலை' என்பது 'ஒலை' எனவும், 'கழுதை' 'கத்தே' எனவும், வழங்கும்.

தெலுங்கு மொழியில் 'தம்பி' என்னும் தமிழ்ச் சொல் 'தம்முடு' என்றும், 'ஆய்' என்பது 'ஆயர்' என்றும் 'தந்தை' என்பது 'தந்திறி' (Tandri) என்றும் 'அவன்' என்பது 'வாடு' என்றும், 'எவன்' 'எவடு' என்றும், 'நான்' 'நேது' என்றும் 'பெரிய' 'பெத்த' என்றும். 'கழுதை' 'கத்தே' என்றும் மாறி வரும். திராவிட மொழிகளுக்குள்ளேயே ஒரு மொழியிலுள்ள சொற்கள் இன்னொரு மொழியிற் போய் வழங்குதலுமுண்டு. தெலுங்கிலுள்ள 'கட்டமு' என்ற சொல்தமிழில் "கட்டடம்" என வழங்குதலுமுண்டு. இதன் தமிழருவம் 'கட்டிடம்' என்பதே. இலங்கைத் தமிழருக்குள் துறைமுகத்தைக் குறிக்கும் 'ரேவு' என்னுஞ்சொல்தெலுங்குச்சொல். கன்னடத்திலும், தெலுங்கிலும் வழங்கும் 'பொம்மே' (Bomme) என்று பாவையைக் குறிக்கும் சொல் தமிழில் 'பொம்மை' என வரும். விசய நகர மன்னர் காலத்தில் தொகையான தெலுங்குச் சொற்கள் தமிழ் மொழிக்கு வந்து சேர்ந்தன.

பண்டைக் காலத்தில் கிரேக்கம், சீறியா, பிளீசியா முதலிய நாடுகளோடு தமிழ் நாட்டார் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். அதன் காரணமாக அந்நாட்டு மொழிகளிலிருந்து தமிழுக்கு ஒரு சில சொற்கள் வந்து சேர்ந்தன. Ionia என்ற சொல்லிலிருந்து 'யவனர்' என்றும், Aura என்ற சொல்லிலிருந்து

'ஓரை' என்றும் வழங்குதல் காண்க. சீறிய மொழியிலுள்ள Sliva என்னுஞ் சொல் 'சிலுவை' என்றும் Metran என்றும் சொல் 'மேற்றிராணியார்' என்றும் வரும்.

இஸ்லாமிய அரசர் இந்தியாவை ஆண்ட காலந் தொடக்கம் பல உருது, இந்துஸ்தானிச் சொற்கள் தமிழில் வந்து சேர்ந்தன. சலாம், குஷி, பகுத், அச்சா, சபாஷ், ஜோர், பவே, ஜில்லா, முன்சீப், தாசில்தார், சமீன்தார், மிராசுதார், ஜோடி, வத்தா, வங்களா முதலிய பல சொற்கள் தமிழ் மக்கள் வாயில் வந்து உலவுகின்றன.

போர்த்துக்கேயர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த பொழுது பல போர்த்துக்கேய மொழிச் சொற்கள் தமிழில் வந்து ஏறின. அலுமாரி, கதிரை, மேசை, அலவாங்கு, கொய்யா முதலியவை இப்படியே வந்தேறிய சொற்களாம்.

இவர்களுக்குப் பின் வந்த ஒல்லாந்தரது மொழிச் சொற்கள் சிலவும் தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்தன. தோம்பு, இறசால் முதலியன இதற்கு உதாரணங்களாகும். நிலமளக்கும் உத்தியோகத்தரை 'உலாந்தா' என அழைப்பர். 'உலாந்தா என்பது Hollander என்னும் பெயரின் தமிழருவம். அக் காலத்திலே நிலமளக்குங் கோலை உலாந்தாக் கோல் என்று அழைத்தனர். இப்போ உலாந்தாக் கோல் இல்லாவிட்டாலும் நிலமளப்போரை 'உலாந்தர்' என அழைத்தல் மரபாகிவிட்டது.

ஆங்கிலேயர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்ததும் ஆங்கிலச் சொற்கள் எத்தனையோ தமிழில் வந்து சேர்ந்தன. படியாதவர்கள் கூட ஆங்கிலச் சொற்களைத் தங்கள் பேச்சுக்கிடையில் கலந்து பேசுதல் கௌரவம் எனக் கொண்டனர். புது முறையாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட எந்திரம் முதலியவற்றிற்குத் தமிழ்ச் சொற்கள் அமைத்துக் கொள்வது கடினம். அதனோடு நேரக்கேடுமாம். அக்காரணத்தால் அவற்றை ஆங்கிலப் பெயர் கொண்டே அழைத்தனர். இறயில், மோட்டக்கார், லொறி, வஸ், சைக்கிள், இஞ்சின், தாங்கி, மிசின், மில் முதலியவை இதற்கு எடுத்துக் காட்டுக்கள். இன்னும் பென்சன், பென்சில், பேனை, றப்பர், கேயாப்பின், கிளாசு, கோடு, றோட்டு, ஏசண்டர், அப்புக்காத்நர், பிறக்கிறாசி, ஓவசியர், நொத்தாரிசு, கிளாக்கர், இறயித்தார், டாக்குத்தர், ஓடலி, சாய்ப்பு கோறண மேந்து, சக்கடத்தார், இஞ்சிப்பத்தர், கூப்பன், பொலிசு, சாசன் முதலியவை சிறுச்சிறு மாற்றங்களோடு தமிழ் மக்கள் வழங்கும் ஆங்கிலச் சொற்களாகும்.

இதுகாறும் பிற மொழிகளிலிருந்து தமிழிலே வந்துவழங்கும் சொற்களைப் பற்றிச் சிறிது பேசினோம். இனித் தமிழ் மொழியிலிருந்து பிறநாட்டு மொழிகளுக்குப் போய் வழங்கும் சொற்களை ஒரு சிறிது நோக்குவோம்.

பண்டைக் காலத்தில் தமிழர் மேல் நாட்டாரோடு வணிகத் தொடர்பு வைத்திருந்தனர். விவிலிய காலத்தில் மேல்நாட்டார் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து இங்குள்ள பொருட்களைக் கொண்டு சென்று வணிகஞ் செய்து வந்தனர். இச்செய்தி பாளி மொழியிலுள்ள பல்வேறு ஜாதகத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் சில தமிழ்ச் சொற்கள் எபிதேய மொழியில் சென்று வழங்கின. இதனை நாம் விவிலிய நூலிலேயே காணலாம். இது கி.மு. 1000 ஆண்டு அளவில் என்பர். மயிலைக் குறிக்கும் 'தோகை' என்னும் தமிழ்ச் சொல் 'துகி' அல்லது 'தூகி' எனவும் வழங்கிற்று. அக்காலத்துத் தலைசிறந்த வணிகர்களாகிய பிளீசியர் மூலம் இச்சொல் எபிரேயத்திற்குப் போயது என்பர். அல்கும் என்னும் நறுமணமுள்ள மரக்கட்டையைக் குறிக்கும் சொல் தமிழிலுள்ள 'அகில்' என்னுஞ் சொல்லின் திரிபேயாம்.

இன்னும் அரிசி, என்னும் தமிழ்ச் சொல் கிரேக்க மொழியில் 'ஒறுசா' என்றும் 'கறுவா' என்னும் சொல் 'கார்ப்பியன்' என்றும் அம்மொழியில் வழங்குகின்றது. 'கறுவா' என்னும் இச்சொல் அராபிய வணிகர் மூலம் மேல் நாடுகளுக்குச் சென்றது போலும். ஏனெனில் இதனை அராபிய மொழியில் 'கர்வேட்' என்பர். பழைய துருக்க மொழியில் தலையாரியைக் 'கான்' எனக் குறித்தனர். இப்பொழுது Khan என்பர். இச்சொல் அரசனைக் குறிக்கும் 'கோன்' என்னும் தனிச்சொல்லின் திரிபேயாம்.

சீன, யப்பானிய மொழிகளிலுள்ள சில சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்கள் சிலவற்றின் உருவங்களினைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றன. அதனால் குறிப்பிட்ட இச்சொற்களுக்கும் தமிழ்ச் சொற்களுக்கும் ஏதும் தொடர்புண்டோ என ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் ஐயுறுவர். ங்ஷா என்னும் சீனச் சொல் கண்ணைக் குறிக்கும். TSO 'செய்' என்னும் பொருள்படும். Mck என்பது இளமையைக் குறிக்கும். தமையனைக் குறிக்கும் Aka என்னுஞ் சீனச் சொல்லுக்கும் தமிழிலுள்ள அக்கா என்னுஞ் சொல்லிற்கும், தொடர்புண்டோ தெரியவில்லை. தமிழிற் 'கட்டு' என்னும் வினைச் சொல்லைச் சீனத்தில் Kit என்பர். அரி, இரி, ஒரி, உரி என்னும் யப்பானியச் சொற்கள் இருத்தலைக் குறிக்கும். 'இரு' என்னும்

வினையடியிலிருந்து பிறந்த சொற்களோ தெரியவில்லை. Kuro 'கறுப்பு' என்னும் பொருளைக் குறிக்கும். இச்சொல் கறுப்பினைக் குறிக்கும் 'கரு' என்னும் தமிழ்ச் சொல்லுடன் தொடர்புடையதோ தெரியவில்லை. Baru அல்லது Haru என்றால் யப்பானிய மொழியில் பரப்புதல் என்னும் பொருளைத் தரும். இது பர என்னும் வினையடியிலிருந்து தோன்றியதோ என ஐயுறுவர்.

மேலும், போர்த்துக்கேயர் தமிழ் நாட்டில் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்த காலத்தில் பல தமிழ்ச் சொற்கள் போர்த்துக்கேய மொழியில் சென்று ஏறியிருக்கின்றன. வெற்றிலை என்னுந் தமிழ்ச் சொல் Deira என்றும் Delle என்றும் அம்மொழியில் வழங்கும். தமிழ்ச் சொல்லாகிய 'காக' என்பது Caixo என்றும் கயிறு என்பது Cairo என்னும், 'சர்க்கரை' என்பது Jaggery என்றும் போர்த்துக்கேய மொழியில் வழங்குகின்றன.

ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் தமிழ்ச் சொற்கள் சிலவற்றைச் சிறிது கவனிப்போம். 'அணைக்கட்டு' என்பது Anicut எனவும், வெற்றிலை என்பது போர்த்துக்கேய Betle என்னும் சொல்லுக் கூடாகச் சென்று Betel எனவும், 'சுருட்டு' என்பது Cheroot எனவும் வழங்கும். மேலும், அடைக்காய் என்பது Areca என்று ஆங்கிலத்தில் Arecanut என்ற சொல்லை நோக்குக. 'காக' என்னும் சொல் போர்த்துக்கேய மொழியில் வழங்கும் Caixe என்னும் சொல்லுக் கூடாகச் சென்று Cash என்று வழங்கும். அன்றியும் 'கட்டுமரம்' என்பது Catamaran ஆகவும் 'கயிறு' என்பது போர்த்துக்கேய Cairo என்பதனுடாகச் சென்று Coir ஆகவும், கொப்பரை Copra ஆகவும், 'கறி' என்பது Curry ஆகவும் வழங்கும். அப்பு என்னும் வினையடியாகப் பிறந்த அப்பம் என்னும் தமிழ்ச் சொல் ஆங்கிலத்தின் Hopper என நிற்கும். 'மிளகு தண்ணீர்' Mulligatawny என்றும், 'பையன்' Peon என்றும், 'பானையக்காரன்' Poligar, என்றும், 'தேக்கு' Teak என்றும் 'பலகனி' என்பது Balcony என்றும் திரிந்து ஆங்கிலத்தில் வழங்கும்.

இது காறும் சொற்களைப் பற்றி ஒரு சிறிது சொன்னோம். இனி வசன அமைப்பைப் பற்றியும் சிறிது பேசுவோம். தமிழ் சங்கத மொழிதொடர்பு கொண்டிருந்த காலத்தில் அம்மொழியின் உரைநடை முறையும், இலக்கண அமைதியும் ஓரளவில் தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்தன. அதுபோலவே ஆங்கில மொழியின் உரைநடை மரபும் ஓரளவிற்குத் தமிழ் மொழியில் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றன. அம்மொழி தமிழோடு நெருங்கிய தொடர்பு

கொண்டிருந்தமையால் அம்மொழியில் வழங்கிவரும் கற்பனைகளும் அகவுருவங்களும் படிப்படியாய்த் தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்தன. ஆங்கிலத்தில் 'I have done well in the Examination' என்பதன் நேரடியான மொழி பெயர்ப்பாக "நான் சோதனையில் நல்லாய்ச் செய்திருக்கின்றேன்" என்பர். இதனைத் தமிழ் மரபின்படி சொல்ல வேண்டுமேயானால் "நான் சோதனையில் நல்லாய் எழுதினேன்" என்றே சொல்லுதல் வேண்டும். இம்மரபின்படியே வீணை மீட்டுதலை 'வீணை விளையாடுதல்' என்று சொல்வர். Under the Chairmanship என்னும் ஆங்கிலச் சொற்றொடரைப் பின்பற்றித், 'தலைமையில்' என்று சொல்ல வேண்டியதைத் 'தலைமையின் கீழ்' என்பர். இதே போல் 'நித்திரை கொண்டேன்' என்று சொல்ல வேண்டியதை, ஆங்கிலத்தில் I went to sleep என்ற சொற்றொடரை நேரே மொழி பெயர்த்து, "நான் நித்திரைக்குப் போனேன்" என்பர். இவ்வகையான நேர் மொழி பெயர்ப்பு 'Vocal' என்பதை 'வாய்ப்பாட்டு' என்று சொல்வதிலும் காண்க. இவ்வகையான ஆங்கிலத் தமிழ் வழக்கு, ஆங்கிலம் படித்த தமிழர் பேச்சு வழக்கிலும் இக்காலத்து உரைநடை இலக்கியங்களிலும் மிகுதியாகக் காணலாம்.

ஆங்கிலத் தொடர்பினால், உரைநடை வரையும் பொழுது நிறுத்தக் குறியீடுகள் இட்டு எழுதும் வழக்கமும், பந்தி பிரித்து எழுதும் வழக்கமும், வசனங்களைச் சிறிதாகவும் தெளிவாகவும் எழுதும் பழக்கமும் தமிழில் வந்து சேர்ந்தன என்று கூறலாம்.

நிற்க, பண்டைத்தமிழறிஞர் இலக்கியங்களில் உரைநடையை மிகுதியாகக் கையாளவில்லை. உரைநடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுட்களையும், உரையாசிரியர் எழுதிய உரைகளையுந் தவிர வேறிடங்களில் உரைநடை இடம் பெறவில்லை. ஐரோப்பியர் தமிழ் நாட்டுடன் தொடர்பு பூண்டதன் பின்னரே தமிழ் உரைநடை வளர்ந்தது எனக் கூறுதல் மிகையாகாது.

இலக்கிய உரைநடை, பத்திரிகை உரைநடை ஆகிய இரண்டும் இக்காலத்தில் தமிழுக்குப் பெரிதும் ஆக்கம் கொடுத்தன; கொடுக்கின்றன. இலக்கிய வகைகளில் உரைநடை இலக்கியம் இன்று பெரிய நிலையை வகிக்கின்றது. நாவல், சிறுகதை, கட்டுரை, இலக்கியம், ஓரங்கநாடகங்கள் ஆகிய இவையாவும் மேல் நாட்டார் தொடர்பால் தமிழுக்கு வந்தவை. இவற்றை விட

இக்காலத்து வெளிவரும் தமிழ் நூல்கள் பல ஆங்கில நூல்களையும் பிற நூல்களையும் தழுவி எழுதப்படுகின்றன. இன்னும் தமிழ் மொழியின் சிறப்புக்களையும் தனிப் பண்பையும் இன்று நாம் அறிய ஏதுவாக இருந்தது மேல் நாட்டு ஆராய்ச்சி முறையே என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. இரண்டு மொழிகளுக்கிடையில் தொடர்பேற்படும் போது கருத்துக்கள் பரிமாறப்படும். அவ்வாறு பரிமாறல் ஏற்படும் போது நாம் அம்மொழியில் சிறப்பானவற்றையே எடுத்துத் தமிழினை மேலும் சிறப்புறச் செய்தல் வேண்டும்.

பிற நாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்.

இறவாத புகழுடைய புது நூல்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்.

வாழ்க தமிழ் மொழி

வாழ்க நற்றமிழ்

பேராசிரியர் க. கணபதிய்யிள்ளை

4.09 பண்பாடு

சீலம், திருந்திய உணர்ச்சி, ஆசாரம், கல்வி, கலை இவையெல்லாம் கூடி பண்பாடு என்பது உண்டாகும். பண்பட்ட மனிதனுக்கும் பண்படாத பிராகிருத மனிதனுக்குமுள்ள வித்தியாசம் பண்பட்ட வயலுக்கும் பண்படாத காட்டு நிலத்திற்குமுள்ள பேதத்தைப்போல்.

பண்பாடு இரு வழியில் அடைகிறோம். தனி மனிதனாகத் திருத்தப்பட்டு அடைவது ஒரு வழி. மற்றொன்று, சமூகத்தில் பரம்பரையாகப் பரவி நிற்கும் பண்பாட்டின் பயனாகத் தனிப் பிரயத்தனமின்றி அனைவரும் அடையும் பண்பாடு.

கொஞ்ச காலமாகத்தான் நாம் நம்முடைய சமூகப் பண்பாட்டைப்பற்றிச் சிந்தித்தும் பேசியும் வருகிறோம். ஒருவனிடத்திலே ஏதாவது ஒரு பொருள் ஏராளமாயிருக்குமானால், அதைப்பற்றி அவனுக்கு நினைவே இராது. நம்மிடம் இல்லாத பொருளைப்பற்றித்தான் நாம் அதிகமாகப் பேசுவோம்.

நமக்கு ஏதேனும் நோய் வந்தால்தான், நம் உடலில் ஓடும் இரத்தத்தைப்பற்றி எண்ணுகிறோம். இதயத்தைப் பற்றி எண்ணுகிறோம், வயிற்றைப்பற்றி எண்ணுகிறோம். வயிற்றிலே கெடுதல் செய்யும் பண்டத்தைத் தின்ற பிறகுதான், வயிறு இருப்பது தெரியவருகிறது. பண்பாட்டின் விஷயமும் இப்படித்தான். பண்பாடென்பது இந்திய மக்களிடையே தொன்றுதொட்டு வந்த ஒரு செல்வம். இப்படி ஒரு செல்வம் நமக்கிருப்பதையே நாம் உணரவில்லை. அயலார் வந்து சொன்ன பிறகுதான் இதை நாம் அறிந்தோம்.

வதந்திகள் இக்காலத்திலே எப்படிப் பரவுகின்றனவோ அப்படியே, எண்ணங்களும் கருத்துக்களும் உலகத்தில் பல்லாண்டுகளாகப் பரவி வந்திருக்கின்றன. இந்தியப் பண்பாடுதான் ஐரோப்பா முழுவதும் சென்று பரவியிருக்கின்றது. நம்மிடமுள்ள அருந்தனத்திலே நமக்கென்று சிறிதும் வைத்துக் கொள்ளாமல் முழுவதையும் பிறருக்குக் கொடுத்து விடுதலும் முடியும் அல்லவா? பசுக்களும், குதிரைகளும் அயல்நாடுகளுக்கு ஓடிவிட்டு, கொட்டிலும் லாயமும் தான் மிஞ்சியிருக்கின்றன என்று சொல்ல வேண்டிய நிலைமையில் நாம் இருக்கிறோம். “ஒரு காலத்தில் இங்கே பசுக்களும், குதிரைகளும் இருந்தனவே” என்று சொல்லிக்கொள்வது போதுமா? அரசியல் மாறுதல்களும், அராஜகமும், ஒரு தேசத்திலுள்ள பண்டைப் பண்பாட்டை அழித்துவிடலாம். ஆனால், கலகங்கள் ஒருபுறமிருக்க, மக்களின் அசட்டையும் பண்பாடு கெடுவதற்கு ஒரு பெருங்காரணம். கலகங்களைப்பற்றிச் சரித்திரங்களிலே படித்தறியலாம். அசட்டை செய்ததைப்பற்றி நாம் நம்மையே, அதாவது நம்முடைய மனத்தையே, ஆராய்ந்து கொள்ள வேண்டும். சில காலமாக நாம் நம்முடைய பண்பாட்டை அசட்டை செய்து விட்டோம். நமது பண்பாடு முறையாக வளர்ந்து வருவது தடைப்பட்டு விட்டது. இதைக் குறித்து இனி வருந்திப் பயனில்லை. நம்மிடம் இப்போதும் வேண்டிய மனத்திண்மையிருக்கிறது. மனிதனின் உடற்கூற்றைப் பொறுத்த வரையிலே, வேதங்களையும், உபநிஷதங்களையும் கீதையையும் செய்தோருடைய மூளைச்சிறப்பை நாமும் பெற்றுத்தான் இருக்கிறோம். இதை இழந்து விடமுடியாது. இது தேக தருமம். பண்டை முன்னோர்களுடைய திறமை நம்மிடத்திலும் பொருந்தியிருக்கிறது. அரசியல் ஆதிக்கமும் அடிமைத்தனமும் அவமானமும் எப்படித்தான் இருக்கட்டும்.

இருந்தாலும் நாம் சிறிது முயன்றால் நமது பண்பாட்டை மீண்டும் பெற்றுவிடலாம். பெற்றுவிட்டால், உலக முழுதும் நம்முடைய தலைமையையே எதிர்நோக்கியிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சமூகப் பண்பாடு என்பது, வழி வழியாக வரும் சமுதாயத் தனமாகும். நம்முடைய சமுதாயப்பண்பாடு முழுவதுமே பயனற்ற தென்றும், அதனாலேயே நாம் தாழ்ந்த நிலைக்கு வந்துவிட்டோமென்றும் சிலர் நினைக்கிறார்கள். நமது சமுதாயச் செல்வம் சிறந்ததே. அது சிறந்ததோ, இழிந்ததோ, அதைவிட்டு அந்நிய நாட்டுப் பண்பாட்டை பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. பெற முயன்றால் நம் வாழ்க்கையே வீணாவதுதான் பலன்.

மரத்தை ஏதோ ஓர் இடத்தில் நட்புவிடுகிறோம். அந்த இடத்திலிருந்தே அது செழித்தோங்கப் பார்க்கிறது. மண்ணிலிருந்து கிடைக்கக்கூடியது அவ்வளவையும் அது எடுத்துக்கொள்கிறது. அதேபோல நாம் தோன்றியுள்ள சமுதாயத்தின் அருந்தனத்தை நன்றாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். நம்மைச் சுற்றியுள்ள ஆசாரக் கட்டுப்பாடுகளைக்கண்டு முன்னேற்றத்துக்கு வழியேயில்லை என்று எண்ணி விடுதல் கூடாது.

பௌதிக சாஸ்திர விஞ்ஞானிகளைப்பாருங்கள். பிரகிருதியிலுள்ள பல நியதிகளைக் கண்டார்கள். அவைகளை நினைத்தபடி மாற்றிக்கொள்ள முடியுமா? முடியாது. புதிதாகக் கடுகளவு பிரகிருதிப் பொருளையாவது சக்தியையாவது உண்டுபண்ண முடியாது. இதை விஞ்ஞானிகள் கண்டார்கள். இதனால் பெற்ற பயன் என்ன? நம்மால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. உலகத்திலே எல்லாம் நிலையாக அமைந்துவிட்டது என்று விஞ்ஞானிகள் கையைக் கட்டிக்கொண்டு பேசாமல் இருந்துவிட்டார்களா? இல்லை. எவ்வளவோ அரிய காரியங்களைச் சாதித்துவிட்டார்கள். தங்களைச் சூழ்ந்துள்ள வரையறைகளையும், கட்டுப்பாடுகளையும் உணர்ந்தார்கள். அதன் பயனாக இயற்கை நியதிகளுக்கு மாறுபட்டதென்று தோன்றக்கூடிய பொருள்களான நீராவி யந்திரம், ஆகாய விமானம் முதலியவற்றைக் கண்டுபிடித்தார்கள். நிலையான இயற்கை நியதிகள் என்ன, அவற்றின் கட்டுப்பாடுகள் என்ன என்பது முழுவதையும் திட்டமாக உணர்ந்தால்தான், இந்தக் கட்டுப்பாடுகளைக் கடப்பதற்கான வழியையும் தெரிந்துகொள்ள முடியும். உண்மையில் நாம் பிரகிருதிகளின் கட்டுப்பாடுகளை மீறவில்லை. மீறவும் முடியாது; அவற்றோடு

ஒத்தே உழைக்கிறோம். இதேபோல, நமது சமுதாயச் செல்வத்தை உணர்ந்துகொள்ள முயன்றோமானால், விஞ்ஞான அறிவினால் கண்ட மேற்சொன்ன பொருள்களைப்போல, சமுதாய வாழ்விலும் எவ்வளவோ அருமையான காரியங்களைச் செய்துவிடலாம். புறத்திலே உள்ள பொருள்கள் விஷயத்திலே எப்படியோ அப்படியே தான் பண்பாட்டின் விஷயத்திலும். பண்பாடு வளர்வதற்கான நியதிகள் என்ன என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். பண்பாடு ஏன் அமைந்தது எப்படி வளர்ந்தது, இனி எப்படி வளரும் என்பதை அறியவேண்டும். பிறகு நம்முடைய சீர்திருத்தப் பணியைச் செய்யத் தொடங்கலாம். நம்முடைய கடமை இதுவேயாகும்; இதை உறுதியோடு செய்யத் தொடங்க வேண்டும்.

பொதுப்படப் பேசுவதைவிட்டுக் காரியமாம்சமாகக் கவனிப்போம். பண்பாடு என்பது வீட்டிலே பிறக்க வேண்டும்; பிறகு சுற்றத்தார் நண்பர்களிடையிலும், நமது குலத்திலும், பின் நமது ஊரிலும் பரவி விரியலாம்; ஆனால், அதன் பிறப்பிடம் வீடேயாகும். சுத்தம், சுகாதாரம் என்பவற்றைப் பாருங்கள். முதலாவது நம் வீட்டையே கவனியுங்கள்., எங்கும் அலங்கோலந்தான். பென்சில் வேண்டும். வைத்த இடத்தில் இருக்கிறதா? இல்லை, பேனா வேண்டும். அதுவும் அப்படியே. எல்லாம் அலங்கோலந்தான். சுகாதாரமா? வீட்டின் முன்பக்கம், ஏதோ பழைய சமூக வழக்கத்தை யொட்டிச் சுத்தமாகவும் அழகாகவும் இருக்கிறது. உள்ளேபோய்ப் பாருங்கள். சுத்தமும் இல்லை; அழகும் இல்லை. இந்த நிலைமையை நாம் திருத்த வேண்டும். பண்பாடு என்றால் எல்லாம் அதிலே அடங்கி விடுகிறது; நம்முடைய தினசரிப் பழக்கங்கள், அபிப்பிராயங்கள், லட்சியங்கள் ஆகிய எல்லாம்.

சுத்தமாயிருத்தல் என்பதும் பண்பாட்டைச் சேர்ந்ததுதான். நாம் குளிப்பதில் ஒன்றும் குறைவில்லை; ஆற்றிலும் குளத்திலும் சம்பிரதாயமாக முழுக்கிறோம். ஆனால் தகுந்த முறையிலே இக் காலத்து வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற முறையிலே குளிக்க நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். தண்ணீரை ஏராளமாய் உபயோகிக்கிறோம்; எங்கு பார்த்தாலும் வீட்டில் சிந்துகிறோம். 'தமிழர் நாகரிகத்திலே தண்ணீருக்கு அதிக இடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதைச் சிறிது குறைக்கக் கற்றுக் கொள்வார்களானால் நல்லது' என்று பாரதியார் ஒரு சமயம்

சொன்னார். ஏராளமாகத் தண்ணீரை நாம் பழங்குவதி லொன்றும் குறைவில்லை; அதைச் சரியானபடி உபயோகிப்பதைத்தான் காணோம்.

குழந்தைகளுக்கு நன்னடத்தையும் உள்ளப் பண்பாடும் அமையத்தக்கவாறு நாம் ஒழுக்க வேண்டும். ஒரு பூனையைப் பாருங்கள். பூனைக்குட்டி பிறந்து ஆறு மாதங்கூட ஆகியிருக்காது; ஆயினும் அதற்குள், தன் வாழ்க்கையைப்பற்றியதெல்லாம் அது அறிந்துகொண்டு, தன் தாயைப்போலவே நடக்க ஆரம்பிக்கிறது. நாய்க்குட்டியும் அப்படியேதான். மனிதனுக்கு இருபது வயதுவரையில் அவனுடைய தாய் தந்தையர் அவனைக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. வாழ்க்கையில் வேண்டிய பல்வேறு அம்சங்களைப் பெற்றோரும், உறவினரும், பிறரும் வளர்த்துக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. வளர்ப்பிலே எதிலாவது குறைபாடு ஏற்படுமானால், அதனுடைய பலன் குடும்பத்தையே பாதிக்கிறது. மற்றொரு தலைமுறைக்கும் அக்குறைபாடு அமைந்துவிடுகிறது. இந்தியாவின் சமுதாயப் பரம்பரையான பண்பாட்டுச் செல்வத்தை விருத்தி செய்ய வேண்டுமானால், நமது குடும்ப வாழ்க்கையை அபிவிருத்திசெய்து, அதன் மூலமாக அடுத்த தலைமுறையிலே இன்னும் மேலானதொரு சமுதாயத்தை உண்டாக்க முயல் வேண்டும். சுத்தமாய் இருத்தலும், வீட்டில் ஒழுங்கும் பார்க்கச்சாமானியமாகத் தோன்றுகின்றன. (இவைகளை நமக்குப்பின் இருக்கக்கூடிய குடும்பப் பண்பாட்டிலே அமைந்திருக்கும்படி செய்யவேண்டும்). ஆனால் ஒழுங்கு என்பதும் சுத்தமென்பதும் அற்பமான காரியங்களல்ல.

அதிகமாகச் சத்தம் போட்டுப் பேசியே நாம் பழகிவிட்டோம். இருவர் பேசிக்கொண்டிருந்தால் அவர்களுக்குள் ஒருவர் பேசுவது மற்றவருக்குக் கேட்கக்கூடிய அளவு உரத்துப் பேசினால் போதுமே. அதை விட உரத்துப் பேசுவானேன்? பேச்செல்லாம் ரகசியமாயிருக்க வேண்டுமென்பது கருத்தல்ல. மற்றவர்களும் கேட்கவேண்டுமானால், அருகிலேவந்து கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியதுதான். அளவுக்கு மிஞ்சிய கூச்சல் கூடாது என்பதற்காகவே இதைச் சொல்கிறேன். வீட்டிலும் பிற இடங்களிலும் இரண்டு மூன்று பேர்சேர்ந்து கூச்சல்போட்டுப் பேசுவது கேட்க அருவருப்பைத் தருகிறது. இந்த விஷயமும்

நமது சமுதாயப் பண்பாட்டைச் சேர்ந்ததாகும். சிறிது சிறிதாக இவற்றையெல்லாம் திருத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

வீட்டிலே நாம் பேசும் பாஷையைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. இப்போது நாம் வீட்டிலே என்ன பாஷை பேசுகிறோம்? தமிழ் என்று பதில் சொல்லலாம். நான் அதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. பல மொழிகளும் சேர்ந்த ஒரு கலப்பு மொழியைத்தான் நாம் பேசுகிறோம். இதுமிக்க அருவருப்பைத் தருகிறது. பண்டைக் காலத்திலே புத்தகங்களும் இல்லை, அச்சுக்கூடங்களும் இல்லை. இராமாயணம், பாரதம், உபநிஷதங்கள் முதலிய காவியங்களில் பிரதிகளும், சாஸ்திரங்களின் பிரதிகளும் மிகவும் அபூர்வம். மகாராஜாவாக இருந்தால்தான் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு ஒரு இராமாயணப் பிரதியோ, பாரதப் பிரதியோ சம்பாதிக்க முடியும். அதுவும் கிடைத்தற்கரிய ஓர் அருந்தனமாக இருக்கும். அக்காலத்தில் கல்வியெல்லாம் வாய்மொழியாகவே போதிக்கப்பட்டது. எட்டுச் சுவடிகளும் குறைவு. அவற்றைப் படித்தோரும் மிகச் சிலரேயாவர். அவர்கள் ஒவ்வொரு தடவைபாடம் சொல்லும்பொழுதும், இரவலாகப் பெற்று வந்த எட்டுச்சுவடியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு புரட்ட முடியாதல்லவா? ஆகவே, அவர்கள் படித்தவற்றை மனப்பாடம் செய்யவேண்டியிருந்தது. இதற்கேற்ற முறையிலே நூல்கள் யாவும் எதுகையும் மோனையும் பொருந்திய பாட்டாகவே இருந்தன. வைத்திய புத்தகங்களும், கணிதநூல்களும் எல்லாம் பாட்டாகவே இருந்தன. சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி. இவற்றைப்பற்றிக் கூடவா பாட்டு என்று கேட்கத்தோன்றும். அக்காலத்தில் அச்சுப் பிரதிகள் கிடையாதென்பது நினைவிருக்க வேண்டும்.

நூல்களிலுள்ள பொருள் மனதிலே தங்க வேண்டுமானால் பாட்டாயிருந்தால்தான் எனிது. வசனம் மனதிலே நிற்காது. இன்று அச்சுக்கூடம் ஏற்பட்டுவிட்டபடியினாலே எழுதுவ தெல்லாம் வசனமாகவே யிருக்கிறது. ஆனால் பழைய காலத்திலே, எல்லாம் பாட்டாய்த்தான் இருக்கவேண்டியிருந்தது. செய்யுள் முறை இதனால் வளர்ந்தோங்கிற்று. பின்னால் அது வளரவில்லை. நாம் அதை வளர்க்கவில்லை. ஆனால் இன்று என்ன செய்கிறோம்? எழுதும்போது வழக்குத் தமிழை விட்டுவிட்டுப் பழைய செய்யுள் பாஷையில் எழுதப் பார்க்கிறோம். பேசும் பொழுதோ, தேவையில்லாதபோதும் கூட ஆங்கிலச் சொற்களை உபயோகிக்கிறோம். தாய் மொழியிலே அன்னிய மொழிச்

சொற்களைக் கலந்து பேசுகிற ஆபாச வழக்கம் நகரங்களில் மட்டும் இருப்பதோடன்றி, நாட்டுப்புறத்திலும் பரவிவிட்டது. தமிழோ தெலுங்கோ, ஹிந்தியோ, ஆங்கிலமோ எது வேண்டுமானாலும் நாம் பேசலாம். ஆங்கிலப் பெயர்ச் சொற்களையும் தமிழ் வினைச் சொற்களையும் சேர்த்துப் பேசுகிற விகாரமான பேச்சு கூடவே கூடாது. “பண்ணு” என்ற ஒரு சொல்லைக் கண்டு பிடித்து விட்டோம். ரிப்பேர் பண்ணு, வாக் பண்ணு, சிங் பண்ணு, ஸிப் பண்ணிக் குடியுங்கள், ஹூட்வாட்டர் வேணுமா, இப்படி எத்தனையோ. சிறிதுமனம் வைத்தால் இந்தப் பழக்கத்தைப் போக்கிக் கொள்ளலாம். உடனே போக்கிவிட முடியாது. சிறிது சிறிதாகப் போக்கிவிடலாம். ஒருவர் இக்காலத்தில் முற்றிலும் சரியான தமிழிலேயே பேசுவாரானால் அவரைப் பயித்தியக்கார ரென்று கருதிவிடுவார்கள். ஆனால் தமிழோடு இரண்டொரு ஆங்கிலச் சொற்களைக் கலந்துகொண்டால், இப்படிக்கருதமாட்டார்கள்! நாம் கொஞ்சம் முயன்று, பேச்சில் தமிழைக் கையாள் வேண்டும். ஆனால் இதிலே தவறான பிடிவாதம் கூடாது. நம்மிடையே ஒரு புதிய கருத்தோ, பொருளோ, வழங்குமானால் அதற்கு அன்னியமொழிப் பெயர் கொடுத்து வழங்குவதில் எவ்விதத் தவறுமில்லை. தேவையில்லாமல் ஆங்கிலச் சொற்களைப் போட்டுத் திணித்து, நம்முடைய பேச்சைப் பாழ்பண்ணக்கூடாது என்றுதான் நான் சொல்லுகிறேன். நாம் கெட்டாலும், நம்முடைய குழந்தைகளாவது சுத்தமான அழகிய பேச்சுத் தமிழைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அன்னிய மொழியைச் சிறிதளவு பயின்ற காரணமாக, இயல்பாகவே சரியாய்ப் பேச வருகின்ற நம்முடைய சொந்த மொழியையும், அதன் இலக்கணத்தையும் விட்டுவிட்டுத் தவறான சொற்களையும் கையாண்டு, அன்னிய மொழியிலே பேசிக்கொள்வது எளிதென்று எண்ணுகிறோமே, சரியன்று.

இந்தியா முழுவதும் ஒன்றாக வேண்டுமானால், கன்னியாகுமரியிலிருந்து இமயமலைவரையில் எங்கே போனாலும் நாம் சொல்லுவதை மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், நாட்டின் பொது மொழியையும் நாம் தெரிந்திருக்க வேண்டும். பாரதநாட்டின் பொதுமொழி ஹிந்துஸ்தானி. இந்தியாவிலே பண்பட்ட மனிதன் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்பினால் ஹிந்துஸ்தானி அவசியம் தெரியவேண்டும். காசிக்குப் போனால், தமிழில் பேசினாலும்,

ஆங்கிலத்தில் பேசினாலும் அங்கே நம்மை நாகரிகமான வர்களென்று கருதமாட்டார்கள். நாட்டின் பொது மொழியாகிய ஹிந்துஸ் தானியை அறிந்தாலொழிய நம்மை விரிந்த நோக்கமில்லாதவனென்றே எண்ணிவிடுவார்கள். இதை நான் சொன்னால் ஒப்புக்கொள்ளாதவர்கள், இப்போது ஆயிரக்கணக்காக ராணுவத்தில் சேர்ந்து தேசம் சுற்றி வந்த நம் வாலிபர்களைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஆங்கிலம் அறியவேண்டியதும் இன்றியமையாதது. அன்றியும், பண்பட்ட ஹிந்துவுக்கு ஓரளவு சமஸ்கிருத மொழிப் பயிற்சியும் முகம்மதியருக்குப் பாரசீக மொழிப் பயிற்சியும் இருத்தல் வேண்டும். இவ்வளவும் தெரிந்திருந்தால் தான் ஒருவர் முழு நாகரிகம் பெற்றவராவார். இந்த யுத்தம் முடிந்தவுடனே உலகமெங்கும் இங்கிலாந்தின் ஆதிக்கமும் அமெரிக்காவின் ஆதிக்கமும் மிகவும் பெருகும். எந்த நாட்டினராயினும் ஆங்கில மொழியிலே காரியம் நடத்துவார்கள். ஆகவே நாம் ஆங்கிலத்தை அவசியம் பயிலத்தான் வேண்டும். பல மொழிகளைக் கற்பது மற்றவர்களுக்குக் கஷ்டமாயிருக்கலாம்; ஆனால் இந்தியர்களாகிய நமக்கு இது மிகவும் எளியது. நம்மில் சிலர் ஆங்கிலேயரைவிட அழகாக ஆங்கிலம் பேசுகிறார்கள். இது நமக்குள்ள தனிச் சிறப்பு. இதனாலே நாம் மற்றவர்களைவிட உயர்ந்தவர்கள் என்ற அர்த்தமில்லை. பாஷைகள் கற்பது நமக்குச் சுலபம்.

நமது இசையானது வித்துவான்களிடமும் பாகவதர்களிடமும் மட்டுமே வழங்கும்படியாக விட்டுவிடக்கூடாது. இசையை வளர்த்து, குடும்ப வாழ்க்கையிலும் அது இடம் பெற்றிருக்கும்படி செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் அரை மணி நேரமாவது இசைக்கென்று ஒதுக்கிவைக்க வேண்டும். பெற்றோருடன் குழந்தைகளும் சேர்ந்து பாட வேண்டும். வீட்டிலே வழங்கும் இசையில் சங்கீத வித்வான்கள் தலையிட வேண்டியதில்லை. இப்படியே நடனத்தையும், குடும்பக் கலையாக்கிவிட வேண்டும். தாளத்துக்கும் இசைக்கும் ஒத்து உடலின் அங்கங்கள் இயங்குவதற்குச் சமமான உடற்பயிற்சி வேறு எதுவும் கிடையாது. நடனத்திலே சிரமமில்லாமல் உடற்பயிற்சி உண்டாகிறது. வீட்டிலும், வெளியிலும், நாட்டிலும் பொதுவாக மக்கள் அனைவரிடத்திலும், நடனத்தினால் இன்பம் பிறக்கிறது. உயர்தர பரத நாட்டியம் சாமான்ய மக்களால் ஆட முடியாது என்றால், எளிய இன்பமான நடனங்களை வீட்டிலே

பழகிக்கொள்ளலாம். குழந்தைகள் ஆடுவதிலே ஆராய்ச்சியாளர் குற்றங்குறைகளைக் காண முயலக்கூடாது. பெற்றோரும் கூடவேசேர்ந்து நாட்டியத்தில் ஈடுபட்டா லொழிய, நாட்டியத்தில் குழந்தைகளுக்கு உற்சாகம் பிறக்காது. குழந்தைகளுக்கு மட்டுமென்று எதையும் தனியாக ஒதுக்கிவைக்கக் கூடாது. சாஸ்திரோக்தமான உயர்ந்த சங்கீதமும் உயர்ந்த நாட்டியக் கலையும் ஒருபுறம் வளர வேண்டும். ஆனால், வீட்டிலே வழங்கும் சங்கீதமும் வீட்டிலே வழங்கும் ஙாட்டியமும் தனிச் செல்வம். அது சங்கீதத்திலும் ஙாட்டியத்திலும் காணப்படும் உயர்ந்த கலைப்பண்புகளுக்குச் சிறப்பும் உயிரும் தரும்.

எல்லாவற்றையும்விட, பண்பாட்டுக்கு முக்கியமான அங்கம் நல்லொழுக்கம். குடும்பத் தலைவனும் மனைவி மக்களும் ஒருவரோடொருவர் அன்போடு நடந்துகொள்ள வேண்டும். குடும்ப வாழ்க்கையில் அன்புக்குக் குறை ஏற்பட்டால் வேறுஎந்த நலங்கள் இருந்தாலும் விகாரமாகத் தோன்றும். வந்த விருந்தினரை சுந்தோஷமாக உபசரிக்க வேண்டும். விருந்தினரை உபசரிப்பதில் நம்முடைய செளகரியங்களைத் தாராளமாக விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும். அதிதி உபசாரமே பாரத நாட்டின் தனிப் பண்பாடு. எவ்வளவு ஏழையாயிருந்தாலும் விருந்தினரை உபசரித்தல் பாரத நாட்டின் ஆசாரம்.

பேசும் பேச்சு இனிமையாக இருக்க வேண்டும். மற்றவர்களுடைய உணர்ச்சிகளைப் பொருட்படுத்தாமல் நடந்துகொள்ளக் கூடாது. உள்ளத்தில் அன்பு இருந்தால், பேச்சு அந்த அன்பில் தோய்ந்து ஈரத்தோடு தானாக வெளிப்படும் என்று வள்ளுவர் சொல்லியிருப்பது, இனிய பேச்சுக்கு இலக்கணமும், அதை அடையும் வழியுமாகும். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் மனம் போனபடி விட்டுவிடாமல் பேச்சிலும் காரியத்திலும் அடக்கம் இருக்க வேண்டும். எவ்வளவு கல்வியும் செல்வமுமிருந்தாலும், அடக்கம் இல்லாவிடின் பண்பாடென்பது இல்லை. நம்மைவிட வாழ்க்கையில் தாழ்ந்த நிலையிலிருப்பவர்களிடம் பிரியமும் மரியாதையும் காட்ட வேண்டும். பண்பாட்டுக்கு 'வினயம்' என்றே வடமொழியில் பெயர். கடுமையாகப் பேசுவோ நடந்துகொள்ளவோ கூடாது. கடும் பேச்சுப் பேசும் வழக்கமானது, எனக்குப் பண்பாடு இல்லை, நான் திருந்தியவனல்ல என்று உரத்தகுரலில் ஊருக்கே எடுத்துச் சொன்ன மாதிரியாகும். வாழ்க்கையில் நம்மோடு

சமமானவர்களிடம் நம்முடைய நடையும் பாவனையும் கவுரமாக இருக்க வேண்டும். சமநிலத்தில் செல்லும் தேர்போல் நம்முடைய பேச்சு போக வேண்டும். கீழ்த்தரமான பயனற்ற பேச்சுகளில் இறங்கக் கூடாது.

சமூகத்தில் பெரியவர்கள் பழிக்கக்கூடிய காரியங்களை மறைவாகவும் செய்யக்கூடாது. யாரேனும் தவறோ தீங்கோ செய்தால் உண்டாகும் கோபத்தை அடக்கிக்கொள்ள வேண்டும். சாந்தத்தை இழந்து விடக் கூடாது. பொருளையும் சுகத்தையும் கண்டு ஆசை, பொறாமைகளைக் காட்டக் கூடாது. ஏழைகளுக்கு உதவுவது நம்முடைய தேச ஆசாரத்தில் இன்றியமையாதது. எந்த நல்ல காரணத்தைக் கொண்டும் இதை விட்டுவிட்டால், நம்முடைய பண்பாடு மயில் தன் தோகையை இழந்தவாறாகும்.

இவையெல்லாம் நம்முடைய பண்பாட்டின் அங்கங்கள். இவ்வொழுக்கங்களை நாம் காப்பாற்றினால் நமக்கே நன்மை செய்துகொள்வோமென்பதல்லாமல், சமூகப் பண்பாட்டுக்கு உதவினவர்களாகவும் ஆவோம்.

சீலமும் கல்வி கலையறிவும் நல்லுணர்ச்சியும் அழகுபடக் கலந்து நிற்பது பண்பாடு என்றால், அது எல்லாநாட்டினருக்கும் ஒன்றுதானே எனத்தோன்றலாம். அப்படியல்ல. கண்ணும் மூக்கும் முகமும் மற்ற அங்கங்களும் அந்தமாகப் பொருந்தி நிற்பது அழகு என்றாலும், பிராணி உலகத்திலும் மக்கள் உலகத்திலும் எத்தனை வகைவகையான அழகைப் பார்க்கிறோம்? இவ்வாறே பல நாடுகளின் பலவிதப் பண்பாடுகளும். உலகமெல்லாம் ஒன்று என்பது உண்மை. அழகெல்லாம் ஒன்று என்பதும் உண்மை. ஆயினும், வேறுபாடுகளே உலகத்தின் பேரழகு.

ராஜாஜி

4.10 ஓய்வு நேரம்

“எனக்கு ஓய்வு ஏது, இதற்கெல்லாம்-அங்கே நரம்பு முறிய வேலை வாங்குகிறான்-அலுத்துப் படுத்தால் கட்டை போலாகி விடுகிறேன்-நான் போகவில்லை, கூத்து பார்க்க” - என்று கூறும் பாட்டாளி-“நமக்கு ஓய்வு கிடையாது - ஆறு மாதத்துக் கணக்கு இன்னும் எழுதி முடித்தாக வேண்டும் ஒரு வாரத்திலே” என்று கூறும் எழுத்து வேலைக்காரர், நிரம்பியுள்ள சமுதாயத்திலே,

‘ஓய்வு நேரம்’ ஆராயவேண்டிய பிரச்சினையாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. நமது நாட்டிலே சமூக, பொருளாதார அமைப்புகள் மாறிக் கொண்டு வருகின்றன-நல்ல விதமான வளர்ச்சி ஏற்பட்டால், ‘ஓய்வு நேரம்’ உண்மையிலேயே, கவனிக்கப்பட வேண்டிய பிரச்சினையாகிவிடும் - தக்க திட்டங்கள்கூட தீட்ட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிடும். இப்போது முன்னணியிலே இருக்கும் பிரச்சினைகளை எப்படி வாழ்க்கையை நடத்துவது என்பதாகவே, பெரும்பாலான மக்களுக்கு இன்று இருக்கிறது.

எப்போது பார்த்தாலும், ஏதாவது வேலை செய்தபடி இருப்ப வர்களையும் காணலாம் - வேலை ஏதும் செய்யாமல் பொழுதை ஓட்டுபவர்களையும் காணலாம். வேலை ஏதும் செய்யாமலிருப்பவர்கள் எல்லாம் ‘ஓய்வாக இருக்கிறார்கள்’ என்று கூறிவிட்டமுடியாது. வேலை ஏதும் கிடைக்காததால் அப்படி உள்ளவர்களே ஏராளம்.

‘ஓய்வு நேரம்’ - வேலை கிடைத்து அதிலே ஈடுபட்டு, உள்ளவர்களுக்கு வேலை நேரம் போக, மிச்சமிருக்கும் பொழுது வேலை செய்யும் நிலையில் இல்லாதவர்களின் ‘காலம்’ - ஓய்வு அல்ல- அது ஓய்வு அல்ல. வேலை கிடைக்காததால் வேலை செய்யாது இருப்பவர்களுக்குக் கிடைத்திருப்பது ‘ஓய்வு’ அல்ல திகைப்பு. வேலை செய்யும் மனப்பான்மையற்றவர்கள் காலத்தைக் கொலை செய்வது ‘ஓய்வு’ அல்ல - அது சோம்பல். ஆக, யாராவது, ஒரு வேலையும் செய்யாது இருக்கும்போது அவர் ஓய்வாக இருக்கிறார் என்று கூறிவிடுவது கூடாது.

ஓய்வு வேறு, வேலையற்று இருப்பது முற்றிலும் வேறு. காலை முதல் மாலை வரை பாடுபட்டு வேலை செய்து பிழைக்கும் பாட்டாளிக்கு, இரவு தெருக்கோடியில் நடைபெறும் ‘கூத்து’ ஓய்வு நேரம் பொழுதுபோக்காக அமைகிறது-கூத்தாடுபவர்களுக்கோ, இரவு முழுவதும் கூத்து ஆடி அலுத்து, காலையிலே படுத்துக் தூங்கி, பகலில் விழித்தபடி புரண்டுவிட்டு மாலை நேரத்திலே வெளியே சென்று வருவது, ஓய்வு நேரம்-பொழுது போக்கு நேரம்- வேடிக்கையாகச் சொல்வார்கள்- ரயில் ஓடும்போது போர்ட்டுருக்கஓய்வு - ரயில் நின்று சில நிமிஷம் ஓய்வு கொள்கிறதே அப்போது போர்ட்டுருக்கு வேலை - அது போல ‘ஓய்வு நேரம்’ ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு வேளை.

வேலை செய்து செய்து அலுத்து, இனி வேலை செய்யவே முடியாத நிலை ஏற்பட்டால், வேலை செய்யாமல் இருப்பதை 'ஓய்ந்து விட்டான்' என்று கூறுகிறோம். அந்த நிலையல்ல 'ஓய்வு நேரம்.' வேலை செய்கிறான்- இடையே வேலை எதும் செய்யாமலிருக்கிறான்-அந்த வேளைதான் 'ஓய்வு'. இந்த ஓய்வு நேரம்-ஓய்வின் தன்மை, இதைக் கொண்டுதான், அந்தச் சமூகத்தின் நிலைமையை மதிக்கிறார்கள் அறிவாளிகள். பொது மக்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்குக் கிடைக்கும் 'ஓய்வு' இருக்கிறதே, அதையே நாகரீகத்தின் அளவு கோலாகக் கொள்கிறார்கள் நல்லறிவாளர்கள் .

உழைத்துத்தான் வாழவேண்டும்-வாழ்வு, உரிமை, உழைப்பு, கடமை,

ஆனால் உழைப்பு, உடலும் உள்ளமும் முறிந்து போகாத அளவிலேயும் வகையிலேயும் இருக்கவேண்டும். வாழ்விற்கு வகை தேடு வதற்காகப் பாடுபடவேண்டும். ஆனால் படுகிறபாடு, உடல்வளத்தையும் உள்ள உற்சாகத்தை பாழ்படுத்தி விடுமானால் தொடர்ந்து பாடுபடும் திறன் பட்டுப்போய்விடும். வாழ்வின் சுகத்தை ருசிக்கும் திறனும் கெட்டுப்போய்விடும், உழைப்பு, உருக்குலைந்து விடக்கூடாது உடலையும் சரி, உள்ளத்தையும் சரிவாழ்விற்காக வசதி தேடுவதற்கு, உழைத்து, அந்த உழைப்பினாலேயே, உருக்குலைந்து போகும் நிலை மனிதனுக்கு ஏற்படுமானால் அவன், முட்டையிட்டதும் செத்துவிடும் கோழி, அரும்பு விட்டதும் பட்டுப்போகும் செடி போல பயன் காணாமலும் பயன் தராமலும், போய்விடுகிறான்.

உழைப்பு, நம்முடைய உடலையும் உள்ளத்தையும் சிதைத்து விடவில்லை, வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவைகளுக்கும் குடும்ப வளர்ச்சிக்கும் வளத்துக்கும் தக்க வருவாயைத் தருகிறது, இந்த வருவாயைப் பெறுவதற்காக உழைத்த நேரம் போக, மிச்ச நேரம் ஓய்வு கிடைக்கிறது, என்ற நிலைமை நாட்டு மக்களில் பெரும்பான்மையினருக்கு ஏற்பட்டால்தான், ஓய்வு நேரம், சமூகத்தின் தரத்தையும், மனப்பண்பையும் உயர்த்தக்கூடிய சக்தி பெறும்.

நமது சமூகத்திலே இன்றைய அமைப்பிலே, உழவர்கள், யந்திரத் தொழிலாளர்கள், பல திறப்பட்ட தொழிலாளர்கள், பணிமனைகளிலே வேலை பார்ப்பவர்கள், என்று பல 'தரம்'

இருக்கக் காண்கிறோம். யந்திரத் தொழிலாளர்களின் தொகை, மொத்த ஜனத் தொகையில் கால் பங்குக்கும் குறைவு. பாதிக்கு மேல் உள்ளவர்கள் உழவர்கள்- பணிமனையினர், உழவர் அளவு இல்லை - அதற்கு அடுத்த நிலையினர். இந்த மூன்று வகையினருக்கும் இன்று வாழ்க்கைத் தரமும் தொழில் முறையும் அமைந்திருக்கும் நிலை, உண்மையான ஓய்வு, உள்ளத்துக்குப் புதிய உற்சாகம் தரக்கூடிய ஓய்வு கிடைப்பது கடினம். ஒரு சிலருக்குக் கிடைக்கும் ஓய்வையும், தக்க விதத்திலே பயன்படுத்திக் கொள்ள மனவளமும் குறைவு, பண்பலம் அதைவிடக் குறைவு.

இயற்கை நம்மைத் துரோகம் செய்துவிடவில்லை. மற்ற நாடுகளிலே உள்ளதைவிட, இயற்கை வளம் இங்கு கண்டவர்கள் பொறாமைப்படும் அளவிற்கு இருக்கத்தான் செய்கிறது. என்றாலும் தொழில் வளம், தொழில் திறம் போதுமான அளவு பெருகாததால், தரித்திரம் தாண்டவமாடக் காண்கிறோம். புதிய முறைகளையும் கருவிகளையும் கொண்டு, இயற்கை வளத்தைப் பயன்படுத்துவதிலே மற்ற நாடுகளைவிட நாம், மிகப் பின்னணியில் இருப்பதால், இங்கு, சுவையற்ற, கவைக்குதவாத, வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கே, மிகப்பெரும்பாலான மக்கள், மாடுடன் உழைக்கிறார்கள். மனித உழைப்பு மிகமிக அதிகமான அளவிலே செலவிடப்படுகிறது, மனிதன் பிணமாகாதிருக்க; நல் வாழ்வு பெற அல்ல, முழு வாழ்வு பெறக்கூட அல்ல - சாகாமலிருக்க. ஆகவே, ஓய்வு பாட்டாளியின் வேலையின் கடினம் குறைக்கப்பட்ட பிறகுதான் பெரும்பான்மை மக்களுக்குக் கிடைக்கும். பெரும்பான்மையினருக்கு ஓய்வு கிடைத்து, அந்த ஓய்வை தக்கபடி பயன்படுத்தினால்தான் பாடுபடுபவருக்கு மேலும் தொடர்ந்து பாடுபடவும், திறமையுடன் பாடுபடவும் முடியும் - பிறகு பொதுச் செல்வம் வளரும்; சீர் உண்டாகும்; நாடு செழிக்கும், இவைகள் எல்லாவற்றையும் விட, மனித மாண்பு மலரும். உழைத்தோம், வாழ்வின் பயனைப் பெறுகிறோம் என்ற களிப்பு முதலிலே ஏற்படவேண்டும், பிறகுதான் ஓய்வைச் சுவைக்க முடியும்.

வேலை மனிதத் தன்மையை மாய்க்காத அளவு - இருக்க வேண்டும் - வேலை நேரத்தை மட்டுமல்ல நான் குறிப்பிடுவது, வேலை முறை - தன்மை வேலை செய்பவனுக்கு வேலை நேரத்தில் வேலைக்குத் தேவையான வசதிகளைத் தருவது,

எல்லாவற்றையும் சேர்த்துத்தான் கூறுகிறேன். வேலை மனிதனை, தேயச் செய்துவிட்டால், பிறகுக் கிடைக்கும் ஓய்வு வேளை ஓய்வு தராது - பாதி மனிதரால் ஓய்வு பலனைப் பெறமுடியாது.

ஓய்வு, சீமான்களாக உள்ள சிலருக்கு மட்டும் உரிமையாக இருந்த காலம் உண்டு. நிலைமை இப்போது மாறி வருகிறது - ஓரளவிற்கு நம்பிக்கை தருகிற வகையில் ஓய்வு சிலருக்கும், ஓயாத வேலைத் தொல்லை மிகப் பலருக்கும் - என்ற முறையில் சமூக அமைப்பு இருக்கும்போது ஓய்வின் விளைவுகளாக கலை, பண்பு, இவைகளை அல்ல, கருத்தற்ற கனியாட்டம், வேதனையூட்டும் வெறியாட்டம், ஆணவ ஆர்ப்பாட்டம், இவைகளையே காணமுடியும்.

ரோம் சாம்ராஜ்யத்திலே ஒரு விசித்திர அரசங்கம், பள்ளத்தில் அரசங்கம் - பார்வையாளர்கள் உயரத்தில் அமர்ந்திருப்பர். அரசங்கத்திலே வீரப்போர் நடைபெறும்: மல்யுத்தமல்ல - வாட்போர் அல்ல - பலசாலிக்கும் வலிமைசாலிக்கும் அல்ல மனிதனுக்கும் சிங்கத்துக்கும் சண்டை - பதை பதைக்கும் மனிதன், பசியுடன் உள்ள சிங்கம் - பயங்கரமான போர், பள்ளத்தில். மேலே, சீமான்கள், சீமாட்டிகள் ரசிக்க. கர்ஜனை செய்யும் காட்டரசன் வாலைச் சுழற்றித் தரையில் அடிக்கும் - பயத்தால் மனிதனின் பற்கள் ஒன்றோடொன்று உரையும் - மேலே சீமாட்டிகளின் சிரிப்பொலியும், கைதட்டுவதால் எழும் வளையொலியும் கிளம்பும்; சீமான்கள் சொக்குவர். இரத்தம் பீறிட்டு வரும் - மனிதனுக்கு. சீமான்கள் மேலே இருந்து ஆரவாரம் செய்வர்- விடாதே; விலகாதே : என்று ஆயுதமற்ற மனிதனுக்கு உற்சாகமூட்டுவர் பசியாற்புதிய பலம் பெற்ற சிங்கத்தைத் தாக்கும்படி. காட்டரசன் கிழித்தெறிவான் மனிதனை, கீழே - அரசங்கத்தில் - மேலே மேட்டுக்குடியினரான மனித மிருகங்கள். ஓய்வு நேரத்தை, ரோம் நாட்டுச் சீமான்கள் பயன்படுத்திய வகைகளிலே இதுவொன்று. மனிதனை மிருகம் கொல்வது கண்டு களிக்கும் பொழுது போக்கு.

ஓய்வு சிலருக்கு - வேலை பலருக்கு - என்ற முறை மாறினாலொழிய ஓய்வு, சமூக உயர்வுக்குப் பயன்படும் பண்பு ஆக முடியாது. வாழ்க்கைத் தரம் மட்டமாக இருக்கும் சமூகத்திலே, ஓய்வு கிடைத்துப் பயனில்லை. பொருளும் இல்லை. வேகாத பண்டத்தை வெள்ளித்தட்டிலே வைத்து தரும் வீண் வேலையாகும்.

நம்நாடு பட்டிக்காடுகள் அதிகமாக உள்ள இடம். பட்டிக் காடுகளோ உழவர்கள் வாழுமிடம். உழவர்களுக்கு ஆண்டிலே மூன்று மாதத்திற்காவது வேலை இருப்பதில்லை - ஓய்வுதான் - இந்தச் சமயத்திலே அவர்கள் வீணாகப்பொழுதை ஒட்டுகிறார்கள், நேரம் வீணாகிப் போகிறது - என்று கூறி உழவுத் தொழிலுக்கான நேரம் போக மிச்சமிருக்கும் ஓய்வு நேரத்தை, உழவர்கள் பலன் தரும் பொழுதுபோக்குக்கும் செலவிடவேண்டும். உதாரணமாக அவர்கள் தேனீ வளர்க்கலாம், கோழி வளர்க்கலாம், கூடை முடையலாம், நூல் நூற்கலாம் - சிறு சிறு குடிசைத் தொழில் செய்யலாம், ஓய்வு வீண் போகாது, பலனும் கிடைக்கும் வருமானமும் உண்டு என்று கூறாத நிபுணர் கிடையாது. உழவர்களுக்காக இந்த யோசனை கூறப்பட்டாலும் சரி, பொதுவாக எல்லோருக்குமே சொல்வதானாலும் சரி, ஓய்வு நேரத்தைப் பணமாக்கும் வழிகளாக்கும்போது, சிக்கல்தீர்ச்சயம் ஏற்பட்டுத்தீரும். செலவிடும் நேரம், செலவிடும் உழைப்பு, இவைகளுக்கு ஏற்ற பணம்பலனாகக் கிடைக்கிறதா என்ற கேள்வி நாளா வட்டத்திலே கிளம்பித் தீரும்: கிளம்பும்போது வாழ்க்கையிலே குளிர்ச்சி அதிகமாக உள்ளவர் பொழுதுபோக்குத் தொழிலிலே கிடைக்கும் ஒரு அணாவைக் கொண்டு அடையும் களிப்பு அதிகமாகத்தான் இருக்கும் - கலெக்டர் பங்களாத் தோட்டத்து களாப்பழம், காலை முதல் மாலை வரை கழனியில் பாடுபட்டும் கால் வயிற்றுக்கும் கட்டி வரவில்லையே என்று கதறும் கந்தன் ஓய்வு வேளையில் உழைத்துப் பெறும் பலாப்பழத்தை விட அதிக இனிப்புதான் அதிக களிப்புதான் கிடைக்கும்.

ஓய்வு என்ற பெயரால் புதிய உழைப்பு - அந்த உழைப்பின் மூலம் கிடைக்கும் வருவாய் வாழ்க்கைச் செலவிற்கும் பயன்பட வேண்டும், - என்ற நிர்ப்பந்தம் இருந்து விட்டால் அது, ஓய்வுமல்ல, பொழுதுபோக்குமாகாது. எனவே கிராம மக்களுக்காகக் கூறப்படும் யோசனைகள், ஓய்வையும் உழவனுக்குப் புதிய எஜமானாக்கி விடுகிறது, நண்பனாக்க வில்லை.

ஓய்வு-உயர்ந்த பண்புள்ள நண்பன் மூலம் நாம் என்ன பெற முடியுமோ அவ்விதமான மனமகிழ்ச்சியைத் தருவதாக அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அது இன்றுள்ள சமூக, பொருளாதார அமைப்புமுறையில், சாத்தியமாகுமா என்பது மிகமிகச் சந்தேகம்.

ஓய்வு நேரத்தை, உல்லாசமாகக் கழிக்க வேண்டுமானால், அதற்காகச் செலவிட வகை கிடைக்க வேண்டும் - செலவும் பெரும்பாலான மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்துக்குப் பொருத்தமானதாக இருக்கவேண்டும். ஓய்வின் சுவையைப் பருகி - வேலைக்களைப்பைப் போக்கிக் கொள்ள வேண்டும். களைப்பைப் போக்கிக்கொள்ள வெப்ப நாட்களில் குளிர்ந்த பானமும், குளிர் நாட்களில் சூடான பானமும், எல்லா நாட்களிலும் இனிய முகமும் அன்பு மொழியும் கொண்ட குடும்பமும் தேவை - இது கிடைத்தான பிறகு, ஓய்வைக் கழிக்கும் முறையைக் கண்டறியும்போது அறிவும், அறிந்த பிறகு, அந்த முறைப்படி பொழுது போக்கும் வசதியும் ஏற்பட வேண்டும்.

ஓய்வு நாட்களிலே, படகு வீட்டிலே தங்கி காஷ்மீர் காட்சியைக் கண்டு களிக்க வாருங்கள். குடும்பத்துடன் - என்ற விளம்பரத்தைக் காணும் ஆபீஸ் அலுவலவர்கள், கதையிலே நந்தனார் பாடுவதாகச் சொல்வார்களே, அதைப்போல, நாளைப் போகாமலிருப்பேனோ நான் - என்று பாடி அழுமுடியுமே தவிர, வேறென்ன செய்வது?

உதக மண்டலத்து வனப்பு, கொடைக்கானல் குளிர்ச்சி, குற்றாலக் கவர்ச்சி, இவைகளைக் கண்டு களிக்கும் பொழுதுபோக்கு ஓய்வு - எவ்வளவு பேருக்குக் கிடைக்க முடியும்? வாழ்க்கைத்தரம் பொதுவாக உயர்ந்தாலொழிய இத்தகைய 'உல்லாசம்' சிலர் சொல்லப் பலர் அதிசயிக்கும் பேச்சளவாகத்தான் இருந்து தீரும். வாழ்க்கைத்தரம் உயருவதுடன் உதக மண்டலம், குற்றாலம், கொடைக்கானல் புதிது புதிதாக அமைக்க வேண்டும் - அதாவது ஓய்வு இடங்கள், பொழுது போக்குமிடங்கள் புதிது புதிதாக ஏற்படுத்த வேண்டும். அந்தந்த வட்டாரத்து மக்களின் பணக்கண்ணுக்குத் தெரியக்கூடிய தொலைவில் - தமிழ்நாட்டிலே பல இடங்கள் இப்படி ஏற்பாடு செய்ய முடியும் - பொது முயற்சியால். துரைத்தனத்தாரின் திட்டத்தால்.

ஓய்வு நேரம் - மேலே வானத்திலே நிலவு, நட்சத்திரம் - காண்கிறோம். களிப்புதான் - ஆனால் எவ்வளவு நேரம் காணமுடியும் - அந்த ஊர் நகராட்சி மன்றத்தாரோ, பொதுநலக் கழகத்தாரோ, ஒரு அருமையான டெலஸ் கோப், தொலைவில் உள்ளதைத் தெளிவாகக் காட்டும் கருவியை - டெலஸ் கோப்பை, தக்க முறையிலமைத்து: பொழுதுபோக்குபவர்கள், காண வரலாம்

என்று ஒரு ஏற்பாடு இருந்தால், விண்ணைக்கண்டு களிப்பது, எவ்வளவு சுவையான பொழுது போக்காகமாரும், நம்மையும் அறியாமல், எவ்வளவு பயனுள்ள அறிவும் நமது உள்ளத்திலே குடி ஏறும். பொழுது போக்கு, வீணாகவும் கூடாது. விவேக சிந்தாமணி பாடம் படிக்கும் பள்ளிக்கூடமுமாகிவிடக்கூடாது - சிரமமோ, சிக்கலோ இன்றி நமக்கு, அறிவானந்தம் தருவதாய் அமைய வேண்டும். பொது மக்கள் மனதிலே கலைப்பண்பு ஊற்றெடுக்கும் வகையான பொழுது போக்குகள், திட்டமிட்டு, மிகமிகக் குறைந்த செலவிலே ஏற்படுத்தலாம் நகராட்சியினர். கண்காட்சிகள் இவ்விதமான முயற்சிகளிலே ஒன்று - முயற்சி என்று மட்டுமே கூறமுடியும் - வெற்றி அல்ல - ஏனெனில் பெரும்பாலான அக்காட்சிகள் கடைவீதிகளாகவே காட்சி தருகின்றன. பயன் இல்லை - சில அக்காட்சிகளிலே, மிருக உணர்ச்சியும், சூதாட்ட உணர்ச்சியும் தூண்டும் முறைகளும் உள்ளன - தீமையே உண்டாகிறது. ஆனால் கண்காட்சி, பொழுது போக்குக்கு அரிய சாதனம் - அறிவானந்தம் பெறமுடியும்.

உலகத்தைத் திடுக்கிடச் செய்த மாவீரன் நெப்போலியனைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசும்போது சொல்வார்கள் தூங்கவும் நேரம் கிடையாது - களத்திலேயே, எங்கேனும் ஓர் இடத்திலே, குதிரை மீது அமர்ந்தபடியே கண் மூடிச் சில நிமிஷ நேரம் தூங்குவான் - அவ்வளவுதான் முடியும் - நெப்போலியனுக்கு அவ்வளவு வேலை? ஓயாத உழைப்பு - என்று பெருமையாகக் கூறுவார்கள்.

உண்மைதான் தூங்கவும் நேரமின்றித்தான் போரில் ஈடுபட்டிருந்தான் அந்த மாவீரன். ஆனால் ஓய்வு கிடைக்கவில்லையே அழகான அருவியிலே குளித்து விட்டு, சிங்காரச் சோலையிலே உலவி, வேல்விழிமாது பாடிடும் தேன்மொழி சிந்துக் கேட்டுக் களித்திட, நமக்கு ஓய்வில்லையே, என்ன தொல்லையான வாழ்க்கை இது, ஓய்வு துளியுமில்லையே, எப்போதும், உழைப்பு, - என்ன சுகம் காண்கிறோம் - ஓய்வின்றி உழைக்கிறோம் என்று நெப்போலியன் மனம் தொந்து கொண்டானா? இல்லை.

களத்திலே கடும் போரிட்டபடி இருந்து வந்ததால், தூங்கவும் நேரம் கிடைக்காமல், ஓய்வு துளியுமின்றி இருந்து வந்த நெப்போலியனுடைய நிலையுடன் எல்பா தீவிலே, கைதியாக்கப்பட்டு, ஒரு வேலையுமின்றி, இருபத்திநான்கு மணிநேரமும் ஓய்வாக இருக்கும் வசதி பெற்ற நெப்போலியனுடைய நிலையை ஒப்பிட்டுப்

பாருங்கள். களத்திலே ஓய்வு கிடையாது. ஆனால் அவன் கண்முன் வெற்றிக் கொடிகள். அவன் செவியில் வீர முழக்கம். மண்டலங்கள் அவன் காலடியில் மணி. முடிகளைச் செண்டுகளாக்கி விளையாடிக்கொண்டிருந்த வீரன், ஓய்வின்றி இருந்தபோது. ஓய்வு நாள் முழுவதும் வேலை துளியும் கிடையாது - எல்பா தீவில் - ஆனால் அந்தக் கைதி நெப்போலியனுக்கு, அந்த ஓய்வு இனிப்பையா தந்திருக்கும். அந்த ஓய்வு, அவனுக்குப் பெருமையோ, பூரிப்போ தந்ததா - தருமா - பிணத்தின் மீது தூவப்படும் மல்லிகை தானே அந்த ஓய்வு?

நம் நாட்டிலே, பெரும்பாலான மக்களுக்கு, இப்படிப்பட்ட ஓய்வு கிடைக்கிறது. எல்பா தீவுக்குத் துரத்தப்பட்ட நெப்போலியன்கள் இங்கு ஏராளம் - வாழ்க்கைக் களத்திலே தோற்று விடுபவர்களெல்லாம், எல்பா தீவுக்குத் துரத்தப்பட்ட நெப்போலியன்கள் அவர்கள் பெற்றிருப்பது ஓய்வு அல்ல - அவர்கள் இன்னமும் வாழ்வே பெறவில்லை.

மாளிகையிலே 'சோம்பேறிகள்' இருந்தால் - கண்டனம் பிறக்காது. கொடுத்து வைத்தவர், அவருக்கு என்ன - நிம்மதியான வாழ்க்கை - என்று களிவுரை தரப்படும். அவர் மான் வளர்ப்பார் பொழுது போக்குக்கு - மீன் வளர்ப்பார் அழகுக்கு - ஓய்வு அவருக்கு ஓராயிரம் சேட்டைகள் செய்ய இடந்தரும். புகழ்வர். நாள் முழுவதும் பாடுபட்டுப் பிழைக்க வேண்டிய ஓயாத உழைப்பாளியின் நிலை வேறு. கடியாரத்தைப் பார்த்து வேலை செய்துவிட்டு, காலண்டரைப் பார்த்துச் சம்பளம் வாங்கும் பேனா ஓட்டும் நண்பர்கள், கிடைக்கும் ஓய்வை திரட்டக்கூடிய வசதியைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அறிவானந்தமான செயலுக்கு பொழுது போக்குக்குப் பயன்படுத்துகிறார்களா?

இயற்கை, தன் அழகை வாரி வீசுகிறது - கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கிறது - எழில்மிக்க இளம் விதவையைப்போல

நீர் வீழ்ச்சி - சித்திரச்சோலை - ஆறு உற்பத்தியாகும் இடம் - மலை உச்சி - சந்தனக்காடு - சிந்து பாயும் சிற்றாறு - பறவை இனங்களின் பாட்டு மொழி - புள்ளிமாண்கள் துள்ளியோடும் காட்சி - யானைக்கன்றை அழைத்துச் செல்லும் கனவு, தேசிங்கு கோட்டை, சேர்வராயன் மலை - ...பார்த்ததுண்டா, என்று கேளுங்கள் கோபம் பிறக்கும் - நான் என்ன சீமானா - சம்பளம் எனக்கு 150, சார் தூற்று - ஐம் - பதுதான், உல்லாச யாத்திரை

செய்யவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர் என்று கண்டித்துப் பேசுவார்.

ஆனால் மிகக்கஷ்டப்பட்டு நான்கு நாட்கள் லீவு பெற்றாலும் குழந்தைக்கு மொட்டையடிக்க திருப்பதிக்கோ, அம்மா சிரார்த்தத்துக்கு காவிரிக்கோ, புத்திர சந்தான நிமித்தம் ராமேஸ்வரமோ போயிருப்பார்: அதற்குப் பணம் எப்படிக்கிடைத்தது என்று கேட்டாலோ கோபம் கொதித்து வரும் : இலக்கியம் எப்படி வளரும், கலை மனம் எங்கிருந்து கமழும், ஓவியக் கலை எவ்வண்ணம் ஓங்க முடியும்; நல்லிசை எங்கிருந்து பிறக்கும் - இயற்கை தரும் களிப்பைக் கண்டு மனதிலே கலையுணர்ச்சியைப் பெறாவிட்டால் வசதியுள்ள மிகமிகச் சிறு கட்டமும், ஓய்வு நேரத்தைக் தக்கபடி பயன்படுத்தித் தருகிறது.

அலுத்துத் தூங்கும் அந்த ஆலைத் தொழிலாளி, காலையிலே எழுந்தும் கதிரவனைக் கண்டு. களித்திடும் கமலத்தை காணப்போவதுமில்லை. -இரவு நிலவின் அழகினைக் களித்து விட்டுப் படுத்தவனுமல்ல. -அதோ சற்று தொலைவாகப் படுத்திருக்கும் மாது -அவன் தர்மபத்னி அவளிடம் உதிர்ந்த கண்ணீரைத்தான் இரவு படுக்கும் போது பரிசாகப் பெற்றான். அந்தப் பரிசும் சுலபத்திலே அவனுக்குக் கிடைத்து விடவில்லை - காலை முதல் ஆலையில் பாடுபட்டு அலுத்துப் போன கரத்துக்கு வேலை கொடுக்கிறோமோ என்ற எண்ணமுமின்றி அம்மையை அறைந்தான் - முதுகில், கன்னத்தில் - தன் தலையிலும் அடித்துக்கொண்டான் - பிறகுதான் கண்ணீரைக் காணிக் கையாக்கினாள், பத்தினி - காலையிலே ஆலைச்சங்கு அலறுவதற்கு முன்பு அழகுரல் இவன் காதை துளைக்கக்கூடும். இந்தத் தோழனிடம் ஓய்வின் உயர்வைப்பற்றிபேசுவது ஓய்வை எப்படி பயன்படுத்துவது என்று எடுத்துக்கூறுவது; மாளிகையிலே திமிர் பிடித்து உலவும் நாய், நல்லது ஆபத்து இராது என்று பணியாளுக்கு யோசனை கூறுவது போன்றதாகும். உழைப்பாளியை உருக்குலையச் செய்யும் தொழில் முறையை மாற்றி, சக்திக்கேற்ற உழைப்பு, தேவைக்கேற்ற வசதி என்ற திட்டத்தை வெற்றியுடன் நடத்திக்காட்டினாலொழிய, ஓய்வுபற்றி ஆராய்ச்சி செய்வது அறிவையும் அலட்சிய சபாவத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு நடத்தும் நாகரிக உலகத்து நயவஞ்சக நாடகம் என்றே கூறவேண்டும்.

சி. என். அண்ணாதுரை

4.11 தம்பிக்கு

(கடிதம்)

அன்புள்ள எழில்,

நீ எழுதிய கடிதங்கள் எனக்கும் சுவையாக இருந்தன. அன்னைக்கு எழுதிய கடிதங்களை அண்ணன் எப்படிப் பார்த்தான் என்று நீ எண்ணி வியப்பு அடையலாம். உன் கடிதங்கள் அன்னை மட்டும் அல்லாமல் அண்ணனும் படிக்கவேண்டிய கடிதங்கள் தான்.

அன்னையைக் கேட்டுத்தான் படித்தேன். 'எழில் எழுதியவை' என்று அவற்றை எல்லாம் ஒரு கட்டாகக் கட்டி அன்னை பீரோவில் வைத்திருந்தார். "இது என்ன அம்மா?" என்று கேட்டேன். உன் கடிதங்கள் என்று சொல்லி, "நீயும் படிக்கலாமே" என்றார். பிறகுதான் படித்துப் பார்த்தேன். நீ ஒன்றும் கவலைப்படாதே. நானும் உன் கருத்து உடையவனே. நீ வயதில் இளையவன். அஞ்சாமல் உன் கருத்தைச் சொல்கிறாய்; எழுதுகிறாய். நான் உன்னைவிட உலக அனுபவம் மிகுந்தவன்; அதனால் உலகத்தைப் பற்றிய அச்சமும் மிகுந்தவன். ஆகையால் எதையும் சொல்லவும் எழுதவும் தயங்குகின்றேன்; நீ உள்ளத்தில் உணர்ந்ததைக் கொட்டுகிறாய்; நான் உணர்ச்சி இல்லாதவன்போல் நடிக்கிறேன். இதுதான் வேறுபாடு. நீயே என்னைவிட ஒருவகையில் நல்லவன்.

நல்லவனாக இருந்தால் மட்டும் போதாது; வல்லவனாகவும் இருக்க வேண்டும் அல்லவா? நன்மை வன்மை இரண்டும் இருந்தால்தான் இந்த உலகில் வாழ்க்கை உண்டு. நல்ல தன்மை மட்டும் உடையவர்கள் எத்தனையோ பேர் கலங்கிக் கண்ணீர் வடித்து மாய்ந்திருக்கிறார்கள்; மாய்ந்து வருகிறார்கள். வல்லமை மட்டும் பெற்றவர்களும் எதிர்பாராத வகையில் நசுக்குண்டு அழிகிறார்கள். குடும்பங்கள் முதல் நாடுகள் வரையில் இதற்குச் சான்றுகள் காணலாம். தமிழ் நாட்டில் இருந்த பழங்காலத்து நல்லரசுகள் கலங்கி அழிந்ததை வரலாறுகளில் காணவில்லையா? ஜெர்மனி, ஜப்பான் முதலான வல்லரசுகள் அழிவுற்றதைக் கண்கூடாகக் காணவில்லையா? நல்ல மருமகளாக வந்து வாழத்தொடங்கிக் குடும்பத்தாரின் இன்னலைப் பொறுக்க முடியாமல் தற்கொலையாலோ மனவேதனையாலோ மாண்ட கதைகளை ஊர்களில் கேட்டதில்லையா? மகனையும் மருமகளையும் விருப்பம்போல் ஆட்டிவைத்து வல்லமை பெற்ற

மாமியார் சில ஆண்டுகளுக்குப்பின் வாயும் கையும் அடங்கி மூலை வீடும் வேளைக் கஞ்சியும் கிடைத்தால் போதுமென்று ஏங்கும் கதைகளையும் கேட்டதில்லையா? இந்த விதியை நாம் இனியும் மறந்து வாழக்கூடாது. தமிழர்கள் நல்லவர்களாகமட்டும் இருந்து தனித்தனியாகவும் குடும்பம் குடும்பமாகவும் நாடு நாடாகவும் அழிந்தது போதும். இனிமேல் வல்லவர்களாகவும் வாழக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நல்ல தன்மையோடு வல்லமையும் சேரப்பெற்று வாழ வேண்டும்.

தம்பி! இயற்கையிலிருந்து நாம் ஒரு பெரிய பாடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். வாழ்க்கைப் பகுதிகளில் ஒன்றை மட்டும் போற்றுகிறவன் உருப்படியாவதில்லை. உடலை மட்டும் போற்றி உரமாக வைத்திருப்பவனும் அழிகிறான். அவனுடைய உள்ளம் அவனுக்குப் பகையாகி அவனைத் தீய வழியில் செலுத்திக் கெடுத்து அழிக்கிறது. உள்ளத்தை மட்டும் தூய்மையாகப் போற்றிக் காப்பாற்றுகிறவனும் இடையே அல்லல்படுகிறான்; அவனுடைய உடல் பல நோய்க்கிருமிகளுக்கு இடம் கொடுத்து அவனுடைய உள்ளத்தில் அமைதியைக் கெடுத்து அல்லல்படுகிறது. உடலும் வேண்டும், உள்ளமும் வேண்டும், என்று இரண்டையும் உரமாகவும் தூய்மையாகவும் காப்பதே கடமையாகும். மரம்வானளாவ உயர்வேண்டியதாக இருக்கலாம்; ஆனால் தான் வேருன்றிய மண்ணை மறந்து வாழ முடியாது; வாளைப் புறக்கணித்துக் கிளைகளை உயர்த்தாமல் வாழவும் முடியாது. இந்த உண்மையை நன்றாக உணர்ந்தவர் திருவள்ளுவர், அறநெறியும் வேண்டும், பொருள்வளமும் வேண்டும், இன்ப வாழ்வும் வேண்டும் என்று உணர்த்தும் நூல் திருக்குறள். அறத்தை நினைத்துப் பொருளை மறக்கும்படியாகத் திருவள்ளுவர் கூறவில்லை. பொருளையோ இன்பத்தையோ போற்றி அறத்தை மறக்கும்படியாகவும் அந்தப் பெருந்தகை கூறவில்லை. உலகத்து நூல்களில் பல அறம் பொருள் இன்பம் மூன்றில் ஒவ்வொன்றை மட்டுமே வலியுறுத்தியிருப்பதைக் காணலாம், வாழ்க்கையின் பல பகுதிகளையும் போற்றி வாழ வேண்டும் என்பதை உணர்த்த வந்த திருவள்ளுவர் இந்த மூன்றையும் தெளிவுறுத்தியுள்ளார். தமிழராகிய நாம் திருவள்ளுவரைப் பெற்றிருக்கிறோம்; திருக்குறளைப் பெற்றிருக்கிறோம். நம்மில் சிலர் அந்த நூலைக் கற்றுக் கொண்டு இருக்கிறோம். ஆனால் திருவள்ளுவர் கூறியபடி. வாழவில்லை;

நல்ல தன்மை தேடுகிறோம்; வல்லமை தேடவில்லை. அதனால் தான் தாழ்வுறுகிறோம்.

நீ உடனே இதை மறுக்க முன்வரக்கூடும். அதற்கு முன்பே நான் காரணம் சொல்லி விளக்கிவிடுகிறேன்.

தமிழ் மொழி நல்ல மொழிதான்; ஆனால் அதை வல்ல மொழியாக ஆக்கினோமா? பெரும்பாலோர் போற்றும் மொழியாக ஆக்கினோமா? இன்று எதையெடுத்தாலும் மக்கள் தொகையே வல்லமையாக வைத்துப் பேசப்படவில்லையா? தமிழ்மொழிக்கு அறிவுக் கலைகளில் செல்வாக்குத் தந்தோமா? நீதி மன்றங்களில் உரிமை நல்கினோமா? ஆட்சிக்கூடங்களில் வாழ்வு வழங்கினோமா? இல்லையானால் வெறும் பேச்சு என்?

வல்லமை இல்லாத நல்ல தன்மை வாழாது தம்பி! அது பொருட்பால் இல்லாத திருக்குறள் போன்றதுதான்.

நம் முன்னோர் இதை மறந்த காரணத்தால்தான் எத்தனையோ இழந்தனர்; ஒன்று சொல்லட்டுமா?

தமிழ்க்கலை நல்ல கலைதான்; அதிலும் யாழிசை நல்ல இசைதான்; ஆனால் வாழ்ந்ததா? இல்லை, ஏன்? முன்னே செல்வாக்கைப் பெற்றவர்கள் யாழைப் புறக்கணித்தார்கள். பிறகு பொதுமக்கள் மறந்தார்கள். இன்று தமிழுக்கும் ஏறக்குறைய அதே நிலை இருப்பதை எண்ணிப்பார். உன் மனம் புண்படும்.

நீ இதை மறுக்கலாம். அன்று அரசன் எவ்வழி அவ்வழி குடிகள் என்ற நிலைமை இருந்ததை நீ எடுத்துக் காட்டலாம். இன்று பொதுமக்கள் எவ்வழி அவ்வழியே ஆட்சியாளர் என்று எடுத்துக் கூறலாம்.

இப்படி உன்னை நீ ஏமாற்றிக்கொள்ள வேண்டாம் என்றுதான் உனக்குச் சொல்கிறேன், பொதுமக்களின் விருப்பம்போல் ஆட்சி நடப்பதாகச் சொன்னால், பொது மக்கள் போரை விரும்புகிறார்களா, அணுக்குண்டையும் பிற குண்டையும் விரும்புகிறார்களா, வேலை இல்லாத திண்டாட்டத்தை விரும்புகிறார்களா, குடியிருக்கவீடும் அறிவு வளர்க்கக் கல்வியும் உடல் வளர்க்கக் கஞ்சியும் இல்லாத கொடிய வறுமையை விரும்புகிறார்களா என்று மெல்ல எண்ணிப்பார். உனக்கே தெரியும்.

பொதுமக்களுக்குத் தங்கள் எதிர்காலத்தையும் நிகழ் காலத்தையும் சேர்த்து எண்ணித் தேவையை உரை இன்னும்

தெரியவில்லை; அவர்கள் களிமண்ணாய்த் திரண்டு கிடக்கிறார்கள்; யார் யாரோ நீர் சேர்த்துப் பிசைந்து தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் உருவங்களைச் செய்து கொள்கிறார்கள்.

சரி, நீ சொல்கிறபடி பார்ப்போம். இன்று ஆட்சி எல்லாம் ஓட்டுப் போடும் மக்களின் கைகளைப் பொறுத்தது என்று வைத்துக்கொள்வோம், அவர்கள் ஓட்டுப்போடும் போது தங்களைப் பற்றியாவது தமிழ்நாட்டைப் பற்றியாவது தமிழைப் பற்றியாவது கவலைப்படுகிறார்களா? அவர்கள் கவலைப்படாத நாடும் மொழியும் யாருடைய வல்லமையை நம்பி வாழ முடியும்? வறுமையால் வாடும் அறிஞர் சிலருடைய துணை மட்டும் போதுமா?

நான் சொல்லுகிறபடியும் கொஞ்சம் பார். களிமண் பிசைகிறவர்களின் கைகளாவது நாட்டையும் மொழியையும் பற்றிக் கவலைப்படுவது உண்டா? அவர்களை மாற்று வதற்காக, அல்லது அவர்களுடைய மனத்தில் நல்லெண்ணம் ஏற்படுவதற்காக, நீயும் நானும் ஏதாவது செய்யுமா? ஒன்றும் செய்யாமல், தமிழ்நாடும் தமிழும் வாழ்ந்துவிடும் என்று எண்ணிக்கொண்டு காலம் கழிப்பது தற்றும் அல்லவா? மறைந்து போன அந்த யாழைப் பற்றிப் பழங்காலத்துப் பாணரும் விறலியும் பொருநரும் கூத்தரும் நம்மைப் போல்தான் ஏமாந்த எண்ணம் எண்ணிக்கொண்டு நல்லவர்களாக வாழ்ந்திருக்கவேண்டும். அந்த யாழின் அருமை பெருமைகளை மட்டும் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதை வாழவைக்கும் வல்லமை பற்றி அவர்கள் எண்ணத் தவறினார்கள். அதனால்தான் அந்த அருமை யான கருவி அழிந்தது. அதை நினைத்துப் பார்க்கவும் ஒரு விபுலநந்தர் தேவையாகிவிட்டார்.

தம்பி! மேடையில் முழங்குவதைக் கொஞ்சகாலம் நிறுத்தி வைத்தாவது, இதை எண்ணிப் பார்க்க ஒரு வாய்ப்பு உண்டாகும் என்று எனக்குச் சில வேளைகளில் தோன்றுகிறது. இது பைத்தியக்கார எண்ணமாக உன் போன்ற இளைஞருக்குத் தோன்றலாம். ஆனால், அனுபவத்தால் சொல்கிறேன்; மேடை மகிழ்ச்சி நமக்குக் கடமை மறதியை உண்டாக்குகிறது. சிறந்த பேச்சு, நல்ல கைத்தட்டு இரண்டும் சேர்ந்தால் உணர்ச்சித் துணிவு, அடுத்த நிலையாகப் பழைய பிற்போக்கு வாழ்வு - இவை

தான் இது வரையிலும் கண்டவை. நம்மை எண்ணித்தான் திருவள்ளுவர் சொன்னாரோ என்னவோ தெரியவில்லை. நமக்காகவே சொன்னதுபோல உள்ளது அந்தக் குறள். நம்மைப்பற்றி நாமே மகிழ்ந்து அந்த மகிழ்ச்சியில் மயங்கியிருக்கும் போது கடமையைப் புறக்கணித்துக் கெட்டழிந்தவர்களை நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று வள்ளுவப் பெருந்தகை சொன்னது எவ்வளவு பொருத்தம்! மேடைப் பேச்சைக் கேட்டுக் கைதட்டுவோரைக் காணும் போதெல்லாம் “இகழ்ச்சியிற் கெட்டாரை உள்ளாக” என்ற அந்தக் குறள் என் நினைவுக்கு வந்து விடுகிறது, என்னை அறியாமல்.

தம்பி, இன்றைய உலகம் வல்லமை மிகுந்த மாமியார் போல் உள்ளது. நம் அருமைத் தமிழகம் மிக நல்ல மருமகனாக உள்ளது. அதனால் தற்கொலையோ மனவேதனையோ எதிரே வந்து நிற்காதவாறு காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. என் கருத்தில் எந்தப் பகுதியாவது உனக்குத் தெளிவில்லாமல் இருந்தால் அதைக் குறித்து எழுது; தெளிவுபடுத்துவேன். ஏதாவது உனக்கு உடன்பாடு இல்லாமல் கருத்து வேறுபாடாக இருந்தால் எண்ணிப்பார்; அல்லது விட்டுவிடு, நான் என்ன செய்வேன்? நீ எவ்வளவு உண்மையாக உணர்கிறாயோ அவ்வளவு உண்மையாகவே நானும் உணர்கிறேன். இந்தத் தமிழகத்தில் நாம் இருவராவது ஒன்றுபட முடியாதா, பார்ப்போம்.

உன் அன்புள்ள,

வளவன்

டாக்டர் மு. வரதராசனார்

4.12. பாட்டும் ஓசையும்

கவிதை என்றால் என்ன, அதனைப் படிப்பதால் நாம் அடையும் பயன் யாது, என்பன போன்ற வினாக்கள் கவிதையிற் காணப்படும் நலன்களை ஆராய முற்படுவோர் மனத்தில் எழுகின்றன. கவிதைக்கு வரைவிலக்கணம் கூறமுடியாது. அதனைக் கூற முற்படின், அது யானையைப் பார்த்துக் குருடர்கள் கூறியது போலிருக்குமன்றி, வேறாகாது. மனிதனுக்கு எவ்வாறு வரைவிலக்கணம் கூறமுடியாதோ, அவ்வாறே கவிதைக்கும் கூறமுடியாது. கவிதையும் ஓர் உயிருள்ள பொருள் என்பதை ஒருவன் அறியாதிருக்கும் வரை அதற்கு அவன் வரைவிலக்கணம் கூறத்

தான் முற்படுவான். கவிதை போதனைக்கு உரிய கருவி என்பது சிலருடைய கொள்கை. கவிதையைப் போதனைக்குரிய கருவியாக உபயோகப்படுத்தும் வரை அது கவிதையாகாது. அறவுரைகளும் போதனைகளும் கவிதையில் இல்லாதன அல்ல; பல கவிதைகளில் நாம் அவற்றைக் காணலாம்; எனினும்; அவை கவிதைக்கு இன்றியமையாதன அல்ல; அவற்றிற்காகத்தான் புலவன் கவிதை புனைகின்றான் எனக் கொள்ளுதல் பிழையாகும். உண்மைக் கவிதைகளைப் படிக்கவேண்டிய முறையிற் படித்து, அனுபவிக்க வேண்டிய முறையில் அனுபவித்தறிந்தவர்கள் மேற்கூறிய வினாக்களுக்கு விடைகளைத் தாமாகவே அறிந்துகொள்வார்கள்; அவர்களுக்குப் பிறர் கூறவேண்டியதில்லை. அவ்வாறு பாட்டைப் படித்துப் பயனடைபவர்கள் மிகச் சிலர் என்றே கூறுதல் வேண்டும். பாட்டால் அடையும் பயன் யாதுமில்லை என்று எண்ணுகின்றவர்கள் அதனைத் தொடாமலே விட்டுவிடுகின்றனர். அவர்கள் அவ்வாறு விட்டுவிடுதலில் வியப்பொன்று மில்லை. பயன் தராத முயற்சியில் ஈடுபட யார்தான் விரும்புவார்கள்? சிலர் அதனை விரும்பிப் படிக்கின்றார்கள்; எனினும், அதனால் அடையும் பயன் எத்தகையது என்பதைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளாத காரணத்தால், நல்ல பாட்டிற்கும் கூடாத பாட்டிற்கு மிடையேயுள்ள வித்தியாசத்தை அவர்கள் அறிந்து கொள்வதில்லை. அத்தகையோர்க்கு அவையிரண்டும் ஒரே மாதிரித்தான் இருக்கின்றன. அவற்றிற்கு இடையேயுள்ள ஒப்புமையை நினைக்கும்போதெல்லாம்,

‘மக்களே போல்வர் கயவர் அவரன்ன
ஒப்பாரியாங் கண்ட தில்’

என்னும் திருக்குறள் ஞாபகத்திற்கு வருவதுண்டு.

நல்ல பாட்டொன்றை நாம் படிக்கவேண்டிய முறையில் படித்தால் அது எமக்கு ஒரு சிறந்த இன்பத்தை அளிக்கும் என்பது பாட்டைப் படித்து அனுபவித்த அறிஞர்கள் கூற்றாகும். இறைவன் கூடப் பாட்டைக் கேட்டு உருகும் இயல்பினனாதலின், ‘பாட்டுக்குருகும் தமிழ்ச் சொக்கநாதர்’ என்று குமரகுருபர சுவாமிகள் இறைவனைப் பாராட்டுகின்றனர். ஒரு சிறந்த பாட்டைப் படிக்கும் போது, மாசுமறு அற்ற இன்பத்தோடு கூடிய ஒரு அனுபவத்தை நாம் பெறுகின்றோம். எம்முடைய முயற்சியின் பயன் உண்மையில் அது ஒன்றுதான்; அவ்வின்பம் எத்தகையது என்பது பாட்டைப் படித்து அனுபவத்தில் அறிந்து

கொள்ளவேண்டியதொன்று. பாட்டொன்றைப் படித்து, அதன் பயனாகப் பெற்ற இன்பத்தை அனுபவித்தபின் தான், அப்பாட்டின் நயங்களை ஆராய்ப்புகவேண்டும். அங்ஙனம் ஆராய்தலைதான் நலன் ஆய்தல் என்று சொல்லுவது. நல்ல பாட்டொன்றைப் படித்தபோதும், அது நம்மை உருக்கவில்லையென்று கண்டால் அது பாட்டின் பிழை எனக் கருதலாகாது; உண்மையில் அது எம்முடைய பிழைதான். பாட்டிலேயுள்ள உணர்ச்சியனுபவத்தை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய நிலையில் நாம் எம்மை முதலில் வைத்துக்கொண்டு, அதனைப் படிக்கவேண்டிய முறையிற்படித்தால், அடையவேண்டிய பயனை நாம் தடையின்றி அடையலாம்; இல்லாவிடின், நாம் அதனை அடையமுடியாது.

புலவன் 'யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' எனக் கூறும் உளப்பாங்கு உடையவனாதலின், அவன் தான் பெற்ற அனுபவத்தைக் கவிதையுருவத்தில் எமக்கு உதவுகின்றான். அவ் வனுபவத்தை அது தாங்கி நிற்கின்றது. அதை நாம் படிப்பதனாலே அவன் பெற்ற அனுபவத்தை ஒத்ததொன்றை நாம் பெறுகின்றோம். கவிதையைப் படிப்பதனாலே புலவனுடைய அனுபவத்தை நாம் பெறுகின்றோம் எனக் கொள்ளுதல் பிழையாகும். புலவனுடைய அனுபவம் புலவனுக்கு உரியது; எம்முடைய அனுபவம் எமக்குரியது. ஒருவனுடைய அனுபவத்தைப் பிறன் ஒருவன் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது; அது அவனுக்கே சொந்தமானது. புலவன் தன்னுடைய அனுபவத்தைக் கவிதை வாயிலாக வெளிப்படுத்துகின்றான். அக் கவிதை எம்மிடத்தில் ஓர் அனுபவத்தை உதிக்கச் செய்வதற்கு ஓர் ஏதுவாகின்றது. அந்த அனுபவம் ஏறக்குறைய அப்புலவனுடைய அனுபவத்தை ஒத்திருக்குமன்றி அவனுடையதாகாது.

கற்பனைத் திறனும் உணர்ச்சியனுபவங்களை ஆக்கிக்கொள்ளும் ஆற்றலும் புலவனுக்குத்தான் உண்டு, எமக்கில்லை என்பது சிலர் கருத்து. புலவனும் எம்மைப்போல் ஒரு மனிதன்தான். எமக்கு உள்ள இன்பதுன்பம் அவனுக்கும் உண்டு. ஓர் அழகான காட்சியைப் புலவன் மட்டும் கண்டு அனுபவிக்கின்றான் நாம் அனுபவிக்கிறதில்லை என்று சொல்லமுடியாது. அதைக் கண்ட இடத்தில் எமக்கும் ஓர் உணர்ச்சியின்பம் ஏற்படுகின்றது. யாதாயினும் ஒரு பொருள் அல்லது நிகழ்ச்சி அல்லது காட்சி அல்லது எண்ணக்கருத்து ஒரு புலவனுடைய கற்பனையைத் தூண்டு

கின்றது; ஓர் உணர்ச்சியனுபவத்தைக் கொடுக்கின்றது. அது எம்முடைய கற்பனையைத் தூண்டமாட்டாது எனக் கூறுதல் பொருந்தாது. எமக்கும் கற்பனைத்திறன் உண்டு; ஆகவே அது எம்முடைய கற்பனையையும் தூண்ட முடியும்; ஆனால், புலவனுடைய ஆற்றல் எம்முடைய ஆற்றலிலும் பார்க்கச் சிறந்தது. அவன் தன்னுடைய கற்பனை சிறப்பாகத் தொழிற்படக் கூடிய நிலையில் தன்னை வைத்துக்கொள்ளுகின்றான். நாம் அந்த நிலையில் எம்மை வைத்துக்கொள்வதில்லை. அழகுடைய தொன்றில் அவனுடைய உள்ளம் ஒருப்பட்டு அழுந்துகின்றது; நம்முடைய உள்ளம் அவ்வாறு அழுந்துவதில்லை. உணர்ச்சிவேகம் அவனுக்கு இருப்பதுபோல எமக்கு இருப்பதில்லை. இதுதான் எமக்கும் புலவனுக்குமிடையேயுள்ள ஒரு முக்கியமான வித்தியாசம்.

எமக்கும் அவனுக்குமிடையேயுள்ள வித்தியாசம் இன்னும் ஒன்று உண்டு. தான் பெறும் உணர்ச்சியனுபவங்களை மொழிவாயிலாக வெளிப்படுத்தக்கூடிய ஆற்றலும் மொழியறிவும் புலவனுக்கு உண்டு. அத்தகைய ஆற்றலோ அறிவோ, சாதாரண மக்களுக்கு, அதாவது நமக்கு இருப்பதில்லை. அதனாலேதான் நாங்கள் எங்களுடைய அனுபவங்களை வெளியிட முடியாதிருக்கின்றது.

இனி, எங்களுடைய அனுபவம் புலவனுடைய அனுபவத்தைப் போல ஆழம் அல்லது தெளிவு உள்ளதாக இருப்பதில்லை. அதனாலும் நாம் அதனைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்த முடியவில்லை. இத்தகைய நிலையிலிருக்கும் நாம் சிறந்த அனுபவம் ஒன்றைப் பெற்று அதனால் இன்பம் அடையவிரும்பின், ஒரு புலவனுடைய உதவியை நாடவேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது. ஆகாய வெளியில் நீந்திக்கொண்டு செல்லும் தண் மதியைக் காணும்போதெல்லாம் எம்முடைய உள்ளத்தில் ஓர் இன்ப உணர்ச்சி உதிக்கின்றது; எனினும், அக்காட்சியின்கண் ஒரு புலவனுடைய உள்ளம் அழுந்துவதுபோல எம்முடைய உள்ளம் அழுந்துவதில்லை. எம்மிலும் பார்க்கப்பன்மடங்கு இன்பத்தைப் புலவன் அடைகின்றான்; அது மட்டுமன்று, தான் பெற்ற அனுபவத்தைக் கவிதையுருவத்தில் எமக்குத் தருகின்றான். ஆகவே, நாம் அவனுடைய உதவியை நாடி, அவன் உதவியை கவிதையைப் படித்து, ஒரு தெளிந்த அனுபவத்தைப்பெற்று இன்புறுகின்றோம். ஆகவே, கற்பனைத் திறனிலும் மொழியாற்றலிலும் புலவன் எம்மிலும் பன்மடங்கு சிறந்து

விளங்குவதால் அவ்வாற் கவிதை புனைய முடிகின்றது; எம்மால் முடிகிறதில்லை. இதுதான் எமக்கும் புலவனுக்குமிடையேயுள்ள வித்தியாசம்.

ஒரு கவிதையை நாம் படித்து அனுபவிக்கவேண்டுமாயின், முதலில் அக்கவிதைக்கு ஏற்ற மனோநிலையினை நாம் எம்மிடத்தில் ஏற்படுத்திக்கொள்ளுதல் வேண்டும். அதுமட்டும் போதாது; அதைப் பலமுறை படித்தல் வேண்டும். உயர்ந்த கவிதைகளை ஒருமுறை படித்து அனுபவிக்கமுடியாது பன்முறை படித்தால் தான் அது குறிக்கும் பொருள், உணர்ச்சி, அனுபவம் என்பனவற்றை நாம் கிரகித்துக்கொள்ள முடியும். ஒருமுறை படித்தவுடனே அது குறிப்பன யாவற்றையும் அறிந்துகொள்ளமுடியுமாயின், அது சிறந்த கவிதையன்று என்பதை அனுமானித்துக் கொள்ளலாம். கவிதையைப் படிக்கும்போது ஊக்கமும் உள்ளக்கிளர்ச்சியும் எமக்கு இருத்தல் வேண்டும்; அதன்கண் உள்ளத்தைத் தோயவிடுதல் வேண்டும். அந்த நிலையிலேதான் புலவனுடைய அனுபவம் எமக்குப் புலனாகும். அதில் நாம் அழுந்துவதால் சொலற்கரிய இன்பத்தைப்பெறுகின்றோம்; அமர வாழ்வை அடைகின்றோம். இதுதான் நாம் கவிதையாற் பெறும் பயன், வேறில்லை.

கவிதையைப் படித்து அனுபவிக்க விரும்புவோர் மொழியறிவு உடையராதல் வேண்டும். அதாவது, சொல்லின் ஆற்றலை ஓரளவிற்காயினும் அவர்கள் அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். சொல்லுக்கு ஒலிவடிவு, வரிவடிவு என இருவகை வடிவு உண்டு. கவிதையைப் படிக்கும்பொழுது அதன் வரிவடிவத்தைக் கண்ணாற் பார்க்கின்றோம்; அதே நேரத்தில் அதன் ஒலிவடிவத்தைக் காதாற் கேட்கின்றோம். சொல்லின் ஒலிவடிவம் அச்சொல் குறிக்கும் பொருள் என்பனவற்றைப் புலவன் நன்கு அறிந்தவனாதலின், அவற்றைத் தனக்கு வேண்டியவாறு கவிதையில் பயன்படுத்திக்கொள்ளுகின்றான். நாம் அவற்றைச் சிறிதளவாயினும் அறிந்திராவிடின், கவிதை குறிப்பனவற்றைப் பூரணமாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது.

இனி, மொழியின் ஒலிப் பண்பு கவிதையிற் பயன் படுத்தப் படுமாற்றைச் சிறிது நோக்குவாம். கவிதை இயற்றும் புலவன் கைக்கொள்ளும் கருவிகளுள் மிக முக்கியமானது ஒலி. ஒலிகள் ஒன்றுகூடி ஒரு முறைப்பட்டுச் செல்லும்போது அது ஒசை என்ற பெயரைப் பெறுகின்றது. அது ஒரு நியதிப்பட்டுச் செல்லும்போது

பா எனப்படுகிறது. பாட்டில் ஓர் ஒலி திரும்பத் திரும்ப வருதலை மோனை என்றும் எதுகை என்றும் கூறுகின்றோம். ஓர் அளவுபட்ட ஒலித்தொடர் சிற்சில வேறுபாடுகளுடன் நீர்த்தரங்கம் போலத் திரும்பத் திரும்ப வரும்போது அதனை நாம் ஒத்திசை என்கின்றோம். அது பாட்டிலும் உண்டு; உரை நடையிலும் உண்டு. ஒலி திரும்பத் திரும்ப வருதலுக்கும் உணர்ச்சிக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறது. குறிக்கப்பட்ட ஒரு சுவையை அல்லது மெய்ப்பாட்டை ஒரு பாட்டில் புலவன் அமைக்கும்போது, அதனைப் புலப்படுத்தற்கு ஏற்ற ஓர் ஓசை முறையில் அமைக்கின்றான். அச்சுவைக்கு அவ்வோசை கருவியாகின்றது. சொற்களின் பொருள் எமக்குப் புலப்படாத இடத்தும் பாட்டின் ஓசையைக் கொண்டே அதன்கண் பொருந்தியுள்ள சுவையைக் கிரகித்துக்கொள்ளலாம். இந்தத் தத்துவத்தை உரை நடை, பாட்டு என்பனவற்றில் மட்டுமன்று, சாதாரண பேச்சிலும் நாம் கண்டு தெளியலாம். கோப உணர்ச்சி வெடுவெடென்ற பேச்சில் வெளி வருகின்றது. சோக உணர்ச்சி இன்னொரு வகை ஒத்திசையைக் கருவியாகக்கொள்ளுகின்றது. இவ்வாறே ஏனைய சுவைகளும் வெவ்வேறான ஓசைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு வெளிவருகின்றன. பேச்சில் உள்ள ஒலிப்பண்பைத்தான் புலவர்கள் கவிதையிலும் கையாண்டிருக்கின்றனர். தமிழ் யாப்பு வகைகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாக உள்ள அகவல், செப்பல் என்னும் மூலவோசைகள் இரண்டும் சாதாரண பேச்சிலிருந்து பெறப்பட்டவை என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

திரும்பத் திரும்ப வருதலாகிய ஒலிப் பண்பில் ஒருவகை மந்திர சக்தி உண்டு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். புலவன் தன்னுடைய மாய வித்தைகளையெல்லாம் செய்து காட்டுதற்கு இதனைத்தான் முக்கிய கருவியாகக் கொள்ளுகின்றான். வாசகரின் மனத்தைத் தன்வசப்படுத்தித் தான் விரும்பியவாறு இயங்கச் செய்தற்கு அவன் கைக்கொள்ளும் உபாயங்களையெல்லாம் இச்சிறு கட்டுரையில் விரித்துக்கூறுதல் இயலாதாகலின் அவற்றுள் இரண்டொன்றை ஈண்டுக் குறிப்பாம். எம்முடைய மனத்தின் பண்புகளுள் முக்கியமானவை இரண்டு; அவற்றுள் ஒன்று, எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தைத் தர்க்க முறைப்படி ஆராய்தல்; மற்றது, உணர்ச்சி வசப்பட்டு நின்றல். அவையிரண்டும் ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டவையெனினும் நாம் அறிவைப் பெறுதற்கு அவை இன்றியமையாதவை. எம்முடைய புத்தியானது ஒன்றை ஆராய்ந்து அறிய முற்படும்போது, அந்நேரத்தில்

உணர்ச்சிக்கு இடமில்லாமற் போகிறதது. உணர்ச்சி விஞ்சும்போது ஆராயும் சக்தி மங்கிப்போகின்றது. ஒன்று துயில் மற்றது விழிப்பாயிருத்தல்தான் மனத்தினுடைய பொதுவான இயல்பு. உணர்வாற்றலின் துணைகொண்டு ஒன்றைக் கிரகிக்க முற்படும் நேரத்தில் ஆராய்ச்சியறிவு துயிலப்பெறவேண்டும். தர்க்க முறைப்படி ஒன்றை ஆராய்ந்து அறியவேண்டிய நேரத்தில் நாம் உணர்ச்சிவசப்பட்டு நின்றால், எமது முயற்சி அனுசூலப்படாததலின், அந்நேரத்தில் உணர்ச்சிக்கு இடங்கொடுத்தல் கூடாது.

புலவன் கவிதை வாயிலாகத் தன் உணர்ச்சியனுபவங்களை வெளிப்படுத்துகின்றான். அவற்றை நாம் பெறுவதாயின் நம் முடைய உணர்ச்சியறிவைத்தான் உதவியாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். புலவன் அதை அறிந்து, எம்முடைய ஆராய்ச்சியறிவைச் சற்றுத் துயிலச்செய்யும் பொருட்டு ஒலியை உபயோகிக்கின்றான். திரும்பத் திரும்ப வரும் ஒலியமைப்பில் எமது ஆராய்ச்சியறிவைத் துயிலச் செய்யும் சக்தி உண்டு. அது காதில் விழுந்தவுடனே எம்முடைய மனம் ஒடுங்குகின்றது. சிறந்த ஒலியமைப்பில் நாம் மட்டுமல்ல, பறவைகளும் விலங்கினங்களும் பாம்புகளும் கட்டுப்படுகின்றன. அவ்வாறு எம்முடைய மனம் ஒடுங்கி 'லயப்பட்டு' நின்றாலன்றி, புலவன் புலப்படுத்தக் கருதிய அனுபவத்தை நாம் பெறமுடியாது. மனம் ஒருப்படாத நிலையில் திரும்பத் திரும்ப வரும் ஒலியிலுள்ள அந்த மந்திர சக்தி எம்மிடத்திற் பலிக்கமாட்டாது. ஆகவே, கவிதையைப் படித்துப் பயனடைய விரும்புவோர், அதன் ஓசையில் உள்ளத்தைத் தோயவிடுதல் அவசியமாகின்றது. ஆராய்ச்சியறிவு ஒடுங்குதலால் சோம்பல் நிலை வந்தெய்துமல்லவா; அத்தகை நிலையிலிருந்தா நாம் கவிதையைச் சுவைத்தல் வேண்டும் என்ற வினாக்கள் ஒருவன் மனத்தில் எழுதல் கூடும். ஆராய்ச்சியறிவு ஒடுங்க எமது மனம் கட்டாயமாகச் சோம்பிவிடும் எனக்கொள்ளுதல் பொருந்தாது. சில வேளைகளில் நாம் துயிலப்பெறுதலும் உண்டு. ஆராய்ச்சியறிவின் ஒடுக்கத்திலேதான் உணர்ச்சித் தொழிற்பாடு துரிதமாக நடைபெறுகின்றது. அந்த நேரத்தில் கவிதையில் அமைந்துகிடக்கும் நுண்பொருள்களையெல்லாம் நாம் தெளிவாகக் கிரகித்துக்கொள்ளக்கூடிய அவதானநிலை ஏற்படுகின்றது. அந்நிலையில் கவிதை எமது உள்ளத்தை நேரே தொட முடிகின்றது.

புலவனுடைய அனுபவத்தை உணர்த்தும் சித்திரந்தான் கவிதை; அது கேட்கப்படுவது. உண்மைக் கவிதைக்கு உரைகல் ஓசையாகலின், அதனை நாம் செவியினாலேதான் கண்டறிதல் வேண்டும். அது கட்டுப்பாட்டிற்குள் அடங்கிநடக்கும் இயல்பினதாகலின் அதனை யாப்பு என்றும் கூறுதலுண்டு. யாப்பு என்பதனால் அதனைப் பாட்டின் விலங்கு எனக் கருதிவிடலாகாது. பாட்டிலுள்ள ஓசைகளை இலக்கண ஆசிரியர்கள் வரையறுத்துக் கூறுதலினாலே, அவர்கள் விதிகளை அமைத்துப் பாட்டின் வேகத்தைத் தடைப்படுத்துகின்றனர் எனச்சிலர் கருதுகின்றனர். அவ்வாறு கொள்ளுதல் பிழையாகும். யாப்பு வகைகள் இலக்கண ஆசிரியர்களால் ஆக்கப்படுவனவல்ல. புலவர்கள் கையாண்ட ஓசை வகைகளைத்தான் அவர்கள் வகுத்துத் தருகின்றனர். அவ்வாறு செய்யும்போது, யாப்பமைதிகளின் புற உருவங்களை வகுத்துக்காட்டுகின்றனரன்றி, அவற்றினுள்ளே ஒடுங்கிக்கிடக்கும் நுண்ணிய பேதங்களையெல்லாம் அவர்கள் கூற முற்படுவதில்லை. அவை கூறிமுடியா. அவற்றைத்தான் நாம் ஒத்திசை என்கின்றோம். புலவனுடைய உணர்ச்சியை ஏந்தி நிற்பவை அவைதான். அவனுடைய அனுபவத்தின் பல்வேறு நிலைகளையெல்லாம் எமக்கு அறிவிக்கும் கருவியாகவும் உள்ளன. ஒரு இராகத்தில் சுரபேதங்கள் காணப்படுவது போல இந்த ஒத்திசை கவிதையில் அமைந்துகிடக்கின்றது.

ஒலி திரும்பத் திரும்ப வருதல் கவிதையின் ஒரு முக்கிய அமிசம் என்பதை மேலேகாட்டினோம். அங்ஙனம் வரினும் அது இடையிடையே தடுக்கப்படும் நுட்பங்களையும் நாம் கவிதையிற்காணலாம். எதற்கும் ஓர் அளவு உண்டு. மீண்டும் மீண்டும் வருமிடத்தில் அளவு கடந்து வருமாயின், செவிக்கு இன்பம் பயவாது; மனத்திற்கு அலுப்பைத்தரும். அந்நிலையில், கவிதை புலப்படுத்தும் உணர்ச்சி பேதங்களைக் கிரகித்துக்கொள்ளுதற்கு வேண்டிய உற்சாகம் அல்லது விழிப்பு நிலை தளர்ச்சியுறுகின்றது. ஆகவே, ஒலியொப்புமை எந்த அளவுக்கு வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு ஒலி வேறுபாடும் கவிதைக்கு வேண்டப்படுகின்றது. இந்த நுட்பத்தை நன்கறிந்து கையாளுகின்றவன்தான் உண்மைப் புலவன். இதனை ஓர் உதாரணம் தந்து விளக்குவோம்:

வாணன் பெயரெழுதா

மார்புண்டோ? மாகதர்கோன்

வாணன் புகழுரையா

வாயுண்டோ? வாணன்
கொடிதாங்கி நில்லாத
கொம்புண்டோ? உண்டோ,
அடிதாங்கி நில்லா அரசு?

என்பது ஒரு வெண்பா. இதன்கண் சில வினாக்கள் அமைந்துள்ளன. வாணன், உண்டோ என்னும் சொற்கள் திரும்பத் திரும்ப வருகின்றன. அவை அவ்வாறு வருதலால் எம்மிடத்தில் ஒருவகை உணர்ச்சியைப் பிறப்பிக்கின்றன. உண்டோ, உண்டோ என்று கேட்பதில் இல்லை, இல்லை என்ற விடை எம் உள்ளத்தில் எதிரொலிக்கின்றது. உண்டோ, உண்டோ என்று கேட்டுக்கொண்டு செல்லும் புலவன், நாம் காத்திராத முறையில் 'உண்டோ, அடிதாங்கி நில்லா அரசு' எனக் கேள்வியின் வரிசையை மாற்றியமைக்கின்றான். அவ்வாறு அமைப்பதனால் அக்கவிதைக்கு ஓர் ஆற்றல் பிறக்கின்றது. அங்ஙனம் மாற்றியமையாது 'வாணன் அடிதாங்கி நில்லா அரசு உண்டோ' என அமைப்பானாயின் அக்கவிதையின் ஓசை சிறப்படையமாட்டாது. ஆகவே, ஓசையாயினும் பொருளாயினும் திரும்பத் திரும்ப வருதலில் ஒரு சிறப்பு உண்டு; எனினும் அதற்கு ஒரு எல்லையுண்டு. அந்த எல்லையை மீறின், சிறப்பின்மைதான் உண்டு. அதை நன்கு அறிந்து ஏற்றவாறு ஓசையை அமைப்பவன்தான் உண்மைப் புலவன். அத்தகைய புலவர்கள் இயற்றியுள்ள செய்யுட்களில் ஓசை கையாளப்பட்டிருக்கு மாற்றை நாம் அவதானித்து வருவோமாயின் ஒலியின் ஆற்றலை நாம் ஒருவாறு அறிந்துகொள்ளலாம். ஓசையை நயக்க முடியாதவனுக்குக் கவிதையை நயக்க முடியாது.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்

4.13 பகீரதப் பிரயத்தனம்

கங்கை என்னுமக் கரைபொரு திருநதி கண்டார்

ஸ்ரீராமன் இலக்குமணன் விசுவாமித்திரர் ஆகிய மூவரும், வேள்வி நிறைவேற்றியபின், மிதிவையை நோக்கி நடக்கின்றவர்கள், வழியிலே, தெய்வத்தன்மை பொருந்தியதும் கரையைப் பொருது பிரவாகிக்கின்றதுமான கங்கைநதியைத் தரிசித்தார்கள்.

இந்த மாநதிக் குற்றுள தகைமைய யாவும்
எந்தை கூறுகென் றிராகவன் வினவுற என்னயாள்
மைந்த நின்றிரு மரபுளான் அயோத்திமா நகர்வாழ்
விந்தை சேர்புயன் சகரன்இம் மேதினி புரந்தோன்.

ஸ்ரீராமன் இந்த மாநதியின் பெருமைகளை எடுத்துச் சொல்லியருளவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கின்றான். அப்பொழுது விசுவாமித்திரர்,

எனை ஆள் மைந்த

அன்பு என்கின்ற கயிற்றினாற் கட்டி, என்னை ஆளாமலே ஆளுகின்ற மகனே, என்று விளித்து,

‘இந்த நதியின் பெருமையைச் சொல்லுவதென்றால், அது உன்னுடைய உயர்ந்த மரபின் பெருமையைத்தான் சொல்லுவதாயிருக்கும்; அயோத்தியில் வாழ்ந்து நிலவுலகை அரசுபுரிந்த உன் மூதாதையர்களான சக்கரவர்த்திகளுள் ஒருவன் சகரன்,

என்று, கங்கையின் கதையைக் கேட்கச் சகரன் கதையைத் தொடங்குகிறார் விசுவாமித்திரர்.

சகரனுக்கு இருவர் மனைவியர். முதல் மனைவிக்குப் பெயர் கேசினி. அவள் விதர்ப்ப நாட்டிற் பிறந்தவள் ஆகையினால், விதர்ப்பை எனவும் படுவள். இரண்டாவது மனைவி சுமதி. இவள் கருடனுக்குத் தங்கை. விதர்ப்பை வயிற்றில் பிறந்தவன் அசமஞ்சன். அவனுடைய புதல்வன் அஞ்சுமான். சுமதி வயிற்றிற் பிறந்தவர்கள் அறுபதினாயிரர் புதல்வர்கள் அவர்களுக்குச் சகரர் என்று பெயர். சகரன் புதல்வர் சகரர். அஞ்சுமான் சகரனுக்குப் பெளத்திரன்.

புத்திரப் பேற்றாற் சிறந்த சகரன் ஒரு அசுவமேத யாகஞ் செய்தான். யாகத்துக்குரிய அசுவம் வென்றிச் சின்னங்களுடன், அஞ்சுமானின் மேற்பார்வையில், திக்கு விஜயஞ் செய்தது. இதனை அறிந்த இந்திரன், அந்த அசுவத்தைக் களவு செய்துகொண்டு போய்ப் பாதாள உலகத்திலே தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்ற கபில முனிவருக்குப் பின்புறத்தில் ஒளித்து வைத்திருந்தான். கபிலர் திருமாலின் அம்சமாயுள்ளவர். மகா தபசி. அவர் கோபித்து நோக்குவாரானால், எதிரில்

நிற்பவர்கள் சாம்பராய் விடுவார்கள். தவம் பிறராற் குழம்பாமல் அவர் பெற்ற வரப்பிரசாதம் அது. அசுவங்க் களவு போனதை அஞ்சுமான் அறியான். பூவுலகம் முழுவதுந் தேடினான்; காணவில்லை. தந்தையின் தந்தையான சகரனிடம் வந்து முறையிட்டான். அதனைச் சகரன் அறுபதினாயிரஞ் சகரர்களுக்குஞ் சொன்னான்.

கேட்ட வேந்தனும் மதலையார்க் கம்மொழி கிளத்தி
வாட்ட மீக்கொளச் சகரர்கள் வடவையின் மறுகி
நாட்டம் வெங்கனல் பொழிதர நானிலந் தடவித்
தோட்டு நுங்கினர் புவியினைப் பாதலந் தோன்ற.

சகரர்கள் வடவாமுகாக்கினி போலச் சீறி, அசுவத்தைத் தேடி எழுந்தார்கள்; பூமி முழுவதுந் தடவினார்கள்.

புவியினைப் பாதலந் தோன்றத் தோட்டு நுங்கினர்

பூமியிற் காணாமையினால், பாதாளந் தோன்றும்படியாகப் பூமியைத் தோண்டித் தோண்டி உண்டார்கள். பாதாளந் தெரிந்தது. கபில முனிவருக்குப் பின்புறத்தில் அசுவத்தைக் கண்டார்கள். கண்டதும் முனிவர்மேற் சீறி எழுந்தார்கள்.

முனும் வெஞ்சினத் தருந்தவன் முனிந்தேரி விழிப்பப்
பூளை துடிதன் நகையினில் எயில்பொடித் தனபோல்
ஆனும் மைந்தரா றுயதருஞ் சாம்பரா யவிந்தார்
வேள்வி கண்டநல் வேந்தனுக் குரைத்தனர் வேய்கள்.

பூளை சூடி - பூளைப் பூவைச் சூடிய சிவபெருமான். சிவ பெருமான் முப்புரத்தை நோக்கிச் சிரித்தவாறு போலக், கபில முனிவர் சகரர்களைச் சினந்து நோக்கினார். அத்தனை ஆயிரவர் சகரர்களும் சாம்பர் ஆயினர். இதனை அசுவமேத யாகந் தொடங்கிய சகரனுக்கு வேய்கள் சென்று கூறினார்கள் வேய்கள் ஒற்றர்கள். சகரன் சகரர்களை இழந்து வருந்தினான்; எடுத்த யாகத்தை முடிக்காமையினால், அதற்கு மேலும் வருந்தினான். அதனைக் கண்ட அஞ்சுமான் பாட்டனின் துயரை நீக்கக் கருதிப் பாதாளத்துக்குப் போய்க் கபிலரை வணங்கி வாழ்த்திக் குறையிரந்து நின்றான். கபிலர் அவன் வேண்டுகைக்கு மகிழ்ந்து, அசுவத்தைக் கொண்டுபோகும்படி கட்டளையிட்டார். சகரன் அசுவங்கிடைக்கப்பெற்று மகிழ்ந்து, அசுவமேதத்தைப் பூர்த்தி செய்து, தேவர்களுக்கு அவியை நல்கினான். யாகம் பூரணம்

எய்தியது. அதன்மேல் தனது அரசரிமையை அஞ்சுமானுக்குக் கொடுத்துவிட்டுச் சகரன் சுவர்க்கம் புக்கான் சகரர்கள் பூமியைத் தோண்டிய இடங்கள் நீர் பெருகிச் சாகரம் ஆயின. சாகரம் கடல் கடல் சூழ்ந்த உலகை அஞ்சுமான் ஆண்டுகொண்டிருந்தான்.

அஞ்சுமானின் புதல்வன் திலீபன். திலீபன் மகன் பகீரதன். அந்தப் பகிரதனை இந்தப் பாகீரதியாகிய கங்கைக்குத் தந்தையென்றே சொல்லலாம். பகிரதன் அரசுபுரிந்து கொண்டிருக்கின்ற காலத்திலே, முன்னோரான சகரர்கள் கபிலரின் சாபத்தால், நற்கதி பெறாமல், சாம்பர் மலையாய்க் குவிந்து கிடப்பதைக் கேள்விப்பட்டான் அவனுக்குத் தீராத மனக்கவலை உண்டானது.

கொடிய மாமுனி வெகுளியின் மடிந்தவெங் குரவர்
முடிய நீணிர பத்தினில் அழுந்திடு முறைமை
கடியு மாறெனக் கருந்தவம் அமைகுறு கருமம்
அடிகள் சாற்றுக் என்றலும் அந்தணன் அறைவான்.

கொடிய மாமுனி - கபிலமுனி 'கபில முனிவரின் கோபாக்கினியால் வெந்து சாம்பராய் நிரயத்தில் அழுந்துகின்ற எனது முன்னோர், நற்கதிபெற்றுய்யும்படி, அரிய தவத்தை அடியேன் செய்தற்குரிய உபாயங்களை,

அடிகள் சாற்றுக் என்றலும் அந்தணன் அறைவான்

'சுவாமிகள், கூறியருள வேண்டும்' என்று தனது குல குருவாகிய வசிஷ்ட முனிவரைப் பகிரதன் பிரார்த்திக்க, வசிட்ட முனிவர் கூறுகின்றார்.

வையம் ஆளுடை மன்னவர் மன்னவ மடிந்தோர்
உய்ய நீள்தவம் ஒழிவறு பகலெலாம் ஒருங்கே
செய்ய நாண்மலர்க் கிழவனை நோக்கிநீ செய்தி
ஐய என்றினிது உரைத்தனன் நவையறு முனிவன்.

நவையறு முனிவன் - வசிட்ட முனிவர் 'மன்னர்க்கு மன்னவனாகிய பகிரதனே, உன் மூதாதையர் நற்கதி பெறும் பொருட்டுப் பிரமதேவரை நோக்கி எல்லையில்லாத காலம் தவஞ்செய்வாயாக' என்று கூறியருளினார்.

பகிரதன் பதினாயிர வருஷ காலம் பிரமதேவரை நோக்கிக் கடுந்தவஞ் செய்தான். பிரமதேவர் தோன்றி.

‘பகிரதனே, ஆகாய கங்கையைப் பூமிக்கு வருவித்து அப்புண்ணிய தீர்த்தத்தில் உனது முன்னோரின் சாம்பர் வடிவான என்புகளைப் படியும்படி செய்வாயானால், அவர்கள் நற்கதி பெறுவார்கள்’

என்று உபாயங் கூறியருளினார். அங்ஙனம் உபாயங்கூறிய பிரமதேவர், ஆகாய கங்கை பூமிக்கு இறங்குமானால் அதன் வேகத்தை இந்தப் பூமி தாங்கமாட்டாது; அதன் வேகத்தைத் தணித்தருளும் பொருட்டு.

தோகை பாகனை நோக்கிநீ அருந்தவந் தொடங்கென்று ஏகி னான்உல கனைத்துமெவ ஷயிர்களும் ஈந்தான்.

‘சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்’ என்று மற்று மொரு உபாயமுங் கூறினார்.

பகிரதன் சிவபெருமானைத் தியானித்து மற்றும் ஒரு பதினாயிர வருஷம் தவஞ்செய்தான். சிவபெருமான் தோன்றிக் கங்கையின் வேகத்தைத் தணித்தருளுவோம் என்று வரங் கொடுத்தருளினார். பகிரதன் பிறகு ஐயாயிரம் வருஷம் கங்கையை நினைந்து தவஞ்செய்தான் கங்கை ஒரு பெண் வடிவில் தோன்றிப் ‘பகிரதனே’ சிவபெருமான் உனக்குத் தந்த வரம் விநோதமாயிருக்கின்றது. கங்கை வருமானால் அதன் வேகத்தைத் தணிப்பது அரிது. ஆகையால் இன்னுந் தவஞ்செய்’ என்று கூறி மறைந்தது.

கரந்தை மத்தமோடு எருக்கலர் கூவிளை கடுக்கை
நீரந்த பொற்சடை நின்மலக் கொழுந்தினை நினையா
அரந்தை புற்றவன் இரண்டரை ஆயிரம் ஆண்டு
புரிந்து நற்றவம் பொலிதர வரையுறை புனிதன்.

வரையுறை புனிதன் - திருக்கைலாசபதி

எதிர்ந்து நின்னினை வென்னென இறைஞ்சியெம் பெரும
அதிர்ந்து கங்கை தறைந்தனள் என்றலும் அஞ்சல்
பிதிர்ந்தி டாவகை காத்தும்என் றேகிய பின்னை
முதிர்ந்த மாதவம் இரண்டரை ஆயிரம் முடித்தான்.

பகிரதன் மேலும் இரண்டாயிரத்தைந்நூறு வருடம் சிவபெருமானை நோக்கியும் இரண்டாயிரத்தைந்நூறு வருடம் கங்கையை நோக்கியும் தவஞ்செய்தான். இங்ஙனமாக

முப்பதினாயிரம் வருஷம் பகிரதன் தவப் பிரயத்தனஞ் செய்தான். பகிரதப் பிரயத்தனத்தினால், ஒரு நாள், கங்கை பாகீரதி என்று பெயர் பெற்றுச் சுவர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களை அலைத்துக்கொண்டு கீழே இறங்கியது. சிவபெருமான் தமது சடாமகுடத்தில் அந்தப் பாகீரதியைத் தாங்கியருளினார் பாகீரதி பனித்துளி மாத்திரையாய் அச்சடையிற் புகுந்து கரந்தது. அதுகண்டு பகிரதன் திகைத்தான். சிவபெருமான் அபயஞ்செய்து, தமது சடா மகுடத்துள் மறைந்த கங்கையில் ஒரு சிறு துளியைப் பூமியில் விட்டு, அதனை அழைத்துச் செல்லும்படி திருவாய்மலர்ந்தருளினார். பகிரதன் வழிகாட்டப் பாகீரதி பிரவாகித்துச் செல்லாநின்றது. பகிரதன் விரைந்து செல்லப் பாகீரதியும் விரைந்து தொடர்ந்து வேகம் அதிகரிப்பதாயிற்று. அதனால் வழியில் சன்னு என்கின்ற தவசிரேட்டர் இயற்றிய வேள்வியைப் பாகீரதி அழிவுசெய்துவிட்டது. சன்னு வெகுண்டு பாகீரதியைத் தமது கையில் அடக்கி, அகத்தியர்போல ஆசமனஞ் செய்துவிட்டார். அது கண்ட பகிரதன், சன்னு முனிவரின் அடிகளில் வீழ்ந்து குறையிரந்தான். சன்னு பகிரதனுக்கு இரங்கிப் பாகீரதியைத் தங் காது வழியாக வெளியிட்டார். அதனால், பாகீரதி சன்னுவுக்குப் புத்திரியாய்ச் சானவி என்கின்ற பெயரையும் பெற்றது பாகிரதி சானவி என்கின்ற பெயர்களைப் பெற்ற கங்கை, அப்பாற் பெருகி நடந்து, அனுபதினாயிரர் சகரர்களின் சாம்பர் மலையைத் தன்னகத் தடக்கிப் பிரவாகித்தது. சகரர்கள், தேவர்கள் எதிர்கொள்ளப் புண்ணியலோகஞ் சென்றார்கள். பகிரதன் 'பகீரதப் பிரயத்தனம்' என்ற தொடரை வழங்க வைத்துத் தன் மனோரம்த முற்றி, அயோத்திமா நகரை அடைந்து அரசவீற்றிருந்தான்.

இவ்வாறு கங்கையின் வரலாறு கூறும் முகமாக, ஸ்ரீராம இலக்குமணர்களில் முன்னோர் வரலாறுகளை விளக்கிப் பகிரதப் பிரயத்தனத்திற்கதை சொல்லி முடித்தார் விசுவாமித்திர முனிவர். இராம இலக்குமணர்கள், பாவங்களைக் கழுவுகிற புண்ணிய தீர்த்தமாகிய கங்காநதியை விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள்.

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

4.14. கலையும் காட்சியும்

எமது பாடத் திட்டத்தில் மொழி பெயர்ப்புக் கலைக்குச் சிறப்பிடமளிக்கப்படவேண்டுமெனும் கருத்து, மலேசிய தமிழ் மாநாட்டில் நான் கண்டு, கேட்டு, உய்த்துணர்ந்த அனுபவங்களால் என் மனதில் மேலும் வலுப்பெற்றிருக்கிறது.

இக்கலை சம்பந்தமான பாடவிதானம் திட்டவட்டமான முறையில் தயாரிக்கப் பெறல் வேண்டும்; பாடங்களை ஒழுங்கு முறைப்படி மாணாக்கருக்குப் பயிற்றுவித்தல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நமது இலட்சியம் கைகூடும். இவ்விதம் செய்யாவிட்டால், கரிய கோழிக்கும் கருங் கோழிக்கும் உள்ள வித்தியாசம் யாதென்பதையோ, பெரிய சோறு, பெருஞ்சோறு என்பன போன்ற சொற்றொடர்களுக்குள்ள அர்த்தபேதங்கள் எவையென்பதையோ மாணவர்கள் அறிந்து கொள்ள முடியாது போய்விடும். உண்மையில், மாநாட்டின் இரண்டாம் நாட் கருத்தரங்கில் இத்தகைய நுணுக்கங்களெல்லாம் விரிவாக ஆராயப்பட்டன. ஒரு காலத்தில், இங்கிலாந்திலுள்ள Public Schools என்னும் விடுதிப் பாடசாலைகளில் லத்தீனை இங்கிலிஸில் பெயர்க்கக் கற்றுக்கொடுத்தார்கள்; படித்த மனிதர் என்பதற்கும், மொழியாட்சி கைவரப் பெற்றவர் என்பதற்கும் இந்த லத்தீன் - இங்கிலிஸ் மொழி பெயர்ப்புத் திறன் அக்காலத்தில் அறிகுறியாகக் கருதப்பட்டது. இன்றைய நிலையில், நாம் இங்கிலிஸ் மொழி மூலம் தேர் முகமாகவோ மறைமுகமாகவோ பெற்றுள்ள அறிவினைப் பொதுமக்கள் மத்தியில் பரப்பவேண்டுமானால், மொழி பெயர்ப்புக் கலையில் விசேஷ ஆற்றல் பெறல் அவசியம்.

மொழிபெயர்ப்புக் கலையின் அகர, ஆகாரங்களை நான் முதன் முதலாகக் கற்றுக்கொண்டது கீரிமலை மணல் வெளியில் நடைபெற்ற மாபெரும் பொதுக்கூட்டமொன்றிலாகும்; வகுப்பறையிலோ, பல்கலைக்கழகத்திலோ அன்று. யாழ்ப்பாணத்தில் காந்தியுகம்கோலோச்சிய காலம் அது. தென்னகத்தின் அரசியல் வானில் சுடர் விட்டு ஒலிர்ந்த தீரர் சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் 1928 இலோ 1929 இலோ யாழ்ப்பாணம் வந்தார்கள்; யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் சொற் பொழிவாற்றினார்கள். அந்தக் கூட்டத்திலேதான் மொழி பெயர்ப்பின் நுட்பங்கள் பற்றிய முதலாவது பாடத்தை நான் கற்றுக்கொண்டேன். சத்தியமூர்த்தி அவர்களுக்கு அன்று கோலாகலமான வரவேற்பளிக்கப்பட்டது. வரவேற்புக் குழுத் தலைவர் அந்த வரவேற்பை Warm Welcome என்று குறிப்பிட்டார். இப்படி வர்ணித்தமை பொருத்தமற்றதென்று சத்தியமூர்த்திய வர்கள் விரிவாக விளக்கிக் கூறியமை, இன்றும் என் மனதில் பசுமரத்தாணிபோற் பதிந்திருக்கிறது. இங்கிலிஸ்காரர் வாழும் நாடு குளிர் மிகுந்த பூமி; வெயிலோமிக அரிது. எனவே, வெப்பமும்

கூடும் அவர்களுக்கு மன மகிழ்வை உண்டாக்குவன, நமக்குத் தென்றலும், குளுமையும் இன்பமூட்டுவதைப் போல. அதனாலேயே உள்ளக் கனிந்த வரவேற்பை அவர்கள் Warm Welcome என்கிறார்கள். யாழ்ப்பாண மக்கள் படை பதைக்கும் பங்குனி வெயில் காலத்தில் கீரிமலை மணல் வெளியில், அகங்குளி ரத்தம்மை வரவேற்றதை Warm Welcome என்று வர்ணிப்பது சரியல்லவென்று சத்தியமூர்த்தி விவரித்தார். அந் நாட்களில் மேற்படி காங்கிரஸில் தீவிரமாக உழைத்தவரும், சத்தியமூர்த்தியின் வரவேற்புபசாரத்தில் பெரும் பங்கு கொண்டவருமான ஹண்டி பேரின்பநாயகம். அவர்கள் சமீபத்திய கட்டுரையொன்றிலே Warm Welcome என்பதை அகங்குளிர்ந்த வரவேற்பு என்று மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். Snow white என்பது பால் வெள்ளையெய்ன்றிப் பனி வெள்ளையன்றென்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். This is a book என்பதை இது புத்தகம் என்பதா அல்லது இது ஒரு புத்தகம் என்பதா? என்றும் மொழிபெயர்ப்பாளர் சிலர் சர்ச்சை செய்கிறார்கள். மொழி பெயர்ப்புத் துறையில் இப்படிப் பல பிரச்சினைகள் உண்டு.

இங்கிலிஸைத் தமிழில் எழுதுதல், ஒலிக் குறிப்புகள், அட்சரங்கள் இவை யாவும் இன்று பிரச்சினைப் பொருள்கள். வேற்று மொழிப் பெயர்ச்சொற்களைத் தமிழில் எழுதும்போது, மூல உச்சரிப்பைப் பின்பற்றி எழுதுவது நலம்; அதனால் பல அனர்த்தங்களைத் தவிர்த்துக்கொள்ளலாம். மாநாட்டுக்கு வந்திருந்த இலங்கை நண்பர்களில் ஒருவர், இட்டலித் தம்புவைத் தெரியுமோவென்று ஒரு சமயம் என்னிடம் கேட்டார். யாரோ, சாப் பாட்டு ராமன்போல இட்டலி ராமனாயிருக்க வேண்டுமென்று பதில் சொன்னேன். Dudley Stamp என்பதன் தமிழாக்கமாகிய இட்டலி தாம்பு இட்டலித் தம்புவாக மருஇ நின்றதென்பதை நான் எப்படி அறிவேன்? இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இதையொத்த மற்றொரு நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வருகிறது. காஹிறாவில் நடைபெற்ற இரண்டாவது வருடாந்த அல் அஸ்ஹார் மாநாட்டுக்கு இலங்கைப் பிரதிநிதியாக நான் போயிருந்தேன். 1965 மே 18 ஆந் தேதியன்று தேநீர் இடைவேளையில் அந்த மகாநாட்டுக்கு வந்திருந்த பிரதிநிதியொருவருடன் கதைத்துக்கொண்டிருந்தேன். பேச்சு அன்றைய பத்திரிகைச் செய்திகளுக்குத் தாவினது. அப்பொழுது நண்பர், இலங்கையிலிருந்து அல்பாபிலாவி Albah Bi Lhavi என்ற

பிரமுகரொருவர் காஹிறா வந்திருக்கிறாராமே; அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமோவென்று கேட்டார். அந்தப் பெயர் நாமந்தரித்த பிரமுகர் ஒருவரும் இலங்கையில் இல்லையே என்று தடுமாறிய நான், எதற்காக அவர் காஹிறா வந்தாராம் என்று கேட்டேன். பெட்ரோல் கொள்வனவு விஷயம் பற்றி ஐக்கிய அறபுக் குடியரசுடன் பேச்சுவார்த்தை நடந்துவதற்காக வந்திருந்தாராம். இதைக் கேட்ட பிறகுதான், அந்த அல்பாபிலாவி, எனது நண்பரும் இலங்கை சிவில் சேவையில் என் சகாவாக விளங்கியவருமான கோ. ஆழ்வாப்பிள்ளை அவர்களேயென்று கிரகித்துக்கொண்டேன். இதுபோலவே சரித்திரத்திலும் ஒரு சம்பவமுண்டு. இலங்கையை ஆண்ட புவனேகபாகு மன்னன் 1283 ஆம் ஆண்டில் அப்த் உத்மான் என்பவர் தலைமையில் மிஸ்ர் நாட்டுக்குத் தூதுக்குழுவொன்றை அனுப்பினான். இந்த மன்னனுக்கு அரபு வரலாற்றாசிரியர் ஒருவர் அபு நக்பா லெபாபா அன்ற நாமஞ் சூட்டியிருக்கிறார்; மொழி மாற்றத்தினால் ஏற்படும் அனர்த்தங்களுக்கு இப்படி எத்தனையோ உதாரணங் காட்டலாம். கொடை வள்ளல் ஷெய்கு அப்துல் காதர், சீதக்காதி ஆனார்; உவைஸ், உவைச ஆயிற்று. அஸீஸ் அசிசு, ஆஜீஸ் என்றெல்லாம் மாறிற்று. ஒரு மொழியின் ஒலிக் குறிப்பு இன்னொரு மொழியில் இல்லாமையால் இத்தகைய சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. இந்தச் சிக்கல்களை விடுவிப்பதற்கு அறபுத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஒரு வழி வகுத்துள்ளார்கள்; அறபு மொழியில் ப,ட,ங், ஆகிய ஒலிகள் கிடையா; இவ்வொலிகளைக் குறிப்பதற்கு அவர்கள் விசேஷமான அறபு எழுத்துக்களை உருவாக்கினார்கள். இவ்வாறே மணிப்பிரவாள நடையில் எழுதியவர்கள் ஷ, ஜ, ஹ, ஸ, ஆகிய புதிய எழுத்துக்களைத் தமிழில் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். இவர்களைப் பின்பற்றி நாமும் ெ, ெ போன்ற இங்கிலிஷ் அட்சரங்களின் ஒலியைக் குறிப்பதற்குப் புதிய எழுத்துக்களை உருவாக்கிக் கொள்ளலாம். தமிழில் காணப்படும் ழ, ஒ ஆகிய சிறப்பு எழுத்துக்களுக்கு ஒலிக் குறிப்பு அடையாளங்களை உபயோகிப்பதற்குப் பதில், விசேஷ சின்னங்களை உபயோகிப்பது நலம் என்று தமிழை ரோமன் லிபியில் எழுதுவதில் உள்ள வில்லங்கங்கள் பற்றி ஆராய்ந்த கருத்தரங்கில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரையொன்றிலே யோசனை தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

மொழியும் கலாசாரமும் ஒன்றுடனொன்று பின்னிப் பிணைந்தவை என்பதை வலியுறுத்துதற்குப் போலும்,

மொழியாராய்ச்சி மாநாட்டில் கலாசாரப் பொருட்காட்சி ஒன்றனையும் ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். இந்தப் பொருட்காட்சி ஏப்ரல் 26 ஆந் திகதியன்று கல்வி அமைச்சர் கௌரவ இன்சே முகம்மது ஹைர் ஜொஹாரி அவர்களின் ஆசியுடன் ஆரம்பமாயிற்று. இந்தியாவுக்கும் மலாயாவுக்கும் இருந்து வந்த தொடர்புகளை விளக்கும் தேசப்படங்கள் பலவற்றை இப்பொருட்காட்சியிற் கண்டேன். இவற்றைச் சாவகாசமாகப் பார்வையிட எனக்கு அவகாசம் இருக்கவில்லை. காலத்தால் மிக முந்திய தமிழ் எழுத்துக் காகிதமொன்றின் புகைப்படப் பிரதியொன்றும் பொருட்காட்சியில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. 1527 ஆம் ஆண்டில் எழுதப் பெற்ற இந்தக் காகிதம் மலாக்காவில் கண்டெடுக்கப்பட்டது. இன்றைய மலேசியாவின் பல்வேறு பாகங்களிலிருந்தும் காட்சிப் பொருள்கள் வந்திருந்தபோதிலும் கெடா என்னும் பகுதியிலிருந்து வந்த காட்சிப் பொருள்களே எல்லோர் கவனத்தையுங் கவர்ந்தன. வெண்கலத்தாலான புத்தர் சிலை, துவாரபாலகர் சிலை, சிரசற்ற கணேசர் சிலை ஆதியன அவற்றுட் சிலவாகும். பொருட்காட்சிக்குச் சில நாட்களின் பின்னர், தனிநாயகம் அடிகளாரின் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையைப் படித்தபோது மலேசியாவிலுள்ள மேற்படி கெடா நாட்டுக்கும் கடாரர் சட்டிக்கும் சொல்லிலக்கணப்படியுள்ள உறவினை அறிந்து வியப்படைந்தேன். செம்பினால் அல்லது செம்பு - இரும்புக் கலவையினால் செய்யப்படும் அண்டா, கடாரம் எனப்படும். கெடா என்னுஞ் சொல் பழந் தமிழ் இலக்கியங்களில் கடாரம் அல்லது காழகம் என்று வழங்கி வந்திருக்கிறது. (காழ் என்பதற்கு இரும்பு என்னும் பொருளுண்டு.) கஜகம், கடஹா, கலா, கியுடா எனவும் இந்தக் கெடா குறிப்பிடப்படுவதுண்டு. தனிநாயகம் அடிகளார் இவற்றையெல்லாம் தமது கட்டுரையில் தொடர்புபடுத்தி விளக்கியிருக்கிறார். கெடாவின் தலைநகர் அலோர் ஸ்டார்; மலேசியப் பிரதமர் துங்கு அப்துல் ரஹ்மான் அவர்களின் பிறப்பிடம் இதுவே. மலேசியப் பிரயாணத்தின்போது கெடாவுக்கும் போனேன். அது வேறு கதை.....

ஏப்ரல் 18 ஆந் திகதி மாலை 'கலை இரவு' என்ற நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. மாநாட்டு பஸ், பிரதிநிதிகள் அனைவரையும் இந்நிகழ்ச்சி நடைபெறவிருந்த மண்டபத்துக்கு ஏற்றிச் சென்றது. மண்டபத்தில் ஒரே ஜனக்கூட்டம். கலை இரவில் பன்னிரண்டு நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றனவென்று சொல்லலாம் ஆனால்

அம்பிகாபதி - அமராவதி சோக நாடகத்தை நினைத்துக் கலைவாழ்த்து நாட்டுப்பண் ஆகிய இரண்டு நிகழ்ச்சிகளையும் கணக்கில் சேர்க்காமல் பத்து நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன என்கிறேன் நாட்டுப்பண் என்றால் கிராமியப் பாடல் என்று விடாதீர்கள் தேசிய கீதம் - National Anthem என்பதைத்தான் இப்படி மொழி பெயர்த்திருந்தார்கள். இந்தப் பத்து நிகழ்ச்சிகளில் ஐந்து மலேசியக் கலாசாரத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாக அமைந்தன. மெனோரா என்னும் தாய்லாந்து நடனமும் இவ்வைந்தில் ஒன்று. இந்த ஐந்து நிகழ்ச்சிகளும் வரலாற்று நூல்கள் மூலமாக நான் அறிந்திருந்த ஓர் உண்மையை நிரூபித்தன; மலேசிய நாடு இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் சரி நடுவாக அமைந்திருக்கிறது; ஆயினும் அதன் ஆரம்பகால நாகரிகம் இந்திய நாகரிகத்தைப் பின்பற்றி எழுந்ததேயன்றிச் சீன நாகரிகத்தைப் பின்பற்றவில்லை. மதங்களும் இவ்வாறே; இந்து மதமும் இஸ்லாமும் இந்தியாவிலிருந்து பரவியவையே. மற்றும், பஞ்சாபி நடனம், கிராமிய நடனம் ஆதியன அடங்கலாக நான்கு இந்திய நிகழ்ச்சிகளும் Chinese Opera என்னும் சீன நாட்டிய நாடகமும் அன்று நடைபெற்ற பிற நிகழ்ச்சிகளாகும்.

மலாய் வாசிகள் இந்துக்களாக மாறிய போதிலும் இந்தியர்களாக மாறவில்லையென்று கூறுவார்கள்; அரசவைபவங்கள் முதலியன இந்திய மரபைப் பின்பற்றியவைகளாக இருந்தபோதிலும், சாதாரண மக்கள் இந்திய மரபுடன் நெருங்கியதான தனித்தொரு பண்பாட்டினைப் பின்பற்றினர்; இவ்வாறே, இந்தியா வழியாக இஸ்லாம் பரவிய பின்னரும், மலாய் மக்கள் இஸ்லாத்துக்கு முற்பட பழக்க வழக்கங்களையும் கலாசார பாரம்பரியங்களையும் முற்றாகக் கைவிடவில்லை. கலை இரவு நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து இவற்றையெல்லாம் கிரகிக்க முடிந்தது. தொல்குடி இந்து, இஸ்லாமிய, கலாசார பாரம்பரியங்கள் போக, நான்காவது பாரம்பரியமொன்றும் இப்பொழுது மலேசியாவில் தலையெடுத்து வருகிறது, மேற்கூலக நாகரிகத்தின் செல்வாக்கே அது. கலை இரவில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளில் இதனைக் காண முடியாது போயினும், மே மாதம் 1 ஆந் திகதி சிங்கப்பூரில் பார்த்த திரைப் படமொன்றில் கண்டு கொண்டேன். அந்தப் படத்தில் நடித்த ஆண்களும் பெண்களும் இன அடிப்படையில் நூற்றுக்கு நூறு வீதம் மலாயர்களாய் இருந்த போதிலும் மேற்கூலக நாகரிகத்தைப் பின்பற்றுவோராக விளங்கினர்; பாடல்கள் நடனங்கள் ஆகியவற்றிற் பெரும்பாலானவை மேல் நாட்டுப் பாணியைத் தழுவி, இங்கிலிஸ் ஆடல்

பாடல்களின் மலாய்ப்பதிப்பாக அமைந்திருந்தன. மேல்நாட்டின் இந்தச் செல்வாக்குக்கு மலேசியர் அனைவரும் அடிமைகளா அல்லது சொற்ப அளவினரே அடிமைகளா என்பதும், இந்தச் செல்வாக்கானது அவர்களுடைய பாரம்பரிய கலாசாரத்தைச் சாகடிக்காமல் அதனோடு இரண்டறக் கலந்து விடுமா அல்லது சமாதான சக வாழ்வு வாழுமா என்பதும் ஆசியாவின் ஏனைய நாடுகளுக்குப் போலவே மலேசியாவுக்கும் பிரச்சினைகளாகும்.

மலேசியா மலாயர், சீனர், இந்தியர் ஆகிய முப்பெரும் சாகியத்தார் வாழும் நாடு. வெவ்வேறு பண்பாடுகளின் உறையிடம் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்த வகையில் பார்க்கும்போது, மலேசியக் கலாசாரமென ஒன்று அங்கு பரிணமிக்க முடியுமோவெனும் கேள்வி தோன்றுகிறது. மூன்று கலாசாரங்களும் இணைந்ததான மலேசியக் கலாசாரம் பரிணமிப்பது சாத்தியமோ வென்பதற்கு காலந்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும். மேற்சொன்ன மூன்று இனங்களும் மூன்று பண்பாடுகளின் பிரதிநிதிகளாக விளங்குகின்றன. இவர்களில் மலாயர் அந்நாட்டின் பழங்குடி மக்கள். சீனர்கள் தகரச் சுரங்கங்களில் வேலை தேடி வந்தவிடத்தில் நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டவர்கள்; தமது பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தையும் இனப் பண்புகளையும் இம்மியும் இழக்காதவர்கள். இந்தியர்களில் சில சீக்கியர்களையும், பிறரையும் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் தமிழர்கள்; இந்துக்கள். பொருளாதார ரீதியாகப் பார்க்குமிடத்து, தமிழர்களை இரண்டு கூறுகளாக வகுக்கலாம்; தோட்டத் தொழிலாளர்களாகச் சென்ற இந்தியத் தமிழர்கள்; உத்தியோகத்தர்களாகவும் அரசாங்க ஊழியர்களாகவும் சென்ற இலங்கை அல்லது யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள். தொகை விதிதாசாரத்தைக் கீழ்வரும் புள்ளி விவரம் விளங்குகிறது. 1857 இல் மலாயாவிலும் சிங்கப்பூரிலும் வாழ்ந்தவர்களின் எண்ணிக்கை 72,24,000 ஆகும். இவர்களில் மலாயர் 42.9% சீனர்; 44.2% இந்தியர் 10.6% பிறர் 2.3% 1957 க்குப் பின் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களுக்குப் பிறகு சிங்கப்பூர் மலேசிய சம்மேளனத்திலிருந்து பிரிந்துபோக 400 மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள சரவாக்கும் சபாவும் மலேசியாவுடன் இணைந்துள்ளன. இதன் விளைவாக மலாயரின் எண்ணிக்கை விகிதாசாரம் சற்று ஏறியிருக்கிறது. எனவே, கலாசாரத் துறையிலும், பிற துறைகளிலும் எத்தகைய சூழல் உருவாகுமென்பதற்கு மேற்குறித்த புள்ளி விவரங்களைத் தவிர வேறு வியாக்கியானம் வேண்டியதில்லை.

ஏ. ஏம். ஏ. அஸ்ஸிஸ்

4.15 “பிணைக்கப்பட்ட” கடனைவிட, “வெளி முதலீட்டை” வரவேற்பதே நலம்

இங்கு வெளிச் செலாவணிப் பஞ்சம் இருப்பதால் வெளிநாட்டு சர்க்கார்களிடமிருந்து கடன் வாங்குவதைவிட, கடனுக்குப் பொருள்களை வரவழைப்பதைவிட, வெளி முதலீட்டை (Foreign Capital) வருந்தியழைத்துப்பெறுவது நல்லதாக இருக்கலாம்: வேறு காரணத்தாலும் அதற்கு அவசியம் இருக்கிறது. வெளி முதலீடு வந்தால் அத்துடன் ‘தொழில் நுட்ப அறிவும்’ (Know-how) நமக்கு கிடைத்து விடுகிறது. இது முதலீட்டை வரவழைப்பதிலுள்ள அனுகூலம். (சிலகெடுதிகளும் இருக்கலாம். ஆனால் அவற்றைத் தவிர்க்க என்ன வழி என்று யோசிக்க வேண்டுமேயொழிய வெளி மூலதனமே வேண்டாம் என்பது சரியாகாது.)

வெளி சர்க்கார்கள் மூலம் கடன் கிடைப்பது வரவரக் குறைந்து வரப்போகிறது. ஆகையால் “வெளிநாட்டுத் தனியார்” துறையின் முதலீட்டை (Foreign Private Capital) வருந்தியழைப்பது மிகவும் தேவை என்பதே என் அபிப்பிராயம்.

சர்க்கார் தரும் கடன்கள் (1) இன்ன திட்டத் துக்கு (2) இன்ன நாட்டில் பொருள் வாங்குவதற்கு (3) இன்ன பொருள்களுக்கு என்று பிணைக்கப்படுகின்றன.

இதைவிட வெளியார் மூலதனம் இங்கு “முதலீடாக” வருமானால் அது நமக்கு மிகவும் நல்லது.

ஆகையால் அதுபற்றி நமது நிலை என்ன என்பதைக் கவனிப்போம்.

“வெளியார் முதலீடு” என்ற சொல்லை என்ன கருத்தில் உபயோகிக்கிறேன் என்பதை முதலில் சொல்லிவிட விரும்புகிறேன்.

(1) லேவாதேவிக்காரர் மாதிரி ஷட்டி சம்பாதிப்பதற்காக வெளிநாட்டார் நம் நாட்டு சர்க்காரின் கடன் பத்திரங்களை, அல்லது இங்குள்ள கம்பெனிகளின் அல்லது துறைமுக ஸ்தாபனங்களின் (debenture) டிபென்சர் அடமான கடன் பத்திரங்களை வாங்குகிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அதையும் “வெளியார் முதலீடு” என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். ஆனால் இவை எல்லாம் கடன் உதவிகள். (இந்த மாதிரி கடன் நமக்குக் கிடைப்பதில்லை.)

(2) ஒரு இந்தியக் கம்பெனியில் வெளிநாட்டார் பங்குகள் வாங்குகிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். (கம்பெனி லாபகரமாக நடக்கும் என்றிருந்தால்தான் அவர்கள் இந்தியக் கம்பெனிகளில் பங்கு வாங்குவார்கள்). அதாவது லாபத்தில் பங்கு கொள்வதற்காக வெளியார் முதலீடு செய்வதாக அர்த்தம்.

மேலேயுள்ள இரண்டுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.

(1) முதலாவது சொன்ன மாதிரி கடன் பத்திரங்களில் வெளியார் பணம் போடும் போது அந்த பணத்தை உபயோகித்து இங்கு நடைபெறும் காரியம் சில ஆண்டுகளில் லாபகரமாக இல்லா விட்டாலும் அவர்கள் தந்த பணத்துக்கு வருஷா வருஷம் வட்டி நாம் கொடுக்க வேண்டும்.

(2) இரண்டாவதாகக் குறிப்பிட்டது அப்படியல்ல. இந்திய கம்பெனிகளில் பங்கு கொள்ளும் “வெளி முதலீடு” “வட்டிக்காக” செய்யப்படும் முதலீடு அல்ல. லாபத்துக்காக செய்யப்படும் முதலீடு. அவர்கள் பங்கு வாங்கின இந்திய கம்பெனி லாபகரமாக இல்லாவிட்டால் பங்கு போட்ட வெளியாருக்கும் ஒன்றும் கிடைக்காது, கம்பெனியில் லாபம் வந்தால்தான் அவர்களுக்கு லாபம். ஆகையால் லாபகரமாக நடக்கும் கம்பெனிகளில் (அல்லது லாபகரமாக நடக்கும் என்று அவர்கள் நிச்சயமாக நம்புகிற கம்பெனிகளில்) தான் அவர்கள் பங்கு போட ஆவல் கொள் வார்கள்.

(3) அடுத்தபடியாக முன்றாவது வகையிலும் வெளி முதலீடு இந்தியாவுக்கு வரலாம். இந்தியர்கள் ஆரம்பிக்கும் கம்பெனிகளில் வெளியார் பங்குகள் வாங்குவது பற்றிய முதலீட்டை ஏற்கெனவே கூறினேன். அவ்வாறின்றி வெளியார் தாமாகவே இந்தியவில் தொழில்களை ஆரம்பிக்கலாம். அதுவும், வெளியார் முதலீடு என்ற இனத்தில் சேரும். அவர்கள் இங்கு தொழில் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னதாகவே அந்தத் தொழிலில் அனுபவம் பெற்றவர்களாக இருப்பார்கள். “தொழில் நுட்பம்” பற்றிய அறிவும் அனுபவமும் அவர்களுக்கு இருக்கும். உற்பத்தியாகும் பொருள்களை விற்பதற்கு இந்தியாவில் “மார்க்கெட்” இருக்கிறதா (அதாவது உற்பத்தியாகும் பொருள்களை இந்தியாவில் விற்க முடியுமா) என்பதையும் மதிப்பிடுவார்கள். அவ்வாறு மதிப்பிட்டு லாபம் வரும் என்று தோன்றினால் தமது பணத்தை அந்தத் தொழிலில் இந்தியாவில் முதலீடு செய்வார்கள்.

அவ்வாறு அன்னியர்கள் தொழில் ஆரம்பித்தால், அதாவது வெளியார் முதலீடு இங்கு வந்தால், அந்தத் தொழிலுக்கு வேண்டிய யந்திரங்களை வரவழைப்பதற்கான வெளிச் செலாவணி பற்றிய பிரச்சனை இல்லை. அவர்கள் தம் நாட்டுச் செலாவணி மூலம் தம் நாட்டில் யந்திரங்களை வாங்கி இங்கு கொண்டு வருவார்கள்.

முன்றாவது வகையான வெளி முதலீடு இங்கு வருவதில் ஒரு நல்ல அம்சமும் ஒரு கெட்ட அம்சமும் இருக்கின்றன. நல்லதை முதலில் சொல்லுகிறேன். தொழிலை ஆரம்பிப்பதிலுள்ள வெளிச்செலாவணியைப் பற்றி கவலையில்லாமல் இந்தியாவில் அந்தத் தொழில் ஏற்பட்டுவிடும். அந்தத்த தொழில் நிறுவனம் தயாரிக்கும் பொருள்கள் நமக்கு அவசியமான பொருள்களாகவும், இதற்கு முன் அந்தப் பொருளுக்கு வெளிநாடுகளையே எதிர்பார்க்க வேண்டியிருந்தது என்றும் இருந்ததாயின் இரண்டு வகையில் வெளிச் செலாவணி தேவை குறையும்.

உதாரணமாக ரசாயன உரம் நமக்குத் தேவை. அதற்கு வெளிச் செலாவணி தேவை. இந்தத் தொழிலை ஒரு இந்தியக் கம்பெனி ஆரம்பிப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அப்போது,-

ரசாயன உரத்தயாரிப்பு யந்திரங்களுக்காகவும் உரத்தயாரிப்புக்கு வேண்டிய கச்சாப்பொருள்களுக்காகவும் (கந்தகம், பாஸ்பேட் பாறைக்காகவும்) வெளிச் செலாவணி தேவைப்படும். ஒரு வெளிநாட்டுக் கம்பெனி இதை ஆரம்பித்தால் முதலில் யந்திரங்களுக்கு வேண்டிய செலாவணிப் பிரச்சனை தீர்ந்து விடுகிறது. ஆரம்ப ஆண்டுகளில் கந்தகம், பாஸ்பேட் இவற்றுக்கு வேண்டிய வெளிச் செலாவணியையும் அவர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள்.

உரத்தை அவர்கள் தம் நாட்டிலேயே தயாரிக்காமல் இந்த நாட்டில் தயாரிப்பதால் இந்திய தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு மட்டுமல்லாமல் சிறிது தொழிற்பயிற்சியும் ஏற்படுகிறது.

(1) யந்திரத்துக்கான வெளிச் செலாவணி (2) கச்சாப் பொருளுக்கான வெளிச் செலாவணி, (3) இங்குள்ளவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பும் தொழில் பழக்கமும் - இவ்வாறு மூன்று வழிகளில் வெளி முதலீடு நமது பிரச்சனைகளை சமாளிக்க உதவும்.

ஆனால் சில தீமைகள் ஏற்படலாம். அதையும் கவனிப்போம் (1) தொழிலை ஆரம்பிப்பதற்குத் தேவைப்படும் சில யந்திரங்களை

இந்தியாவிலேயே தயாரிக்க முடியும். அவற்றை அவர்கள் தம் நாட்டிலிருந்து வரவழைத்தால் நம் யந்திர உற்பத்தித் தொழிலுக்கு விற்பனை வாய்ப்பு குறையும். இதை தவிர்க்க வேண்டும்.

ஆகையால் சில நிபந்தனைகள் அவசியமாகலாம்.

இந்தத் தீமைகளை மிதப்படுத்துவதற்காக, (1) அந்தக் கம்பெனிகள், இந்தியாவிலும் பங்கு வெளியிட்டு, இந்தியர்கள் பங்கு கொள்ள வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும்; (2) கூடுமானமட்டில் அந்தக் கம்பெனிகள் இந்தியாவில் கிடைக்கக்கூடிய யந்திரங்களை இந்தியாவிலேயே வாங்க முயலவேண்டும்; (3) இந்தியர்கள் முதலீடு செய்து அனுபவம் பெற்று தொழில் நுட்பத்திலும் பயிற்சி பெற்றுள்ள துறைகளில் வெளியார் மூலதனம் வருவது நல்லதல்ல; ஆகையால் அவர்கள் ஏற்படுத்தும் தொழில் இந்தியாவுக்கு புதிதா என்பதிலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். இவ்வாறு சில நிபந்தனைகள் போடலாம்.

இவற்றையெல்லாம் உத்தேசித்து வெளி மூலதனம் பற்றி சர்க்கார் சில பெர்மிட் - லைசென்ஸ் அதிகாரங்கள் வைத்துக் கொண்டிருப்பதில் தவறில்லை. இதைத் தவறு என்று வெளி நாட்டாரும் சொல்லவில்லை. (பெர்மிட் - லைசென்ஸ் விஷயத்தில் சர்க்காரின் சிவப்புநாடா அதிகமாகி தாமதம் ஏற்படுவது பற்றித்தான் புகார்கள் இருக்கின்றன).

வெளிநாட்டு மூலதனம் நமக்குத் தேவை தான் என்பதில் சந்தேகமே வேண்டியதில்லை.

(1) வெளிச் செலாவணி பற்றாக்குறை (இறக்குமதியை விட ஏற்றுமதி குறைவு என்ற நிலை) நீடிக்கும் வரையில் (2) வெளி நாட்டு யந்திரங்கள் எமக்குத் தேவைப்படும் வரையில் (3) சில தொழில்களில் தொழில் நுட்ப அறிவும், யந்திர அமைப்பு பற்றிய அறிவும், அனுபவமும் ஏற்படாத வரையில் வெளி முதலீடு நமக்கு மிகவும் தேவை.

இந்தியாவில் முதலீடு செய்ய விரும்புவோருக்கு முக்கியமான அக்கறை என்பது லாபம். இந்த லாபத்திலும் ஒரு பகுதியை மறுபடியும் அதே தொழிலில் முதலீடு செய்வதுதான் பெரிய கம்பெனிகளுக்கு வழக்கம். புதிய முதலீட்டுக்கோ, விஸ்தரிப்புக்கோ வாய்ப்பு இல்லாத சமயத் தில்தான் அவர்கள் லாபத்தை

தம் நாட்டுக்குக் கொண்டு போக விரும்புவார்கள். ஆனால் எப்போது வேண்டுமானாலும் லாபத்தை தம் ஊருக்குக் கொண்டு போக (Repatriate செய்ய) வசதி இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்புவார்கள். அன்னியர் ஆரம்பித்த தொழிலை இந்தியாவானது சர்க்காரின் “உடைமையாக்க” விரும்பினால் (Nationalise பண்ண விரும்பினால்) அப்போது நேர்மையான நடவடிக்கை கிடைக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்புவார்கள்.

இவை யாவும் யாரும் நியாயமாக கோரக்கூடியவையே. நாம் வெளிநாட்டில் முதலீடு செய்ய விரும்பினால் நாமும் இப்படித்தான் விரும்புவோம்.

வெளிச் செலாவணித் தேவை, தொழில் நுட்ப அறிவு பற்றிய தேவை இரண்டையும் உத்தேசித்து “வெளி முதலீடு” (வெளி நாட்டார் இங்கு சில தொழில்களில் முதலீடு செய்வது) நமக்கு நல்லது என்று இந்திய சர்க்காரும் திட்டக் கமிஷனும் பல தடவை ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஆகையால் அவ்வாறு முதலீடு செய்வோரின் கவலைகள் நீங்கும் பொருட்டு நேருஜி காலத்தில், 1948ல், சர்க்காரின் கொள்கை அறிவிக்கப்பட்டு, 1956 அது ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டது. ஆவடி சோஷலிஸத்தால் இவ்விஷயத்தில் பழைய கொள்கை பாதிக்கப்படவில்லை.

இந்தக் கொள்கையின் சாராம்சம்:-

(அ) இந்திய முதலீட்டுடன் நடைபெறும் தொழிலுக்கும் அன்னிய முதலீட்டுடன் நடை பெறும் தொழிலுக்குமிடையே வேற்றுமை பாராட்டப்படமாட்டாது. (No discrimination).

(ஆ) முதலீட்டுப் பணத்தையோ, லாபத்தையோ, தம் நாட்டுக்குத் திருப்பிக் கொண்டு செல்வதற்கு (Repatriation) அல்லது அனுப்பு வதற்கு நியாயமான வசதிகள் வழங்கப்படும். அவ்வப்போதுள்ள வெளிச் செலாவணி வசதி நிலைமையைப் பொறுத்து வசதி யளிக்கப்படும்.

Reasonable facilities for remittance of profits and repatriation of capital consistently with the Foreign Exchange position of the country.

(இ) குறிப்பிட்ட தொழில் “சர்க்கார் உடமையாக” ஆக்கப்பட்டால் (Nationalise செய்யப்பட்டால்) நியாயமான நஷ்டஈடு (Equitable compensation) கொடுக்கப்படும்.

இதுதான் சர்க்காரின் கொள்கை. இதில் 3வது உத்தரவாதம் இல்லாமல் யாருமே முதலீடு செய்ய முன் வரமாட்டார்கள். அதாவது பறிமுதல் செய்வதற்கு என்று (அதாவது பறி கொடுப்பதற்கு என்று) யாரேனும் தமது பணத்தையோ பொருளையோ கொண்டு வருவார்களா, ஆகையால் 3வது உத்தரவாதம் இன்றியமையாதது.

இரண்டாவது உத்தரவாதமும் முக்கியமானது. இதன்படி அவர்கள் மூலதனத்தை திருப்பிக்கொண்டு போகும்போது (Repatriate) தொழிற்சாலை இங்குதான் இருக்கும்!

இவ்வாறு இந்திய சர்க்கார் சார்பில் வாக்குறுதி அளிக்கப்பட்டது. இந்த வாக்குறுதிகள் திருப்திகரமானவையே என்றும் வெளிநாட்டார் ஒப்புக்கொண்டனர். ஆனாலும் வெளி மூலதனம் அதிகம் வந்து குவிந்ததாகச் சொல்ல முடியாது.

காரணம் என்ன? - என்பதை சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன் (1) இந்தியாவில் முதலீடு செய்வதை விட வேறு நாடுகளில் முதலீடு செய்வது அவர்களுக்கு லாபகரமாக இருக்கிறது. (2) அபிவிருத்தியடைந்துள்ள நாடுகளின் மூலதனத்தை நாம் மட்டும்தான் கோருகிறோம் என்பதில்லை. வேறு பல நாடுகள் இந்த மூலதனத்துக்குப் போட்டி போட்டு நம்மைவிட அதிக வசதிகள் அளிக்க முன்வருகின்றன. (3) இந்திய சர்க்காரின் பர்மிட்-லைசென்ஸ் முறையை ஆட்சேபிக்காதவர்களும் இதிலுள்ள சிவப்புநாடா தாமதத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறார்கள். (4) சில ஆண்டுகளாக நமது சோஷலிஸ கோஷத்தில் ஏற்பட்ட சூழ்நிலையை கவனிக்கும் சில வெளிநாட்டு தொழிலதிபர்கள் சோஷலிஸத்துக்கும் கம்யூனிஸத்துக்கும் என்ன வித்தியாசம் என்று யோசித்து நமது ஸ்திரத்தன்மை பற்றி சிறிது நம்பிக்கை இழந்து வருகின்றனர். (5) இந்திய வரி விகிதம் கடுமையாக இருப்பதாக அவர்களில் சிலர் எண்ணுகிறார்கள். (6) லாபத்தில் இவ்வளவு தான் டிவிடெண்டாக விநியோகிக்கலாம் - என்று சொல்வதை அவர்கள் ஆட்சேபிக்க மாட்டார்கள் ஆனால் சர்க்கார் புகுந்து விலை நிர்ணயம் செய்யும்போது போதிய லாபம் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்புவார்கள். இது பற்றியும்

அவர்களுக்கு சந்தேகம் இருக்கிறது. (7) இந்தியா உண்மையிலேயே பொருளாதாரத்தில் முன்னேறி வருகிறதா என்பதில் சிலருக்கு ஐயப்பாடு இருக்கிறது. (இந்திய சமஸ்தானாதிபதிகளுக்கு கொடுத்த வாக்குறுதிகளை புறக்கணித்து அரசியல் சட்டத்தையே மாற்ற முயலும் இந்திய அரசியல் வாதிகள் வெளி மூலதனம் பற்றிய வாக்குறுதிகளை புறக்கணிக்க மாட்டார்களா என்பது பற்றியும் அவர்களுக்கு சந்தேகம் ஏற்படக்கூடும்).

நாம் ஊக்கிக்கக்கூடிய இந்த காரணங்களில் முதல் மூன்று காரணங்கள் முக்கியமானவை.

ஏ. என். சிவராமன்

அலகு 5

புனைகதை

(அ) சிறுகதைகள்

5.1. ஒரு நாள் கழிந்தது

“கமலம்! அந்தக் கூஜாவிலே தண்ணீர் எடுத்தா! வெற்றிலைச் செல்லம் எங்கே? வச்சது வச்ச இடத்தில் இருந்தால்தானே?” - என்று முணமுணத்தார் முருகதாசர்.

கையில் இருக்கும் கோரைப் பாயை விரிப்பதே ஒரு ஜால வித்தை. நெடுநாள் உண்மையாக உழைத்தும் பென்ஷன் கொடுக்கப்படாததால், அது நடு மத்தியில் இரண்டாகக் கிழிந்து, ஒரு கோடியில் மட்டிலும் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. அதை விரிப்பது என்றால், முதலில் உதறித் தரையில் போட்டுவிட்டு, கிழிந்து கிடக்கும் இரண்டு துண்டுகளையும் சேர்த்துப் பொருந்த வைக்கவேண்டும். அதுதான் பூர்வாங்கவேலை. பின்பு, விடுதலை பெற முயற்சிக்கும் அதன் கோரைக் கீற்றுக்கள் முதுகில் குத்தாமல் இருக்க, ஒரு துண்டையோ, அல்லது மனைவியின் புடவையையோ, அல்லது குழந்தையின் பாவாடையையோ, எதையாவது எடுத்து மேலே விரிக்கவேண்டும்.

முருகதாசரைப் பொறுத்தவரை-அது அவரது புனைபெயர்-அது இரண்டு பேர் செய்யவேண்டிய காரியம். மறுபடியும், “கமலா!” என்று கூப்பிட்டார்.

சமையல் + உக்ராண + ஸ்நான அறை, மூன்று நான்கு கட்டுகள் தாண்டி, துண்டாக, அலாதியாக இருப்பதால், இவருடைய பாய் விரிப்புக் கஷ்டங்கள் அந்த அம்மையாருக்கு எட்டவில்லை.

சென்னையில் ‘ஒட்டுக் குடித்தனம்’ என்பது ஒரு ரசமான விஷயம். வீட்டுச் சொந்தக்காரன், குடியிருக்க வருகிறவர்கள் எல்லாரும் ‘திருக்கழுக்குன்றத்துக் கழுகு’ என்று நினைத்துக் கொள்ளுவானோ என்னமோ!

‘குடித்தனக்காரர் குடியிருக்க இரண்டு ரூம் காலி’ என்று வெளியில் போட்டிருந்த போர்டை நம்பித்தான் முருகதாசர் வீடு - வேட்டையின் போது அங்கே நுழைந்தார்.

உள்ளே வீட்டின் பாக வசதிதான் விசித்திரமாக இருந்தது. முன் பக்கம், ஒற்றைச் சன்னல் படைத்த ஒரு சிற்றறை.

அதற்கப்புறம், எங்கோ பல கட்டுகள் தாண்டி, மற்றொரு அறை. அதுதான் சமையல் வகையராவுக்கு. முதல் அறை படிக்க, படுக்க, நாலுபேர் வந்தால் பேச-இவை எல்லாவற்றிற்கும் பொது இடம். முதலில், முருகதாசர் பொருளாதாரச் சலுகையை உத்தேசித்தே, அதில் குடியிருக்கலாம் என்று துணிந்தார். அதனால், தமக்கும் தம் சகதர்மிணிக்கும் இப்படி நிரந்தரமான 'பிளவு' இருக்கும் என்று சிறிதும் எட்டி யோசிக்கவில்லை; மேலும் அவர், யோசிக்கக்கூடியவரும் அல்லர்.

பக்கத்தில் இருந்த அரிக்கன் விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு, அவர் சமையல் பகுதியை நோக்கிப் பிரயாணமானார்.

இடைவழியில், குழாயடியில் உள்ள வழக்குப் பிரதேசம், அடுத்த பகுதிக்காரர் விறகுக் கொட்டில் முதலிய விபத்துக்கள் உள்ள 'பிராட்வேயை' எல்லாம் பொருட்படுத்தாது, ஒருவாறு வந்து சேர்ந்தார். சமையல் அறை வாசலில் ஒரே புகை மயம். "கமலம்!" என்று கம்மிய குரலில் கூப்பிட்டுக்கொண்டு, உள்ளே நுழைந்தார்.

உள்ளே புகைத் திரைக்கு அப்பாலிருந்து, "வீடோ லட்சணமோ! விறகைத்தான் பாத்துப் பாத்து வாங்கிக் கொண்டு வந்தியனே! ஒங்களுக்கிண்ணு தண்ணீலே முக்கிக் குடுத்தானா? எரியவே மாட்டுதில்லை! இங்கே என்ன இப்பொ? விறகு வாங்கின சீரைப் பாத்து மகிழ வந்திட்டியளாக்கும்! என்று வரவேற்புப் பத்திரம் வாசிக்கப்பட்டது.

"தீப்பெட்டியை இப்படி எடு! அதுக்கா கத்தான் வந்தேன்!" என்று நடைப்பக்கமாகப் பின் நோக்கி நடந்தார்.

"இங்கே குச்சியுமில்லை, கிச்சியுமில்லை! அலமு வெ தீப் பெட்டி வாங்க அனுப்பிச்சேன். மண்ணெண்ணெய் விளக்கெ நீங்கதான் துடைச்சுக்கொள்ளணும்!" என்றாள் கமலம்.

"குழந்தையை அந்தியிலே வெளியிலே அனுப்பிச்சையே, நான் வந்த பிறகு வாங்கிக்கொள்ளப்படாதா?" என்று அதட்டினார் முருகதாசர்.

"ஆமாம், சொல்ல மறந்தே போயிட்டிடுதேசெட்டியார்

* விடியமுன் என்பதன் மருஉ.

வந்துவிட்டுப் போனார்; நாளை “விடியன்னை வருவாராம்!” என்றாள் கமலா.

முருகதாசர் இந்தப் பாசுபதாஸ்திரத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை.

“வந்தா, வெறுங் கையை வீசிக்கிட்டுப் போகவேண்டியதுதான்! வர்ரதுக்கு நேரம் காலம் இல்லை?” என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே வெளியேற முயற்சித்தார்.

“அங்கே, எங்கே போயிட்டிஹ, ஒங்களைத்தானே! கொஞ்சம் நல்லெண்ணை வாங்கிகிட்டு வாருங்களேன்!”

“எங்கிட்ட இப்பொ துட்டுமில்லெ, காசுமில்லை!” என்று திரும்பி நின்று பதிலளித்தார் முருகதாசர்.

“அதுவும் அப்படியா! இன்னா இந்த மிளவொட்டியிலே* முணு துட்டு* இருக்கு; அதெ எடுத்துக்கிட்டுப் போங்க!”

“வந்ததுக்கு ஒரு வேலையா? அங்கே ஒரு பாடு எழுதித் தொலைக்கணும்; இங்கே உனக்கு இப்பத்தான் எண்ணெ புண்ணாக்கு - பகலெல்லாம் என்ன செய்துகிட்டு இருந்தே? இருட்டன்ம் பொறவா எண்ணை வாங்கறது! எல்லாம் நாளைக்குப் பாத்துக்கலாம்!”

“சோம்பல் வந்தா சாத்திரமும் வரும், எல்லாம் வரும். ஏன் அண்ணைக்குப் போய் வாங்கிட்டு வரலியா - எல்லாம் ஒங்களுக்குத்தான். இப்பத்தான் அப்பளக்காரன் வந்து கொடுத்துட்டுப் போனான்; பிரியமா சாப்பிடுவேளென்று சொன்னேன். பின்னெ அந்தச் சின்னக்கொரங்கே என்ன இன்னும் காணலெ! போனாப் போனதுதான்; நீங்கதான் சித்த பாருங்களேன்!”

இவ்வளவிற்கும் அவர் இருந்தால்தானே! விறகுப் பிரதேசத்தைத் தாண்டி வழக்குப் பிரதேசத்தை எட்டி விட்டார். புகையையும் பேச்சையும் தப்பி வந்தால் போதும் என்றாகிவிட்டது. முருகதாசரின் ஆஸ்தான அறையின் ஒரு விசித்திரம் என்னவென்றால், சென்னையில் லைட்டிங் டைம், அட்டவணையைக்கூட மதிக்காமல், அது இருண்டு விடும்.

* மிளவொட்டி (மிளகுப் பெட்டி) ஐந்தறைப் பெட்டி என்பது சகஜமான பெயர்.

* முணு துட்டு - ஒர் உணர்வு; ஒரு துட்டு என்பது பாண்டி நாட்டில் நான்கு தம்பிடி.

இம்மாதிரி மண்ணெண்ணெய் நெருக்கடி ஏற்படாத காலங்களில், அந்த அறைக்குத்தான் முதலில் இராத்திரி. ஆனால், எண்ணெய் நெருக்கடிக் காலங்களில், சிவபிரானின் ஒற்றைக் கண் போன்ற அந்த அறையின் சன்னல், எதிர்ப்பக்கம் நிற்கும் மின்சார விளக்குக் கம்பத்திலிருந்து கொஞ்சம் வெளிச்சத்தைப் பிச்சை வாங்கும். கார்ப்பொரேஷன் தயவு வரும்வரை, ஸ்ரீமூருகதாசர், வேறு வழியில்லாமல், தெரு நடையில் நின்று. அலமுவின் வருகையை எதிர்நோக்கி யிருக்கவேண்டியதாயிற்று.

மூருகதாசர் வானத்தை அளக்கும் கதைகளைக் கட்டுவதில் மிகவும் சமர்த்தர்; 'சாகா வரம் பெற்ற' கதைகளும் எழுதுவார். அந்தத் திறமையை உத்தேசித்து, ஒரு விளம்பரக் கம்பெனி மாதம் முப்பது ரூபாய்க்கு வானத்தையளக்கும் அவரது கற்பனைத் திறமையைக் குத்தகை எடுத்துக்கொண்டது. அதனால் அவர், வீர புருஷர்களையும், அழியாத சித்திரங்களையும் எழுத் தோவியமாகத் தீட்டுவதை விட்டு விட்டு, சோயாபீன் முதல், மெழுகுவர்த்தி வரையிலும், வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்து குவியும் பண்டங்களின் காவியங்களை இயற்றிக்கொண்டிருக்கிறார். 'டபாஸா' வீரிய மாத்திரையின்மீது பாடிய பரணியும், தேயிலைப் பானத்தின் சுய சரிதையும், அந்தத் தமிழ் தெரியாத வெள்ளைக்காரனையும் இவர்மீது அனுதாபம் காட்டும்படி செய்துவிட்டன. அதற்காகத்தான் அந்த முப்பது ரூபாய்!

வீட்டு எதிரில் நிற்கும் மின்சார விளக்கின் உதவியைக் கொண்டும் பிள்ளையவர்களால் அலமுவைக் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை. வெற்றிலை, வேலை, குழந்தை வராத காரணம் எல்லாம் அவரது மனத்தில் கவலையைக் கொண்டு கொட்டின. நடையிலிருந்து கீழே இறங்கிச் சந்தின் மூலை வரை சென்று பார்த்து வரலாமா என்று புறப்பட்டார்.

பக்தி மார்க்கத்தில் ஏகாக்கிரக சிந்தையைப் பற்றிப் பிரமாதமாக வர்ணிக்கிறார்கள். மனம் ஒரே விஷயத்தில் லயித்துவிட்டால்போதுமாம். பிள்ளையவர்களைப் பொறுத்த வரை, அவர் இந்தப் 'பணம்' என்ற மூன்றெழுத்து மந்திரத்தில் தீவிர சிந்தை செலுத்துபவர். பணத்தை வாரிச் சேர்த்துக் குபேரனாகிவிடவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒன்றுமில்லை. கவலையில்லாமல் ஏதோ சாப்பிட்டோம், வேலை பார்த்தோம்,

வந்தோம் என்று இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக, எத்தனையோ வித்தைகளையெல்லாம் செய்துவிட்டார். அவருடைய குடும்பத்தின் வரவு செலவு திட்டத்தை மட்டிலும், அவரால் எப்பொழுதும் சமன் செய்ய முடியவில்லை. நிதி மந்திரியாக இருந்தால், பட்ஜெட்டில் துண்டுவிழுவதற்குப் பொருளாதாரக் காரணங்கள் காட்டிவிட்டு, உபமான்யங்களைத் தைரியமாகக் கேட்கலாம். கவலையில்லாமல், கொஞ்சமும் உடம்பில் பிடிக்காமல், கடன் கேட்டுப் புறப்படுவதற்கு முடியுமா? குடும்பச் செலவு என்றால், சர்க்கார் செலவாகுமா?

கவலை இருக்கப்படாது என்ற உறுதியின் பேரில்தான் நம்பிக்கை என்ற இலட்சியத்தை மட்டும் திருப்தி செய்விக்க, 'சாகா வரம் பெற்ற' கதைகளை எழுதுவதைக் கொஞ்சம் கட்டிவைத்துவிட்டு, இந்த 'லிப்டன் தேயிலை', காப்பி, கொக்கோ, ஆகியவற்றின் மான்மியங்களை அவர் எழுத ஆரம்பித்தார். ஒரு பெரிய நாவல் மட்டிலும் எழுதிவிட்டால், அது ஒரு பொன் காய்க்கும் மரமாகிவிடும் என்று அவர் நெஞ்சமுத்தத்துடன் நினைத்த காலங்களும் உண்டு. இப்பொழுது அது ஒரு நெடுந்தூர இலட்சியமாகவே மாறிவிட்டது.

முன்பாவது, அதாவது நம்பிக்கைக் காலத்தில், ஏதோ நினைத்ததைக் கிறுக்கிவைக்கக் காகிதப்-பஞ்சமாவது இல்லாமல் இருந்தது. அப்பொழுது ஒரு பத்திரிகை ஆபீஸில் வேலை. ஆனால், இப்பொழுது காசு கொடுத்து வாங்காவிட்டால் முதுகில்தான் எழுதிக்கொள்ளவேண்டும். முருகதாசர் நல்ல புத்திசாலி; அதனால்தான் முதுகில் எழுதிக்கொள்ளவில்லை யாராவது ஒரு நண்பரைக் கண்டுவிட்டால் போதும்; தமது தூர இலட்சியத்தைப்பற்றி அவரிடம் ஐந்து நிமிஷமாவது பேசாமல் அவரை விடமாட்டார். நண்பர்கள் எஸ்.பி.ஸி.ஏ. (ஜீவஹிம்சை நிவாரணச் சங்கம்) யின் அங்கத்தினர்களோ என்னவோ, அத்தனையையும் சகித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்.....

சந்தில் திரும்பிப் பார்த்தால் அலமுவின் ராஜ்யம் நடந்துகொண்டிருந்தது.

“ஏட்டி, என்ன! நீயோ, உன் லட்சணமோ?” என்று ஆரம்பித்தார் முருகதாசர்.

ஒரு ரிக்ஷா வண்டி. ஏர்க்கால் பக்கத்தில் வண்டிக்காரன் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறான். அலமு, ஒரு சுண்டெலி மாதிரி,

ஜம்மென்று மெத்தையில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள் .
ரிக்ஷாக்காரனுடன் ஏதோ நீண்ட சம்பாஷணை நடந்து
கொண்டிருந்தது போலும்!

“ஏட்டி!” என்றார் முருகதாசர் மறுபடியும்.

“இல்லையப்பா? நீ இனிமே என்னை அலமுன்னு
கூட்டுவேன்னியே!” என்று சொல்லிக்கொண்டே, வண்டியிலி
ருந்து இறங்கப் பிரம்மப் பிரயத்தனம் செய்துகொண்டிருந்தாள்.

“தீப்பெட்டி எங்கடீ?” என்றார் முருகதாசர்.

“கடைக்காரன் குடுக்கமாட்டேங்கறான், அப்பா!”

“குடுக்காதெ போனா நேரே வீட்டுக்கு வாரது! இங்கெ
என்ன இருப்பு?”

“அப்படிக் கேளுங்க சாமி! நம்ம கொவந்தென்னு
மெரட்டாமே சொல்லிப் பாத்தேனுங்க. வீட்டுக்கு வண்டியிலே
கொண்டாந்துவுடனுமுண்ணு மொண்டி பண்ணுதுங்க. எனக்கு
காலுலே சுளுக்கு. அந்தச் சின்னாம்பயலே காணும்.....” என்று
நீட்டிக்கொண்டே போனான் ரிக்ஷாக்காரன்.

“அப்பா, அவன் பங்கஜத்தெ மாத்ரம் கூட்டிக்கிட்டே
போரானே!” என்றாள் அலமு. பங்கஜம் எதிர் வீட்டு
சப்ரிஜிஸ்திரார் குழந்தை. அது ரிக்ஷாவிலும் போகும்,
மோட்டாரிலும் போகும்! அந்த விஷயம் ரிக்ஷாவுக்குத்தான்
புரியுமா, குழந்தைக்குத்தான் புரியுமா?

“அலமு! ராத்திரிலே கொழந்தைகள் ரிக்ஷாவிலே
போகப்படாதுடீ! ஏறங்கி வா!” என்று குழந்தையைத்
தூக்கிக்கொண்டு, வாடிக்கைக் கடைக்காரனிடம் சென்றார்
முருகதாசர்.

பிள்ளையவர்கள் கடையை எட்டு முன்பே, கடைக்காரன்,
“சாமி! இந்த மாதிரி யிருந்தா கட்டுமா? போன மாசத்திலே
தீர்க்கலியே! நானும் சொல்லிச் சொல்லிப் பார்த்தாச்சு.
பாக்கியை முடிச்சு, கணக்கெத் தீர்த்துடுங்க! எனக்குக் குடுத்துக்
கட்டாது. நான் பொளைக்க வந்தவன்!” என்றான்.

“நானும் பிழைக்க வந்தவன்தான். எல்லாரும் சாகவா
வருகிறார்கள்! மின்னெ பின்னெதான் இருக்கும். நான் என்ன
கொடுக்க மாட்டேன் என்று சொல்லுகிறேனா?”

போங்க சாமி! அது ஒண்ணுதான் பாக்கி! ரூ. 2-5-4 ஆச்சு; எப்ப வரும்?"

"தீப்பெட்டியெக் குடு, சொல்றேன்!"

"பெட்டிக் கென்ன பிரமாதம்! இந்தாருங்க, எப்ப வரும்?"

"எப்பவா? சம்பளம் நாளைக்குப் போட்டுவாங்களன்னு நினைக்கிறேன்; நாளை இல்லாவிட்டால் திங்கள்கிழமை"

"திங்கக்கிழமெ நிச்சயந்தானே? நான் சீட்டுக் கட்டணும்!" என்றான்.

"சரி, பார்க்கிறேன்!" என்று திரும்பினார் தாசர்.

"பார்க்கிறேன்னு சொல்லவேண்டாம், நிச்சயமாக வேண்டும்!"

ஒரு கவலை தீர்ந்தது ... அதாவது திங்கட்கிழமை வரை பாதிவழியில் போகையில், "அப்பா!" என்றது குழந்தை.

அவர் எதையோ நினைத்துக்கொண்டிருந்ததால், தன்னை யறியாமல் கொஞ்சம் கடினமாக, "என்னடி!" என்றார்.

"நீதான் கோவிச்சுக்கிறியே, அப்பா! நான் சொல்ல மாட்டேன், போ!"

"கோவம் என்னடி, கோவம்! சும்மா சொல்லு!"

"அதோ பார், பல்லு மாமா!"

முருகதாசரின் நண்பர் சுப்பிரமணிய பிள்ளைக்குக் கொஞ்சம் உயர்ந்த பற்கள். அவை, வெளியே நீண்டு கொண்டு, தமது இருப்பை அனாவசியமாக உலகத்திற்கு அறிவித்துக் கொண்டிருந்தன. அதனால் அவருக்கு இட்ட காரண இருகுறிப் பெயர் அது.

"எங்கடி!"

"அதோ பார், வீட்டு நடேலே! என்னை ஏறக்கி விடப்பா!" என்று, அவரது கையிலிருந்து வழுகி விடுவித்துக் கொண்டு, வீட்டிற்கு ஓட ஆரம்பித்தது.

"மெதுவா! மெதுவா!" என்றார் பிள்ளை; குழந்தையா கேட்கும்?

“மாட்டேன்!” என்றது. அதற்கப்புறம் ஏகக்ளேபரம். பாவாடை தடுக்கியதோ என்னமோ! அலமு வலு கட்டாயமாக அங்கப் பிரதக்ஷணம் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

பிள்ளையவர்கள் ஓடிப்போய்க் குழந்தையை வாரி எடுத்தார், ஆனால் இவர் பதட்டத்திற்கு ஏற்ப, அங்கு குழந்தைக்கு ஒன்றும் ஏற்படவில்லை.

“தோளுக்கு மேலே தொண்ணூறு, தொடச்சுப் பாத் தா ஒண்ணுமில்லே!” என்று பாடிக்கொண்டு குழந்தை எழுந்தது.

“என்ன ஸார், குழந்தையை நீங்க இப்படி விடலாமா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பக்கம் வந்தார்.

“என்ன ஸார் செய்யட்டும்! என்ன சொன்னாலும் கேட்கிறதில்லை என்ற உறுதி மனசிலே ஏறிப்போயிருக்கு. வெளியிலே புறப்பட்டாச்சா, அப்புறம் தேடிக்கொண்டு பின்னோட பத்துப் பேர். இவளைக் கடைக்கனுப்பிச்சுட்டா தாயார். இவ்வளவு நேரம் அந்தரிக்ஷாக்காரனோடே தர்க்கம்-என்ன செய்கிறது! வாருங்கள் ஸார், உள்ளே! ஒன் மினிட்! விளக்கை எத்துகிறேன்.”

குழந்தை அலமு அதற்குள் வீட்டிற்குள், “பல்லு மாமா வந்துட்டார்!” என்று பொதுவாக உச்சஸ்தாயியில் விளம்பரம் செய்துகொண்டு ஓடிவிட்டாள்.

“குழந்தை துருதுருவென்று வருகிறதே பள்ளிக்கூடத்திற்காவது அனுப்பக்கூடாதா” என்றார் நண்பர்.

“ஆமாம் ஸார், தொந்தரவு சகிக்கவே. அங்கேதான் கொண்டு தள்ளணும். வயசு கொஞ்சம் ஆகட்டுமே என்று பார்க்கிறேன்,” என்றார் முருகதாசர், விளக்குத் திரியை உயர்த்திக்கொண்டே.

“நேத்து பீச்சுக்குப் போயிருந்தேன்! சுந்தரத்தைப் பார்த்தேன்....” என்று ஆரம்பித்தார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

“அந்த ராஸ்கல் வந்துட்டானா! என்றைக்கும் அவன் தொல்லைதான் பெரிய தொல்லையாக இருக்கிறது. இங்கே வந்தான்னா ஆபீஸுக்கு வந்து யாருக்காவது வத்தி வச்சுட்டுப் போயிடரது.....மின்னே வந்தப்போ, என்ன எழவு சொன்னானோ, அந்த ஆர்ட்டிஸ்ட் ‘பதி’ இருந்தானே அவனுக்குச் சீட்டுக் கொடுக்க வழி பண்ணிட்டான்....” என்று படபடவென்று பேசிக்கொண்டே போனார் முருகதாசர்.

“அப்படிப் பார்த்தா உலகத்திலே யார்தான் ஸார் நல்லவன்! அவன் உங்களைப் பத்தி ரொம்பப் பிரமாதமாக அல்லவா கண்ட இடத்திலெல்லாம் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான்?”

“சுவத்தெ தள்ளுங்க, ஸார்! பேன் பார்த்தாலும் பார்க்கும், காதை அறுத்தாலும் அறுக்கும். அவன் சங்காத்தமே நமக்கு வேண்டாம்.... நீங்க என்ன சொல்ல வாயெடுத்தீர்கள்?”

“அதுதான், உங்களைப் பத்தித்தான் ஒரு இங்கிலீஷ் காரனிடம் பிரமாதமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தான்....”

‘இவ்வளவுதானா! கதையை எழுதறேன், அல்லது கத்தரிக்காயை அறுக்கிறேன், இவனுக்கென்ன?....’

அதே சமயத்தில் வெளியிலிருந்து, “முருகதாஸ்! முருகதாஸ்!” என்று யாரோ கூப்பிட்டார்கள்.

“அதுதான்! அவன்தான் வந்திருக்கிறான் போலிருக்கிறது! பயலுக்கு நூறு வயசு....”

‘சைத்தான் நினைக்கு முன்னால் வந்துநிற்பான்’ என்பதுதான்!” என்று முணுமுணுத்தார் முருகதாசர்.

பிறகு அவர் எழுந்து நின்று வெளியில் தலையை நீட்டி “யாரது?” என்றார்.

“என்ன! நான்தான் சுந்தரம், இன்னும் என் குரல் தெரியவில்லையா? என்று உரத்த குரலில், கடகடவென்று சிரித்துக்கொண்டு, உள்ளே நுழைந்தார் வந்தவர். அவருடைய சிரிப்புக்கு இசைந்தபடி காலில் போட்டிருக்கும் ஜோடு தாளம் போட்டுது.

“என்ன சுந்தரமா? வா! வா! இப்பொத்தான் உன்னைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். நீயும் வந்தாய்! காப்பி போடச் சொல்லட்டுமா? அலமு! அலமு! என்று உரக்கக் கூவினார் முருகதாசர்.

எங்கிருந்தோ, “என்னப்பா!” என்று அலமுவின் குரல் வந்தது.

“அம்மாவை மூணு கப் காப்பி போடச் சொல்லு. சீக்கிரம் ஆகணும்!”

“நீ என்ன பத்திரிகையையே விட்டுவிட்டாயாமே! இப்பத்தான் கேள்விப்பட்டேன்.”

“வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கு எதில் இருந்தால் என்ன? சீலைப்பேன் குத்துகிறது ஒரு பிஸினஸ் ஆக இருந்து, அதில் ஒரு ‘சான்ஸ்’ கிடைத்தால், அதையும் விட்டா வைக்கிறது? நான் பத்திரிகையை விட்டுவிட்டா, கதை எழுதாமல் இருந்துவிடுவேனோ ஒரு பெரிய நாவலுக்குப் ‘பிளான்’ போட்டிருக்கேன். தமிழன்களுக்கு அதிர்ஷ்டம் இருந்தால், எனக்குக் காகிதம் வாங்கவாவது காசு கிடைக்கும். அதில் ‘சென்ட்ரல் ஐடியா’ என்ன தெரியுமா?.....”

“நீங்க நேற்று பொருட்காட்சிக்குப் போனீர்களாமே!” என்று பேச்சை மாற்ற முயன்றார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை. இந்த விஷயத்தைத் தொட்டுவிட்டால், முருகதாசர், கீறல் விழுந்த கிராமபோன் பிலேட் மாதிரி, விடாமல் திருப்பித் திருப்பி அதையே கதைத்துக்கொண்டிருப்பார்!

“அப்பா! காப்பியாயிட்டுது. நீதான் வந்து எடுத்துக்கிட்டுப் போகணும். சுடுது!” என்று சொல்லிக் கொண்டு, நிலைப்படி இரண்டு பக்கத்தையும் தொட்ட வண்ணமாய், ஒற்றைக் காலை ஆட்டிக்கொண்டு நின்றாள் அலமு.

“அம்மா எங்கே?”

“அம்மா சாத்தெ வடிச்சுக்கிட்டிருக்கா, அப்பா!”

“சரி! இதோ வாரேன், போ!”

“வாயேன்!”

“வாரேன்னா, போட உள்ளே!”

“காப்பி ஆறிப்போயிடும், அப்பா!”

“இதோ ஒரு நிமிஷம்!” என்று சொல்லிக்கொண்டு உள்ளே சென்றார்.

“மாமா! நீ என்ன கொண்டாந்தே!” என்று கேட்டுக் கொண்டு, சுப்பிரமணிய பிள்ளை மடியில் உட்கார்ந்து, கழுத்திலிருக்கும் நெக் டையைப் பிடித்து விளையாட ஆரம்பித்தாள் அலமு.

“அதெப்பிடித்து இழுக்காதே! மாமாவுக்கு கழுத்து வலிக்கும்!” என்றார் சுந்தரம் பிள்ளை.

“வலிக்காதே!” என்று மறுபடியும் ஆரம்பித்தாள். முருகதாசரும், மேல்துண்டின் உதவியால் ஒரு செம்பை ஏந்திய வண்ணம், உள்ளே நுழைந்தார்.

“என்னப்பா, மூணு டம்ளர் கொண்டாந்தே! எனக்கில்லையா?”

“உனக் கென்னடி இங்கே! அம்மாகூடப் போய்ச் சாப்பிடு.”

“மாட்டேன்,” என்று ஒரு டம்ளரை எடுத்துவைத்துக்கொண்டது குழந்தை.

முருகதாசர் காப்பியை ஆற்றி, சுந்தரம் கையில் ஒரு டம்ளரைக் கொடுத்தார்.

சுந்தரம் வாங்கி மடக் மடக்கென்று மருந்து குடிப்பதுபோல் குடித்துவிட்டு, “காப்பி வெகு ஜோர்!” என்று சர்டிபிகேட் கொடுத்தான்.

மற்றொரு டம்ளர் சுப்பிரமணிய பிள்ளையிடம் கொடுக்கப்பட்டது. “மாமா! எனக்கில்லையா?” என்று அவரிடம் சென்று ஒண்டினாள் அலமு.

“வாடி, நாம் ரெண்டு பேரும் சாப்பிடுவோம்!” என்றார் முருகதாசர்.

“மாமாகூடத்தான்!” என்றது குழந்தை. சுப்பிரமணிய பிள்ளை கையிலிருந்த டம்ளரில் அலமுவைக் குடிக்கச் செய்தார்.

பாதியானதும், “போதும்!” என்றது குழந்தை.

“இந்தாருங்க ஸார்!” என்று மற்ற டம்ளரையும் தீட்டினார் முருகதாசர்.

“வேண்டாம்! வேண்டாம்! இதுவே போதும்!” என்றார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

“நான் சென்ஸ்!” என்று சொல்லிவிட்டு, குழந்தை எச்சிற்படுத்தியதைத் தாம் வாங்கிக்கொண்டார் தாசர்.

“நேரமாகிறது, மவுண்டில் ஒரு நண்பரைப் பார்க்க வேண்டும்!” என்று எழுந்தார் சுந்தரம். “அதற்குள்ளாகவா? வெற்றிலைபோட்டுக்கொண்டு போகலாம்!” என்றார் முருகதாசர்.

“கையில் எடுத்துக்கொண்டேன். நேரமாகிறது! அப்புறம் பார்க்கிறேன்!” என்று சொல்லிக்கொண்டு வெளியேறினார் சுந்தரம்.

“கையில் இருந்த புகையிலையை வாயில் ஒதுக்கிவிட்டு, சிறிது சிரமத்துடன், தமக்கு நேரமாவதைத் தெரிவித்துக் கொண்டார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

தொண்டையைச் சிறிது களைத்துக் கொண்டு, “சுப்ரமணியம், உங்களிடம் ஏதாவது சேஞ்சுஜ் இருக்கிறதா? ஒரு மூன்று ரூபாய் வேண்டும்!” என்றார் முருகதாசர்.

“ஏது அவசரம்?”

“சம்பளம் போடலே; இங்கு கொஞ்சம் அவசியமாக வேண்டியிருக்கிறது.... திங்கட்கிழமை கொடுத்து விடுகிறேன்!”

“அதற்கென்ன?”பாஸை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு, “இப்போ என் கையில் இதுதான் இருக்கிறது!” என்று ஓர் எட்டணாவைக் கொடுத்தார் சுப்பிரமணியம்.

“இது போதாதே!” என்று சொல்லி, அதையும் வாங்கி வைத்துக்கொண்டார் முருகதாசர்.

“அப்பொ...” என்று மீண்டும் ஏதோ ஆரம்பித்தார்.

“பார்ப்போம்! எனக்குக் கொஞ்சம் வேலையிருக்கிறது,” என்று சுப்பிரமணியமும் விடைபெற்றச் சென்றார்.

முருகதாசர், தமது ஆஸ்தான அறையின் சிம்மாசனமான பழைய கோரைப் பாயில் உட்கார்ந்துகொண்டு, அந்த எட்டணாவைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துக் கொண்டு, நீண்ட யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

“அங்கெ என்ன செய்யறீங்க?” என்ற மனைவியின் குரல்!

“நீதான் இங்கே வாயேன்!”

கமலம் உள்ளே வந்து “அப்பாடா!” என்று உட்கார்ந்தாள். அவர் கையில் இருக்கும் சில்லறையைப் பார்த்து விட்டு, “இதேது?” என்றாள்.

“சுப்பிரமணியத்திடம் வாங்கினேன்!”

“உங்களுக்கும்.....வேலையிலையா?” என்று முகத்தைச் சிணுக்கினாள் கமலம். பிறகு திடீரென்று எதையோ எண்ணிக்கொண்டு, “ஆமாம், இப்பத்தான் நினைப்பு வந்தது. நாளைக்குக் காப்பிப் பொடியில்லை, அதை வச்ச வாங்கி வாருங்களேன்!” என்றாள்.

“அந்தக் கடைக்காரனுக்காக அல்லவா வாங்கினேன்! அதைக் கொடுத்துவிட்டால்?”

“திங்கட்கிழமை கொடுப்பதாகத்தானே சொன்னீர்களாம்!”

“அதற்கென்ன இப்பொழுது?”

“போய்ச் சீக்கிரம் வாங்கி வாருங்கள்!”

“திங்கட்கிழமைக்கு?”

“திங்கட்கிழமை பார்த்துக் கொள்ளுகிறது!”

புதுமைப்பித்தன்

5.2. கனகாம்பரம்

“மணி” என்று வாசலில் நின்று கொண்டே ராமு கூப்பிட்டான். நண்பன் வீட்டில் இருக்கிறானோ இல்லையோ என்று அவனுக்குச் சந்தேகம்.

“எங்கேயோ வெளிலே போயிருக்கா. நீங்க யாரு?” என்று மணியின் மனைவி கதவண்டை நின்று கொண்டு மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

ராமுவுக்குக் கொஞ்சம் தூக்கி வாரிப்போட்டது. மணியும் அவனும் கலாசாலையில் சேர்ந்து படித்தவர்கள். மணியின் மனைவியைப் பற்றி அவனுக்கு அதிகமாகத் தெரியாது. அவளை அவன் அதுவரையில் பார்த்ததுகூட இல்லை. புதுக் குடித்தனம் நடத்த அவன் சென்னைக்கு வந்து ஒரு மாதந்தான் ஆகியிருந்தது. அந்த மாதம் முழுதும் ராமு சென்னையில் இல்லை. அதற்கு முன் சாரதாவும் அவனைப் பார்த்ததில்லை.

ராமுவும் மணியைப்போல மிகவும் முற்போக்கான கொள்கைகள் உடையவன்தான். கல்லூரி விவாதங்களில் பேசியபொழுது, ஆணும் பெண்ணும் சரிநிகராகப் பழக வேண்டுமென்றும், பெண்களின் முன்னேற்றம் மிகவும் அவசியமான சீர்திருத்த மென்றும் ஆவேசத்துடன் முழங்கி வந்தான். ஆனால் அந்தக் கொள்கைகளை நடைமுறையில் கொண்டு வந்த பொழுது அவன் கலவரம் அடைந்து விட்டான். முன் பின் பழக்கமின்றி மணியின் மனைவி தன்னுடன் பேசியது அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

அவன் அதைச் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. ‘வீட்டில் மணி இல்லா விட்டால் பதில் வராது. கொஞ்ச நேரம் நின்று பார்த்துவிட்டுப் போய்விடுவோம்’ என்றே அவன் ஒரு குரல் கூப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

மணியின் மனைவி சாரதா படித்த பெண்ணும் அல்ல; அசல் நாட்டுப்புறம். எந்தப் பக்கத்திலும் ரெயில் பாதைக்கே இருபது கல் தொலைவிலுள்ள சோழ நாட்டுக் கிராமத்துப் பெரிய பண்ணையாரின் மகள் அவள். அவளுடைய நடை உடை பாவனைகளிலும், அந்தச் சில கணங்களில் அவன் கண்களில் பட்டமட்டில் ஒருவிதப் புதுமையும் காணவில்லை.

விலையுயர்ந்த பெங்களுர்ப் பட்டுச் சேலையை நேர்த்தியாகக் கொசுவம் விட்டுக் கட்டிக் கொண்டிருந்தாள். இதற்கேற்ற நிறம்

கொண்ட பழைய மாதிரி ரவிக்கையே அணிந்திருந்தாள். தலைமயிரை நடுவே வகிட்டுத்துத் தான் பின்னிக் கொண்டிருந்தாள். பின்னல்கூட நவ நாகரீகப் போக்குப்படித் 'தொள தொள' வென்று காதை மூடிக்கொண்டு இருக்கவில்லை. பின்னலை எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டிருந்தாள். நெற்றியில் முழு நிலவுபோலப் பெரிய குங்குமப் பொட்டு இருந்தது. உடம்பின் மேலிருந்த வைரங்கள் பூத்துக்கொட்டிக்கொண்டிருந்தன. மூக்கில் புல்லாக்கு இருந்தது. கைக்காரியமாக இருந்தவள், அவசரமாக யாரென்று பார்த்துப் பதில் சொல்ல வந்தாள் என்பது அவளது தோற்றத்திலிருந்தே தெரிந்தது. அப்பேர்ப்பட்டவள் தன்னுடன் வந்து பேசினதும் ராமு மனம் தடுமாறிப் போனான்.

ஒரு பெண் வந்து தன்னுடன் பேசிவிட்டாள் என்பதால் அவள் கூச்சமடையவில்லை. கல்லூரியிலும் வெளியிலும் படித்த பெண்கள் பலருடன் பேசிப் பழகினவள்தான் அவள். அது அவனுக்குப் பழக்கமாகியிருந்தது. இந்தப் படிக்காத பெண் தன்னுடன் பேசினதுதான் அவனுக்குக் குழப்பத்தை உண்டாக்கி விட்டது! படித்த பெண்கள் கூடப் புது மனிதர்களிடம் பேசுவது எளிதல்லவே! அப்படி இருக்க, நவநாகரீக முறையில் ஆண்களுடன் பழகுவது என்பதே அறியாத இடத்தில் பிறந்து வளர்ந்த பெண் வேறு ஆடவனுடன் பேசுவதென்றால், அது ராமுவுக்கு விபரீதமாகப் பட்டது. ஆனால் அவள் பேசிய சொற்கள் மெல்லிய தொனியுடன்தான் வெளிவந்தன. அவளது முகத்தைப் பார்த்துக்கூடப் பேசவில்லை அவள். தலை குனிந்த வண்ணமாகவே இருந்தாள். இருந்தாலும் அவள் மனம் என்னவோ சமாதானப்படவில்லை.

“நான் - நான் - மணியின் சிநேகிதன் - ” என்று சொல்லி மேலே என்ன சொல்லுவது என்பது தெரியாமல் தத்தளித்தான்.

“இதோ வந்துவிடுவார். உள்ளே வந்து உட்காருங்கள்” என்றாள் சாரதா.

அதைக் கேட்டதும் உண்மையிலேயே ராமு திகைத்துப் போனான். தலை கிர்ரென்று சுற்றிற்று. ஏதோ தப்புச் செய்துவிட்டவன்போலச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். ஒரு சிறு தனி வீட்டில், தனியாக இருக்கும் இளம்பெண் தன்னை - உள்ளே வந்து உட்காரச் சொன்னால்! - அவனுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

“இல்லை, அப்புறம் வருகிறேன்” என்று அரைகுறையாகக் கூறித் தலையெடுத்துப் பார்க்காமல் வெகு வேகமாய்ப் போய் விட்டான்.

ஐந்து நிமிடத்திற்கெல்லாம் இலையும் காய்கறியும் வாங்கிக்கொண்டு மணி உள்ளே நுழைந்தான்.

“உங்கள் சிநேகிதராமே? - வந்து தேடினார்” என்று சாரதா மகிழ்ச்சி பொங்கக் குதித்துக்கொண்டு அவனை எதிர்கொண்டு போய்ச் சொன்னாள். அவளது மேனியும் குரலும் ஒரு படையெடுப்புப்போல அப்பொழுது அவனைத் தாக்கின. மணி புதுக்குடித்தனத்தின் தொல்லைகளிலும் தன்னை வந்து தாக்கிய அந்த இன்ப அலையை அனுபவித்து ஆறுதல் அடைந்தான்.

“யார் அது?” என்று அவளுடைய கன்னத்தைக் கிள்ளிக்கொண்டு கேட்டான்.

“யார் என்று கேட்கவில்லை” என்று சொல்லிக் கொண்டு வலிகொண்டவள் போலப் பாசாங்கு செய்து, “ஆ!” என்றாள்.

திடீரென்று மணியின் முகம் சிவந்தது; கோபம் பொங்கி எழுந்தது.

“எவ்வளவு தரம் சொல்லுகிறது உனக்கு? யார் என்று கேட்பதற்கு என்ன கேடு உனக்கு? ஒரு வார்த்தை கேட்டுவிட்டால் என்ன மோசம்? உன் கையைப் பிடித்து இழுத்துவிடுவானோ?” என்று வார்த்தைகளை வீசினான்.

ஒரு வாரத்திற்கு முன்புதான் இப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்து, மணி சாரதாவைத் தாறுமாறாகக் கடிந்துகொண்டான். “பட்டணத்தில் நண்பர்கள் அடிக்கடி வந்து தேடுவார்கள். பதில் சொல்லாமல் உள்ளே நுழைந்துகொண்டு கதவைச் சாத்திக்கொள்ளக் கூடாது; பட்டணத்தின் நாகரிகத்திற்கு ஏற்றபடி நடந்துகொள்ள வேண்டும்” - இந்தமாதிரி உபதேசங்கள் செய்து முடித்தான். அதன் விளைவாக இருவரும் இரண்டு நாள் பேசாமல் கூட இருந்தார்கள்.

இந்தத் தடவை, தான் சொல்லப்போகிற பதில் மணிக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கப் போகிறது என்ற நிச்சயமான எண்ணத்தில், ‘வேண்டிய மட்டும் பேசட்டும்’ என்று சாரதா வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு அவன் ஓய்ந்ததும் அமைதியாகப் பதில் சொன்னாள்:

“யார் என்று கேட்டேன். சிநேகிதன் என்று சொன்னார். பேர் சொல்லவில்லை. உள்ளே வந்து உட்காருங்கள்; வந்துடுவார் என்றேன். அப்புறம் வருவதாகச் சொல்லிப் போய்விட்டார்.”

சாரதா ஆவலுடன் மணியின் முகத்தை நோக்கினாள். அதில் எவ்விதமான மகிழ்ச்சிக்குறியும் தோன்றாததைக் கண்டு அவளது முகம் சுண்டிப்போய்விட்டது. சடக்கென்று திரும்பி உள்ளே போய் விட்டாள்.

மணியோ அந்தமாதிரிப் பதிவை அவளிடமிருந்து எதிர்பார்க்கவே இல்லை. முதலில் அவனுக்கு முகத்தில் அடித்தாற்போல் இருந்தது அவள் பதில்; பிறகு தான் சொன்னதற்கு மேலாக அவள் நடந்துகொண்டு விட்டது, அவனுக்கு அதிருப்தியை உண்டாக்கிற்று. அதன் பிறகு ‘என் அப்படிச் செய்தான்? நாம் சொன்னதற்காகக் கீழ்ப்படிந்து நடந்த மாதிரியா அது? அல்லது ...’ என்று கொஞ்சம் அவன் மனம் தடுமாறலாயிற்று. எல்லாம் சேர்ந்து அவன் வாயை அடக்கிவிட்டன. சாரதாவும் அவனை அமைதிப்படுத்தவோ பேச்சில் இழுக்கவோ முயலவில்லை. அவளுக்கும் கோபம்.

சாப்பாடு முடிந்து வெளியே போகும்வரை மணி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை. தெருவழியாகப் போய்க்கொண்டே என்ன என்னவோ எண்ணமிட்டான். அவளது மனம் சொல்ல முடியாத வேதனையை அடைந்தது. சாரதா அவ்வளவு தூரம் போய்விடுவாள் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. படித்த பெண் அம்மாதிரிச் செய்திருந்தால் அதில் ஒன்றும் குறிப்பிடக் கூடியபடி இராது. ஒரு நாட்டுப்புறப் பெண் முகம் தெரியாதவனை உள்ளே வந்து உட்காரச் சொன்னது மிகவும் அநாகரிகம்! சிநேகிதன் என்ன நினைத்திருப்பான்? ‘என்ன தைரியம் இந்தப் பெண்ணிற்கு?’ என்றோ, அல்லது ‘வெறும் அசட்டு!’ என்றோ நினைத்திருப்பான். அல்லது

இம்மாதிரி யோசித்துக்கொண்டே போய்க்கொண்டிருந்தான் மணி.

எங்கேயோ போய்விட்டுத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்த ராமு. தெருவில் மணி எதிரே வருவதைக் கண்டு தயக்கமுற்றான். அப்பொழுது மணியைக் கண்டு பேசுவதா வேண்டாமா என்றுகூட அவனுக்குச் சந்தேகம் வந்துவிட்டது. வீட்டுக்கு வந்திருந்ததாகச்

சொல்வதா வேண்டாமா? மணியின் மனைவி சொன்னதைச் சொல்வதா வேண்டாமா? இத்தகைய கேள்வி அவனது மனத்தில் எழுந்தன. ஒரு வேளை மணியின் அநுமதியின் பேரில் அவள் அப்படிப் பேசியிருந்தால் சரியாய்ப் போய் விடும். இல்லாவிட்டால் தான் சொல்லுவதால் அந்தப் பெண்ணின் அசட்டுத்தனமோ, அறியாமையோ மணிக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கினால்? அவர்களிடையே பெருத்த மனத்தாங்கல் ஏற்பட்டால்? யார் கண்டார்கள்?, மனித சபாவம் எதுவேண்டுமானாலும் நினைக்கும். அந்த மாதிரி மனக்காப்பு நேருவதற்குத் தான் காரணமாகக் கூடாது. அவள் தானாக மணியிடம் முழுவதும் சொல்லியிருக்கிறாள் என்பது என்ன நிச்சயம்? சொல்லியிராவிட்டால் அசட்டுத்தனம் ஆபத்தாக அல்லவோ முடியும்?

இவ்விதம் எண்ணியவளாய், ராமு சடக்கென்று ஒரு சந்தில் திரும்பி மணியின் கண்ணில் படாமல் தப்பினான். ஆனால் அன்று காலையில் நடந்ததைத் தன் மனத்தைவிட்டு அகற்ற அவனால் முடியவில்லை. அந்தப் பால்வடியும் புது முகத்தின் களங்கமற்ற பார்வை, தடங்கல், திகைப்பு, பயம் இவையற்ற அந்தத் தெளிவான சொற்கள்! “இதோ வந்துவிடுவார்!” என்றாள் அவள். ‘அதில் என்ன நேர்மை! என்ன மரியாதை! இன்னும், தன்னை உள்னே வரும்படி அழைத்ததில் என்ன நம்பிக்கை! - தன் கணவனின் நண்பன் என்றதால் ஏற்பட்டது. தன்னையும் நம்பினாள் அவளா அசடு? அவள்தான் உண்மையான பெண்! நான் சந்தித்த முதல் பெண்! அதனால்தான் எனக்கு அந்தக் கலவரம் ஏற்பட்டது. மணியை மாலையில் கண்டு அவனிடம் சொல்ல வேண்டும்.’ இப்படி எண்ணிக்கொண்டு ராமு நடந்தான். ஆனால் தான் முதலில் அந்தப் பேச்சை எடுப்பதற்கு முன்பு, நிலைமை எவ்வாறு இருக்கிறது என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். மாலை ஏழு மணிக்குச் சென்றால் மணி நிச்சயம் வீட்டில் இருப்பான் என்று எண்ணினான் ராமு.

மாலை ஆறு மணி இருக்கும். சாரதா வீட்டு வேலைகளைச் செய்து முடித்துவிட்டு அறையில் தலையை வாரிப் பின்னிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். பக்கத்தில் ஒரு தட்டில் தொடுக்கப்படாத கனகாம்பர மலர்கள், எதிரே முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி, ரிப்பன், சீப்பு, வாசனைத் தைலம் முதலியவை இருந்தன.

உள்ளே நுழைந்த மணிக்கு இவற்றையெல்லாம் பார்த்ததும் ஏதோ ஓர் ஆத்திரம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது.

“இது என்ன பூவென்று இதை நித்தியம் வாங்கித் தலையில் வைத்துக்கொள்ளுகிறாய்?” என்று அவன் அவலை நினைத்துக்கொண்டு உரலை இடித்தான்.

ஆனால், கனகாம்பரத்தைத்தான் அவன் சொல்லுகிறான் என்று நினைத்துச் சாரதா, அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவனது பட்டண நாகரிகத்தை இடித்துக் காட்ட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான்.

“பட்டணத்திலை எல்லோரும் இதைத்தானே வைத்துக் கொள்கிறார்கள்? சங்கீத சபையிலேகூட இதைத் தானே தலை தாங்காமல் வைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள்” என்று சாரதா சொன்னாள்.

“எல்லாம் பட்டணத்திலே செய்வதுபோல செய்ய வேண்டுமென்று யார் சொன்னது? அடிபிடி கட்டாயமா? பட்டணத்துப் பெண்கள் மாதிரிதான் இருக்கிறது அவர்கள் வைத்துக்கொள்ளுகிற கனகாம்பரமும். வாசனையில்லாத பூவை எங்கேயாவது, தலையில் வைத்துக்கொள்வதுண்டா? காக்கரட்டான் பூவைத் தலையில் வைத்துக்கொள்கிற பெண்களுடைய வாழ்க்கை போக்கும் அப்படித்தான் இருக்கும்.”

“நீங்கள்தானே நான் பட்டணத்துப் பெண் போல இருக்க வேண்டும் என்கிறீர்கள்? இல்லாவிட்டால் உங்களுக்கு வெட்கமாக இருக்கும் என்றீர்களே?” என்று சாரதா மணியின் முகக்குறியை ஊன்றிக் கவனித்துக் கொண்டு கூறினாள்.

“அதற்காக மூன்றாம் பேர்வழியைப்போய் வீட்டுக் குள்ளே வந்து உட்காருங்கள் என்பதா?” என்று மணி ஆத்திரத்தில் கொட்டிவிட்டான்.

சாரதாவின் முகம் சட்டென்று மாறுதல் அடைந்தது. என்ன நாட்டுப்புறமானாலும் அவள் பெண்; அளவுகடந்த கோபத்துடன் மணியின் முகத்தை ஒரு நிமிடம் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அவனுடைய எண்ணங்கள் அவனது முகத்தில் அவளுக்குத் தெள்ளத் தெளிவாய்த் தெரிந்தன. தனக்கு - தன் பெண்மைக்கு - அவன் செய்த அவமதிப்பை அறிந்தவள்போல் அவளுடைய முகத்தில் ஓர் ஆழ்ந்த வெறுப்புக்குறி தோன்றியது. பாதி போட்ட

பின்னலை அவிழ்த்து முடித்துக்கொண்டு கனகாம்பரப் பூவைத் தட்டுடன் அப்படியே எடுத்து அலமாரியில் வைத்துவிட்டுச் சமையலறைக்குப் போய்விட்டாள்.

மணி அயர்ந்து போனான்! அடிபட்ட நாய்போல மவுனமாக அறைக்குப் போய் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஒரு புத்தகத்தைப் படிப்பதாகப் பாசாங்கு செய்தான்.

ஏழு அடிக்கும் சமயத்தில் ராமு வந்தான். மணி கலகலப்புடன் பேச முயற்சி செய்தும் பயன்படவில்லை. வந்ததும் வராததுமாய் ராமு, “மணி, நான் காலையில் வந்திருந்தேன். நீ எங்கே போயிருந்தாய்?” என்றான்.

“நீயா வந்திருந்தாய்?” என்று கேட்டுவிட்டு மணி மவுனத்தில் ஆழ்ந்தான்.

“மணி, எனக்கு ஏற்பட்ட வியப்பில் என் பெயரைக் கூடச் சொல்ல மறந்து போனேன்.”

ராமுவின் தொண்டை அடைபட்டது. மணி தலை குனிந்துகொண்டான்; அவனால் பேசவே முடியவில்லை நண்பர்கள் இருவரும் சில நிமிட நேரம் மவுனமாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள். ராமு நிலைமையை உணர்ந்து விட்டான். திடீரென்று எழுந்தார்.

“மணி, நான் போய்விட்டு வருகிறேன். இதைச் சொல்லத்தான் வந்தேன்.”

“இங்கேயே சாப்பிடேன், ராமு?”

“இல்லை, இன்று வேண்டாம்.”

இரவு சாப்பாடு பேச்சில்லாமல் முடிந்தது. ஜன்னல் வழியே பாய்ந்த நிலைவைக் கவனிப்பதுபோல மணி ஏங்கிப் போய் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். சாரதா பால் கிண்ணத்தை எடுத்து வந்து மவுனமாக நீட்டினாள்.

அதுவரையில் அவளுடைய முகத்தைப் பார்க்கக்கூட அவனுக்குத் துணிவு வரவில்லை. அப்பொழுதுதான் தலையெடுத்துப் பார்த்தான். அவளது முகத்தில் தோன்றிய துயரக்குறியைக் கண்டு பதறிப் போனான்; எழுந்து அவளது தோளைப் பிடித்துக்கொண்டான்.

“சாரதா!” என்று சொல்லி மேலே பேச முடியாமல் நிறுத்தினான்.

“வேண்டாம்!” என்று சாரதா அவனது முகத்தைத் தடவினாள்.

“நான் சொன்னது!” என்ற மணி தன் மனத்தை வெளியிடலானாள்.

“கனகாம்பரம் எனக்குப் பிடிக்காதே! நீங்கள் சொன்னதில் தப்பென்ன?” என்று சாரதா, பெண்களுக்கென்றே அமைந்த முறையில் பேச்சை மாற்றி விட்டாள்.

கு.ப.ரா.

5.3. துவப் பயன்

சுவாமி நிர்மலானந்தரை ஒருநாள் மாலை திடீரென்று ஆஸ்ரமத்தில் காணவில்லை. சாயங்காலம் ஐந்து மணிக்கெல்லாம் அவர் தனியே எழுந்து உலாவப் போவது வழக்கம். அப்போது சீடர்கள் எவரையும் அழைத்துக்கொள்ளாமல், தியானத்தில் ஆழ்ந்த வண்ணம் தன்னந்தனியாகவே நடந்துசெல்லுவார். அநேகமாக பொழுது இருட்டுவதற்குள் சுவாமிகள் ஆஸ்ரமத்திற்குத் திரும்பிவிடுவார். திரும்பும் போது மட்டிலும் சிஷ்யர்கள் சிறிது தூரம் சென்று அவரை எதிர்கொண்டு அழைத்து வருவார்கள்.

அன்று நிர்மலானந்தர் சூரியாஸ்தமனம் ஆகி இரண்டு நாழிகைப் பொழுது கழிந்தும் வராததைக்கண்டு சிஷ்யர்கள் திடுக்கிட்டுப்போனார்கள். சுவாமிகளிடம் ஞானோபதேசம் பெறும் உயர்ந்த நோக்கத்துடன் சிலரும், திருநீறும் ஆசீர் வாதமும் பெறும் சாதாரண நோக்கத்துடன் சிலருமாக ஒரு சிறு கூட்டம் வழக்கம் போல வந்து ஆஸ்ரமத்தில் அமர்ந்திருந்தது; காத்திருந்தது.

சுவாமிகளை இன்னும் காணவில்லை.

சிஷ்யர்களைவிட பக்தகோடிகள் மிகவும் அதிகக் கவலையில் ஆழ்ந்தனர்.

சிஷ்யர்களுக்கு ஓரளவு துணிச்சல் இருப்பதற்குச் சில காரணங்கள் உண்டு.

சில சமயங்களில் நிர்மலானந்தர் உலாவப் போகும் நோக்கத்துடன் ஆஸ்ரமத்தை விட்டுப் புறப்படுவார் ஆனால்,

ஆஸ்ரமத்தின் வேலியைத் தாண்டியதும் வெட்ட வெளியில் அப்படியே உட்கார்ந்து விடுவார்; உடனே பகவத் தியானம் தான். அன்று அவ்வளவோடு உலாவும் காரியம் முடிந்துவிடும். தியானம் கலைந்ததும் நேரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு ஆஸ்ரமத்துக்குத் திரும்பிவிடுவார். இதற்கு விதி விலக்காக தியானம் கலையும்போது நள்ளிரவு ஆகிவிட்டிருந்தாலும், மேற்கொண்டும் சாயங்காலத்தைப் போலவே பாவித்து, அந்தக் காடாந்தகாரமான நிசியிலும் உலாவப் போய்வருவது உண்டு.

அன்று அவர் திருவுள்ளம் எப்படி இருந்ததோ அவரைக் கருவியாகக்கொண்டு ஆட்டுவிப்பவனின் திருவுள்ளம் பாங்கு எதுவோ? அவர் அன்று எங்கே, எந்த நிலையில், எதற்காகத் தாமதித்தாரோ?

சமீபத்தில் எங்காவது இருப்பார் என்ற நம்பிக்கையும் நேரம் செல்லச் செல்ல சிஷ்யர்களுக்குக் குறைந்துவிட்டது.

பக்தர்களின் மன வியாகூலமோ சிஷ்யர்களை அமைதியுடன் அமர்ந்து காத்திருக்கும்படி விடவில்லை.

மூவர் - சிஷ்யர்கள் - புறப்பட்டார்கள். பக்தகோடிகளில் வயதான கிழவர் ஒருவரும் கூடப் புறப்பட்டார்.

நல்ல நிலா அடித்தது.

பொட்டல் வெளியில் சுவடுகள் பதியாவிட்டாலும், நிர்மலானந்தர் எந்த வழியில் சென்றிருப்பார் என்பதைக் கண்டு பிடிப்பது சிரமம் அல்ல. ஏனென்றால் ஆஸ்ரமத்திலிருந்து தெற்கு நோக்கிச் செல்லும் ஒற்றையடிப் பாதைதான் பரந்த வெளியை நோக்கிச் செல்லும் பாதை. வடக்குப் பாதை ஊரை நோக்கிச் செல்லுகிறது. வேறு பாதைகள் கிடையாது.

நான்கு பேரும் நடந்தனர். சமீபத்தில் எங்காவது நிர்மலானந்தர் அமர்ந்திருக்கக்கூடும் என்ற எண்ணத்தினால் கால் நடையில் பயபக்தி தயக்கம் கொடுத்தது. சுற்றிலும் இரையும் சிள்வண்டுகளின் ஓசையை நூலளவும் பாதிக்காதவாறு மெள்ளமாக, காலடி ஓசை கேட்காமல், பாதங்கள் அடி எடுத்து வைத்தன.

இப்படி ஒரு மைல் நடந்தார்கள்.

ஒரு மைலுக்கு மேலும் நடந்தாய்விட்டது.

பாதையின் வலது புறத்தில் சப்பாத்திக்கள்ளிப் புதரின் நடுவில் சிறிது மேடான ஒரு கரும்பாறை உண்டு. அது நிலவில், குழியில் விழுந்த யானையின் முதுகுபோலத் தோற்றமளித்தது. அதன்மேல் கரும்பரப்பை வகிர்ந்துகொண்டு சென்றிறத் தூலமாக ஏதோ கிடந்தது.

பரபரப்புடன் மனம் கலங்கி நால்வரும் அந்தப் பாறையை நோக்கி ஓடினார்கள். அவர்களில் ஏழை மனம் படைத்த ஒரு சிஷ்யனின் கண்களில் கண்ணீர் திரண்டது. உடன் சென்ற கிழவரின் இரைகின்ற சுவாசம் அந்த இடத்தில் மட்டுப்பட்டு மெளனம் பூண்டது. நால்வரும் போய்ப் பார்த்தார்கள்.

காஷ்யாதாரியாகக் கருங்கல் சயனத்தில் கிடந்த நிர்மலானந்தர் 'பூரணம்' பெற்றுவிடவில்லை. அன்றையத் தியானம் சயன அவசத்தில் நடைபெற்றது. அவ்வளவேதான், எதிர்பார்த்தபடி, சிஷ்யர்கள் பயப்படும்படியாக, எதுவும் நடந்துவிடவில்லை. ஆனால்.....

தன்னை மறந்து படுத்திருக்கும் நிர்மலானந்தரின் வாயிலும், வாயருகில் பாறையிலும், காய்ந்து சருகாகிப்போன பெயர் தெரியாத இலைகள் ஏதோ கிடந்தன. சப்பாத்திக் கள்ளியின் காய்கள் சில பக்கத்தில் இருந்தன. சுவாமிகளின் ஒரு கால் பாறையிலும், மற்றொரு கால் சப்பாத்திப் புதரிலும் கிடந்தது. இடையில் சுற்றியிருந்த காஷ்யாத் துணியின் செம்பாதி காற்றில் பறந்துபோய் சப்பாத்தியின் மேல் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது.

நால்வருக்கும் நிஷ்டையைக் கலைக்கப் பயம். ஆனால் சுவாமிகளின் பரிதாப நிலையைக் கண்டு சொல்லொணாத மனவேதனை.

அந்தப் பாறையின் சரிவான ஒரு பகுதியில், சுவாமிகளின் ஸ்தானத்துக்குச்சற்று இறக்கமாக, மரியாதையுடன் உட்கார்ந்து ஈஸ்வரத் தியானத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டார்கள். உண்மையில் அது தியானம் அன்று; மெளனமான பிரார்த்தனையே.

எவ்வளவு நேரம் சென்றதோ?

சற்றே அபூரணம் பெற்ற அன்றைய நிலா, உச்சி வானத்தின் மைய விளிம்பைத் தொட்டதுபோல மேலேறி வந்துவிட்டது.

சுவாமிகளின் சரீரம் சிறிது அசைந்தது. அசைந்ததெல்லாம் இவ்வளவே: பாறையில் கிடந்த மற்றொரு காலையும் எடுத்து சப்பாத்தியின்மேல் போட்டார். தாங்கமுடியாத சுமை கீழே

விழுந்ததுபோல, கால் 'தொப்' பென்று சப்பாத்தியில் விழுந்தது. எத்தனை முட்கள் அந்த மிருதுவான கால்களில் குத்தினவோ என்று கவலைப்படத் தொடங்குமுன்பே, நல்லபாம்பு ஒன்று சப்பாத்திப் புதரிலிருந்து திடீரென்று சீறி எழுந்து, தன் படத்தை அகல விரித்து, தலையைச் சாய்த்த வண்ணம் மிகவும் பலமாக சுவாமிகளின் இடது பாதத்தில் மோதிக் கடித்துவிட்டது. பாம்பு கடியினால் சுவாமிகளின் மேனியில் சிறிதாவது சலனம் ஏற்பட்டுமே !

சிஷ்யர்களின் ரத்தம் உறைந்துவிட்டது. அடுத்தவனைப் பாம்பு படம் விரித்துக் கடிப்பதை மனிதவர்க்கமே கண்ணாரக் காண்பது, அதுதான் முதல் தடவையோ என்று கருதக்கூடியவாறு அவ்வளவு பிரத்யக்ஷ நிலையில் நடந்தேறிய இந்த அபாயத்தைக் கண்டு எழுந்து ஓடிய அந்நால்வரும் சப்பாத்தியிலேயே மிதித்தார்கள். ஒவ்வொரு முள்ளும் ஒரு விஷப்பல்லாகக் குத்தியது. ஆனால் பாம்பு இவர்களை நோக்கி வரவில்லை. வேறு திசையில் நெளிந்து விட்டது. பாறையின் மேல் மின்னி நெளிந்த அதன் சரீரம், பாறையில் ஏதோ விஷ ஊற்றுக் கிளம்பி வடிந்தது போல் இருந்தது.

இனி சுவாமிகளை எழுப்பாமல் இருந்தால் மரியாதைக்கு அர்த்தம் கிடையாது. பூவைப்போலத் தொடுவதுபோய், தரையில் புதைந்த ஆணிவேரைப் பிடுங்குவதுபோல் அவ்வளவு முரட்டுத்தனமாக சுவாமிகளைத் தூக்கி உட்கார வைத்தனர்.

நிர்மலானந்தர் எழுந்து அமர்ந்தார். அவருடைய விழிகள் மலர்ந்தன. வாயிலிருந்த சருகுகளைத் துப்பினார். துப்பும்போது, பாதி மென்ற கள்ளிப் பழம் ஒன்று முறிந்த முள்ளுடன் பாறையில் விழுந்தது.

“இதுவா ஆகாரம்?” என்று பிரமித்தார் உடன் சென்ற கிழவர்.

நிர்மலானந்தரின் ஆகாரம் எது வென்று அவருக்கு இவ்வளவு காலத்துக்குப் பின் அன்றுதான் தெரியவந்தது. காரணம் கிழவர் ஊருக்குப் புதிது.

“தங்களை விஷம் தீண்டி விட்டது” என்று சொன்னான் ஒரு சிஷ்யன், வாயை ஒரு கையால் மூடிக்கொண்டே.

மற்ற இருவரும், இரண்டு கால்களிலும் உள்ள சப்பாத்தி முட்களைத் தடவித் தடவிப் பிடுங்கினார்கள். அவர்களுடைய

கைகளில், முன் தைத்த புண்களில் கசிந்த ரத்தம் படிந்து படிந்து, மருதாணியிட்டதுபோல மாறிவிட்டது.

“முட்களா? அவற்றை ஏன் பிடுங்க வேண்டும்?” என்று சாவதானமாகச் சொல்லிவிட்டு “எப்போது பாம்பு கடித்தது?” என்று கேட்டார் சுவாமிகள்.

கிழவர் ஆச்சரியத்தினால் ஸ்தம்பித்து விட்டார்.

நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லிமுடிக்கு முன்பே, நிர்மலானந்தர் “பாரம் தாங்கமுடியவில்லை; படுக்கவேண்டும்” என்று பாறையில் சாய்ந்தார்.

பாம்பு கடித்ததின் விளைவாக நிர்மலானந்தர் மயக்கம் எய்தி, பிதற்றுகிறாரென்றே நால்வரும் நினைத்தனர். விஷம் தலைக்கேறிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது உண்மைதான் என்றாலும், பாரம் விஷத்தினால் வந்ததல்ல. மாமிசபிண்டத்தைத் தூக்கிச் சும்பது நிர்மலானந்தர் நெடுநாளாக அனுபவித்து வரும் வேதனை; அன்று சமக்கவே முடியாமல் போனதனால்தான் பாறையில் போய்ப் படுத்துவிட்டார்.

பின்னும் காலதாமதம் கூடாது என்று, நிர்மலானந்தரை மூவரும் எடுத்துச் சும்ந்து ஆஸ்ரமத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். தாம் நடக்கவே சிரமப்படும் கிழவர் பரிவோடு ஒரு கையினால், நிர்மலானந்தரின் சரீரத்தைச் சமக்க முடியாவிட்டாலும், தொட்டுக் கொண்டு தள்ளாடி நடந்து வந்தார்.

பாதிவழி தாண்டுமுன்பே, சுவாமிகளின் உதடுகள் ஒருபக்கம் கோணித்திறந்தன, வாயில் கொப்பளித்த நுரை சிலந்திப் பூச்சியின் நூல்களைப்போலக் காற்றில் ஆடி அறுந்தன. நிர்மலானந்தரின் மண்ணுலகத் தொடர்பு நுரைநூலைக் காட்டிலும் இலகுவாக, அவ்வளவு அரவம் அற்று அறுபட்டது. நிர்மலானந்தர் தம் வாழ்நாளெல்லாம் சும்ந்த பாரத்தைத் தம் சிஷ்யர்களின் தோளிலும் தலையிலும் இறக்கி வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்.

உபதேசத்துக்காகவும், ஆசீர்வாதத்துக்காகவும் வந்த ஜனங்களின் முன் நிர்மலானந்தரின் சரீரத்தைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள் சிஷ்யர்களும் கிழவரும்.

மறுநாள் ஆஸ்ரமம் கல்லறையாக மாறியது.

* * * *

மண்பாண்ட ஓடு உடைந்து விட்டது. மாயக் குயவர் அந்த ஓட்டைச் சமைத்து அதன் உள்ளேவைத்து அனுப்பிய ஆன்ம அமிர்தம் திவலைக்கட மண்ணுலக்க குழப்பத்தில் சிந்தாமல் சிதறாமல், கெட்டுத்தாலும் குறைவு படாத நித்ய பூரண வஸ்துவாய், குயவரிடமே திரும்பியது. அமிர்தம் ஆகவேண்டிய காலம் ஆகி, நன்கு பண்பட்டு, சுவையோடும் திண்மையோடும் சுவர்க்கம் புகுந்தது.

நிர்மலானந்தர் மறைந்தார்; நிர்மலானந்தம் எஞ்சியது.

எண்ணற்ற முனிவர்களின், புண்ணிய புருஷர்களின், ஆன்ம சொரூபங்கள் இன்பத்தின் பரவெளியில், அமரபோகம் துய்த்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தத் தெய்வமண்டலத்தில் நிர்மலானந்தருக்கு மரியாதை மிகுந்த பீடம் கிடைத்தது. என்றுமாய் எதுவுமாய், காலமும் தூரமும் அற்றிருக்கும் இந்த சுவர்க்க போகம் அல்ல நிர்மலானந்தருடைய நித்ய தபசின் கோரிக்கை. மண்ணுலகத்தைத்துறந்த இதயம், விண்ணுலகத்தில் அதைப் பெற்று அனுபவிக்க விரும்பவில்லை.

இன்னும் 'நான்' நசியவில்லை; 'அவன்' இன்னும் அவனாகத்தான் இருக்கிறான். 'அவன்', 'நான்' ஆகவில்லை; 'நான்', 'அவன்' ஆகவில்லை. கேவலம் தூலசரீரத்தைக் களைந்துவிட்டால் ஈஸ்வர ஐக்கியம் கிட்டிவிடுமா?

இன்னும் எத்தனை வருஷங்கள், எத்தனை வியாழ வட்டங்கள் தபசிருக்க வேண்டுமோ, அந்த அத்வைத நிலையைப் பெறுவதற்கு? நல்ல வேளையாக இங்கு காலம் என்ற பிரக்ஞை இல்லை. ஆனாலும் சுவர்க்கத்தின் போக நிலத்தில், புழுவெனத் துடித்து உபசாந்தப் பரவெளியை நோக்கித் துள்ளித் துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டிருந்தது நிர்மலானந்தரின் ஜீவான்மா.

பரமான்மா வந்தது; பூலோகப் பஞ்சாங்கப்படி, நிர்மலானந்தரின் ஆன்மா சுவர்க்கத்துக்குப் போன பதினைந்தாம் நாளில் கடவுள் அந்தப் புதிய விருந்தைக் காண வந்தார். மோனப் பிரார்த்தனை அன்றே கடவுளுக்கு எட்டியது என்றாலும், சுவர்க்கானுபவச் சதுரங்கத்தில் நிர்மலானந்தரின் ஆத்ம விளையாட்டு வெற்றி பெறுகிறதா, தோற்கிறதா என்று பரிசோதனை செய்யத் தொடங்கியது தான் இந்தப் பதினைந்துநாள் தாமதத்துக்குக் காரணம்.

பதினைந்து நாட்களுக்குப் பின் நிர்மலானந்தரின் முன் பிரசன்னமானார் கடவுள். வாழ்நாளெல்லாம் தபசில் கழித்த தம்பக்தசிரோன்மணிக்கு இந்தப் பதினைந்து நாளை அனுபவம் எவ்வளவு பெரிய சுகத்தை அள்ளிக்கொடுக்கிருக்கும் என்று எண்ணி ஆனந்த பரவசத்துடன் பக்தனைக் காண வந்தார். மறுதினந்தான் நிர்மலானந்தரின் கடைசித் தளையை, எஞ்சியிருக்கும் 'நான்' என்ற பிரக்ஞையை, சுட்டறுப்பது என்பது தெய்வத் திருவுள்ளம்.

தெய்வ விஜயம், பிரக்ஞையைப் போன்ற ஒரு சங்கேதத்தின் மூலம் நிர்மலானந்தருக்குத் தெரிந்தது. இறைவனின் பாதத்தில் மலர்ப்பலி இடுவதைப் போல தம் ஆத்மாவைப் பரிபூரணமாகச் சமர்ப்பித்தார் நிர்மலானந்தர்.

“சுவர்க்கம் பிடிக்கவில்லைபோலும்! உம் கோரிக்கையை அறிந்தோம். உம் ஆத்மத் தேட்டம் விரைவில் சித்திபெறும்” என்றார் கடவுள்.

கடவுளின் வார்த்தைகளை எல்லாம் கிரஹித்துக் கொண்டாலும், சுவர்க்கம் என்றபதம் நிர்மலானந்தரைப் பிரமிக்கச் செய்துவிட்டது.

‘சுவர்க்கம்! சுவர்க்கம் என்றால் ... அப்படியானால் தற்போதைய வாசஸ்தலம் சுவர்க்கம்தானா?’ என்ற திகைப்பு நிர்மலானந்தரை ஊமையாக்கிவிட்டது. எழுதாக் கிழவிக்கு நாயகனாக இலங்குபவனுக்குப் பேசாத சிந்தை, தாய்மொழியைப் போலப் பரிச்சயப்பட்ட வஸ்து. நிர்மலானந்தரின் திகைப்பு அவருக்குப் புரிந்தது.

“சுவர்க்கம் இல்லாமல் வேறு என்ன? நரகம் என்று நினைத்தீரா?”

கடவுள் சிரித்தார்!

“எதுவும் நினைக்கவில்லை. சுவர்க்கத்துக்கும் நரகத்துக்கும் பேதம் காணும் அந்த சரீர பரிசோதகன் என்றோ சாம்பலாகிவிட்டான் என்பது தாங்கள் அறியாதது அல்லவே? மண்ணுலகிலும் கூட மலருக்கும் முள்ளுக்கும், மலருக்கும் விஷப் பல்லுக்கும் வேற்றுமை கண்டறியாதிருந்த ஜீவன் இப்போது ஐம்பொறிக் கூட்டை உதறிவிட்டபிறகு, சுவர்க்கத்தை எங்ஙனம் உணரும்? நரகத்தை உணர்வதும் எங்ஙனம்?”

* * * *

மாயக்குயவர் எத்தனையோ லட்சோபலட்சம் மண்பாண்டங்கள் வனைந்து கொண்டிருக்கிறார். அவற்றில் எத்தனை பங்கப்படாமல், விதித்திருக்கும் காலவரையறைவந்து சந்திக்கும் வரையிலும் பயன்பட்டு, விளைபயன்களை விண்ணுக்கு அனுப்புமோ? எத்தனை மண்பாண்டங்கள், கூத்தாடிக் கூத்தாடித் தம்மையே உடைத்துப் பாழாக்கிக் கொள்ளுமோ? மண்பாண்டங்கள், பற்பல உருவில், பற்பல வர்ணங்களில் தயாராகிக் குவிந்திருக்கின்றன.

குயவர் ஒரு கிறுபாண்டத்தை. உருவாக்க முயன்று கொண்டிருக்கிறார். அது பூவுலகில் ராஜகுமாரனாக வந்து பிறக்குமோ, ஒரு முனிவனாக வந்து அவதரிக்குமோ தெரியவில்லை. ஆனால் பாண்டம் உருப்பெறாமல் குலைந்து சரிந்து கொண்டிருந்தது. வேறு பல கலவைகளைச் சேர்த்துக் குழைத்துப் பாண்டத்தை உருவாக்க முயன்றார் குயவர். பழையபடியும் அது கருவிலேயே சிதைவுற்றது. மற்றும் பல கலவைகளைக் கலந்து திரும்பவும்...

கடவுள் நையாண்டிச் சிரிப்புச் சிரித்தார்.

“மாயக்குயவரே! பாண்டத்தின் உருவ அமைப்பைச் சிதையாமல் நிறுத்தி வைக்கும் பிரதானமான கலவை என் அடைக்கலத்தில் உள்ளது.”

கைசோர்ந்துபோய் வணக்கத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தார் மாயக் குயவர்.

“ஜீவான்மா ஒன்று மண்ணுலகிலிருந்து விடுகலை பெற்றுத் துறக்கம்பெற்றது. பிரம்ம ஐக்கியம், இரண்டறக் கலக்கும் அத்வைத நிலை - இதுதான் அதன் இன்றையக் கோரிக்கை. அந்த ஆன்மாவும், அதன் கோரிக்கையும் அந்தரத்தில் நிற்கும்போது பாண்டத்தை உருவாக்குவது எப்படி?”

மௌனமாக இருந்தார் மாயக் குயவர்.

‘மண்ணுலகில் அது மலருக்கும் முள்ளுக்கும் பேதம் காணவில்லை; புலன்களைச் சுட்டறுக்கும் தபசை மேற்கொண்டுவிட்டது. சுவர்க்கம் எய்தியது.

சுவர்க்கத்தின் தன்மை அந்த ஜீவனைத் தீண்டக்கூட இல்லை. சுவர்க்கத்தில் இருக்கிற பிரக்கஞயாவது இருக் கட்டுமே! இன்று

அதை நரகத்துக்கு அனுப்பினாலும் இன்றைய நிலையை இழக்காத பக்குவத்துடன் அது இருக்கிறது.

அது வேண்டுவது பிரம்ம ஐக்கியம்; பரமாத்ம ஜீவாத்ம சங்கமம். அது கிட்டினால் அந்த ஆத்மா மாறுதல் பெற்றுவிடுமா? இன்ப துன்பத்தை உணராத பேரின்ப உபாசகனாக இருந்த அந்த ஆத்மா எம்மோடு அத்வைத நிலையில் இருந்தால் என்ன, ஆஸ்ரமத்தில் சந்நியாசியாக இருந்தால் என்ன? இரண்டும் ஒன்றுதான்.

இன்ப துன்பத்தை உணராத தபசென்றாலும்கூட இந்தத் தபசு. பயங்கரத் தபசு. சுவர்க்க, நரக பேதங்களையும், அத்வைத வெளியையும் ஆஸ்ரம வெளியையும் ஒன்றாகும்படியான இந்தப் பயங்கரத் தபசு சுவர்க்கத்திலும் சுகம் காணவில்லை; பரப்பிரம்மத்திலும் சுகம் காணப்போவ தில்லை. மரத்துப்போனது, செத்தது, எங்கே கிடந்தால் என்ன? முக்தியும், முதல்வனும் சாலையோரச் சத்திரங்க ளாகிவிட்டன; லட்கிய ஸ்தானங்களாக இல்லை. அந்த ஆத்மாவுக்கு இனி எந்த வழியைக் காண்பிப்பது?

தபசிற்குப்பலனாக, சுகமான வாழ்க்கையை, உணர்ந்து துய்க்கும் ஒரு பிறப்பை, பழையபடியும் அதே பூலோக வாழ்க்கையை, அதற்குச் சுட்டிக்காட்டுவதைவிடச் சிறந்த பிரதி உபகாரம் வேறு எதுவும் இல்லை. அதற்குச் செய்யும் பேருகவியும், பரிகாரமும், பிராயச்சித்தமும் அதுவே.”

நிர்மலானந்த சுவாமிகள் காலமான பதினாறாம் நாளில், ஆஸ்ரமத்தோட்டத்தின் நடுவில் கிவலிங்கம் வைத்துக் கட்டப்பட்டு இன்னும் ஈரம் உலராது இருக்கும் அவருடைய சிமிண்ட்சமாதியின் தென்புறத்தில், அன்றுதான் பிறந்த ஒரு அணில் குஞ்சு, மண்ணுலகை முதல் முதலாக ஸ்பரிசித்துக் கொண்டிருந்தது. அதன்மேல் படும் காலை இளவெய்யில் அதற்குச் சுவர்க்கபோகமாக இருந்தது. தன்னை மறந்து, அந்த இன்பத்தில் ஆழ்ந்து, அதில் இரண்டறக் கலக்கவும் செய்தது அந்த அணில் குஞ்சு.

கு. அழகிரிசாமி

5.4 வெள்ளிப் பாதசரம்

தன் வீட்டுக்கு ஒரு அடுக்குப் பெட்டியும் தனக்கு ஒரு தையற் பெட்டியும் வாங்கவேண்டும் என்று நினைத்து வந்தவளுடைய உள்ளம் விம்மும்படி கோவில் வீதியெல்லாம் பெட்டிகளும் கடகங்களும் மலைமலையாய்க் குவிந்திருந்தன. குஞ்சுப்பெட்டி, அடுக்குப்பெட்டி, தையற்பெட்டி, மூடற்பெட்டி, பின்னற் பெட்டி..... ஊ! எத்தனை வகை! அருகில் மாட்டை அவிழ்த்து அதன் வாயில் பொங்கிய நுரையை வழித்து அதன் மினுமினுக்கும் கரிய முதுகில் தேய்ப்பதில் கண்ணுங் கருத்துமாய் நின்ற தன் கணவனின் கையில் மெதுவாக, நுள்ளி “மாடு தன்பாட்டுக்கு திற்கட்டும் வாருங்கோ” என்று கெஞ்சினாள்.

அஸ்தமிக்கும் சூரியனின் கடைசிக் கிரணங்களை பனை மரங்களின் தலைகளை இன்னுந்தடவிக் கொண்டிருந்தன. கிழக்கு அடிவானத்தில் சந்திரன் வெளுக்க ஆரம்பித்தான்.

அன்று வல்லிபுரக் கோவில் கடைசித் திருவிழா எவ்வளவு சனம் பாத்தியளே! இதுக்காலை எப்பிடிப் போறது” என்று சொல்லிக்கொண்டே நல்லம்மா தன் கணவனின் அருகில் ஒதுங்கினாள். செல்லையா தன் தோளில் கிடந்த சால்வையை எடுத்து இடுப்பில் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு. “பயப்பிடாமல் என்னோடைவா” என்று தன் மனைவியின் கையைப்பற்றினாள்.

கோவில் வீதிகளிலும் கடைகளிலும் காணப்பட்டதெல்லாம் நல்லம்மாவின் மனத்தில் ஒரு குதூகலத்தை உண்டாக்கின; வாய் ஓயாது தன் கணவனுக்கு ஏதோ சொல்லிக் கொண்டே சென்றாள். ஐந்து வயதுச் சிறுமியைப் போல முழங்கால்கள் தெரியும்படி, தன் ஆடையைத் தூக்கிப்பிடித்துக் கொண்டு வீதியைச் சுற்றி ஒரு “கெந்தல்” போடவேண்டும் போல் அவளுக்குத் தோன்றியது.... செல்லையா மௌனமாகத் தன் மனைவியின் குதூகலத்தில் மெய்மறந்து அவள் இழுத்த வழியெல்லாம் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

யாழ்ப்பாணத்தின் நீர்வளமற்ற சொற்ப நிலத்தைத்தம் தளராத முயற்சி ஒன்றினாலேயே வளம்படுத்திச் சீவியம் நடத்தும் புதல்வர்களில் அவனும் ஒருவன். இரக்கமற்ற பூமியுடன் தினசரி நடத்தும் போரினால் அவனுடைய தசை நார்கள் முறுக்கடைந்து வச்சிரம் போல இருந்தன. மன ஒருமைப்பாட்டினால் வாய் மௌனமாகவே இருந்தது.

மூன்று மாதங்களுக்கு முன்புதான் அவன் தன் வாழ்க்கைத் துணைவியைத் தேடிக்கொண்டான். இவளுடைய கல்கலத்த வாயும், விடையில்லா ஒரு கேள்வியைக் கேட்பது போல அவனுடைய பார்வையை முறித்து நோக்கும் அவளுடைய விழிகளும், மார்பின் பாரம் தாங்கமாட்டாதது போல் ஒசியும் நூலிடையும். நிர்மலமாக இருந்த அவனுடைய தனிமைவாழ்வில் ஒரு கிளர்ச்சியை உண்டாக்கின. சதா மண்ணைக் கிண்டுபவனுக்கு மண்ணிற்குள் எத்தனையோ ரகஸ்யங்களும் மணங்களும் புதுமைகளும் மறைந்திருக்கும்; ஆனால் அவைகளைவிட மேலான ரகஸ்யங்களும் மணங்களும் புதுமைகளும் வாழ்க்கையில் எத்தனை மறைந்து கிடக்கின்றன ஓ! வாழ்வு எவ்வளவு அற்புதமானது! செல்லையா இன்று அணிந்திருக்கும் நாற்பது ரூபா பெறுமதியுள்ள மாறுகரைச் சால்வையைவிட இதற்கு வேறு என்ன அத்தாட்சி வேண்டும்?

கோவிலிலுள்ள சனங்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி கூக்குரலிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். மூலைகளில் கிடத்தப்பட்டிருந்த கைக் குழந்தைகள் அழுதன. பஞ்சகச்சம் அணிந்த பூசகர்கள் அங்குமிங்கும் ஓடினர். இந்த ஆரவாரங்களுக்கிடையில் கர்ப்பக்கிருகத்தில் மணிச் சத்தங் கேட்டது. கூப்பிய கைகள் தலைகளுக்கு மேல் உயர்ந்தன. செல்லையா ஒரு தூணருகே கைகளைக் கட்டியபடி சனங்களின் தலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். நல்லம்மா அவனருகில் கைகூப்பியபடி மூலஸ்தானத்தை ஒரு தரம் பார்ப்பதற்காக அங்கும் இங்கும் தலையை அசைத்தாள். எங்கோ தொலைவில் இருளில் சில தீபங்கள் மின்னின. அவைகளின் அருகில் ஒரு தொந்தி பெருத்த பூசகரின் கரும்பட உருவம் கைகளை அசைத்துக் கொண்டு நிற்பது தெரிந்தது. அதற்குப் பின்னால்-அதுதானோ வல்லிபுரப்பெருமாள்?

திருமாலின் திருமண் பிரசாதத்தைப் பெறுவதற்கு ஆரவாரப்பட்ட சனங்கள் ஒரு பக்கத்தில் மேளச்சமா ஆரம்பமாகவே அவ்விடம் நோக்கி நகர்ந்தனர்.

செல்லையாவும் நல்லம்மாவும் கோவிலை வலம் வந்து வணங்கினர்.

தவிற்காரன் தாளவரிசைளை மெய்மறந்து பொழிந்து கொண்டிருந்தான். அவனுடைய குடுமி அவிழ்ந்த தலையோடு

வேறும் ஆயிரந்தலைகள் அசைந்தன. நல்லம்மாவுக்குச் சிரிப்பாகவிருந்தது. தன் கணவனின் உடலோடு தன் உடலை உராய்ந்து கொண்டு “எல்லாருக்கும் பைத்தியம் பாருங்கோ” என்றாள். மௌனியான செல்லையா மௌனம் கலைந்து. “போதும் இனி, வாணை வெளியாலை போவம்” என்றாள்.

வெளி வீதிகளிலும் தெருக்களிலும் சனசமுத்திரம் அலைமோதிப் புரண்டது. முத்தையும் வைரத்தையும் பொடியாக்கிச் சிதறிவிட்டது போன்ற அந்த அகன்ற வெண் மணற் பரப்பிலே கன்னத் தாயின் உள்ளத்திலே அன்பு வெள்ளம் பாய்வது போல நிலவு வெள்ளத்தை அள்ளிப் பெருக்கும் முழுச் சந்திரனின் கீழ் இரண்டொரு இரவுகளுக்கு வாழ்க்கைப் போரினால் ஏற்பட்ட அலுப்பைக் கொஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்வதற்காக யாழ்ப்பாணத்தின் ஒவ்வொரு மூலையிலிருந்தும் வந்து மனிதர்கள் நிரம்பியிருந்தனர்.

சர்பத் கடைக்காரன் பல வர்ணங்கள் கொண்ட போத்தல்களை ஒரு தடியால் அடித்து ஜலதரங்கம் வாசித்தான். மினுக்கு மினுக்கு என்று எரியும் ஒரு கைவிளக்கின் அருகில். உட்கார்ந்து, பொலிஸ்காரர்களின் காக்கியுடுப்பு எங்காவது தெரிகிறதா என்று கடைக் கண்ணால் பார்த்தபடி ‘ஒண்டுக்கு நாலு’ க்காரன், ‘ஒடிவா ஒடிவா - போனால் கடலைக் காசு, வந்தால் தேத்தண்ணிக் காசு’ என்று ஒலமிட்டான்.

நல்லம்மாவும் செல்லையாவும் தம்மை அறியாமலே ஒரு வளையற் கடையின் முன்னால் போய் நின்றனர். விளக்கொளியில் சுடர்விடும் கண்ணாடி வளையல்களின் லாவண்யத்தில் நல்லம்மாவின் மனம் லயித்தது... செல்லையா அவளுக்கு ஐந்து ஜதை வளையல்கள் வாங்கிக் கொடுத்தான். ஒரு கண்ணாடிப் பெட்டியில் அழகாக வளைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த புது மாதிரியான ஒரு பாதசரம் செல்லையாவின் கண்களை ஈர்த்தது. நெருக்கமாகப் பின்னப்பட்ட வெள்ளி வளையம் ஒவ்வொன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு வெள்ளிக் குண்டும் வேல் போன்ற ஒரு தகடும் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. முகப்பில் சிங்க முகம். அதுபோன்ற ஒரு பாதசரம் அவன் முன் ஒருபோதும் பார்த்ததில்லை..... அவன் தன் மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

குவளை மலரைப் பழித்த அவளது விழிகள் ‘காஸ்லைட்’ ஒளியில் அகல விரிந்து பளபளத்தன.

அவளிடம் சாதாரணமான காற்சங்கிலிகூட இல்லை. உருண்டையாகவும் வழுவழுப்பாகவும் இருந்த அவளுடைய கணைக் கால்களில் இதுபோன்ற ஒரு பாதசரத்தை அணிந்து பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆசை செல்லையாவின் மனத்தில் தோன்றியது. இந்த ஆசையோடு வேறு எத்தனையோ ரகல்யமான இன்ப நினைவுகள் அவன் உள்ளத்தை மயக்கின....அதை எப்படியும் வாங்கிவிட வேண்டும்! அதன் விலை என்னவென்று கடைக்காரனைக் கேட்டான்.

“முப்பத்தைந்து ரூபாய்; வேறு விலை கேட்க வேண்டாம்,” செல்லையாவின் மடியில் முப்பத்தொரு ரூபாய்தான் இருந்தது.

“இருபத்தைந்து தரலாம். சாமானைக் குடுத்துப் போடு”

“தம்பி! இது நாட்டுப் பெண்டுகள் போடுகிற கால்சங்கிலிகள் அல்ல ராசாத்தியின் கால்களுக்கேற்றது. இந்தியாவிலிருந்து ஸ்பெஷலாய் வந்தது. உமக்கு இது சரிவராது ராசா. கடைசி விலை; முப்பது ரூபாய், குடுப்பீரா?”

“சரி இந்தா....”

பாதசரங்கள் கைமாறி, அவ்விடத்திலேயே நல்லம்மாவின் பாதங்களில் ஏறின.

வெண் மணிலில் கால்கள் புதைய இருவரும் மறுபடி கடைகளைச் சுற்றி வந்தனர். மிச்சமாக இருந்த ஒரு ரூபாயைக் கொண்டு ஒரு தையற் பெட்டியும் வாங்கி, ஆளுக்கொரு சர்பத்தும் குடித்தனர். அடுக்குப் பெட்டி வாங்க வில்லை.

நல்லம்மாவின் கால்கள் ஓய்ந்துபோயின. “இனி வண்டி லடியில் போய்க் கொஞ்ச நேரம் இருந்திட்டு, திருவிழாப் பாத்துக்கொண்டு விடியப் போவம்” என்று இருவரும் முடிவு செய்தனர். செல்லையா அவளை ஒரு சனக்கும்பலுக்கூடாகக் கையில் பிடித்து நடத்திக் கொண்டு சென்றான். கும்பல் கழிந்து கொஞ்சம் வெளியான இடத்திற்கு வந்ததும் நல்லம்மா திடீரென நின்று தன் இடக்காலை உயர்த்திக் கையால் தடவிப்பார்த்தாள்.

“ஐயோ! காற் சங்கிலியைக் காணேல்லை.....”

“என்ன-வடிவாய்ப் பார்!”

“ஒரு காலான் எங்கையே மணலுக்குள்ளை கழண்டு விழுந்திட்டுது.”

“கொஞ்சம் கவனமாய் வாறதுக்கென்ன? உனக்கு ஆட்டம் மெத்திப் போச்சு, ஊதாரி நாய்!”

மறுகணம் செல்லையா தன் நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

குண்டுசியால் துளைக்கப்பட்ட றப்பர்பலுனைப்போல நல்லம்மாவின் உற்சாகம் அப்படியே சப்பளிந்துபோய்விட்டது. மூன்று மாத மண வாழ்க்கையில் இதுதான் முதல் தடவையாக இப்படி ஏச்சுக் கேட்கவேண்டி வந்தது. அதுவும் அம்பலத்தில் கூட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டு.....! அவள் மனத்தில் கோபம், அவமானம், துயரம் ஆகிய எல்லா உணர்ச்சிகளும் ஒருங்கே தோன்றின. கண்களில் நீர் மல்கியது.

“போதும், உங்களோடே கோவிலுக்கு வந்த வண்ட வாளம். இனி நடையைக் கட்டுவம்.”

செல்லையா ஒரு படி கீழே இறங்கினாள் “நல்லம்மா ஆத்திரத்திலை சொல்லிப் போட்டன். இஞ்சை பார்.....”

“வேண்டாம், இப்பவே போகவேணும் வண்டிலைக் கட்டுங்கோ. நீங்கள் வராட்டி நான் தனியாக் கால் நடையாய்ப் போறன். வழியிலை காறுக்குள்ளை வசவுக்குள்ளை ஆப்பிட்டு நெரிஞ்சு போறன்.”

செல்லையா மறுவார்த்தை பேசாமல் தன் திருக்கல் வண்டியை இழுத்து, மாட்டை அவிழ்த்துப் பூட்டினாள். அவன் ஆண் மகன்.

மாட்டின் கழுத்தில் கட்டியிருந்த வெண்டயங்களின் தாளத்திற்கு ஏற்பக் கரடுமுரடான தெருவில் வண்டிச் சக்கரங்கள் ‘கடக், கடக்’ என்று சப்தம் செய்தன. யாரோ மண மகன் ஊர்வலம் வருவதற்காக விரித்துவிட்ட நிலபாவாடை போல் வளைந்து கிடந்த தெருவின் இரு மருங்கிலும் நெடிய பனைமரங்கள் மௌனப் பூதங்கள் போல் வரிசையாக நின்று ஆலவட்டம் பிடித்தன.

செல்லையா நாணயக் கயிற்றை இளக்கிவிட்டு, மாட்டின் கால்களுக்கிடையில் தன் காலை வைத்தாள். ரோசம் மிகுந்த அந்த இளம்காளை உன்மத்தம் கொண்டது போல் ஏற்காலைத் தன் ஏரியில் பட்டும் படாமலும் தாங்கிக் கொண்டு பறந்தது..... ஆத்திரத்தில் சிந்தனையில்லாமல் கூறிய வார்த்தைக்கு இவ்வளவு கோபமா? நிலத்தில் வியார்வை சொட்ட, கை கால் வலியினால் செயலற்றுப் போக, புகையிலைத் தோட்டத்தைக்

கிண்டிப் பாடுபட்டவனுக்குத்தான் காசின் அருமை தெரியும்! அவன் ஆண்டிள்ளை. இரண்டு வார்த்தை பேச உரிமையுண்டு. அதைப் பெண் பொறுத்துக் கொண்டால் என்ன...? கொண்டு வந்த காசெல்லாம் அவளுக்குகானகத்தானே செலவு செய்தான்.....? தனக்கு ஒரு சுருட்டுக்கூட வாங்கிக் கொள்ளவில்லையே....

கால்களை வண்டியின் பின்புறம் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு வண்டியின் கீழ் ஓடும் தெருவைப் பார்த்தபடி நல்லம்மா சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். எவ்வளவு அற்பகாரியம்!

ஒரு கஷ்டமும் இல்லாமல் திருவிழாப் பார்த்துவிட்டுச் சந்தோஷமாக வந்திருக்கலாமே எல்லாம் அவளுடைய பிழைதான். கணவன் இரண்டு வார்த்தைகள் கடுமையாகச் சொல்லிவிட்டால்தான் என்ன?

மாடு களைப்பினால் பலமாக மூச்சுவாங்கியது. நெல்லியடிச் சந்தியில், ஒரு பூவரசு மரத்தின் கீழ்ச் செல்லையா வண்டியை நிற்பாட்டினான் அந்த நடுயாமத்திலும் கோவிலுக்குப் போகிறவர்களுக்காக கடைகள் எல்லாம் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. சந்தையில் இரண்டு பெண்கள் அப்பம் சுட்டுக் கொண்டிருந்தனர். தேநீர்க் கடைகளில் தேநீர் கலக்கும் 'கடகட' என்ற சத்தத்தை விட, மற்றொங்கும் ஆழ்ந்த நிசப்தம் குடி கொண்டிருந்தது.

செல்லையா மாட்டின் களை தீர அதைத் தடவிக் கொடுத்தபின், ஒரு தேநீர்க் கடை இருந்த பக்கமாகச் சென்றான். அவனுடைய மடியில் ஒரு ஐந்து சதம்தான் இருந்ததென்பது நல்லம்மாவுக்குத் தெரியும். அன்று மத்தியானம் வீட்டில் சாப்பிட்டதுதான். அதன் பிறகு ஒன்றுமே இல்லை.... "ஐயோ அவருக்கு எவ்வளவு பசியாயிருக்கும் வாய் திறந்து ஒன்றும் சொல்லாமல் இருக்கிறாரே..." என்று அவள் அங்கலாய்த்தாள். அவளுடைய இதயம் இளகிக் கரைந்தது. தன் கணவனுடைய மனத்தின் பண்பும் அவன் தன்பால் வைத்துள்ள அன்பின் ஆழமும் அவள் மனத்தில் தெளிவாயிற்று. விவாகம் செய்து கொண்ட புதிதில் ஒரு நாள் அவன் கூறிய வசனம் ஒன்றை அவள் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டாள். "பெட்டை உனக்காக வேணுமெண்டால் என்றை உசிரையும் கொடுத்துவிடுவேன். நீ ஒண்டுக்கும் பயப்பிட வேண்டாம்."

அவளுடைய நெஞ்சுக்குள் ஏதோ ஒன்று உடைவது போல் இருந்தது.... கண்கள் பொருமி உவர் நீரைப் பொழிந்தன. தன் கணவனை ஒரு குழந்தைபோல் மடியில் வைத்துத் தாலாட்டி அவனுடைய உடலின் ஆயாசத்தையும் மனக்கவலையையும் போக்கவேண்டும்போல் அவளுக்குத் தோன்றியது.....

செல்லையா வாயில் ஒரு சுருட்டுடன் வந்து, மனைவியருகில் ஒரு வெற்றிலை பாக்குச் சுருளை வைத்துவிட்டு, அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்தான்.... அவளுடைய கண்ணீர் தோய்ந்த முகத்தின் ஒளி அவனை உலுக்கியது. தன்னுடைய நாற்பது ரூபா பெறுமதியுள்ள மாறுகரைச் சால்வையால் அவளுடைய கண்ணீரைத் துடைக்கவேண்டும். என்று அவன் மனம் அவாவியது.

“என்ன, நல்லம்....”

நல்லம்மாவின் கண்ணீர் வடிந்த முகத்தில், நாணம் கலந்த ஒரு புன்னகை அரும்பியது “ஒண்டுமில்லை, உங்களுக்குப் பசி இல்லையே? வெளிக்கிடுங்கோவென் கெதியாய்வீட்டைபோவம்”

செல்லையா அதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டான் மாட்டின் வெண்டயம் மறுபடியும் பனந்தோப்புக்களில் எதிரொலித்தது.

வல்லை வெளி!

இந்த அகன்ற பூமிப் பரப்பின் மகிமையை அறிந்தது போல இதுகாறும் வேகமாய் ஓடி வந்த மாடு, தன் கதியைக் குறைத்து அடிக்குமேல் அடி எடுத்து வைக்க ஆரம்பித்தது.

பேய்க் காற்று ‘ஹே’ என்று சுழன்றடித்தது.

வானம் கவிந்து, நாற்புறமும் நிலத்தைக் கவ்விக் கொண்டிருந்தது. வெளியின் நடுவே தேங்கி நின்ற நீரோடை, ஒரு அரக்கனது பிரம்மாண்டமான மார்பில் அணியப்பட்ட மரகதச் சரடுபோல் ஜ்வலித்தது. வான முகட்டின் உச்சியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பளிங்குத் தகடுபோன்ற சந்திர தீபம் கீழே விழுந்துவிட எத்தனிப்பது போலக் கனிந்து பிரகாசித்தது.

சின்ன மனிதர்களையும் பெரிய எண்ணங்கள் எண்ணும்படி தூண்டும் இந்த வெளிப் பிரதேசத்தில்தான் மனிதனின் ஜீவநாடி நவநாகரிக முறைகளால் நலிந்து படாமல் இன்னும் அந்தப் பழைய வேகத்தோடு அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

எங்கோ வெகு தொலைவில் நிலத்தில் இருந்து இரண்டு அடி உயரத்தில் பொட்டிட்டது போன்ற ஒரு ஒளி தோன்றிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தெருவை நோக்கி நகர்ந்து வந்தது.... செல்லையா அதைக்கண்டதும் அதைநோக்கிக் காறியுமிழ்ந்தான். நல்லம்மா, “அது என்ன?” என்று கேட்டாள்.

“ஆரோ மீன்பிடிகாரர் சூன்கொண்டு போகிறான்கள்” என்று ஒரு பொய் சொல்லி மழுப்பிவிட்டுச் செல்லையா மாட்டின் வாலைப் பிடித்து முறுக்கினான்.

அந்த வெளிச்சம் தெருவைக்கடந்து வேகமாய் மற்றப் பக்கத்தில் போய் ‘பக்’ கென்று அவிந்தது.....

செல்லையாவின் இடக்கை அவன் மனைவியின் இடையை நோக்கி நகர்ந்தது.

அவனுடைய மனம் வல்லை வெளிபோல் விரிந்தது. மெய்மறந்த ஒரு மகிழ்ச்சி அவனை ஆட்கொண்டது. தன் குரலை எழுப்பி, “ஞானகுமாரி” என்ற தேவகாந்தாரி ராகப்பாட்டைப் பாடினான்..... அவனுக்குப் பசியில்லை தாகம் இல்லை, தூக்கம் இல்லை. எத்தனை கொள்ளிவாய்ப் பிசாசுகள் சேர்ந்தும் அவனை என்ன செய்துவிட முடியும்?

இலங்கையர் கோள்

5.5 பாற் கஞ்சி

“ராமு, என் ராசவன்னா குடிச்சடுவாய், எங்கே நான் கண்ணை முடிக்கொள்கிறேன் குடிச்சிடு பார்க்கலாம். நாளைக்குப் பாற்கஞ்சி”

“சும்மாப்போம்மா. நாளைக்கு நாளைக்கென்று எத்தனை நாளா ஏச்சுப்பிட்டாய். என்னதான் சொல்லேன். கூழ் குடிக்க மாட்டேம்மா,”

“இன்னும் எத்தனை நாள் பஞ்சமடா? வயலிலே நெல் முத்தி விளைஞ்சு வருது. ஒனக்கு வேணாம்னா பாற்கஞ்சி தாரனே”

“கூழைப் பார்த்தாலே வவுத்தைப் புரட்டுதம்மா. முடியாதுன்னா முடியாது” என்று சொல்லி அழத்தொடங்கினான்.

“அப்பா பசியோட காத்துண்டிருப்பாரடா. வயல்லே கூழ் கொண்டு போகணும். என்ன பாடுபட்டும் நாளைக்குக் கஞ்சி தந்துடுறனே. ஆம்..... என் கண்ணோல்லியோ?”

“நிச்சயமாய்ச் சொல்றயாம்மா? நாளைக்கு பாற் கஞ்சி தருவாயா?.....”

சட்டென்று பக்கத்திலிருந்து, சிறுவர்கள் தம்பளப்பூச்சி பிடித்து விளையாடும் சப்தம் கேட்டது. அவதி அவதியாய்ப் பத்து வாய் கூழ் குடித்தான் ராமு. எல்லாவற்றையும் மறந்து விளையாட ஓடினான்.

அந்தக்கிராமத்தில் முருகேசனுடைய வயல் துண்டு நன்றாய் விளையும் நிலங்களில் ஒன்று; அதற்குப் பக்கத்திலே குளம். குளத்தைச் சுற்றிப் பிரமாண்டமான மருத மரங்கள். தூரத்திலே அம்பிகையின் கோயிற்கோபுரம். இவை எல்லாவற்றையும் சுற்றி வேலிபோட்டாற்போல தூங்கிக்கிடந்தன குடி மனைகள்.

மார்கழி கழிந்துவிட்டது. இப்பொழுது மேகத்திலே புகார் ஓடுவதில்லை, ஞான அருள் பெற்ற நாள் வெண்ணிறம் பெற்று வந்தது. ஆம் தைமாதம் பிறந்து துரிதமாய் நடந்து கொண்டிருந்தது.

மாரிகாலம் முழுவதும் ஓய்ந்து தூங்கிக்கிடந்த ஜீவராசிகள் பாட்டுடன் வேலை தொடங்கிவிட்டன. முருகேசனும் வயலிலே வேலை செய்துகொண்டிருந்தான். பனியிலே ஓடுங்கிக் கிடந்த நரம்புகளிலே சூரிய ஒளி வெள்ளம் பாயவே, அவன் தேகத்தில் ஒரு சுறுசுறுப்பு உண்டானது. வலிந்து இறுகியிருந்த நரம்புகள் விண்போல் தெறித்தன எழுந்து நின்று கண்களைச் சுழற்றித் தன் வயலைப் பார்த்தான். நெற்கதிர்கள் பால்வற்றி, பசுமையும் மஞ்சளும் கலந்து செங்காயாக மாறிக் கொண்டிருந்தன. “இன்னும் பதினைந்து நாட்களில்....” என்று அவனை அறியாமல் அவன் வாய் முணுமுணுத்தது.

முருகேசன் மனத்திலே ஒரு பூரிப்பு, ஓர் ஆறுதல், ஒரு மன அமைதி. அவன் ஒரு வருஷமாய்ப் பாடுபட்டது வீண் போகவில்லையல்லவா? ஆனால் இவற்றுக்கிடையில் காரணமில்லாமல் “சிலவேளை ஏதேனும்..... யார் கண்டார்கள்?” என்ற இன்பமும் துன்பமும் கலந்த ஒரு மனஏக்கம்.....!

முருகேசனுக்கு வயலை விட்டுப்போகமனம் வரவில்லை. பொழுது உச்சிக்கு வந்துவிட்டது. பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது, என்றாலும் பயிருக்குள் நுழைந்து ஒவ்வொரு கதிராகதன் கைகளால் அணைத்து தன் குழந்தைகள் போலத் தழுவிக்கொண்டிருந்தான்.

கண்ணை மின்னிக் கொண்டிருந்த அந்த வெயிலிலே காமாட்சி கூழுடன் அப்போழுதுதான் வந்தாள். கூழ் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது முருகேசன் அவளைப் பார்த்து, “போனவருசந்தான் மழை இல்லாமல் எல்லாம் சப்பையும். சாவியுமாய்ப் போயிருத்து. காழு, அதோபார். இந்த வருசம் கடவுள் கண் திறந்திருக்கிறார். கருப்பன் செட்டி கடனைத் தீர்த்துப்புலாம். நமக்கு ஒரு வருடத் துக்குச் சோத்துக்குக் குறைவு வராது. எங்க ராமனுக்கு ஒரு சோடி காப்பு வாங்கணும்....”

“எனக்கு ஒட்டியாணம்”

“ஏன், ஒரு கூறைச் சேலையும் நன்னாயிருக்குமே”

“ஆமாங்க, எனக்குத்தான் கூறைச் சேலை, அப்படின்னா ஒங்களுக்கு ஒரு சரிகை போட்ட தலப்பா வேணுமே”

“அச்சா, திரும்பவும் புது மாப்பிள்ளை பொம்புளையாட்டம் ரெண்டு பேரும்.... ஒ... ஒரே சோக்குத்தான்” என்று சொல்லி அவளைப் பார்த்து இளித்தான்.

காமாட்சி வெட்கத்தினால் தன் சீலைத் தலைப்பால் முகத்தை அரை குறையாய் மூடிக்கொண்டு “அதெல்லாம் இருக்கட்டும்... எப்போ அறுவடை நாள் வைக்கப் போறீங்க” என்றாள்.

“இன்னிக்குச் சனிக்கிழமை, சனியோடு சனி எட்டு. மற்றச் சனி பதினைந்து ஆம் நல்ல நாள். அதே சனிக்கிழமை வைத்திருவமே”

“தாயே, இதுக்கிடையில் ஒரு விக்கினமும் வந்திடப்படாது” என்று மனதில் சொல்லிக்கொண்டாள் காமாட்சி.

ஒரு பெருநாளை எதிர்பார்ப்பது போல் காமாட்சியும் முருகேசனும் அறுவடை நாளை எதிர் நோக்கி இருந்தார்கள் காமாட்சி தன் வீட்டிலுள்ள களஞ்சிய அறையைக் கோலமிட்டு மெழுகி வைத்திருந்தாள். லக்ஷ்மி உறையப்போகும் அந்த அறைக்கு ஒவ்வொரு நாளும் தீபம் ஏற்றி வந்தாள். மணையாகக்

கிடந்த அரிவாள்களைக் கொல்லன் பட்டடையிற் கொண்டு போய்த் தேய்த்து வந்தான் முருகேசன். கதிர்ப்பாய்களை வெய்யிலிலே உலர்த்தி, பொத்தல்களைப் பனை ஓலை போட்டு இழைத்து வைத்தான். ஐந்தாறு நாட்களுக்கு முன்னரே அயல் வீட்டுக் கந்தையனிடமும் கோவிந்தனிடமும் “அறுவடை, வந்திட வேணும் அண்ணமாரே” என்று பலமுறை சொல்லி வந்தான். இருவருடைய மனதிலும் ஓர் ஆவல் துடித்து நின்று இவற்றை எல்லாம் செய்து வந்தது.

அறுவடை நாளுக்கு முதல் நாள் அன்று வெள்ளிக் கிழமை. பகல்தேய்ந்து மறைய இன்னும் மூன்று நாழிகை தான் இருந்தது. நிஷ்களங்கமாய் இருந்த வானத்திலே ஒரு கருமுகிற் கூட்டம் கூடியது வரவரக் கறுத்துத் தென் திசை இருண்டு வந்தது. அந்த மேகங்கள் ஒன்றுகூடி அவனுக்கு எதிராக சதி செய்வதாக முருகேசன் நினைத்தான். அந்தக் கருவானம் போல் அவன் மனதிலும் இருள் குடி கொண்டது. காமாட்சி அவள் மனதிற்குள் அம்பிகைக்கு நூறு வாளி தண்ணீரில் அபிஷேகஞ் செய்வதாகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தான். சிறு நேரத்தில் ஒரு காற்று அடித்துக் கூடியிருந்த முகிற் கூட்டம் கலைந்து சிறிது சிறிதாய் வானம் வெளுத்துக் கொண்டு வரவே, முன்போல் ஆகாயம் தெளிவுடன் விளங்கிற்று. தன்னுடைய பிரார்த்தனை அம்பிகைக்குக் கேட்டுவிட்ட தென்று காமாட்சி நினைத்தாள்.

முருகேசன் படுக்கப்போக முன் அன்றைக்கு பத்தாவது முறை கந்தையனுக்கும், கோவிந்தனுக்கும் காலையில் அறுவடையைப் பற்றி நினைப்பூட்டிவிட்டு வந்து படுத்துக் கொண்டான். அவன் நித்திரைக்குப் போனபொழுது நேரமாகிவிட்டது. அவன் படுக்கையிலேயே புரண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தான். நித்திரை அவனுக்கு எப்படி வரும்? அவனுடைய மனம் விழிப்பிற்கும், தூக்கத்திற்கும் இடையே ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. ஆயிரஞ் சிந்தனைகள் பிசாசுகளைப் போல் வந்து அவன் மனதிலே ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

அவன் வயலிலே நெல் அறுத்துக் கொண்டிருக்கிறான் பக்கத்திலே கோவிந்தனும் கந்தையனும் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் அறுத்துவைத்ததைக் காமாட்சியும், பொன்னியும், சின்னம்மாவும் கட்டுக்கட்டாய் அடுக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், கிளிகளையும், காக்கைகளையும்

துரத்திக் கொண்டு திரிகிறான் ராமு, அப்பொழுது காமாட்சி: பள்ளத்து பள்ளன் எங்கேடி போய்விட்டான்” என்று பள்ளு பாடத் தொடங்கினாள்.

அதற்கு பொன்னி “பள்ளன் பள்ளம் பார்த்துப் பயிர் செய்யப் போயிட்டன்!” என்று சொல்ல, காமு, “கொத்துங் கொண்டு கொடுவாளுங்கொண்டு....” என்று இரண்டாம் அடியைத் தொடங்கினாள்.

அதற்குப்பொன்னி “கோழி கூவலும், மண்வெட்டிக் கொண்டு” என்று சொல்ல, இருவரும் சேர்ந்து “பள்ளன் பள்ளம் பார்த்துப் பயிர் செய்யப் போயிட்டான்!” என்று முடித்தார்கள்.

உடனே காமு, “ஆளுங் கூழை அரிவாளுங்கூழை” அன்று சொன்னதும். முருகேசன் “யாரடி கூழை!” என்று அரைத் தூக்கத்திலிருந்து கத்திக்கொண்டு எழுந்திருந்தான்.

முருகேசன் - ஆள் கூழை. பாவம், தன்னையே அவள் கேலி செய்வதாக் நினைத்து அப்படிக் கோபித்துக் கொண்டான். இப்பொழுது நித்திரை வெறிமுறிந்ததும், தான் செய்ததை நினைக்க அவனுக்கு வெட்கமாயிருந்தது. தனக்குள்ளே சிரித்துக்கொண்டு திரும்பவும் படுத்துக் கொண்டான். அந்தக் கனவுதான் எவ்வளவு அழகான கனவு! அதன் மீதியையும் காணவேண்டும் என்று ஆவலாயிருந்தது. ஆனால் நித்திரை எப்படி வரப் போகிறது? கனவுதான் மீண்டும் காணப்போகிறானா? தன் கற்பனையிலே மீதியை சிருஷ்டித்துப் பார்த்து அவன் மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

பாட்டுடன் அறுவடை சென்று கொண்டிருக்கிறது. வயலிலே நின்று நெல்முட்டைகளை வண்டியிலேபோடுகிறான். வண்டி வீட்டு வாசலிலே வந்து நிற்கிறது. அவனுடைய களஞ்சியம் நிறைந்து பரிபூரணமாய் விட்டது. நாமன் வயிறு நிறையப் பாற்கஞ்சி குடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். காமு ஒட்டியாணத்துடன் வந்து அவனை.....

அப்பொழுது வீட்டுக்கூரைக்கு மேலிருந்து ஓர சேவல் கூவிற்று. முருகேசனுடைய கற்பனை அறுந்துவிட்டது. அக்கிராமத்திலுள்ள சேவல்கள் தொடர்ந்து ஒவ்வொன்றாகக் கூவிக்கொண்டு வந்தன அவன் வீட்டுக்கு முன்னால் கட்டியிருந்த ஆட்டுக்குட்டி “மேய் மேய்” என்று கத்தத் தொடங்கியது. எங்கிருந்தோ கள்ளத்தனமாய்

உள்ளே நுழைந்த மெல்லிய காற்று அவன் மேல்படவே மீண்டும் குளிர்ந்தது. முருகேசன் பரபரவென்று எழுந்திருந்தான் வாசலை அடைந்து வானத்தை அண்ணாந்துபார்த்தான்.

அவன் படுக்கைக்கு போன பொழுது வானத்திலே பூத்திருந்த நட்சத்திரங்கள் ஒன்றையும் காணவில்லை. வானம் கறுத்துக் கனத்து எதிலோ தொங்கிக்கொண்டிருப்பதுபோல்தோன்றிற்று. வீட்டு முற்றத்திலே வந்து நின்றான். ஒரு மழைத்துளி அவன் தலைமேல் விழுந்தது. கையை நீட்டினான். இன்னும் ஒரு துளி! மற்றக் கையையும் நீட்டினான். இரு துளிகள் வீழ்ந்தன. அவன் தலையிலே வானமே இடிந்துவிடும் போல் இருந்தது.

உக்கிப்போய்த் தன் வீட்டுத் திண்ணையிலே அவன் குந்திக் கொண்டான். பொலுபொலுவென்று மழை தொடங்கியது. இடி இடித்தது. மின்னி மழை சோனா வாரியாய்க் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

காலை ஏழு மணியாகியும் மழை விடவேயில்லை. ராமு ஓடி வந்து தந்தைக்கு பக்கத்திலே குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தான். காமாட்சி இடிந்துபோய் நின்றாள். மழையுடன் காற்றும் கலந்து 'ஹோ' வென்று இரைந்து கொண்டிருந்தது.

“அம்மா இன்னைக்கு பாற்கஞ்சி தாரதாய்ச் சொன்னியே; பொய்யாம்மா சொன்னாய்?” என்று தாயைப்பார்த்துக்கேட்டான் ராமு.

காமாட்சிக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. அவள் வயிறு பற்றி எரிந்தது. பச்சைக் குழந்தையை எத்தனை நாட்களாய் ஏமாற்றி விட்டாள்? மழையையும் பாராமல் பக்கத்து வீட்டிற்கு ஓடினாள். காற்படி அரிசி கடனாய் வாங்கிக் கொண்டுவந்தாள்.

முருகேசன் ஒன்றும் பேசாமல் வானத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தான். அவனுடைய பார்வை வயல்வெளியை ஊடுருவிச் சென்று எங்கேயோ லயித்துப் போயிருந்தது.

“வெள்ள வாய்க்காலிலே தண்ணீர் கரை புரண்டோடிக் கொண்டிருக்கிறது இப்பொழுது குளம் நிறைந்து தண்ணீர் பெருக்கெடுத்து விடும். என்னுடைய நெற்பயிர்கள் கீழே விழுந்து உருக்குலைந்துவிட்டன. நெற்கதிர்கள் உதிர்ந்து வெள்ளத்துடன்

அள்ளுண்டு போய்க்கொண்டிருக்கின்றன” என்று அவன் எண்ணி ஏங்கினான்.

காமாட்சி களஞ்சிய அறைக்குப் போனாள். அது வெறுமனே கிடந்தது. அதைப் பார்த்ததும் அவளுக்கு அழகை விம்மிக்கொண்டு வந்தது. அங்கே நிற்க தாங்காமல வெளியே வந்தாள். ராமு “நாளைக்கும் தாரியாம்மா பாற்கஞ்சி” என்று கெஞ்சிக் கேட்டான். அவன் கஞ்சி குடித்த கேசுப்பை அவளுக்கு முன்னே காலியாகக் கிடந்தது.

அநேகநாள் பழக்கத்தினாலே “நாளைக்...” என்று மட்டுமே அவளால் சொல்லமுடிந்தது. அந்த அரைகுறை யான வார்த்தை முருகேசன் வயிற்றிலே நெருப்பை அள்ளிக் கொட்டியது.

கி. வைத்தியலிங்கம்

அலகு 6 பாரதி பாடல்கள்

6.1. விநாயகர் நான்மணி மாலை காப்பு

1. (சக்திபெறும்) பாவாணர் சாற்றுபொருள் யாதெனினும்
சித் (தி பெறச் செய்வாக்கு வல்லமைக்கா) - அத்தனே
(நின்)றனக்குக் காப்புரைப்பார் நின்மீது செய்யுநூல்
இன்றிதற்குங் காப்பு நீயே.

கலித்துறை

2. நீயே சரண நின தருளே சரணஞ் சரணம்
நாயேன் பலபிழை செய்து களைத்துனை
நாடிவந்தேன்
வாயே திறவாத மௌனத் திருந்துன் மலரடிக்குத்
தீயே நிகர்த்தொளி வீசுந் தமிழ்க்கவி செய்குவனே.

விருத்தம்

3. செய்யுந் தொழிலுன் தொழிலே காண்;
சீர்பெற் றிடநீ யருள் செய்வாய்,
வையந் தனையும் வெளியினையும்
வானத் தையுமுன் படைத்தவனே!
ஐயா, நான் முகப் பிரமா,
யானை முகனே, வாணிதனைக்
கையா லனைத்துக் காப்பவனே,
கமலா சனத்துக் கற்பகமே.

அகவல்

4. கற்பக விநாயகக் கடவுளே, போற்றி!
சிற்பர மோனத் தேவன் வாழ்க,
வாரண முகத்தான் மலர்த்தான் வெல்க,
ஆரண முகத்தான் அருட்பதம் வெல்க,
படைப்புக் கிறையவன் பண்ணவர் நாயகன்
இந்திர குருளன திதயத் தொளிர்வான்
சந்திர மவுலித் தலைவன் மைந்தன்
கணபதி தானைக் கருத்திடை வைப்போம்;

குணமதிற் பலவாம்; கூறக் கேளீர்:
 உட்செவி திறக்கும்; அகக்கண் ஒளிதரும்;
 அக்கினி தோன்றும்; ஆண்மை வலியுறும்;
 திக்கெலாம் வென்று ஜயக்கொடி நாட்டலாம்
 கட்செவி தன்னைக் கையிலே யெடுக்கலாம்;
 விடத்தையும் நோவையும் வெம்பகை யதனையும்
 துச்சமென் றெண்ணித் துயரிலா திங்கு
 நிச்சலும் வாழ்த்து நிலைபெற் றோங்கலாம்;
 அச்சந் தீரும்; அமுதம் விளையும்;
 வித்தை வளரும்; வேள்வி யோங்கும்;
 அமரத் தன்மையு மெய்தவும்
 இங்குநாம் பெறலாம்; இஃதுணர் வீரே.

வெண்பா

5. (உணர்)வீர், உணர்வீர் உலகத்தீ ரிங்குப்
 (புணர்)வீ (ர் அமரரு)றும் போக(ம்)-கண(ப)தி(யைப்)
 போத வடிவாகப் போற்றிப் பணிந்திடுமின்
 (காதலுடன் கஞ்சமலர்க் கால்)

கலித்துறை

6. காலைப் பிடித்தேன் கணபதி நிற்பதங் கண்ணிலொற்றி
 நூலைப் பலபல வாகச் சமைத்து நொடிப்பொழு (தும்)
 வேலைத் தவறு நிகழாது நல்ல வினைகள் செய்துள்
 கோலை மனமெனு நாட்டி னிறுத்தல் குறியெனக்கே.

விருத்தம்

7. எனக்கு வேண்டும் வரங்களை
 யிசைப்பேன் கேளாய் கணபதி,
 மனத்திற் சலன மில்லாமல்,
 மதியி லிருளே தோன்றாமல்,
 நினைக்கும் பொழுது நின்மவுள
 நிலைவந் திடநீ செயல்வேண்டும்,
 கனக்குஞ் செல்வம் நூறுவய
 திவையுந் தரநீ கடவாயே.

8. கடமை யாவன தன்னைக் கட்டுதல்,
 பிறர்துயர் தீர்த்தல், பிறர்நலம் வேண்டுகல்,
 விநாயக தேவனாய், வேலுடைக் குமரனாய்,
 நாராயணனாய், நதிச்சடை முடியனாய்,
 பிறநாட்டிருப்போர் பெயர் பல கூறி,
 அல்லா யெஹோவா எனத்தொழு தன்புறும்
 தேவருந் தானாய், திருமகள், பாரதி,
 உமையெனுந் தேவிய ருகந்தவான் பொருளாய்,
 உலகெலாங் காக்கு மொருவனைப் போற்றுதல்-
 இந்நான் கேயிப் பூமியி லெவர்க்கும்
 கடமை யெனப்படும்; பயனிதில் நான்காம்,
 அறம், பொருள், இன்பம், வீடேனுமுறையே
 தன்னை யானுஞ் சமர்த்தெனக் கருள்வாய்,
 மணக்குள விநாயகா, வான்மறைத் தலைவா
 தனைத்தா னாளானுந் தன்மைநான் பெற்றிடில்,
 எல்லாப் பயன்களுந் தாமே யெய்தும்;
 அசையா நெஞ்ச மருள்வாய்; உயிரெலாம்
 இன்புற்றிருக்க வேண்டின் னிருதாள்
 பணிவதே தொழிலெனக் கொண்டு
 கணபதி தேவா, வாழ்வேன் களித்தே.

வெண்பா

9. களியுற்று நின்று கடவுளே யிங்குப்
 பழியற்று வாழ்ந்திடக்கண் பார்ப்பாய் - ஒளிபெற்றுக்
 கல்விபல தேர்ந்து கடமையெலா நன்காற்றித்
 தொல்வினைக்கட் டெல்லாம் துறந்து.

கலித்துறை

10. துறந்தார் திறமை பெரித்தினும் பெரிதாகு மிங்குக்
 குறைந்தாரைக் காத்தெளி யார்க்குண வீந்து குலமகனும்
 அறந்தாங்கு மக்களு நீழி வாழ்கென அண்டமெலாம்
 சிறந்தானு நாதனைப் போற்றிடுந் தொண்டர் செயுந் தவமே.

விருத்தம்

11. தவமேபுரியும் வகையறியேன்,
 சலியா துறநெஞ் சறியாது,
 சிவமே நாடிப் பொழுதனைத்துந்
 தியங்கித் தியங்கி நிற்பேனை,
 நவமா மணிகள் புனைந்தமுடி
 நாதா, கருணா லயனே, தத்
 துவமா கியதோர் பிரணவமே,
 அஞ்சேல் என்று சொல்லுதியே.

அகவல்

12. சொல்லினுக் கரியனாய்ச் சூழ்ச்சிக் கரியனாய்ப்
 பல்லுரு வாகிப் படர்ந்தவான் பொருளை
 உள்ளாயி ராகி யுலகங் காக்கும்
 சக்தியே தானாந் தனிச்சுடர்ப் பொருளை,
 சக்தி குமாரனைச் சந்திர மவுலியைப்
 பணிந்தவ னுருவிலே பாவனை நாட்டி,
 ஓமெனும் பொருளை யுளத்திலே நிறுத்தி,
 சக்தியைக் காக்குந் தந்திரம் பயின்று,
 யார்க்கும் எளியனாய், யார்க்கும் வலியனாய்,
 யார்க்கும் அன்பனாய், யார்க்கு மினியனாய்
 வாழ்ந்திட விரும்பினேன்; மனமே! நீயிதை
 ஆழ்ந்து கருதியாய்ந் தாய்ந்து, பலமுறை
 சூழ்ந்து, தெளிந்துபின் சூழ்ந்தார்க் கெல்லாம்
 கூறிக் கூறிக் குறைவறத் தேர்ந்து,
 தேறித் தேறிநான் சித்திபெற் றிடவே,
 நின்னா லீயன்ற துணையுரி வாயேல்,
 பொன்னா லுனக்கொரு கோயில் புனைவேன்;
 மனமே, எனைநீ வாழ்வித் திடுவாய்.
 வீணே யுழலுதல் வேண்டா,
 சக்தி குமாரன் சரண்புகழ் வாயே.

வெண்பா

13. புகழ்வோங் கணபதிநின் பொற்கழலை நாளுந்
 திகழ்வோம் பெருங்கீர்த்தி சேர்ந்தே - இகழ்வோமே
 புல்லரக்கப் பாதகரின் பொய்யையெலாம்; ஈங்கிது காண்
 வல்லபைகோள் தந்த வரம்.

கலித்துறை

14. வரமே நமக்கிது கண்டீர் கவலையும் வஞ்சனையும்
கரவும் புலைமை விருப்பமு மையமுங் காய்ந்தெறிந்து
சிரமீதெங்கள் கணபதி தாண்மலர் சேர்த்தெமக்குத்
தரமேகொல் வானவர்' என்றுளந் தேகளி சார்ந்ததுவே.

விருத்தம்

15. சார்ந்து நிற்பா யெனதுளமே,
சலமுங் கரவுஞ் சஞ்சலமும்
பேர்ந்து, பரம சிவாநந்தர்
பேற்றை நாடி, நாடோறும்
ஆர்ந்த வேதப் பொருள் காட்டும்
ஐயன், சக்தி தலைப்பிள்ளை,
கூர்ந்த விடர்கள் போக்கிடுநங்
கோமான் பாதக் குளிர்நிழலே.

அகவல்

16. நிழலினும் வெயிலினு நேர்ந்தநற் றுணையாய்த்
தழலினும் புனலிது மபாயந் தவிர்த்து
மண்ணினுங் காற்றினும் வானினு மெனக்குப்
பகைமையொன் நின்றிப் பயந்தவிர்த் தாள்வான்
உள்ளத் தோங்க நோக்குறும் விழியும்
மெளன வாயும் வரந்தரு கையும்
உடையநம் பெருமான் உணர்விலே நிற்பான்
ஓமெனு நிலையி லொளியாத் திகழ்வான்
வேத முனிவர் விரிவாப் புகழ்ந்த
பிருஹஸ் பதியும் பிரமனும் யாவுந்
தானே யாகிய தனிமுதற் கடவுள்
யானென தற்றார் ஞானமே தானாய்
முக்தி நிலைக்கு மூலவித் தாவான்
ஸத்தெனத் தத்தெனச் சதுர்மறை யாளர்
நித்தமும் போற்று நிர்மலக் கடவுள்
ஏழையர்க் கெல்லா மிரங்கும் பிள்ளை
வாமும் பிள்ளை மணக்குளப் பிள்ளை
வெள்ளாடை தரித்த விட்டுணு வென்று
செப்பிய மந்திரத் தேவனை
முப்பொழு தேத்திப் பணிவது முறையே.

வெண்பா

17. முறையே நடப்பாய், முழு மூட நெஞ்சே,
இறையேனும் வாடா யினிமேல் - கறையுண்ட
கண்டன் மகன்வேத காரணன் சக்திமகன்
தொண்டருக் குண்டு துணை.

கலித்துறை

18. துணையே, யெனதுயி ருள்ளே யிருந்து சுடர்விடுக்கும்
மணியே, யெனதுயிர் மன்னவனே, யென்றன்
வாழ்வினுக்கோர்
அணியே, யெனுள்ளத்தி லாரமு தெயென தற்புதமே,
இணையே துனக்குரைப் பேன்கடை வானில் எழுஞ்
சுடரே.

விருத்தம்

19. சுடரே போற்றி, கணத்தேவர்
துரையே போற்றி, எனக்கென்றும்
இடரே யின்றிக் காத்திடுவாய்,
எண்ணா யிரங்கால் முறையிட்டேன்
படர்வான் வெளியிற் பலகோடி
கோடி கோடிப் பல்கோடி
இடரா தோடு மண்டலங்க
விசைத்தாய், வாழி யிறையவனே.

அகவல்

20. இறைவி இறையவ னிரண்டு மொன்றாகித்
தாயாய்த் தந்தையாய் சக்தியும் விசனுமாய்
உள்ளொளி யாகி யுலகெலாந் திகழும்
பரம்பொரு ளேயோ! பரம்பொரு ளேயோ!
ஆதி மூலமே! அனைத்தையுங் காக்கும்
தேவ தேவா, சிவனே, கண்ணா,
வேலா, சாத்தா, விநாயகா, மாடா,
இருளா, சூரியா, இந்துவே; சக்தியே,
வாணீ, காளீ, மாமக ளேயோ,
ஆணாய்ப் பெண்ணாய் அலியாய் உள்ள
தியாதுமாய் விளங்கு மியற்கைத் தெய்வமே,

வேதச் சுடரே, மெய்யாங் கடவுளே,
 அபயம் அபயம் அபயநான் கேட்டேன்,
 நோவு வேண்டேன், நூறாண்டு வேண்டினேன்;
 அச்சம் வேண்டேன், அமைதி வேண்டினேன்,
 உடைமை வேண்டேன், உந்துணை வேண்டினேன்,
 வேண்டா தனைத்தையு நீக்கி
 வேண்டிய தனைத்தும் அருள்வதுள் கடனே.

வெண்பா

21. கடமை தானேது கரிமுகளே வையத்
 திடநீ யருள்செய்தா யெங்க-ளுடைமைகளு
 மின்பங்களு மெல்லா மீந்தாய்நீ யாங்களுனக்
 கென்புரிவோம் கைம்மா றியம்பு.

கலித்துறை

22. இயம்பு மொழிகள் புகழ்மறை யாகு மெடுத்தவினை
 பயன்படும் தேவர் இருபோதும் வந்து பதந்தருவார்
 அயன்பதி முன்னோன் கணபதி சூரியன் ஆனைமுகன்
 வியன்புகழ் பாடிப் பணிவார் தமக்குறு மேன்மைகளே.

விருத்தம்

23. மேன்மைப் படுவாய் மனமேகேள்
 விண்ணி னிடிமுன் விழுந்தாலும்
 பான்மை தவறி நடுங்காதே,
 பயத்தா லேதும் பயனில்லை,
 யான்முன் னுரைத்தேன் கோடிமுறை,
 இன்னுங் கோடி முறை சொல்வேன்,
 ஆன்மா வான கணபதியின்
 அருளுண் டச்ச மில்லையே.

அகவல்

24. அச்ச மில்லை, அமுங்குத வில்லை,
 நடுங்குத வில்லை, நாணுத வில்லை,
 பாவ மில்லை, பதுங்குத வில்லை;
 ஏது நேரினு மிடர்ப்பட மாட்டோம்;
 அண்டஞ் சிதறினா லஞ்ச மாட்டோம்;

கடல்பொங்கி எழுந்தாற் கலங்க மாட்டோம்;
யார்க்கு மஞ்சோம், எதற்கு மஞ்சோம்;
எங்கு மஞ்சோம், எப்பொழுது மஞ்சோம்;
வானமுண்டு, மாரி யுண்டு,
ஞாயிற்றுங் காற்றும் நல்ல நீரும்
தீயு மண்ணுந் திங்களு மீன்களும்
உடலு மறிவு முயிரு முளவே;
தின்னப் பொருளுஞ் சேர்ந்திடப் பெண்டும்
கேட்கப் பாட்டுங் காணநல் லுலகும்
களித்துரை செய்யக் கணபதி பெயரும்
என்றுமிங் குளவாம்; சலித்திடாய், ஏழை
நெஞ்சே; வாழி, நேர்மையுடன் வாழி,
வஞ்சகக் கவலைக் கிடங்கொடேல் மன்னோ
தஞ்ச முண்டு, சொன்னேன்,
செஞ்சுடர்த் தேவன் சேவடி நமக்கே.

வெண்பா

25. நமக்குத் தொழில்கவிதை நாட்டிற் குழைத்தல்
இமைப்பொழுதுஞ் சோரா திருத்தல்;- உமைக்கினிய
மைந்தன் கணநாதன் நங்குடியை வாழ்விப்பான்;
சிந்தையே, யிம்முன்றுஞ் செய்.

கலித்துறை

26. செய்யுங் கவிதை பராசக்தி யாலே செயப்படுங்காண்
வையத்தைக் காப்பவ ளன்னை சிவசக்தி வண்மை யெலாம்
ஐயத்தி லுந்துரி தத்திலுஞ் சிந்தி யழிவதென்னே
பையத் தொழில்புரி நெஞ்சே கணாதிபன் பக்தி கொண்டே.

விருத்தம்

27. பக்தி யுடையார் காரியத்திற்
பதறார், மிகுந்த பொறுமையுடன்
வித்து முளைக்குந் தன்மைபோல்
மெல்லச் செய்து பயனடைவார்,
சக்தி தொழிலே யனைத்துமெனிற்
சார்ந்த நமக்குச் சஞ்சலமேன்?
வித்தைக் கிறைவா, கணநாதா,
மேன்மைத் தொழிலிற் பணியெனையே.

28. எனைநீ காப்பாய், யாவுமாந் தெய்வமே!
 பொறுத்தா ரன்றே பூமி யாள்வார்;
 யாவுநீ யாயி னனைத்தையும் பொறுத்தல்
 செவ்விய நெறியதிற் சிவநிலை பெறலாம்;
 பொங்குதல் போக்கிப் பொறையெனக் கீவாய்:
 மங்கள குணபதி மணக்குளக் கணபதி
 நெஞ்சக் கமலத்து நிறைந்தருள் புரிவாய்;
 அகல்விழி யுமையா ளாசை மகனே
 நாட்டினைத் துயரின்றி நன்கமைத் திடுவதும்
 உளமெனு நாட்டை யொரு பிழை யின்றி
 ஆள்வதும் பேரொளி ஞாயிறே யனைய
 சுடர்தரு மதியொடு துயரின்றி வாழ்தலும்
 நோக்கமாக் கொண்டு நிற்பத நோக்கினேன்;
 காத்தருள் புரிக, கற்பக விநாயகா,
 காத்தருள் புரிக, கடவுளே, யுலகெலாம்
 கோத்தருள் புரிக, குறிப்பரும் பொருளே,
 அங்குச பாசமுங் கொம்புந் தரித்தாய்
 எங்குல தேவா, போற்றி!
 சங்கரன் மகனே நாளிணை போற்றி!

வெண்பா

29. போற்றி கலியாணி புதல்வனே பாட்டினிலே
 ஆற்ற லருளி யடியேனைத் - தேற்றமுடன்
 வாணிபதம் போற்றுவித்து வாழ்விப்பாய் வாணியருள்
 வீணையொலி என்னாவில் விண்டு.

கலித்துறை

30. விண்டுரை செய்குவன் கேளாய் புதுவை விநாயகனே
 தொண்டன தன்னை பராசக்திக் கென்றுந்
 தொடர்ந்திடுவேன்
 பண்டைச் சிறுமைகள் போக்கியென் னாவிந்
 பழுத்தசுவைத்
 தெண்டமிழ்ப் பாட லொருகோடி மேவிடச் செய்குவையே.

6.2. வெண்ணிலா

1. எல்லை யில்லாததோர் வானக் கடலிடை
வெண்ணிலாவே - விழிக்
கின்ப மளிப்பதோர் தீவென் றிலகுவை
வெண்ணிலாவே.
சொல்லையும் கள்ளையு நெஞ்சையுஞ் சேர்த்திங்கு
வெண்ணிலாவே - நின்றன்
சோதிமயக்கும் வகையது தானென்சொல்
வெண்ணிலாவே.
நல்ல வொளியின் வகைபல கண்டிலன்
வெண்ணிலாவே
நன்வை மறந்திடச் செய்வது கண்டிலன்
வெண்ணிலாவே
கொல்லு மமிழ்தை நிகர்த்திடுங் கள்ளொன்று
வெண்ணிலாவே - வந்து
கூடியிருக்குது நின்னொளி யோடிங்கு
வெண்ணிலாவே.
2. மாதர் முகத்தை நினக்கிணை கூறுவர்
வெண்ணிலாவே - அஃது
வயதிற் கவலையி னோவிற் கெடுவது
வெண்ணிலாவே.
காத லொருத்தி யிளைய பிராயத்தள்
வெண்ணிலாவே - அந்தக்
காமன் றன்வில்லை யிணைத்த புருவத்தள்
வெண்ணிலாவே.
மீதேழு மன்பின் விளைபுன் னகையினள்
வெண்ணிலாவே - முத்தம்
வேண்டிமுன் காட்டு முகத்தி னெழிலிங்கு
வெண்ணிலாவே.
சாத லழித லிலாது நிரந்தரம்
வெண்ணிலாவே - நின்
தண்முகந் தன்னில் விளங்குவ தென்னைகொல்
வெண்ணிலாவே.

(வெண்ணிலா என்பது இங்குச் சந்திரனுடைய பிரகாசத்தையன்று. சந்திரனையே குறிப்பது)

3. நின்னொளி யாகிய பாற்கடல் மீதிங்கு
 வெண்ணிலாவே - நன்கு
 நீயு மமுது மெழுந்திடல் கண்டனன்
 வெண்ணிலாவே
 மன்னு பொருள்க ளனைத்திலு நிற்பவன்
 வெண்ணிலாவே - அந்த
 மாயனப் பாற்கடல் மீதுறல் கண்டனன்
 வெண்ணிலாவே .
 துன்னிய நீல நிறத்தன் பராசக்தி
 வெண்ணிலாவே - இங்குத்
 தோன்று முலகவ ளேயென்று கூறுவர்
 வெண்ணிலாவே .
 பின்னிய மேகச் சடைமிசைக் கங்கையும்
 வெண்ணிலாவே - நல்ல
 பெட்புற நீயும் விளங்குதல் கண்டனன்
 வெண்ணிலாவே .
4. காதலர் நெஞ்சை வெதுப்புவை
 நீயென்பர் வெண்ணிலாவே - நினைக்
 காதல்செய் வார்நெஞ்சிற் கின்னமு
 தாகுவை - வெண்ணிலாவே .
 சீத மணிநெடு வானக் குளத்திடை
 வெண்ணிலாவே - நீ
 தேசு மிகுந்தவெண் டாமரை போன்றனை
 வெண்ணிலாவே
 மோத வருங்கரு மேகத் திரளினை
 வெண்ணிலாவே - நீ
 முத்தி னொளிதந் தழகுறச் செய்குவை
 வெண்ணிலாவே ,
 தீது புரிந்திட வந்திடும் தீயர்க்கும்
 வெண்ணிலாவே - நலஞ்
 செய்தொளி நல்குவர் மேலவ ராமன்றோ?
 வெண்ணிலாவே .
5. மெல்லிய மேகத் திரைக்குள் மறைத்திடும்
 வெண்ணிலாவே - உன்றன்
 மேனி யழகு மிகைப்படக் காணுது
 வெண்ணிலாவே .

நல்லிய லார்யவ னத்தியர் மேனியை

வெண்ணிலாவே - முடு

நற்றிரை மேனி நயமிகக் காட்டிடும்,

வெண்ணிலாவே.

சொல்லிய வார்த்தையில் நாணுற் றனைபோலும்

வெண்ணிலாவே - நின்

சோதிவதன முழுது மறைத்தனை

வெண்ணிலாவே.

புல்லியன் செய்த பிழைபொறுத் தேயருள்

வெண்ணிலாவே - இருள்

போகிடச் செய்து நினதெழில் காட்டுதி,

வெண்ணிலாவே.

6.3 சுதேச வந்தனம்

1. எந்தையுந் தாயு மகிழ்ந்து குலாவி
யிருந்தது மிந்நாடே - அதன்
முந்தைய ராயிர மாண்டுகள் வாழ்ந்து
முடிந்தது மிந்நாடே - அவர்
சிந்தையி லாயிர மெண்ணம் வளர்ந்து
சிறந்தது மிந்நாடே - இதை
வந்தனை கூறி மனதி விருத்தியென்
வாயுற வாழ்த்தேனோ - இதை
வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்
என்று வணங்கேனோ?
2. இன்னுயிர் தந்தெமை யீன்று வளர்த்தகு
ளிந்தது மிந்நாடே - எங்கள்
அன்னையர் தோன்றி மழலைகள் கூறி
அறிந்தது மிந்நாடே - அவர்
கன்னிய ராகி நிலவினி லாடிக்
களித்தது மிந்நாடே - தங்கள்
பொன்னுட லின்புற நீர்விளை யாடியில்
போந்தது மிந்நாடே - இதை
வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்
என்று வணங்கேனோ?

3. மங்கைய ராயவர் இல்லற நன்கு
வளர்த்தது மிந்நாடே - அவர்
தங்க மதலைக ளீன்றமு தூட்டித்
தழுவிய திந்நாடே - மக்கள்
துங்க முயர்ந்து வளர்கெனக் கோயில்கள்
சூழ்ந்தது மிந்நாடே - பின்னர்
அங்கவர் மாய அவருடற் பூந்துகள்
ஆர்ந்தது மிந்நாடே - இதை
வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்
என்று வணங்கேனோ?

6.4. புதுமைப் பெண்

01. போற்றி போற்றியோ ராயிரம் போற்றி! நின்
பொன்னடிக்குப்பல் லாயிரம் போற்றி காண்!
சேற்றிலே புதிதாக முளைத்த தோர்
செய்ய தாமரைத் தேமலர் போலொளி
தோற்றி நின்றனை பாரத நாட்டிலே
துன்ப நீக்குஞ் சுதந்திர பேரிகை
சாற்றி வந்தனை மாதரசே யெங்கள்
சாதி செய்த தவப்பயன் வாழி நீ!
02. மாதர்க் குண்டு சுதந்திர மென்று நின்
வண்மலர்த்திரு வாயின் மொழிந்தசொல்
நாதந் தானது நாரதன் வீணையோ?
நம்பிரான் கண்ணன் வேயங்குழ லின்பமோ?
வேதம் பொன்னுருக் கன்னிகை யாகியே
மேன்மை செய்தெமைக் காத்திடச் சொல்வதோ?
சாதல் மூத்தல் கெடுக்கு மமிழ்தமோ?
தையல் வாழ்கபல் லாண்டுபல்லாண் டிங்கே!
03. அறிவு கொண்ட மனித வுயிர்களை
அடிமை யாக்க முயல்பவர் பித்தராம்
நெறிகள் யாவினு மேம்பட்டு மானிடர்
நேர்மை கொண்டுயர் தேவர்களாதற்கே
சிறிய தொண்டுகள் தீர்த்தடிமைச் சுருள்
தீயி லிட்டுப் பொசுக்கிட வேண்டுமாம்
நறிய பொன்மலர் மென்சிறு வாயினால்
நங்கை கூறும் நவீனங்கள் கேட்டிரோ!

04. ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்
 அறிவி லோங்கியிவ் வையந் தழைக்குமாம்
 பூணு நல்லறத் தோடிங்கு பெண்ணுருப்
 போந்து நிற்பது தாய்சிவ சக்தியாம்
 நாணு மச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம்
 ஞான நல்லறம் வீர சுதந்திரம்
 பேணு நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம்
 பெண்மைத் தெய்வத்தின் பேச்சுகள் கேட்டிரோ!
05. நிலத்தின் தன்மை பயிர்க்குள் தாகுமாம்
 நீசத் தொண்டு மடமையுங் கொண்டதாய்
 தலத்தில் மாண்புயர் மக்களைப் பெற்றிடல்
 சாலவே யரி தாவதொர் செய்தியாம்
 குலத்து மாதர்க்குக் கற்பியல் பாகுமாம்
 கொடுமை செய்து மறிவை யழித்துமந்
 நலத்தைக் காக்க விரும்புதல் தீமையாம்
 நங்கை கூறும் வியப்புகள் கேட்டிரோ!
06. புதுமைப் பெண்ணிவள் சொற்களுஞ் செய்கையும்
 பொய்மை கொண்ட கலிக்குப் புதிதன்றிச்
 சதுமறைப்படி மாந்த ரிருந்த நாள்
 தன்னிலே பொது வான வழக்கமாம்
 மதுரத் தேமொழி மங்கைய ருண்மைதேர்
 மாதவப் பெரி யோருட னொப்புற்றே
 முதுமைக் காலத்தில் வேதங்கள் பேசிய
 முறைமை மாறிடக் கேடு விளைந்ததாம்.
07. நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்
 நிலத்தில் யார்க்கு மஞ்சாத நெறிகளும்,
 நிமிர்ந்த ஞானச் செருக்கு மிருப்பதால்
 செம்மை மாதர் திறம்புவ தில்லையாம்
 அமிழ்ந்து பேரிரு ளாமறி யாமையில்
 அவல மெய்திக் கலையின்றி வாழ்வதை
 உமிழ்ந்து தள்ளுதல் பெண்ணற மாகுமாம்
 உதய கன்னி யுரைப்பது கேட்டிரோ!
08. உலக வாழ்க்கையி னுட்பங்கள் தேரவும்
 ஒது பற்பல நூல்வகை கற்கவும்
 இலகு சீருடை நாற்றிசை நாடுகள்
 யாவுஞ் சென்று புதுமை கொணர்ந்திங்கே

திலக வாணுத லார்தங்கள் பாரத
 தேச மோங்க உழைத்திடல் வேண்டுமாம்.
 விலகி வீட்டிலேயார் பொந்தில் வளர்வதை
 வீரப் பெண்கள் விரைவி லொழிப்பராம்.

09. சாத்திரங்கள் பல பல கற்பராம்
 சவுரியங்கள் பல பல செய்வராம்
 மூத்த பொய்மைகள் யாவு மழிப்பராம்
 மூடக் கட்டுக்கள் யாவுந் தகர்ப்பராம்
 காத்து மாணிடர் செய்கை யனைத்தையும்
 கடவுளர்க் கினிதாகச் சமைப்பராம்
 ஏத்தி யாண்மக்கள் போற்றிட வாழ்வராம்
 இளைய நங்கையி னெண்ணங்கள் கேட்டிரோ!

10. போற்றி, போற்றி, ஜய ஜய போற்றியிப்
 புதுமைப் பெண்ணொளி வாழிபல் லாண்டிங்கே
 மாற்றி வையம் புதுமை யுறச்செய்து,
 மனிதர் தம்மை யமரர்க ளாக்கவே
 ஆற்றல் கொண்ட பராசக்தி யன்னைநல்
 லருளினா லொரு கன்னிகை யாகியே
 தேற்றி யுண்மைகள் கூறிட வந்திட்டாள்
 செல்வம் யாவினு மேற்செல்வ மெய்தினோம்.

6.5. தொழில்

1. இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடு வீரே!
 யந்தி ரங்கள் வகுத்திடு வீரே!
 கரும்பைச் சாறு பிழித்திடு வீரே!
 கடலில் முழுகிநன் முத்தெடுப் பீரே!
 அரும்பும் வேர்வை உதிர்த்துப் புவிமேல்
 ஆயிரந் தொழில் செய்திடு வீரே!
 பெரும்பு கழ்நுமக் கேயிசைக் கின்றேன்.
 பிரம தேவன் கலையிங்கு நீரே!
2. மண்ணை டுத்துக் குடங்கள் செய்வீரே!
 மரத்தை வெட்டி மனைசெய்கு வீரே!
 உண்ணக் காய்கனி தந்திடு வீரே!
 உழுது நன்செய்ப் பயிரிடு வீரே!

எண்ணெய், பால்நெய் கொணர்ந்திடு வீரே!

இழையை நூற்றுநல் லாடைசெய் வீரே!
விண்ணி ளின்றெமை வானவர் காப்பார்;

மேலிப் பார்மிசைக் காப்பவர் நீரே!

3. பாட்டுஞ் செய்யுளுங் கோத்திடு வீரே!

பரத நாட்டியக் கூத்திடுவீரே!

காட்டும் வையப் பொருள்களின் உண்மை

கண்டு சாத்திரம் சேர்த்திடு வீரே!

நாட்டி லேயறம் கூட்டி வைப்பீரே!

நாடும் இனபங்கள் ஊட்டி வைப்பீரே;

தேட்ட மின்றி விழியெதிர் காணும்

தெய்வ மாக விளங்குவிர் நீரே!

6.6 மஹாத்மா காந்தி பஞ்சகம்

1. வாழ்கநீ! எம்மான், இந்த

வையத்து நாட்டி லெல்லாம்

தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி

விடுதலை தவறிக் கெட்டுப்

பாழ்ப்பட்டு நின்ற தாமோர்

பாரத தேசந் தன்னை

வாழ்விக்க வந்த காந்தி

மஹாத்ம! நீ வாழ்க! வாழ்க!

2. அடிமைவாழ் வகன்றிந் நாட்டார்

விடுதலை யார்ந்து செல்வம்,

குடிமையி லுயர்வு, கல்வி,

ஞானமும் கூடி யோங்கிப்

படிமிசைத் தலைமை யெய்தும்

படிக்கொரு சூழ்ச்சி செய்தாய்

முடிவிலாக் கீர்த்தி பெற்றாய்

புவிக்குளே முதன்மை யுற்றாய்!

வேறு

3. கொடியவெந் நாக பாசத்தை மாற்ற

மூலிகை கொணர்ந்தவ னென்கோ?

இடிமினல் காக்கும் குடைசெய்தா னென்கோ?
என்சொலிப் புகழ்வதிங் குணையே?
விடிவிராத் துன்பஞ் செய்யும் பராதீன
வெம்பிணி யகற்றிடும் வண்ணம்
படிமிசைப் புதிதாச் சாலவு மெளிதாம்
படிக்கொரு சூழ்ச்சி நீபடைத்தாய்!

4. தன்னுயிர் போலே தனக்கழிவெண்ணும்
பிறனுயிர் தன்னையுங் கணித்தல்;
மன்னுயி ரெல்லாங் கடவுளின் வடிவம்
கடவுளின் மக்களென் றுணர்தல்;
இன்னமெய்ஞ் ஞானத் துணிவினை மற்றாங்
கிழிபடு போர், கொலை, தண்டம்
பின்னியே கிடக்கும் அரசிய லதனிற்
பிணைத்திடத் துணிந்தனை, பெருமான்!
5. பெருங்கொலை வழியாம் போர்வழி யிகழ்ந்தாய்,
அதனிலுந் திறன்பெரி துடைத்தாய்
அருங்கலை வாணர் மெய்த்தொண்டர் தங்கள்
அறவழி யென்றுநீ யறிந்தாய்;
நெருங்கிய பயன்சேர் ஒத்துழையாமை
நெறியினால் இத்தியாவிற்ரு
வருங்கதி கண்டு பகைத்தொழில் மறந்து
வையகம் வாழ்கநல் லறத்தே.

6.7. உயிர் பெற்ற தமிழர் பாட்டு

பல்லவி

இனிஒரு தொல்லையும் இல்லை - பிரி
வில்லை, குறையும் கவலையும் இல்லை (இனி)

ஜாதி

01. மனிதரில் ஆயிரம் ஜாதி - என்ற
வஞ்சக வார்த்தையை ஒப்புவதில்லை;
கனிதரும் மாமரம் ஒன்று - அதில்
காய்களும் பிஞ்சுக் கனிகளும் உண்டு.
02. பூவில் உதிர்வதும் உண்டு - பிஞ்சைப்
பூச்சி அரித்துக் கெடுவதும் உண்டு
நாவிற் கினியதைத் தின்பார் - அதில்
நாற்பதினாயிரம் சாதிகள் சொல்லார்.

03. ஒன்றுண்டு மானிட சாதி - பயின்று
உண்மைகள் கண்டவர் இன்பங்கள் சேர்வார்;
இன்று படுத்தது நாளை - உயர்ந்
தேற்றம் அடையும் உயர்ந்த திழியும்
04. நந்தனைப் போல்ஒரு பார்ப்பான் - இந்த
நாட்டினில் இல்லை; குணம் நல்லதாயின்,
எந்தக் குலத்தின ரேனும் - உணர்
வின்பம் அடைதல் எளிதெனக் கண்டோம்.

இன்பத்திற்கு வழி

05. ஐந்து புலனை அடக்கி - அரசு
ஆண்டு மதியைப் பழகித் தெளிந்து,
நொந்து சலிக்கும் மனதை - மதி
நோக்கத்திற் செல்ல விடும்வகை கண்டோம்.

புராணங்கள்

06. உண்மையின் பேர்தெய்வம் என்போம் - அன்றி
ஒதிடும் தெய்வங்கள் பொய்யெனக் கண்டோம்
உண்மைகள் வேதங்கள் என்போம் - பிறிது
உள்ள முறைகள் கதையெனக் கண்டோம்.
07. கடலினைத் தாவும் குரங்கும் - வெங்
கனலிற் பிறந்ததோர் செவ்விதழ்ப் பெண்ணும்,
வடமலை தாழ்ந்தத னாலே - தெற்கில்
வந்து சமன்செயும் குட்டை முளியும்.
08. நதியி னுள்ளேமுழு கிப்போய் - அந்த
நாகர் உலகிலோர் பாம்பின் மகளை
விதியுற வேமணம் செய்த - திறல்
வீமனும் கற்பனை என்பது கண்டோம்.
09. ஒன்றுமற் றொன்றைப் பழிக்கும் - ஒன்றில்
உண்மையென் றோதிமற் றொன்றுபொய்
யென்னும்
நன்று புராணங்கள் செய்தார் - அதில்
நல்ல கவிதை பலபல தந்தார்.
10. கவிதை மிகநல்ல தேனும் - அக்
கதைகள் பொய்யென்று தெளிவுறக் கண்டோம்;
புவிதனில் வாழ்நெறி காட்டி - நன்மை
போதிக்கும் கட்டுக் கதைகள் அவைதாம்.

ஸ்மிருதிகள்

11. பின்னும் ஸ்மிருதிகள் செய்தார் - அவை
பேணும் மனிதர் உலகினில் இல்லை;
மன்னும் இயல்பின வல்ல - இவை
மாறிப் பயிலும் இயல்பின ஆகும்.
12. காலத்திற் கேற்ற வகைகள் - அவ்வக்
காலத்திற் கேற்ற ஒழுக்கமும் நூலும்
ஞால முழுமைக்கும் ஒன்றாய் - எந்த
நாளும் நிலைத்திடும் நூலொன்றும் இல்லை.
13. சூத்திர னுக்கொரு நீதி - தண்டச்
சோறுண்ணும் பார்ப்புக்கு வேறொரு நீதி;
சாத்திரம் சொல்லிடு மாயின் - அது
சாத்திரம் அன்று சதியென்று கண்டோம்.

மேற்குலத்தார் எவர்?

14. வையகம் காப்பவ ரேனும் - சிறு
வாழைப் பழக்கடை வைப்பவ ரேனும்
பொய்யக லத்தொழில் செய்தே - பிறர்
போற்றிட வாழ்பவர் எங்கனும் மேலோர்.

தவமும் யோகமும்

15. உற்றவர் நாட்டவர் ஊரார் - இவர்க்கு
உண்மைகள் கூறி இனியன செய்தல்
நற்றவம் ஆவது கண்டோம் - இதில்
நல்ல பெருந்தவம் யாதொன்றும் இல்லை.
16. பக்கத் திருப்பவர் துன்பம் - தன்னைப்
பார்க்கப் பொறாதவன் புண்ணியமூர்த்தி;
ஒக்கத் திருந்தி உலகோர் - நலம்
உற்றிடும் வண்ணம் உழைப்பவன் யோகி.

யோகம், யாகம், ஞானம்

17. ஊருக் குழைத்திடல் யோகம்; - நலம்
ஓங்கிடு மாறு வருந்துதல் யாகம்;
போருக்கு நின்றிடும் போதும் - உளம்
பொங்கல் இல்லாத அமைதிமெய்ஞ் ஞானம்.

பரம்பொருள்

18. எல்லையில் லாத உலகில் - இருந்
தெல்லையில் காலம் இயங்கிடும் தோற்றம்
எல்லையில் லாதன வாகும் - இவை
யாவையு மாயிவற் றுள்ளாயி ராகி
19. எல்லையில் லாப்பொருள் ஒன்று-தான்
இயல்பறி வாகி இருப்பதுண் டென்றே,
சொல்லுவர் உண்மை தெளிந்தார் - இதைத்
தூவெளி யென்று தொழுவர் பெரியோர்.
20. நீயும் அதனுடைத் தோற்றம் - இந்த
நீல நிறங்கொண்ட வானமும் ஆங்கே
ஒயுதல் இன்றிச் சுழலும் - ஒளி
ஒங்குபல் கோடிக் கதிர்களும் அஃதே.
21. சக்திகள் யாவும் அதுவே - பல்
சலனம் இறத்தல் பிறத்தலும் அஃதே
நித்திய மாமிவ் வுலகில் - கடல்
நீரில் சிறுதுளி போலும்இப் பூமி.
22. இன்பமும் ஓர்கணத் தோற்றம் - இங்கு
இளமையும் செல்வமும் ஓர்கணத் தோற்றம்;
துன்பமும் ஓர்கணத் தோற்றம் - இங்கு
தோல்வி முதுமை ஒருகணத் தோற்றம்.
- முக்தி
23. தோன்றி அழிவது வாழ்க்கை - இதில்
துன்பத்தோ டின்பம் வெறுமையென் றோதும்
மூன்றில் எதுவரு மேனும் - களி
மூழ்கி நடத்தல் பரசிவ முக்தி. (இனி)

6.8. காணி நிலம் வேண்டும்

1. காணி நிலம் வேண்டும் - பராசக்தி
காணி நிலம் வேண்டும் - அங்கு
தூணி லழகியதாய் - நன்மாடங்கள்
துய்ய நிறத்தினதாய் - அந்தக்
காணி நிலத்திடையே - ஓர் மாளிகை
கட்டித் தரவேண்டும் - அங்கு

கேணியருகினிலே - தென்னைமரக்
கீற்று மிள நீரும்.

2. பத்துப் பன்னிரண்டு - தென்னைமரம்
பக்கத்திலே வேணும் - நல்ல
முத்துச் சுடர் போலே - நிலாவொளி
முன்பு வரவேணும் - அங்குக்
கத்துங் குயிலோசை - சற்றே வந்து
காதிற் படவேணும் - என்றன்
சித்த மகிழ்ந்திடவே - நன்றாயிளந்
தென்றல் வரவேணும்.

3. பாட்டுக் கலந்திடவே - அங்கே யொரு
பத்தினிப் பெண்வேணும் - எங்கள்
கூட்டுக் களியினிலே - கவிதைகள்
கொண்டு தரவேணும் - அந்தக்
காட்டு வெளியினிலே - அம்மா, நின்றன்
காவ லுறவேணும் - என்றன்
பாட்டுத் திறத்தாலே - இவ்வையத்தைப்
பாலித் திடவேணும்.

6.9. அக்கினிக் குஞ்சு

அக்கினிக் குஞ்சொன்று கண்டேன், - அதை
அங்கொரு காட்டிலோர் பொந்திடை வைத்தேன்;
வெந்து தணிந்தது காடு; - தழல்
வீரத்திற் குஞ்சென்று மூப்பென்று முண்டோ?
தத்தரிகிட தத்தரிகிட தித்தோம்.

6.10. வசன கவிதை

காற்று

மழைக் காலம்.

மாலை நேரம்.

குளிர்ந்த காற்று வருகிறது.

நோயாளி உடம்பை மூடிக்கொள்ளுகிறான்
பயனில்லை.

காற்றுக்கு அஞ்சி உலகத்திலே இன்பத்துடன்
வாழமுடியாது.

பிராணன் காற்றாயின் அதற்கு அஞ்சி வாழ்வதுண்டோ?
 காற்று நம்மீது வீசுக.
 அது நம்மை நோயின்றிக் காத்திடுக.
 மலைக்காற்று நல்லது.
 கடற்காற்று மருந்து.
 வான் காற்று நன்று.
 ஊர்க்காற்றை மனிதர் பகைவனாக்கி விடுகின்றனர்.
 அவர்கள் காற்றுத் தெய்வத்தை நேரே வழிபடுவதில்லை.
 அதனால் காற்றுத்தேவன் சினமெய்தி அவர்களை
 அழிக்கின்றான்.
 காற்றுத் தேவனை வணங்குவோம்.
 அவன் வரும் வழியிலே சேறு தங்கலாகாது, நாற்றம்
 இருக்க லாகாது, அழுகின பண்டங்கள் போடலாகாது,
 புழுதி படிந்திருக்கலாகாது. எவ்விதமான அசுத்தமும்
 கூடாது.
 காற்று வருகின்றான்.
 அவன் வரும் வழியை நன்றாகத் துடைத்து நல்ல நீர்
 தெளித்து வைத்திடுவோம்.
 அவன்வரும் வழியிலே சோலைகளும், பூந்தோட்டங்களும்
 செய்து வைப்போம்.
 அவன்வரும் வழியிலே கர்ப்பூரம் முதலிய நறும் பொருள்
 களைக் கொளுத்தி வைப்போம்.
 அவன் நல்ல மருந்தாக வருக.
 அவன் நமக்கு உயிராகி வருக;
 அமுதமாகி வருக.
 காற்றை வழிபடுகின்றோம்.
 அவன் சக்தி குமாரன். மஹாராணியின் மைந்தன்.
 அவனுக்கு நல்வரவு கூறுகின்றோம்.
 அவன் வாழ்க.

காற்றே, வா, மெதுவாக வா.
 ஜன்னல் கதவை அடித்து உடைத்துவிடாதே.
 காயிதங்களை யெல்லாம் எடுத்து விசிறி ஏறியாதே.
 அலமாரிப் புத்தகங்களைக் கீழே தள்ளிவிடாதே.
 பார்த்தாயா? இதோ, தள்ளிவிட்டாய்.
 புஸ்தகத்தின் ஏடுகளைக் கிழித்துவிட்டாய்.
 மறுபடி மழையைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தாய்.

வலி யிழந்தவற்றைத் தொல்லைப்படுத்தி வேடிக்கை
பார்ப்பதிலே நீமஹா ஸமர்த்தன்.

நொய்ந்த வீடு, நொய்ந்த கதவு, நொய்ந்த கூரை,
நொய்ந்த மரம், நொய்ந்த உடல், நொய்ந்த உயிர்,
நொய்ந்த உள்ளம் - இவற்றைக் காற்றுத் தேவன்
புடைத்து நொறுக்கிவிடுவான்.

சொன்னாலும் கேட்கமாட்டான்.

ஆதலால், மாளிடரே வாருங்கள்.

வீடுகளைத் தின்மையுறக் கட்டுவோம்.

கதவுகளை வலிமையுறச் சேர்ப்போம்.

உடலை உறுதி கொள்ளப் பழகுவோம்.

உயிரை வலிமையுற நிறுத்துவோம்.

உள்ளத்தை உறுதி செய்வோம்.

இங்ஙனம் செய்தால், காற்று நமக்குத்
தோழனாகிவிடுவான்.

காற்று மெலிய தீயை அவித்துவிடுவான்;

வலிய தீயை வளர்ப்பான்.

அவன் தோழமை நன்று.

அவனை நித்தமும் வாழ்த்துகின்றோம்.

සාහිත්‍ය සංග්‍රහය (෧) (ඊ. පො.)

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

විශාල:- ශ්‍රී. 65/=